

P.C. CAST

New York Times bestseller
Gece Evi serisi yazarı

EFSANE TANRIÇASI

PEGASUS

Hayatta ve aşkta ikinci bir şans elde edebilirdi... ama tek bir şartla...

Hayattan bıkmış bir fotoğrafçı olan Isabel trafik kazası geçirir. Ölüm ve yaşam arasında gidip gelirken bir su tanrıçası tarafından kurtarılır fakat tanrıçanın bir şartı vardır: Isabel'in zamanda geriye gidip efsanevi şövalye Lancelot'u baştan çıkararak onu Kraliçe Guinevere'den uzaklaştırması gerekmektedir.

Isabel bunun çok da kötü bir şey olmayacağını düşünür, ne de olsa yakışıklı bir şövalye her kadının hayalidir. Fakat sonunda baştan çıkarılan kişi kendisi olur, hem de Kral Arthur tarafından! Kral, bu gizemli kadın kendisiyle ittifak yapmaya geldiğinde yaşayabilecekleri herhangi bir yakınlaşmanın çok sevdiği krallığını tehlikeye atacağının bilincindedir. Peki bu, onu Isabel'le yakınlaşmaktan alıkoyacak mıdır?

"Seksi, büyüleyici ve eğlenceli."
–Susan Grant, *New York Times* bestseller yazarı

"Mitoloji hiç bu kadar eğlenceli olmamıştı!"
–*Romance Reviews Today*

"P. C. Cast eşsiz bir yetenek."
Kren Marie Moning

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-343-151-0

Kapak Fotoğrafı: Colin Thomas
Kapak Tasarımı: Hannah Clark - Ebbg

GİRİŞ

"Seni alıkoyduğumu düşünecekler." Yüce Su Tanrıçası Coventina başını çevirdi, adama bakamıyordu.

"Alıkonmadım aşkım. Sadece bu dünyanın karanlığından uzaklaştım ve dinleniyorum," dedi Merlin. Onun yumuşak yanağına dokununca kadın ona dönüp gözlerinin içine bakmak zorunda kaldı. "Ayrıca ne zamandan beri başkalarının söylediklerini umursuyoruz, Viviane?"

Ona en mahrem anlarında kullandığı bu lakapla hitap etmesi bile kadını gülümsetemedi. "Geleceği görebilme yeteneğine sahip olmak bir lanet," dedi kadın.

"Birçok yönden, aşkım."

"Evet. Bunu kendin için hep görüyor muydun? Benim için? Ya da bizim için? Bunu bildiğin halde neden seni sevmeme izin verdin?"

"Uzak gelecekte bir adam var, adı Phil ve bir şifacı. Aşkın olduğu gibi yaşanması gerektiğini söylüyor. Geleceği ya da geçmişi olmadığını, sadece o an olduğunu."

"Bu şifacı beni hiç etkilemedi," dedi Viviane. "Bizim bir geçmişimiz var ve bir geleceğimiz de olabilir. Bunu gör. Buna inan."

"Geleceğimizi göremem, aşkım. Gördüklerimi değiştirmeme izin verilmediğinde canım çok acıyor." Derin bir iç geçirdi. "Arthur ve Camelot'un geleceği beni o kadar parçaladı ki daha fazla yara almaya katlanamam."

Kadın, o çok iyi tanıdığı yüze baktı ve başlangıçta adamdan etkilenmesini sağlayan iyiliği, gücü ve şefkati gördü. Bunların yanı sıra bir şeyi daha gördü, ifadesini gölgeleyen ve onu birkaç ay öncesinden on yıl daha yaşlı gösteren yorgunluğu.

Bu yükün bir kısmını ondan alabilmenin bir yolu olsaydı keşke. Bir ölümlüyü sevmenin çok zor olacağını biliyordu, bir gün onu mutlaka kaybedecekti ama Merlin güçlü bir Druid'di[1] ve Tanrıça, dünyaya son derece bağlı olan güçlerinin ona sıradan bir ölümlünün sahip olduğu yaşam süresinden daha fazlasını sağlayacağını umuyordu.

Merlin'in mahvoluşunun sebebinin bir tanrıçayı sevmesinin yarattığı stres olmaması da bir ironiydi. Tam tersine, onu ele geçiren bu karanlığın sebebi bir insan olan Arthur Pendragon'du. Her zaman oğlu gibi gördüğü bu adam yüzünden, Druid'in dünyadan uzaklaşıp kendini büyüleyerek, yarattığı aldatıcı bir güzelliğe sahip kristal mağarada yakın zamanda hiçliğe karışacaktı.

Lanet olası Arthur! Neden Merlin'i dinleyip genç, güzel ve son derece ruhsuz olan Guinevere yerine başka bir kadını eş olarak seçmemişti ki kendine?

Merlin kadının zihninden geçenleri okumuş gibi konuştu. "Aşkım, lütfen Arthur'u suçlama. Bu tam olarak onun suçu değil. Guinevere'nin de suçu yok. Hiçbirimiz aşkı nerede bulacağımızı seçemeyiz." Kristal mağaranın yüzeyi düzgün olan bir köşesine rahat etmek için yaptığı kürklü döşeğe yaslandı. "Korkaklık ettiğimin farkındayım ama ona olacakları gördüm. Hepsine olacakları... Bunu

1 Kelt rahibi. Druidler rahiplik, şifacılık, alimlik ve büyü gibi görevlerle ilgilenirlerdi. (ç.n.).

değiştiremeyeceğimi de gördüm. Bu..." Duraksadı, ağlayacak gibiydi. "Arthur âdeta yıkımını kucaklıyor gibi görünüyor. Ona yardım edebilmek için gücümün her zerresini kullandım. Onunla kavga ettim, ona danışmanlık yaptım, yalvardım, onu kandırmaya çalıştım. Hiçbiri işe yaramadı. Geleceğe dair gördüğüm her senaryoda Arthur'daki iyilik ve ışığın kıskançlık, açgözlülük, şehvet ve öfke ile karanlığa mahkûm oluşunu görüyorum."

Merlin gözlerini kapadığında Viviane içinden bir panik dalgasının yükseldiğini hissetti. Burada, bu soğuk ve güzel mezarda onunla hiç konuşamadan, ona dokunamadan ya da destek olamadan o yarı ölü bir şekilde uyumaya devam ederken sonsuza kadar kalmayı nasıl başaracaktı?

"Ama Merlin, bu olayları etkilemenin bir yolu olmalı. Bu adamı kurtarmanın bir yolu olmalı." *Ve bunu yaparken seni de kurtarmış olacağım,* diye sessizce ekledi içinden.

Merlin başını iki yana salladı. "Bu benim gücümü aşar. Senin de öyle."

"Benim gücümü aşıyor olamaz!" diye haykırdı Tanrıça, yaşadığı hayal kırıklığıyla.

"Viviane, biricik aşkım, tanrıların bile karanlık ve aydınlığın dengesine karışmalarına izin verilmediğini biliyorsun. Bu ikisi arasındaki seçim ölümcüldür ve Camelot'a karanlık hâkim."

"Bunu elbette biliyorum! Ama ben ölümsüzüm. Yaşamın özüne sahibim. Senin için oğlunu koruyabilmeliyim."

"Korkarım kaderi bağlandı. Kalbi kırılarak ölecek. Aşkın ihanetiyle... Ölüme kendi isteğiyle gidecek. Tanrıçam, aşkım, şimdi lütfen uyumama izin ver."

Viviane döşeğinin yanında diz çöktü ve yanağını kalçasına yasladı. Merlin, gücünü gittikçe yitiren eliyle onun altın sarısı saçlarını okşadı.

"Çok yorgunum..." diye fısıldadı.

Göz kapakları belki de son kez açılıp kapanırken Viviane doğruldu, yüreği yeni bir umutla hızla çarpıyordu.

"Dur! Merlin, sen bu zamanda ve bu gerçeklikte Arthur'un fikrini değiştirecek bir şey olmadığını söyledin. Başka bir şey belki de başka bir zamandan ya da gerçeklikten gelen *biri* bir değişiklik yapabilir mi? Muhtemel gelecekte böyle bir ihtimale baktın mı yoksa bu da mı sana başarısız bir sonuç gösterdi?"

Merlin'in mavi gözleri açılarak onunkilerle buluştu. "Başka bir zaman ya da gerçeklikteki geleceğe bakmadım. Zamanı ya da gerçeklikleri değiştiremeyeceğimi biliyorsun." Merlin'in sesi yumuşacıktı, neredeyse duyulmuyordu.

"Sen yapamazsın ama ben yapabilirim!" Viviane onu omuzlarından tutarak sarstı. "Bakmalısın aşkım ve geleceğe bir şans tanımalısın!"

"Yapamam," diye fısıldadı Merlin. "Büyü yapıldı. Ayrıca zamanın sularına ya da geleceğin dalgalarına öylesine ağ atamazsın. Bir plan olmalı... bir sebep... eşsiz bir ruh..."

"Ama deneyebilirim! Geleceğe bakacağım ve eğer bir şey varsa..."

"Gelecekte bizden haberdar bile değiller." Bu ani çıkışıyla Merlin yeniden eski haline dönmüş gibiydi. "Sen yalnızca bir efsanesin. Ben de tüm bu fiyaskolara sebep olmakla suçlanan bir akıl hocasından başka bir şey değilim."

Viviane dehşete kapıldı. İnsanlar onu nasıl unuturdu? O antik dünyanın su yollarının tanrıçasıydı. Onu unutmak mı? Hiç sanmıyordu. Eğer kendine yakışır mükemmellikte bir plan yaparsa sadece sevgilisini kurtarmakla kalmaz adının da sonsuza dek yaşayacağından emin olurdu. Ah, bir de o lanet olası, aptal Arthur'u kurtarsa hiç fena olmazdı.

Gelecektekiler, kralın yaptığı yanlış seçimlerden dolayı Merlin'i nasıl suçlardı? Bu da düzeltilmeliydi. Bu işi yapacak olan tanrıça da kendisiydi. "Bir yolunu bulacağım aşkım, bir yolunu bulacağım."

Merlin hırıltılı nefesinin arasından bir kahkaha attı. "Ah Viviane, bu yönünü çok seviyorum. Tutkunu. İşleri doğru yapmak için hissettiğin arzuyu. Bana olan adanmışlığını. Benim gibi basit bir büyücü senin aşkına sahip olma şansını nasıl oldu da elde edebildi?"

Viviane onun kolunu okşadı. "Sende basit olan hiçbir şey yok sevgilim. Ama içinde iyilik olduğunu biliyorum. Senden âdeta iyilik fışkırıyor, güneş tüm parıltısını sana sunmuş gibi. Belki de bu iyilik yüzünden kendimizi çıkmazda bulduk ama bir yolunu bulacağım. Sana söz veriyorum."

Merlin omuz silkerek yeniden sırtüstü uzandı ve onu canlandıran enerjiyle dolu nefesini bıraktı. "Sana yardım edecek birini bulsan bile bir yaşamı öyle basit bir şekilde değiştiremezsin. Bunu biliyorsun. Ruhlar, kaybolacak yaşamlar ve geleceğin kırılması göz ardı edilerek öylece çekilip alınamazlar. Denge ve mantık korunmalıdır."

Viviane eğildi ve Merlin'i kollarının arasına aldı. "Ama kaderin inanılmaz bir cilvesi gerçekleşir de başarılı olursam, bana geri döneceğine yemin eder misin?"

Merlin gözlerinin içine baktığında Viviane orada tutku ve aşkın yorgunluk ve kalp kırıklığıyla yaptığı savaşı gördü. Merlin sonunda elini kaldırıp havada döndürmeye başladı.

Arthur bir parçamı
Sana bağlı bırakıyorum.
Geleceğimi sana bağlıyorum,
Kaderlerimiz ortak.
Yaşa ve bana da,

Bir kez daha yaşamam için sebep ver.

Merlin'in elinin çevresinde beliren güç, gözle görülebiliyordu, etrafında parıltılar belirmişti. Kabullenmişlikten çok, umut dolu bir hareketle bu parıltılı gücü kristal mezarının duvarlarına fırlattı. Duvarlar gücü emerken titreşti.

"Al işte. Oldu. Arthur'u kurtarırsan beni de kurtarırsın." Merlin eğildi ve son nefesini paylaşarak tanrıçasını öptü.

Viviane, kendini bu yaşamın acılarından uzak tutacak, hatta anıların ruhuna işkence edeceği Yeraltı Dünyası'ndan bile kaçmasını sağlayacak olan sonsuzluk uykusu büyüsünün etkisinde ve artık suskun olan âşığından ağlayarak uzaklaştı.

Tanrıça yavaşça ayağa kalktı ve sevgi dolu bir hareketle üzerini kalın bir postla örttü. Onu bir kez daha soğuk alnından öptükten sonra döndü ve kararlı adımlarla mezar vazifesi gören kristal mağaradan çıktı. *Beni unutmak mı? Merlin'i suçlamak mı? Hiç sanmıyorum. Arthur, o lanet olası paçalarını sıva bakalım.*

VIVIANE mistik göle bakan mağaradan çıktığında bir sis bulutuna sarındı. Büyü dalgasıyla, suyun karşısındaki yemyeşil adaya geçerken sis bulutları dağıldı. Hızlı adımlarla küçük adadaki tek yapı olan ve yerlilerin çok uzun zaman önce Shalott adını verdikleri zarif taş kuleye doğru yürüdü. Üvez ağaçları ve sihirli örtüsü varken sis örtüsüne ihtiyacı yoktu ama tanrıça her zamanki alışkanlığıyla onu da çağırdı. Yapmaya niyetlendiği işi meraklı gözlerden saklamalıydı.

Her zaman yaptığı gibi krem rengi kuleye girmedi, kıyı boyunca ileri geri yürüdü ve ipekli kalın kumaştan yapılmış beyaz giysisinin uzun kuyruğu bu özel adayı bir halı gibi kaplayan kır çiçeklerinin üzerinde gezindi. Gücü her yanını sardı ve şafakla birlikte yeni uyanmış olan kuşların üvez ağaçlarından oluşan korunun üzerinde

tünedikleri yerleri panikle terk etmelerine sebep oldu. Yosunların misk kokusunu, etrafını saran ve eteklerinin altında ezildikçe ortaya çıkan yabani kekiklerin keskinleşen kokusunu içine çekti.

Bunun olmasına nasıl izin vermişti? Merlin'le tanıştığı ilk anda onun dünyadan zarar gördüğünü biliyordu. O güçlü bir Druid'di ama ormandaki vahşi yaratıkları eliyle besleyip onları cezbedecek kadar tuhaf, nazik bir yüreğe sahipti. Viviane gözyaşlarının arasından gülümsedi. Onu da cezbetmişti, mistik gölün ortasında bulunan yalnız adasından kendine doğru çekmişti. Kendi isteğiyle onun âşığı olmuştu. Bir tanrıça olarak, dünyanın Merlin'e verdiği zararları iyileştiremeyeceğini kabul edemezdi.

"O sefil Arthur olmasaydı onu iyileştirebilirdim!" diye haykırdı. Öfkeli sözleri gölün durgun sularının kaynamaya başlamasına sebep oldu; sabah ışığı perdelenince sakin, mavi derinliklerinde uğursuz bir kararma oldu. Viviane kaşlarını çatarak elini kaldırdı, öfkesini kontrol altına aldı ve parmaklarını göle doğru oynatarak emrini verdi: "Yok ol karanlık! Seni öfkem ortaya çıkarmış olsa da benim diyarımda sana yer yok!"

Sular hemen ona boyun eğdi. Duruldular ve onları lekeleyen karanlık, öğlen güneşindeki bir çiğ tanesi gibi yok oldu. Viviane çok iyi tanıdığı bu sulara baktı, öfkesine hemen tepki veren sular onu fazlasıyla rahatsız etmişti. Karanlık gerçekten de gölüne dokunmuştu; bu ürkütücüydü.

"Aydınlıkla karanlığın dengesi mi? Hadi oradan!" Viviane bu sözü sisin içine fırlattı ama bu kez bu patlayışına karşı oluşan tepki kontrolü altındaydı, sularla kalınlaşan hava etrafında dönerken tanrıçanın gücünün yansımasıyla parladı. "Bir ölümlü benim diyarımı bile lekeleyecek kadar karanlığı üzerine çekerken, denge diye bir şey olamaz."

Kendime karşı dürüst olmalıyım, diye düşündü yosun kaplı kıyıda yeniden ileri geri yürürken. *Bu, öfkemi Britonların kralına yönlendirmem kadar kolay bir iş değil. Guinevere'in de bu trajedide rolü var. Tıpkı o mükemmel şövalye Lancelot gibi.* Tanrıça yüzünü ekşitti.

Merlin, Camelot'un sırlarının çoğunu onunla paylaşmamıştı. Onun tek sığınağı olduğunu, acılardan uzak kalmasını sağladığını ve bu karanlık konulardan bahsetmek istemediğini söylemişti ama Göllerin Leydisi'nin su bulunan her yerde gözü ve kulağı vardı, Merlin'in dehşet verici tahminlerinin gerçekleşeceğini bilecek kadar çok şeyi görüp duymuştu.

"Ve bu gerçek kalbini kırdı, aşkım," diye fısıldadı sise doğru.

Hayır! Buna izin vermeyecekti. O bir tanrıçaydı. Ölümlülerin hatta sevgilisi Merlin gibi olağandışı bir ölümlünün bile algılayamayacağı güçleri vardı.

Viviane yürümeyi bıraktı ve evinin aşina sularına baktı. "Bu zamana ya da yere ait olmayan birine ihtiyacım var. İnsanları ve koşulları benzersiz bir şekilde anlama gücüne sahip olmalı, karanlık yerine aydınlığı kucaklamalı ve Camelot'un güzelliğine hayran olmamalı ya da baş döndürecek kadar düşünmesi..." Neyi düşünmesi? Arthur'u acıklı kaderinden kurtarmak ve bu sayede âşığını da özgür kılmak için gelecekte neyi değiştirmesi gerekiyordu?

Âşığı... Viviane omuzlarının çöktüğünü hissetti, ellerini yüzüne bastırıp ağlamaya başladı. Onu şimdiden özlemişti ve koşarak kristal mağaraya gidip onun hareketsiz bedeninin yanında oturmamak için kendiyle savaş veriyordu. Nefesi hıçkırıkla kesildi. Bir tanrıçaydı ama aynı zamanda da bir kadındı, Merlin'ini kaybettiği için kalbi kırılmış bir kadın. Ona yüzyıllardır büyük bir mutluluk yaşatan diyarı bile gözüne yeterli görünmüyordu. Hiçbir şeyin anlamı yoktu...

Viviane'ın bir anda başını kaldırdı. "İşte bu! Arthur her şeyini kaybedebilir ama aşkına, Guinevere'sine sahip olmaya devam ederse

kalbi kırılmaz ve kaderi değişir." Heyecanlanan tanrıça yeniden yürümeye başladı. "Yapmam gereken şey bu. Bir kadın bulmalıyım. Başka bir zaman ve yerden çok özel bir kadın bulup onu Lancelot'u baştan çıkarması için buraya getirmeliyim, böylelikle Guinevere Arthur'a döner ve onun yaralı ruhuna merhem olur!" Hepsi iyi olurdu. *Merlin uyanır ve benimle daha önce hiç sevişmediği gibi sevişir*, diye düşündü. Ah, onunla sevişmeyi daha şimdiden nasıl da özlemişti. Merlin, Camelot'taki ahmakların hayal bile edemeyeceği büyü gücüne sahipti.

Viviane kararlı adımlarla suyun kenarına gelince çıplak ayakları, kıyıya vuran yumuşak dalgaların öpüşüyle okşandı. Kollarını kaldırdığı anda sis hemen kalınlaştı, etrafında sihirli bir şekilde dönmeye başladı, büyüsünü yapmasını bekler gibi bir hali vardı.

Gücümü çağırıyorum derinliklerinden,
Göl, deniz, yağmur, sis, çiy, beni şimdi duy.
Arzum eşsiz bir ruh,
Hedefim bir yabancı.

Tanrıça, Merlin'in bir yaşamın kaderinin değiştirilemeyeceğiyle ilgili uyarısını hatırlayarak duraksadı. Âşığının sözlerini o an için umursamayıp sonuçlarıyla daha sonra ilgilenmeyi düşündü. Ama hayır. Sihri mükemmel olmalıydı. Tek şansı olacaktı. Camelot'taki olaylar çoktan çığırından çıkmaya başlamıştı, çok yakında geleceği etkilemek için geç kalınmış olacaktı, tabii bugüne kadar kalınmadıysa.

Hayır! Böyle düşünmemeliydi. O bir tanrıçaydı ve sular diyarındaki sihir gücüyle Arthur'un kaderini değiştirip sevgilisini kurtaracaktı.

Bana kutsal geçidimden

Bir ölümlü getir.
Kaderinde özgürlük olmalı
Yaşamı bağlanmamış olmalı ki bana gelebilsin.

Tanrıça gözlerini yumdu, öylesine odaklandı ki pürüzsüz alnında ter taneleri belirdi.

Gözleri yüreğinin arzusunu görebilmeli,
Bu aşk olmalı.
Zekâsı keskin olmalı doğruyu bulmalı,
Dünyaya farklı bakabilmeli.
Saldırıya geçen karanlığı tedavi etmeli,
Yaşam ve sevgi cazibesi olmalı.
Suyla ve görüşümle olan bağlantımla,
Onun ruhunu bulacağım.
Göl, deniz, yağmur, sis, çiy
Arthur'un yüreğini iyileştirecek ölümlüyü
Ara ve bul!

Sihrini söze dökerken ellerinin arasında oluşan ışık küresini fırlatan Viviane kollarını iki yana açtı, arzusu, gücü ve kutsal büyüsü göle düştü. Sular bir anda koyu safirden öyle parlak bir gümüş rengine büründü ki bu değişime bakacak talihsiz bir ölümlü, parlaklığından ömrünün sonuna kadar kör kalabilirdi.

Güzel olmalı, zeki olmalı.
Durumumuzu anında fark etmeli.

Mutlu olmalı, akıllı olmalı.

Biraz da hafif meşrep olması bize daha çok yardım eder.

Şimdi git! Arzumu yerine getir!

Emrimdir, yerine getirmen gereken!

Gölün parıltısı Viviane'ın etrafında döndü ve hemen ardından ışık filizleri yükselmeye başladı. Işıltılar suyun üzerinde araştırmaya başladı.

"Git!" diye haykırdı tanrıça sabırsızlıkla, ışık filizleri yükseldi, yükseldi, yükseldi... Gökyüzünde yok olarak gerçeklikten görünmeyen ve bilinmeyen yerlere doğru yol aldı.

Viviane, sihri yok olduktan sonra uzun bir süre daha gökyüzüne baktı. Sonra içini çekerek ileri doğru yürümeye başladı, derin dalgaların altında yer alan inci sarayına dalarken huzur veren suların onu sarmasına izin verdi. Artık beklemeli ve sihrinin kutsal ağına mükemmel bir ölümlü balık takılmasını umut etmeliydi.

Doğru kadını bulabilirsem, diye düşündü tanrıça sarayına girip sabırsızlıkla ona şarkı söyleyip isteklerini gerçekleştirmek üzere etrafını saran su perilerini elini sallayarak uzaklaştırırken, *dünyanın düzeni bu değil miydi? O lanet olasıca kaderi değiştiren tek şey hep doğru kadındı...*

BİRİNCİ BÖLÜM

Isabel, sabahın daha mükemmel olamayacağını düşündü. Tabii gece mükemmel bir seks yaşayıp onun hafif sızısını hissediyor olsa daha da iyi olurdu ama bu aralar böyle bir şey mümkün değildi. Bugün olmayacaktı, muhtemelen yarın da. Ya da on yıl içerisinde de. Olsun, yine de güzel bir gündü.

En sevdiği fotoğraf makinesinin takılı olduğu üç ayaklı sehpayı ayarlama işini bitirerek doğruldu, derin bir nefes alıp tatlı Oklahoma havasını içine çekti. Çoğu fotoğrafçının yaptığı gibi kameranın objektifinden bakmadı. Elbette ki sonunda bakacaktı ama Isabel çıplak gözüne merceklerden çok daha fazla güvenirdi; netliği, görüntüyü büyütmesi ya da telefoto mercek olması onun için bir şeyi değiştirmezdi. Termosundaki Viyana usulü kavrulmuş kahvesini yudumlarken manzaraya göz attı.

Gümüş rengi termosunda kendi yansımasını gördü. Görüntü bozuktu ama kesinlikle gülümsüyordu. Tüm sevgililerinin mutlaka bir yorum yaptığı dudakları, iri palyaço dudaklarına benziyordu. Anlaşılan erkekler onları seviyordu. Onları hep içine çekmeye uğraşıyordu. *Angelina Jolie*'ninkilerin gerçek olduğuna bir an için bile

inanmamıştı. Kendi dudaklarınınsa gerçek olduklarını maalesef çok iyi biliyordu.

"'Gül parmaklı şafak dünyayı aydınlattığında,'" diye Homeros'tan bir alıntı mırıldanınca buna kendi de şaşırdı. "Son derece uygun ama..." diye iç geçirdi keyifle. Buradaki ışık kesinlikle mükemmeldi! Oklahoma'nın Tallgrass Çayırı, *Amerika'nın Yürek Manzaraları* adlı yeni fotoğraf koleksiyonuna başlamak için doğru seçimdi. Henüz baharın başıydı ama önündeki tepe, dize kadar uzanan otlarla bezenmişti ve hepsi sabah esintisiyle birlikte okyanus gibi dalgalanıyorlardı. Havada yaklaşan yağmurun kokusu vardı ama içini dolduran bambaşka pek çok koku da vardı. Otlar, göl ve zaman zaman da kokarcalar. Doğa. Ne yüce.

Gökyüzü, fonda stratosferde yükselmiş olan kabarık kümülüs bulutlarının önünde pastel renklerin tümünü içeriyordu, hava durumunda bildirildiği gibi bugün öğlen yaşanacak olan fırtınanın sessiz kanıtlarıydı. Isabel yaklaşmakta olan fırtınayı umursamıyordu ilk damla yere düşmeden buradan gitmiş olacaktı. Hava onu önüne katıp sürecek olsa da umurunda değildi. Isabel, pamuk şekerler gibi görünen bulutların altındaki bayırın koleksiyonu için mükemmel bir kapak fotoğrafı oluşturacağını biliyordu. Manzara, bizonların görüntüsüyle yer yer lekelenmişti. Zihninde resmi canlandıran Isabel'in gözleri onları görünce parladı. Bu dev yaratıklar şafağın sürekli olarak değişen ışığında hiçbir zamana ait değil gibi duruyorlardı, bulundukları yerin etrafında telefon direkleri, modern evler ya da gözle görülebilen bir yol yoktu. Sadece hayvanlar, arazi ve göz kamaştıran gökyüzü...

Isabel kahve fincanını bırakmadan önce bir yudum daha aldı ve ardından ilk karelerini çekmek üzere fotoğraf makinesine odaklandı. Çalışırken içini bir huzur kapladı ve teni mutlulukla ürperdi.

Usulca, "Oysa sen bunu kaybettiğini sanıyordun," deyince sesi etrafını saran boşluğu doldurdu. "Pekâlâ, kaybetmedin," diye mırıl-

dandı teleobjektifinden bakıp onu gül goncası gökyüzünün aydınlattığı dev bizona odaklarken. "Sadece içindeki huzuru kaybettin."

İronikti, gerçekti ama *USA Today*'de gördüğü *Huzur?* adlı fotoğraf koleksiyonu, konuyla ilgili bakış açısını kaybetmesine sebep olmuştu.

"Afganistan bunu yapacak." Isabel birkaç kare bizon fotoğrafı çekti.

Geriye dönüp baktığında aslında bu görevin zorlu olacağını bilmesi gerekirdi. Ama ukalalık etmişti. Lanet olsun o bir foto muhabiriydi, yirmi yıldır başarılara imza atmış, ödüllü bir foto muhabiri. Artık yirmili yaşlardaki sulu gözlü kız değildi. Korkusuz, kırk iki yaşında bir kadındı, ki sorununun bir kısmı da buydu. Yeteneklerine olan aşırı güveni, gerçekleri gerçekten *görmenin* getireceği sonuçlar konusunda gözünü kör etmişti.

Elbette daha önce de savaş bölgelerinde bulunmuştu; Bosna, Falkland Adaları ve Güney Afrika. Ama Afganistan'da farklı bir şey olmuştu. *Ben farklıydım. Her nasılsa perspektifimi kaybettim ve karanlık ile kaos içeri sızdı,* diye itiraf etti Isabel tripodun açısını değiştirip annesinin etrafında neşeyle dolanıp otlayan bir buzağıyı yakalayıp hızla birkaç kare çekerken.

Her şey Curtis Johnson adındaki bir askerle başlamıştı. Yakışıklılıdan çok sevimli olarak değerlendirilebilecek bir yüzü ve oldukça içten bakan kahverengi gözleri vardı. Yirmi beşinden fazla olamazdı ve Isabel'e konvoyun ortasında bulunan ve oyuklarla dolu yoldan onları bulundukları ABD hava üssünden birkaç kilometre uzaklıktaki yerleşim bölgesine götürmek üzere bineceği cipe kadar eşlik ederken, onunla ölçüsüzce flört etmişti.

İşin aslı, Curtis çok sevimli ve akıllıydı ve Isabel görevdeyken kaçamak yapmama kuralını gevşetme konusunda hayaller kurmaya başlamıştı bile. Aralarındaki yaş farkını düşünmüştü ama seksi, genç

Curtis ondan neredeyse yirmi yaş büyük olmasına aldırmıyorsa, o niye aldıracaktı ki?

Yolun kenarında bomba patladığında tam da bunu düşünüyordu. Isabel makinesini otomatiğe almıştı; duman ve alevlerin, karanlık ve dehşetin arasında kariyerinin etkileyici görüntülerini yakalamıştı. Güçlü sağ bacağı ve kaslı sağ kolu havaya uçan Curtis Johnson da bu görüntülerde vardı. Onu görüntülemeyi aklına bile getirmemişti. Onun patlamanın içinde olduğundan bile habersizdi. O sadece içgüdüsel olarak gerçekleri yakalamayı düşünmüştü. Ve sonra gerçekler, yüzünde bir bomba gibi patlamış ve Isabel paramparça olmuştu.

Curtis'in bakışları yaşadığı şokla bulutlanmış olsa da hâlâ şefkat doluydu. Bilincini yitirmeden önce hâlâ onun için endişeleniyordu, onu yere yatması için uyarıyordu... Sipere girmesini... Sonra çatlamış çöl toprağında kanlar içinde kalarak kollarının arasında ölmüştü. Çevresi tam bir cehenneme dönmüştü ve bundan sonra tek hatırladığı şey kamerasını korumak için attığı çığlıktı. Curtis'in yaşadığı son fotoğraflarını korumalıydı. Ailesi için. Kendisi için.

Isabel ürperdi ve fotoğraf çekmeden tripodunun yanında durduğunu fark etti. Yanaklarındaki serinliğin sebebini anlamak için elini kaldırdı. Islanmışlardı.

"Yaptığın işe odaklan!" dedi kendine. "Özüne ve normale dönmek için tek şansın bu." *Ve acının üstesinden gelmek için.*

Babasının öğrettiği gibi aklını başına topladı, gözyaşlarından ve anılardan kurtulup işine odaklandı.

Başını sallayarak fotoğraf karesine döndü, tebessümünün alaycı olduğunu hissetti. En iyi dostlar çetesi, Isabel Cantelli'nin ilkelerinin çoğu insanın ilkelerinden çok farklı olduğu konusunda hemfikirlerdi. Çetesinin onu azarladığını duyabiliyordu. Meredith omuz silkecek ve Isabel'in kurallarının tam da ona göre olduğunu söyleyecekti, onu başarılı kıldığını. Robin başını iki yana sallayacak

ve Isabel'in kısa süreli çekici âşıklar yerine tam zamanlı bir erkek bulması gerektiğini söyleyecekti. Kim, Isabel'in ruh halini inceleyecek ve sonunda Robin'le aynı fikri paylaşarak onun ayaklarının yere daha iyi basabilmesi için hayatında sürekliliğe ihtiyacı olduğunu söyleyecekti. Teresa da Isabel'i mutlu eden şey neyse onun peşinden gitmesi gerektiğini söyleyecekti.

Bir ay önce, henüz Afganistan'a gitmemiş olsa Isabel bunlara güler, gözlerini devirerek kadehine biraz daha şampanya doldurur ve erkeklere bağlanmadan sürdürdüğü göçebe yaşamının onu kesinlikle mutlu ettiğini söylerdi.

Sonra başına Curtis Johnson olayı gelmişti ve Isabel'in dünyaya bakışı değişmişti; bu yeni ve kusurlu bakış açısı uzun bir süredir kendini kandırdığını fark etmesine sebep olmuştu. Ya da belki uzun zamandır kendini aramakta olduğunu söylemek daha doğru olurdu çünkü başarılı kariyerinin, zeki, oturaklı arkadaşlarının ve bir zamanlar heyecanlı ve rahat olan yaşamının içinde kendini kaybetmişti.

O yüzden burada, Oklahoma'nın Tallgrass Çayırı'ndaydı. Yolunu bulmak için bildiği tek şeyi yapıyordu; hayata kamerasından bakıyor ve gerçek kuzeyi arıyordu böylelikle hayatının manzarasını değiştirecek olan yolu bulabilecekti. Zihninin ve gözlerinin geçmişe dönmesine izin verene kadar da planı işe yaramıştı. Geçmiş, iyi ve kötü anılara; mutluluklara ve tuhaf korkulara sahipti. Yaşamadığı bir duygu kalmışsa, bunun ne olabileceğini bilmiyordu. Yeniden mutlu olabilmek için gerçek bir şok yaşaması gerekiyordu. Keşke bunun ne olması gerektiğini çözebilseydi. Ama bu, bu doğal Oklahoma güzelliği şimdilik işe yarıyordu.

"O zaman odaklan!" diye hatırlattı Isabel kendine ve önündeki güzel araziyi mutlulukla yeniden çekmeye başladı.

Tripodunun yerini bir kez daha değiştirdiğinde sabah ışığının, tam sağında bulunan küçük girintide akan suyun üzerinde parla-

dığını gördü. Her zamanki gibi doğanın çeşitliliğinden etkilenerek oraya yönlendi, kumlu kıyıyla ağaçların arasında köpüren berrak suların ışıltısı çok hoştu.

Suya yaklaşınca ağaçların yeşil gölgelerinin arasından sadece bir huzmenin sızdığını fark etti, suyun sadece küçük bir bölümü gümüş bir spotla aydınlatılmış gibi parlıyordu. Bu spot ışığı onu bir mıknatıs gibi çekti.

İçgüdülerinin onu yönetmesine izin vererek tripodunu geçici bir süreliğine geride bıraktı, sessiz ama hızlı adımlarla kıyı boyunca ilerledi. Kumlu zemine vardığında diz çöktü, tam suyun üzerindeydi. Isabel odaklanarak kare üstüne kare çekmeye başladı, suya yaklaşıp uzaklaşarak açı değiştiriyordu. Işığın benzersiz kalitesiyle hipnotize olmuş bir halde merceğinin büyüsü onu Afganistan'ın ve orada ölen askerin verdiği hüzünlü düşüncelerden uzaklaştırdı. Pozisyon değiştirdi ve karın üstü yattı, dirsekleri kuma girdi, kıyının karşı tarafındaki otlar hışırdadı ve bunu dev boyutlu dallar izledi, bir bizon görüntüye girdi.

Dev hayvan suya doğru ilerlerken Isabel nefes bile almadan fotoğraf çekmeye devam etti. Bizon bir kez homurdandı, muhtemelen varlığının kokusunu almıştı ama hemen ardından onunla ilgilenmeyi keserek siyah burnunu suya sokup gürültülü bir şekilde içmeye başladı.

Isabel ona nasıl koktuğunu merak etti. Bizon, başını onu görene kadar çevirdi. Isabel asla korku hissetmezdi, onun dikkatini çekenin bu olmadığından emindi. Sadece insan gibi mi kokuyordu? Parfüm sıkmamıştı, kıpırdamadan yatıyordu, bizonun onu duyma ihtimali yoktu.

Bizonun doğruca ona bakmasına ne sebep olmuştu? Ve bakışları neden o kadar antik ve bilgeceydi? Gölden uzaklaşınca başını yukarı aşağı salladı ve ona bir kez daha derin bir bakış atıp Isabel'in

böylesine dev ve muhteşem bir yaratıktan ummadığı bir çeviklikle arkasını dönerek oradan uzaklaştı.

Isabel heyecanlanmıştı. Çekmiş olduğu bizon fotoğraflarına baktı. Bizon doğruca ışık huzmesinin içine girmişti. Sabah çiyi iri bizonun derisinde parlıyordu, Isabel'in merceği aracılığıyla elmaslar ve sisle sarılmış gibi görünüyordu. Ve başını yukarı aşağı sallamıştı. Sanki fotoğraf karesini onaylıyordu. Bizon arkasını dönüp giderken Isabel'in ilk düşüncesi, yeryüzündeki tüm erkeklerin onun yerinde olmak için her şeylerini verecekleri olmuştu.

Isabel doğruldu ve neşeyle yüksek sesle güldü, bu eski toprakların güzelliği ve huzurunun onu rahatlattığını hissediyordu; tıpkı bu kitabı hazırlama fikrini temsilcisiyle konuşurken hissetmeyi umduğu gibi. Ruhu huzura kavuşmaya başlamıştı, ölüm ve yıkımdan çok daha fazla tahammül edilebilir bir şey yeniden yaratıcılığını kazanmasını sağlıyordu.

Isabel içgüdüsel bir hareketle yürüyüş botlarını ve çoraplarını çıkardı. Kotunun paçasını sıvadıktan sonra elinde kamerasıyla dikkatli adımlar atarak kristal gibi duran suya girdi. Başta soğuğun etkisiyle nefesini tutarak iç geçirdi ama birkaç adımın ardından ayakları suyun soğukluğuna alıştı ve en son bizonu çeken ışık huzmesine doğru yürüdü. Işığa vardığında başını yukarı doğru kaldırdı, ayaklarını ve bileklerini yıkayan soğuk suda durarak sabahın yansımalarından faydalandı.

Bu yerde içine dokunan bir şeyler vardı. Bu belki de yeşil, bereketli ve temiz çayırlar ile her yerin bir kâbus gibi kuru ve yanık olduğu, savaşın mahvettiği Ortadoğu arasındaki belirgin tezattan kaynaklanıyordu. Derin derin nefes aldı, havayı içine çekip geri verdi, aldığı her nefeste içindeki negatif duygulardan kurtulduğunu, suların geçen ay boyunca gördüğü ölüm ve savaş görüntülerinin kalıntılarını yok ettiğini hayal etti. Suyun ve ışık huzmesinin sesini dinlerken

sebebini ya da kendini kandırıp kandırmadığını hiç düşünmeden içinden geçenleri yüksek sesle dile getirdi.

"İhtiyacım olan tam da bu. Yepyeni bir perspektif ve bakış açısı. Arınmak için. O boğa bana bir şey söylüyordu. Bana peşinden gitmemi söylüyordu. Keşke *neyin* peşinden gideceğimi bilseydim. Söyle bana, Göllerin Leydisi," dedi sırıtarak. "Bayan Tiger sekizinci sınıftayken bize senden bahsetmişti. Alın yazım nedir?"

Isabel bunun yalnızca hayal gücünün bir oyunu olduğunu biliyordu ama gümüş rengi ışık sözlerini cevaplar gibi şiddetini artırmıştı ve onu heyecanlandıran bir *şey* hissettiğine yemin bile edebilirdi. Keyifle gülerek kollarını iki yana açtı ve suları tekmeledi, su damlacıkları etrafını saran güneşte kristalleşerek parıltılarıyla onu vaftiz ettiler.

VIVIANE küresinden uzaklaşamadı. Büyü filizlerinin birini bulması için çok erken olduğunu biliyordu ama içi ümitsiz bir enerjiyle doluydu. Su perileri boş boş etrafında dolanırken tanrıça huysuzlanarak içi yüzlerce inciyle dolu kristal küresinin önüne oturdu.

İncilerden biri parlamaya başladığında âdeta üzerine atıldı. Onu, karanlıkta duranlardan ayırarak eline aldı ve süt rengi derinliklerine baktı. Görüntü berraklaşarak büyük bir gölün kenarında oturan yaşlı bir kadını gösterdi, göle ay çiçeği tohumlarına benzer bir şeyler tükürüyordu.

"Daha genç!" dedi Viviane iğrenerek. İnciyi hazneye fırlattı ve gezinmeye başladı.

Parlayan başka bir inci okyanusun yanında oynayan bir çocuğu gösterdi. Viviane neredeyse çileden çıkarak bir çığlık attı. "O kadar da genç değil!" diye uyardı küresini.

Ondan sonraki iki görüntü de kesinlikle uygunsuzdu. Çok genç ya da çok yaşlı değillerdi ama fazla sıradanlardı. İyice gerilmiş olan

sabrının sonuna gelen Viviane bedenine bir tül gibi sarınmış uzun gümüş rengi saçlarından bir tel kopardı. Onu içi incilerle dolu haznenin üzerinde tutarak küçük bir daire çizdi.

Ne çok genç, ne yaşlı ne de sıradan olsun...
Bunlardan fayda gelmez.
Emrim mükemmel kadını bulman,
Arzum güzellik, zarafet ve ruh!

Tanrıça saç telini bıraktı, bu ince uzun tel incilerle dolu haznede yüzmeye başladığında sihrini tamamladı:

Sana kendi bedenimden kopan kehanet gücümü yolladım:
En kısa zamanda doğru ruhu bul!

Gümüş bir parlama oldu ve tanrıçanın saçı patlayarak incilerin üzerinde kaybolan sıvı ışık yağmuruna dönüştü. Yeniden canlanarak gümüş teller tanrıçanın âleminden aceleyle çıkıp deniz yollarına ve göllere, nehirlere ve akarsulara doğru yol aldı. Zaman ve gerçeklikte aranırlarken sonunda parlak bir tel uzaklarda, modern ve ölümlü dünyada Oklahoma adında bir yerde küçük bir kanala düştü. Sabah ışığında kendini yeni olasılıklara adayan kadının neşeli kahkahalarını yakaladı.

Viviane kışkırtıcı sesi duydu ve parlayan incinin üzerine atıldı. Tanrıça nefesini tutup incinin süt rengi derinliklerine bakarak bir akıntının içinde suları tekmeleyen, tuhaf giyimli sağlam yapılı sarışını gördü. Viviane'ın kalp atışları heyecanla hızlandı.

"Bana yüzünü göster!" diye emretti tanrıça.

Küresi kadının yüzüne odaklandı. Evet, kesinlikle çekiciydi. Viviane gözlerini kısarak kadını inceledi. Çok genç ya da çok yaşlı değildi; en azından öyle görünmüyordu. Hem biraz yaş ve deneyimin faydası olurdu. Kadın yeniden güldü ve Viviane bu kahkaha karşısında beklenmedik bir şekilde dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını fark etti. Çıkan ses son derece müzikaldi ve kadını çekicilikten büyüleyici mertebesine çıkarmıştı.

"Evet," diye mırıldandı Viviane. "Onun, işimi göreceğine inanıyorum." Tanrıça kollarını kaldırarak gücünün etrafında dönmesini sağladı.

Kader kendi dünyasında ölüm kararını imzaladığında bu ölümlüyü sahipleniyorum.

Oradaki yaşamı sona erdiğinde ruhu bana bağlanacak.

Aşkımın uykudaki dileklerini mümkün olduğunca doğru takip etmeliyim ki

Onu acımasızca eline geçiren umutsuzluktan kaçabilsin.

Kararı çıkmamış hiçbir şeyi almıyorum,

Amacım belli; bedeli ne olursa olsun.

Arthur'un acı kaderi gerçekleşmesin

Ve aşkım bana geri dönsün!

Bunun ardından Coventina olarak bilinen büyük suların tanrıçası, Merlin'in Viviane'ı küresi aracılığıyla ilahi gücünü fırlattı... dışarı... dışarı... Isabel Cantelli'nin kaderini sonsuza dek değiştirmek üzere başka bir zamana ve yere...

İKİNCİ BÖLÜM

Isabel Cantelli hata yaptığını sonradan anladı. Bir sincaba çarpmamak için cipinin direksiyonunu kırıp da araba kontrolünden çıktığında bu karara vardı.

Muhtemelen neşe içinde *Camelot* şarkısını söyleyerek doksanla toprak yolda ilerlerken yere düşen cep telefonunu aramaya girişmemeliydi. Ve muhtemelen kahramanlık yapmak yerine küçük adamın kendini korumasına izin vermeliydi.

Artık keşkelerin ona bir faydası yoktu. O ve Nissan cipi tehlikeli bir hızla Büyük Göl'e doğru uçuyordu.

Isabel birazdan gerçekleşecek balıklama dalış için kendini hazırladı, bunun zarif bir dalış olacağından şüpheliydi. Birkaç dakika önce büyülü bulduğu göl, başına bela olmak üzereydi.

Aklından pek çok şey geçti. Çok tuhaf ama hiçbiri ölmek üzereyken düşünmeyi umduğu şeyler değildi. Yaşamı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçmedi; henüz hiç yaşamadıkları geçti.

Şiddet ve ölüm korkusu da geçti ama yaşamadıklarının verdiği hüzün tüm zihnini kaplamıştı.

Arabasının göle çarpışını nükleer bir patlama gibi hissetti. Hava yastığı önünde açıldı ve onu koltuğuna mıhladı. Hava yastığı bir süre sonra söndüğünde emniyet kemerini açmaya çalıştı ama nedense kilit açılmadı. Arabanın camı açık olduğu için içeri su dolmaya başlamıştı ve araba hızla batıyordu.

Bir mucize olmadığı takdirde kurtulması imkânsızdı. Ölüme gidiyordu ve bu dehşet vericiydi. Kalbi çaresizlikle atıyordu ve Isabel bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Kalbinden, onu yarı yolda bıraktığı için özür diledi. Yıllar boyunca ona yeteri kadar kötü davranmadığı için karaciğerinden özür diledi. Boşa harcanmış bir fırsattı. Arkadaşlarını ve ailesini düşünmesine rağmen yine de birçok kişinin söylediği şey gerçekleşmedi; yaşamı gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçmedi.

Göğsü acıyla sıkışırken tüm dikkati henüz yapamadığı şeylerdeydi. Hayattan istediği onca şeyi nasıl unutabilirdi? En önemlisi de henüz aşkı bulmamış olmasıydı. Şehveti yaşamıştı. Etkilenmeyi yaşamıştı. Ama gerçek aşk denen tarifi zor şeyi yaşamamıştı. Bir adama bakıp sadece birbirleri için yaratılmış olduklarını hiç düşünmemişti.

Listesinde daha başka pek çok şey vardı ama umutsuzca âşık olmanın verdiği histen çok hoşlanacağından emindi.

Keşke...

Ve sonra, bir anda kendini yeniden canlı hissetti. Ona bir şekilde, bir yolla ikinci bir şans verilmişti, nasıl olduysa bunu biliyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Uyansan iyi olacak, Isabel."

"Sadece bir saat daha," diye mırıldandı Isabel.

"Kestirmeye ihtiyacın olduğunu biliyorum, uzun bir yolculuk yaptın," dedi Viviane, Isabel'i sarsarak. *Sen benim umudumsun.* "Bu işe hemen başlamamız gerekiyor. Merlin'ime ihtiyacım var."

Yeni umudu inleyerek dönüp, "Kahve," deyince Viviane içinde öfkenin kaynamaya başladığını hissetti. "Uyandırdığım için üzgünüm... Toparlan hemen! Ben olmasaydım burada tembellik edip isteklerde bulunamazdın. Duble çikolatalı ve kremalı kapuçino, değil mi?"

Umudu hızla doğrularak alnına düşen gür sarı saçlarını sıvazladı. "Ah, evet, lütfen. Neredeyim? Beni sen mi kurtardın? Sana çok teşekkür ederim. Çok fazla keşke..."

"...keşkelerin vardı, evet farkındayım." Viviane parmaklarını şıklattı ve sisin içinden büyük gümüş bir kahve bardağı belirdi. "Önce iç, sonra konuşuruz."

Isabel ona bakakaldı ama bardağı elinden alıp kahveyi yudumladı. "Sana ne kadar teşekkür etsem az," dedikten sonra bardağına baktı. "Bu, bugüne kadar içtiğim en iyi kahve. Sen nasıl..."

"Zamanını ziyaret ettiğimde hemen nasıl yapılacağını öğrendim."

"Zamanımı mı?"

"Söylediğim gibi, konuşmamız gereken çok şey var."

Isabel ya cennetteydi çünkü elindeki kahve öyle diyordu ya da cehennemdeydi çünkü önünde duran kadın ilahî bir güzelliğe sahipti; kılık değiştirmiş bir şeytan olmalıydı.

Cennet ve cehennem hakkında fazla bilgisi yoktu ama bir kahvenin iyi olup olmadığını bir yudumda anlardı. Ve onu hızla uyandırıyordu; bu da kafeinsiz olmadığının iyi bir işaretiydi.

Etrafına bakındı. Bir gölün yanında oturuyordu ama bu Büyük Göl değildi. Hayvanlar ve bitkiler nefes kesiciydi. Suyun üzerindeki puslu sis ışıltılıydı, hiçbir şey o gölde gördüklerine benzemiyordu. Yakınlarda elektrik direği ya da herhangi bir uygarlık belirtisi olmadığından bahsetmiyordu bile.

Sonra giysilerini fark etti. Kesinlikle, neredeyse ölürken üzerinde olan kıyafetleri değildi. Zümrüt yeşili bir elbise giyiyordu, uzun kolluydu; omuzlarından başlayıp bileklerine doğru bollaşıyordu. Elbisenin üst kısmı kare kesimliydi ve gözler önüne sermeye alışık olmadığı bir göğüs dekoltesine sahipti. Güzel bir elbise olduğu kesindi, bununla kırmızı halıda yürüse tam not alırdı ama ona ait değildi.

"Burada neler oluyor?" diye sordu. "Neredeyim, buraya nasıl geldim ve sen de kimsin?"

Tanrıça gülümsedi ve parmaklarını tekrar şıklattı, Isabel ona bakarken gümüş kupası kendi kendine yeniden o muhteşem kokulu kahveyle doldu.

"Seni temin ederim ki biz, sen cehennemde değilsin."

"O zaman neredeyim? Sen? Biz? Ve bugüne kadar neden senin hiç fotoğrafını çekmedim? Sen bugüne kadar gördüğüm en çarpıcı güzelliğe sahip kadınsın. Ve ben tüm kadınları gördüm." Yeniden kahvesini yudumladı, bu gümüş bir... kadeh miydi? "Konu nedir?"

"Seni çok özel, çok önemli bir görev için seçtim, Isabel."

"Bu kadar paniklemiş olmasam sözlerinden gurur duyardım. Ve bana bu kadar muhteşem bir kahve sunmuş olmasan buradan hemen kaçardım."

"Aç mısın? Kader bana hamur işlerinden hoşlandığını söyledi. Özellikle de beignet[2] denilen şeylerden."

Tanrıça yeniden parmak şaklatmaya yeltendi ama Isabel onu durdurdu. "Bu oldukça hoş olurdu ama o havadan bir şeyler var etme işini yapmadan önce sana birkaç soru sorabilir miyim?"

"Tüm sorularının cevaplanmasını hak ediyorsun."

Isabel bu sözleri evet olarak algıladı. "Beni kurtaran sen miydin?"

"Evet."

"Nasıl? Suya çarpıp da kemerimi açamadığım anda başımın dertte olduğunu anlamıştım." Elini kaldırıp parmaklarını oynattı, gümüş terlikler içine sokulmuş olan ayak parmaklarını da. "Şimdiyse hiç sorun yok. Gidici olduğumdan emindim. Sonra o duyguya kapıldım, bilmiyorum, ikinci bir şans hissi."

"Gidici mi? Öyleydin. Ama sanırım ben bunun yerine arayıcı derdim. Ve evet, bu bazı arzuları yerine getirmek için bir şans."

"Pekâlâ, bu bazı şeyleri açıklıyor." Isabel etrafındaki verimli yeşilliklere ve kayalıklı kumsalın ardındaki yoğun ormana baktı. "Artık Oklahoma'da değiliz, değil mi, Toto?"

"Toto mu?"

---

2 Kızarmış hamurdan yapılan şekerli, bir tür Fransız tatlısı. (ed.n.)

"Özür dilerim. Bunu bir hakaret olarak kullanmadım. Sen benim adımı ve hakkımda pek çok şeyi biliyor gibi görünüyorsun. Adının ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Coventina olarak tanınırım. Ama sen bana..."

"Göllerin Leydisi Coventina gibi mi? Efsanelerdeki Su Tanrıçası mı?"

Coventina'nın yüzü zafer dolu bir tebessümle parladı. "Demek senin zamanında benden *bahsediliyor*! Merlin beni eski ve çoktan yok olmuş bir efsane olduğuma inandırmıştı."

Isabel donakaldı. Tanrıçayı çevreleyen ışıltı, uzun altın saçları ve arkalarında bulunan gölün saflığını yansıtır gibi duran mavi gözleri... "Dalga geçiyorsun, değil mi? Kamera şakası mı bu?" Etrafına bakındı. "Kameralar nerede? Onları saklamakta son derece başarılısın aksi halde bir kilometre öteden onları görüp kokularını alabilirim."

"Seni temin ederim ki ben Coventina'yım. Ve o kameralar daha var olmadı, yani bildiğim kadarıyla."

"O beignet'yi şimdi istiyorum. Ve üzerlerinde serpilmiş..."

"...bitter çikolata olsun. Elbette." Yeniden parmağını şıklattı ve Isabel bir ziyafet sofrasına bakıyordu. Beignetler vardı ve tam da istediği gibilerdi ama onların yanı sıra evde kendine pişirdiği şekilde yapılmış kızarmış jambon, iki tarafı da kızarmış soğanlı ve patatesli yumurta, karabiberli domuz pastırması da vardı. Bu fazla iyiydi. Fazla mükemmel. Fazla çılgın.

Ama çok açtı ve bunları geri çevirme nezaketsizliğini gösterebilecek durumda değildi.

"Çıldırmamın sence bir sakıncası var mı?" dedi Isabel parmaklarını yaladıktan sonra. Ayağa kalkmaya yeltendi. İşte o anda terlikleri Coventina'nın bir el hareketiyle yere yapıştı. Onları ayağından çıkarmaya çalıştı ama terlikler tenine de yapışmıştı.

"Lütfen beni dinle," dedi tanrıça, eğer hikâyeler doğruysa aslında böyle bir şey sormasına hiç gerek olmayan kadın.

Isabel yeniden yerine oturdu. "Şaşkınlığımı mazur karşılar mısın?"

"Seni anlıyorum."

"Beni Büyük Göl'den kurtardın."

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü sana ihtiyacım var. Ayrıca bunun, nasıl diyordun... senin keşkelerinden birinin gerçekleşeceği konusunda umutlarım var."

"Yaşıyorum. Başka bir dünyada değilim, değil mi?"

"Ah, korkarım kesinlikle başka bir dünyadasın. Ama o dünya, bu dünya, Isabel. Sadece senin zamanındaki değil."

"Neredeyim?"

"Eğer beni anlattılarsa Camelot'u da anlatmışlardır değil mi?"

Isabel ona öylece baktı. "Kesinlikle şaka yapıyorsun."

Coventina bir kahkaha attı, çıkan ses öylesine lirikti ki âdeta göl bile ona cevap veriyordu; farklı yerlerinden köpürmeye başlamıştı, sanki kendine engel olamıyor ve ona gülüyordu. "Akıllıca şakalardan hoşlanırım, tıpkı kalede yaşayan diğer adam ve kadınlar gibi. Ama seni temin ederim ki bu ormanın arkasında Camelot Kalesi var."

"Söylemek istediğin şey Kral Arthur, Lancelot, Guinevera ve Mer... Ah, o *gerçekten* senin Merlin'in."

"Ya da öyleydi," dedi Coventina ve gözleri o çarpıcı maviden fırtına grisine döndü. "Ama o bu dünyadan vazgeçti, Arthur'un geleceğine dair korkuları onu mahvetti." Coventina, Isabel'in elini yakaladı. "Onu geri getirmeliyim. Sonsuzluk, o olmadan sonsuz bir sefalet olacak."

"Neden ben?" diye sordu Isabel, yaşaran gözlerini göstermemeye çalışarak. O, Afganistan'daki tatlı kahramanın trajedisi ya da bir kedinin doğumu söz konusu olmadığı sürece her şeye ağlayan sulu göz bir bebek değildi.

Coventina, Isabel'in elini daha da sıktı, çok tuhaf ama hiç canı acımamıştı sadece aralarında bir enerji alışverişi olduğunu hissetmişti. "Çünkü sen aradığım kadınsın. Tanrılardan güzel, akıllı ve çok özür dilerim ama ölümü yakın bir kadın istedim. Ve kadının senin de söylediğin gibi 'keşkelerinin' olması benim için bir gereklilikti. Son anlarında gerçek aşkı hiç yaşamadığı için üzülen biri olmalıydı."

"Onu burada bulacağımı düşünmene sebep olan nedir, Cov..."

"Bana Viviane de. Bunu tek söyleyen kişi Merlin'dir ama istersen sen de kullanabilirsin. Çünkü senin onu bana geri getirecek kişi olduğuna inanıyorum."

"Tamam. Onu burada bulacağımı düşünmene sebep olan nedir, Viviane? Ve Merlin'i nasıl geri getireceğim?"

"Bundan emin değilim ama denemezsem sevdiğim adamı geri kazanmak için yeteri kadar şey yapmamış olurum. Bunu ne yüreğim ne de sularım kabul edemez. Mutsuzluğum beni ayakta tutan suları karıştırırsa olacaklardan korkuyorum."

Isabel biraz önce Viviane'ın gözleri kadar mavi, sakin ve berrak olan ama şu an dalgalanmaya başlayan sulara baktı. Artık huzursuz, mutsuz ve griydi. Aklına Büyük Göl geldi, o ve arabası hiç de zarif olmayan bir şekilde derinliklerine dalarken ona kızmış gibiydi.

Bu rüyadan ne zaman uyanacağını merak ederek Viviane'a baktı. Uyanana kadar ona yardım edebilirdi. "Peki ya fotoğraf makinem ve aletlerim?" diye sordu.

Viviane başını iki yana salladı. "Bu zamanda o tür şeyler yok. Bu yerde."

"Tamam," dedi Isabel ama etrafındaki güzelliklerin, bu kadının güzelliğinin fotoğrafını çekemediği için üzüldü. Bu kadının fotoğraflarını *People* dergisine satsa zengin olurdu. Camelot'un inanılmaz gerçeklerini... "Bari kime âşık olacağımı söyle. Ya da kimin bana âşık olmasını umuyorsun? Ya yanlışlıkla saray soytarısına âşık olursam?"

Yine o müzikal kahkaha ortamı doldurdu, ağaçlardaki kuşlar da bu neşeye katılmış gibiydi. "Soytarı Hester'a mı? Bundan çok daha iyi bir zevke sahip olduğundan eminim."

Isabel sırıttı. "O zaman kim, leydim?"

"Kim olacak, elbette Lancelot."

"Dalga geçiyorsun, değil mi? Yanlış hatırlamıyorsam Gwen onunla ilişkiye girdiği için neredeyse kazığa dikilip yakılacaktı. Geleceğimde ateşte yanmak için boğulmadım ben."

"Öyle bir şey olmayacak. Sen Leydi Isabel'sin, Camelot'a Dumont Kontesi olarak geldin ve Britonlar'ın ortak çıkarlarını korumak için arazi paylaşım meselesini görüşeceksin."

"Yani öylece geliyor muyum? Davet edilmeden?"

Viviane bir an tereddüt ettikten sonra Isabel'in, elbisenin cebi olduğunu düşündüğü yerden bir gerdanlık çıkardı. Baş döndürücü bir parçaydı, Isabel ilk bakışta onun safir olduğunu düşündü. Ama dokununca onun daha çok kalp şeklinde bir damlacık olduğunu düşündü, içinde mavi bir sıvının bulunduğu bir tür camdı. Muhteşemdi ve Sotheby's'de satışa çıksa çok para getirirdi.

"Ah, Viv, sana Viv diyebilir miyim?"

Viviane burun kıvırdı. "Hayır diyemezsin."

Isabel omuz silkti. "Viviane'ın çok olduğunu düşündüm ama tamam. Bu çok güzel! Nedir?"

Coventina onu Isabel'in boynuna taktı, gerdanlık sarkarak dekoltesini biraz olsun örttü. "Bu sihirli bir parça Isabel. Buna bakınca

buraya gelişin ve sebeplerin hakkında kimse kuşkuya düşmeyecek. İçinde Merlin'in beni bırakmasına izin verdiğim sırada çaresizlik içinde akıttığım gözyaşlarım var.

"Başka yetenekleri de var ama sana onlardan bahsetmeyeceğim. Çünkü her birini kullanmanın ayrı bir bedeli var. Akıllı olursan seninle hep dost olur. Güçlerini aptalca kullanırsan bedelini ödersin."

"Yazılı kurallar var mı? Kopya çekebileceğim bir kâğıt falan? Onu sıhhi tesisat ya da gerçek bir tuvalet oluşturmak için kullanabilir miyim?"

Viviane gülünce göl de güler gibi göründü. "Elbette kullanabilirsin. Sonra da kendini bu imkânları kullanamazken bulabilirsin."

"Vay canına."

"Evet, lütfen söylediğimi ciddiye al. Gözyaşlarımın gücünü her çağırışının bir bedeli vardır. Kullanmak zorunda kalırsan bedeli olduğunu sakın unutma. Bir şey daha var, Isabel. Kimsenin onu senden almasına izin verme." Viviane bir an derin düşüncelere dalmış gibi durdu ve ardından konuştu:

Kalp ve gözyaşları bir hırsızın acı veren korkunç bir büyüsü olmadan,

Isabel'den ayrılmayacak.

Onu ancak Isabel şu sözleri söyledikten sonra kendi çıkarabilir:

"Göllerin Leydisi, bu yapılmalı

Aşk ve yaşamın kazanabilmesi için."

Viviane kollarını iki yana açtı, bir araya toplanan bulutlar aralanarak yağmur göle ve üstlerine yağdı. Isabel duş dışındayken duş almaya alışık değildi ama her nedense damlalar ılık ve rahatlatıcıydı, özellikle de biraz korkmuş ve kendinde değilken.

Bu ölüm rüyası mıydı? Böyle mi oluyordu? Balıklama dalışı gerçekleştirmeden hemen önce *Camelot*'un şarkısını söylüyordu. Suda savaşırken Göllerin Leydisi'ni düşünüyordu.

Üniversitede gereğinden fazla mitoloji dersi almıştı galiba.

Eğer bu ölüm rüyasıysa lanet olası şey oldukça güzel ve sakindi. Camelot'tan başka nerede olmak isteyebilirdi ki? Tuvalet olmaması meselesi dışında. Ama olsun, zamanında insanlar bu şekilde idare etmişlerdi; Afganistan'daki koşullara uyum sağlamıştı; lüks Kohler duşu olmadan da yaşamanın bir yolunu bulabilirdi. Ama... "Ne kadar süreyle, Viviane?"

"İkimiz de hedeflerimize ulaşana kadar."

"Daha net olmak için soruyorum, bu resmin sonunda ben bir ölü müyüm? Şikâyet ettiğimi sanma sakın, beni kurtardığını biliyorum ama *Görevimiz Tehlike* sona erdiğinde ölecek miyim?"

"Senin *Görevimiz Tehlike* olarak adlandırdığın benimse aynı adı vermediğim bu görevi başardığında inan bana, kaderin senin ellerinde olacak."

"Yani gerçekten ölmek istemediğime karar verirsem?"

"Kaderine sen karar vereceksin, Isabel."

"Banyo ve elektriğe geri dönmeye karar verirsem? Ve fotoğraflarıma?"

"Kaderin, ellerinde olacak Isabel."

"Pekâlâ, o zaman," dedi Isabel boynundaki gerdanlığı kontrol edip çıkmayacağından emin olduktan sonra. "Söylemem gereken sözleri yazabileceğim bir post-it var mı?"

"İhtiyaç duyduğun anda onları hatırlayacaksın."

"Bir soru daha. Tavsiyene ihtiyaç duyduğumda sana gelebilir miyim?"

"Her zaman."

"Seni nasıl bulacağım?"

"Soruyu zihninde sorman yeterli, Isabel. Cevabını vereceğim."

"Tamam, bir de görevimden emin olayım. Lance'i baştan çıkararak Gwen'den uzaklaştırmaya çalışacağım ve Arthur ile Gwen sonsuza kadar mutlu yaşayacaklar. Ve bu da krala Camelot'u kurtarmasında yardım edecek, plan bu mu?"

Viviane güldü, bulutlar ve yağmur o anda yok oldu. Isabel bu gücü kıskandı, keşke birkaç erkek arkadaşına uygulayabilseydi. "Evet, plan bu. Ama planlar bazen yollarını şaşırabilir."

"Ah, ne hoş."

"Gerdanlığın var. Onu akıllıca kullan. Senin zamanında, nasıl deniyordu, kozunu oyna mı?"

"Oldukça yakın bir şey tabii eğer bahisçi bir kadınsan."

"Ben senin üzerine oynuyorum, Isabel. Senin adına aşka oynuyorum. Kendi zamanında sahip olamadığın için 'keşke' dediğin aşkına."

Isabel o an, son dakikalarında "keşkelerini" düşündüğüne pişman olduğunu hissetti. Belki de *sahip olmaması* gerekenleri düşünmeliydi. "Kaleyi nasıl bulacağım?"

Viviane elini suya soktuktan sonra bir avuç suyu havaya fırlattı. Havada kısa bir süre kalan gümüş cıva taneciklerini andıran damlalar yeniden suya düştüler.

Viviane, Isabel'in arkasını işaret etti. "Atın bekliyor."

Isabel dönüp bakındı, şimdiye kadar gördüğü en güzel beyaz Arap atı orada durmuş, sabırsızlıkla homurdanıyordu. Isabel başını eğerek aşağı baktı. Bir şey sarkmadığına göre kesinlikle dişiydi.

"Bak, Viviane, bir şeyi açıklığa kavuşturalım," dedi. "Öncelikle ben iyi bir biniciyim. Aslında eyersiz ata binmeyi tercih ederim. Bir kadın eyerini de görür görmez tanırım ve o koca eyerin üzerindeyken bu atı yönlendirebilmemin hiç yolu yok."

Viviane yeniden güldü ve parmaklarını bir kez daha suya batırdıktan sonra damlaları Isabel'in yüzüne çarptı ve aynı hareketi bir kez de tepkisi Isabel'den çok daha ılımlı olan ata doğru yaptı.

"Artık kadın eyeri kullanmayı biliyorsun, Izzy. Sen ve Samara hızla dost olacaksınız. Şimdi Camelot yoluna çık. Sana ihtiyaç var. Ben de Merlin'im için sabırsızlanıyorum."

"Ben sana Viv diyemezken sen bana nasıl oluyor da Izzy diyebiliyorsun?"

Viviane ayağa kalktı. "Burada tanrıça hangimiz, Izzy?"

"Tamam, doğru tespit."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Izzy mi? Onu sadece en yakın arkadaşları ve babası Izzy diye çağırabilirdi. Yine de hayatını kurtarmış olan tanrıçayla yapacağı tartışmanın şu an kendi yararına olmadığına karar verdi. Isabel ve Samara onları ormanın içinden geçirerek Camelot'a götüren yolda ilerlerken Isabel bu rüyanın ne kadar derin olduğunu düşündü.

Viviane'ın öngördüğü gibi Samara'yla çabucak dost olmuştu ve kadın eyerine, onu sanki hayatı boyunca kullanmış gibi biniyordu. Bu nasıl olabilirdi?

Yoksa burası gerçekten de hiçbir canlının hayal bile edemeyeceği diğer dünya mıydı? Evren bu şekilde mi işliyordu? İnsanı farklı bir yer ve zamana mı atıyordu? Şu ana kadar Samara'yı iki kez durdurmuş ve ağaçların ortasında işini halletmek zorunda kalmıştı, bir yandan da poposunu açmanın Camelot yasalarına aykırı olup olmadığını merak etmişti.

Tuhaf bir şekilde her durduğunda beklemekte olan tuvalet kâğıdına benzer bir şey bulmuştu. "Teşekkür ederim, Viviane," diye fısıldadı. Ağaçların ona geri fısıldadığına yemin edebilirdi. "Önemli değil."

Samara ise başka bir olaydı. Isabel ilk duruşunda dizginleri bir ağaca bağladığında Samara belirgin bir nefretle homurdanmıştı. Isabel geri döndüğünde Samara onu birkaç metre öteye uçurmuştu. Isabel durumu hızla çözmüş ve ikinci durağında Sam'i tek başına bırakmıştı. Sam'e güvenmiş ve özgürlüğünü kısıtlamamıştı. Bu güveninin karşılığında döndüğünde Sam eğilmiş ve onun eyere binmesini kolaylaştırarak Isabel'i ödüllendirmişti. Oysa ilk seferinde ne zaman üzerine çıkacak bir yükselti bulsa Sam onu tekmeleyerek uzaklaştırmıştı.

Kalenin kuleleri gittikçe daha da büyük görünüyordu, Isabel sürekli olarak gerdanlığını tutmaya başladığını fark etti, sanki o da kendisiyle birlikte sabırsızlanıyordu.

Viviane ondan yanaydı ama onun yanında değildi ve bunun, onu mutlu etmesi gerekirdi.

"Sanırım sadece sen ve ben varız, Sam." İlk hatasından sonra bu kadar hızlı bir şekilde bağ kurmaları inanılmazdı. Onu mahmuzlamasına ya da dizginleri vurmasına hiç gerek yoktu. Konuşuyordu ve Samara onu anlıyordu.

"Peki, sen ne diyorsun, Sam? Görevimizi başarıyla tamamlayabilecek miyiz?"

Samara homurdanarak başıyla onayladı. Sonra aniden durarak kulaklarını havaya dikti. Soldan gelen yaprak hışırtıları Isabel'in yüreğinin hızla atmasına sebep oldu. Aslanlar, kaplanlar, ayılar, aman Tanrım.

Isabel gerdanlığını tutarak seslendi. "Kim var orada?" Bu, muhtemelen söyleyebileceği en aptalca şeydi, özellikle de insan yiyen bir yaratıkla konuşuyorsa... Ama böyle bir şey olmadı.

Dev bir meşenin yanında bir adam belirdi. Önünde eğildikten sonra doğruldu. "Rahatlayın sevgili kontesim, ben sadece size kaleye kadar resmi bir eşlik sunmak için geldim."

Isabel'in yüreği kadınlığına kadar indi ve orada atmaya başladı. *Bu adam* çok güzeldi. Saçları siyahtı ve kısacık kesilmişti. Dudakları seksi fısıldıyor, tebessümü ise bunu haykırıyordu. Gözleri, çevrelerini saran bereketli orman kadar yeşildi. Keçi sakalı vardı, Isabel bundan nefret ederdi ama adama yakışmıştı.

Dizlerine kadar uzanan esnek bir tür zincirden yapılmış bir zırh giymişti, sol elinde bir avcı yayı vardı ve taşıdığı ok kılıfının bandı göğsünden çapraz geçiyordu, geniş omuzlarının arkasından okların uçları görünüyordu. Zırhın altına siyah, dar bir tayt giymişti.

Adam Isabel'e yaklaştı, bakışları gerdanlığında gezindikten sonra yüzüne çıktı. "Bu ormanda yalnız dolaşmak hiç uygun bir durum değil. Adamlarınız nerede? Yol sandıklarınız nerede?"

Bu güzel soruya verilecek iyi bir cevabı yoktu ta ki gerdanlığına dokunana kadar. "Ah, evet, onlar hemen arkamda. Arabanın yavaşlığından sıkıldım ve biraz tek başıma ilerlemek istedim. Ama çok yakında burada olurlar. Öyle değil mi?" diye sordu ağaçlara. Başının üzerindeki ağaçlar titreşti ve Isabel bunu evet olarak algıladı. Hem zaten Viviane onu buraya sadece bir tane elbiseyle göndermezdi, değil mi? Ve elbette ki bir kadının yalnız başına seyahat ediyor olması düşünülemezdi.

"Kendinizi Camelot ormanlarında güvende hissetmenizden onur duydum, Kontes ama buralar bile tehlikeli."

Isabel'in şu an hissettiği tek tehlike adamın çekiciliğine kapılmış olmasıydı. Konuyu hızla değiştirmek için konuşmaya başladı. "Bayım, korkarım oldukça dezavantajlı bir durumdayım. Siz beni tanır gibisiniz, hatta muallâk olan gelişimden de haberdar görünüyorsunuz ama ben sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyorum." Isabel göğsünden bir kahkaha baloncuğunun yükseldiğini hissetti bunun kaynağının Viviane olduğu kesindi. Bir anda eski dili mükemmel

bir şekilde anladığını ve konuştuğunu fark etmişti. Bu rüya gittikçe daha da havalı oluyordu.

"Gelişinizin yaklaştığını düşünüyordum ve adamlarımı maiyetinizi gözetlemeleri konusunda uyardım, böylelikle Camelot'a uygun bir eşlikle gelebilecektiniz. Yalnız görüldüğünüz bildirilince nasıl endişelendiğimi bir hayal edin. Adamlarınızdan biri bile gelişinizi bildirmek için önünüzden gelmemişti. Başınıza bir terslik geldiği konusunda çok endişelendim."

Bir de benimkini hayal etsen, diye düşündü Isabel. Ve idrar kesesini boşaltmak için durduğunda gerçekten yalnız olup olmadığını düşündü. Bu düşünceyle yanaklarının ısındığını hissetti.

"İlginiz ve endişenize son derece müteşekkirim."

"Bizi Camelot'da ziyaret etme nezaketini gösterdiğiniz için ben müteşekkirim."

"Demek ikimiz de durumdan hoşnutuz! Bayım, bir kez daha tekrarlıyorum, hâlâ kiminle konuştuğumu bilmiyorum. Sör Lancelot olma..." *buna dua edelim,* "ihtimaliniz var mı?" Daha sorarken bile bu kadar şanslı olamayacağının farkındaydı. Bu adam, kitaplarda okumuş olduğu genç şövalyeden en az on yaş büyüktü. Oldukça güzel olgunlaşmıştı, gözlerinin çevresindeki tebessüm çizgileri ve dudaklarının kenarındaki parantezler zorlu ve uzun bir yaşamın eseriydi. Gözlerinde bilgelik ve biraz da yorgunluk vardı.

Adamın kahkahası derin ve ölümcüldü. "Bütün güzel kadınlar Lancelot'u ister. O olmadığım için özür dilerim."

"Özre gerek yok. Peki o halde kimsiniz?"

Adam tekrar eğildi. "Adım Arthur."

"Olamaz."

"Olur."

O kral, Izzy.

Ve bu ne anlama geliyor?

Bu, kıçını attan indirmen ve reverans yapman gerektiği anlamına geliyor.

Leydim, sence de anlatmadığın çok fazla şey yok mu?

Isabel hiç de asil olmayan bir hareketle atından indi, sonra Arthur'un elini tutarak güzel bir reverans yapabilmek için elinden geleni yaptı. En son onuncu sınıfta oynadığı oyunda, ki bu da *Camelot*'tu, reverans yapmıştı.

"Kral Arthur sizi şu ana kadar tanıyamamış olduğum için özürlerimi sunarım."

Adamın elini dudaklarına götürdü, onun yüzüğünü ya da ona benzer bir şeyini öpmesi gerektiğinden emindi ama sendeledi son dönemde karşısındakini hayalarından tekmelemeyi istemek dışında birilerinin önünde eğilmek gibi bir tecrübesi yoktu.

Adam onu belinden tutarak kaldırdı, tebessümü öylesine neşe doluydu ki Isabel onun yüzüğü dışında her yerini öpmek istedi.

"Kontes, anlaşıldığı üzere uzun bir yol yapmışsınız ve bacaklarınız sizi zorluyor. Aramızda kalsın ama bu yüzük öpme işi beni hep rahatsız etmiştir."

Kralın elleri Isabel'in belini bırakmadı ve tebessümü gözlerini terk etmedi. Kadın bir an için adamın şarkı söylemeye başlamasını bekledi. "Richard Harris'in sizinle alakası bile yok," diye patladı. Bu bir hataydı. Gerdanlığı göğsüne vururken bunu anlamıştı zaten.

Adam geri çekildi ve gözleri bulutlandı. "Sör Richard'la müttefik misiniz?"

Arthur'un belinde duran ellerini özlediği kesindi. "Sör Richard mı? Fremont'lu Richard mı?"

"Sizi temin ederim ki hayır. Ben kendi Richard'ımı hatırladım, bir zamanlar adamlarımdan biriydi. Fremont'lu Richard pisliğin teki."

Isabel bu bilginin nereden geldiğini bilmiyordu ama adamın gözlerindeki şüphe yok olunca rahatladı. "Kral Arthur," dedi yeniden reverans yaparak. "Camelot'a sizin eşliğinizde gitmekten büyük mutluluk duyacağım."

"Ve bu isteğiniz yerine gelecek, Kontes. Ah, bakın kimler sonunda size yetişti."

Isabel döndü, bir arabanın iki yanında ilerleyen doru atlara binmiş iki adam vardı, sürücünün kullandığı arabayı son derece mutsuz görünen bir çift alaca kır at çekiyordu. Arabanın üzerindeki bavullara bakınca öyle de olmaları gerekirdi... sonuçta onları... çekiyorlardı.

Isabel bakmaya devam etti. Oradaki üç adam da Oklahoma'daki arkadaşlarına tıpatıp benziyordu. Onlara koşup sarılmamak için kendini zor tuttu.

Ama dur. *Leydi, arkadaşlarımı da mı öldürdün?* diye sordu Isabel sessiz bir öfkeyle.

Cevap anında aynı sessizlikle ona ulaştı.

Kontes'in, Isabel, arkadaşlarına ihtiyacı var. Bunlar sadece gölün sana ödünç verdiği görseller. Hangisinin ne özelliğe sahip olduğunu sen bilirsin. Onlara ihtiyacın olacak, bunu kabullen.

Isabel başını iki yana sallayarak bir an durdu. *Bu kafiyeli değildi.*

O zaman beni dava et.

Isabel yeniden krala döndü. "Kral Arthur, bunlar benim adamlarım. Tom, Dick ve Harry. Ama onlar alışıldık Tom, Dick ve Harry değiller. Onlar *benim* Tom, Dick ve Harry'm." Bunun kulağa ne kadar komik geldiğini o ana kadar fark etmemişti. Kahkahalara boğulmadan önce hızla arkadaşlarına döndü. "Lütfen, dostlarım, bu Kral Arthur. Ona hak ettiği tüm saygıyı gösterin."

Tom ve Dick doru atlarından atladılar, Harry de o yük arabasına benzer şeyi durdurarak aşağı indi, yüzünde bir tebessüm vardı. Üçü

de birer dizlerini yere koyarak çömelip başlarını eğdiler. "Hizmetinizdeyiz efendim," dediler aynı anda.

"Lütfen kalkın," dedi Arthur. "Burada formalitelere gerek yok."

"Cidden," dedi Isabel, Tom'a. "Seni üniversitede Quarters'da[3] yendiğimde bile eğilmeni sağlayamamıştım."

"Leydim o gece bana hiç de adil olmayan bir şekilde bol miktarda *Budwei*... Ee, bira içirmiştiniz."

Bu doğruydu. Isabel onu bilerek sarhoş etmişti. Sonuçta kız yurdunun şampiyonluğu söz konusuydu.

"Mazeretler," dedi havalı bir şekilde. "Bu, zayıfların son sığınağıdır."

"Üniversite? Quarters?"

Isabel göğsüne bir darbe daha aldı. Tam o noktada beysbol topu büyüklüğünde bir çürüğe sahip olacaktı. "Özür dilerim, Kral Arthur. Bunlar Dumont'da oynadığımız oyunlar. Mutlu dostların daha üretken olduklarına inanırım."

Kral onu bir başka çekici tebessümle ödüllendirdi. "Ortak çok noktamız var gibi görünüyor. Ben de adamlarımla ava çıkmaktan hoşlanırım."

Isabel kaşlarını çattı. "Kadınları çamaşır yıkamaları, yemek pişirmeleri ve etrafı temizlemeleri için geride bırakarak mı? Dişilerinizle ne gibi eğlenceler yaşıyorsunuz, bayım? Ne zaman lanet olası bir nefes alıyorlar?" Isabel gerdanlıktan gelecek olan yeni bir darbeye hazırlandı ama darbe gelmedi. Anlaşıldığı üzere Viviane onun tarafındaydı. Şaşırtıcı. Feminist bir tanrıça.

Arthur ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Bunu hiç düşünmemiştim. Belki de kraliçe bunun cevabını verebilir. Kadınlar hiç mutsuz

---

3 Bozuk paraları masaya çarpıp bardağa sokarak oynanan popüler bir içki içme oyunu. Parayı bardağa sokan kişi karşı taraftan bir oyuncunun içki içmesine karar verir. (ç.n.)

görünmüyorlar ama bunu araştıracağım ve bir sorun varsa en kısa zamanda ilgileneceğim, Kontes. Belki de siz bir şeyler önerirsiniz. Mesela şu oyunlarınız."

"Hey, yavaş yavaş ilerleyelim, Arthur. Quarters bir beceri oyunudur. Ama izin verirsen başka bir şeyler bulabilirim."

"Her tür öneriye açığım, Kontes. Şimdi Camelot'a doğru yolumuza devam edelim mi?"

"Hadi gidelim," dedi Isabel. Ekibine dönerek göz kırptı. Tom, Dick ve Harry, Samara'ya binmesine yardımcı olmak için bir adım öne çıktılar. Kral onları el hareketiyle geri gönderdi. "Bu benim için bir zevktir, Kontes. Yolculuğumuz sırasında şu üniversite denen şeyden de bahsedebilir miyiz?"

Arthur'un adamları, krala ait gri benekli atla ortaya çıktığında Arthur onlara Isabel'in adamlarının arkasından gelmesini emretti. Yolun geri kalanını kralla yan yana ilerleyerek ve şakalar yaparak geçirdiler.

Isabel ondan hoşlandı. Hem de *çok* fazla.

Benim hatam değil, leydim.

Kendini zorla, Isabel.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Camelot büyüleyiciydi. Isabel fotoğraf makinesinin yanında olması için her şeyini verebilirdi. Bunca güzelliği görüntüleyememek haksızlıktı.

Üzerinden geçtikleri ahşap köprünün altında gerçek bir hendek vardı. Bunun ardından öyle uğultulu ve hareketli bir kalabalığın içine girdiler ki Isabel neredeyse korktu. Futbol antrenmanı yapıyormuş gibi görünen bir sürü adam ve çocukların peşinde oraya buraya koşuşturan çok fazla kadın vardı.

Kale nefes kesiciydi. Isabel onun taştan bir yapı olacağını düşünmüştü ama tuhaf bir şekilde çoğunlukla ahşaptı. Ve buna rağmen içinden duman tüten çok fazla bacaya sahipti. Isabel o sırada hiçbir yerde duman alarmı bulunmadığını hissetti.

Isabel'i yol boyunca asıl şaşırtan şey ise insanların kralların selamlayışıydı. Elbette önünde eğilmişlerdi ama o içeri girdiği andan itibaren hepsi gülümsemeye başlamıştı. Bu insanlar liderlerini gerçekten seviyor olmalıydılar.

Büyük salon da uğultuyla kaynıyordu. Ama kral onunla birlikte içeri girip adını anons edince herkes bir anda durdu. Çevredeki

hayvanlar bile –farklı türlerden oluşan en az otuz köpek vardı– dondular. Sonra eğilmeler ve reveranslar başladı.

"Lütfen onlara kalkmalarını söyleyin, bayım," diye fısıldadı Arthur'a. "Kraliyet ailesinden bir ucubeymişim gibi davranıyorlar."

Arthur'un gözleri bir anda irileşti. "Kontes, siz kraliyet *ailesindensiniz*."

Ah. "Evet ama bunca eğilme ve el pençe divan durmayı hak edecek kadar yüce biri değilim. Bu beni rahatsız ediyor. Ben daha çok eşitlikten yanayım."

Arthur yeniden gülümsedi. Bu gerçekten çok kötüydü çünkü tebessümü yine çarpıcıydı. "Ortak pek çok noktamız var, leydim."

"Isabel."

"O halde, Isabel. Ve ben de Arthur'um. Kral kısmından vazgeçmen için sana yalvarıyorum, lütfen."

"Anlaştık!" dedi Isabel.

"Hepiniz kalkın! Hanımefendi sizin..."

"Ayaklarına kapanmanızı?" dedi Isabel.

"...her girişinde önünde eğilmenizi istemiyor," diye bitirdi Kral Arthur sözlerini.

Isabel hafifçe eğilmesi gerektiğini hissetti. Sonra doğrularak konuştu. "Tamam şimdi eşitiz. Bunu bundan sonra yapmak yok, tamam mı? Bu hepimize sıkıntı veren bir şey. Bu arada merhaba! Burada olmak çok güzel," dedi, elini sallayış şeklinin Kraliçe Elizabeth'inkine benzemediğini umdu.

Köpekler de dâhil olmak üzere herkes ona biraz ya da belki de fazla kafası karışmış gibi baktı. Ama sonra gülümsediler. Ve birkaç tanesi ona cevaben elini salladı.

Yerlerde saz diye düşündüğü bir şeyler vardı ve salonda yapay bir koku hâkimdi. Biraz ter, biraz çiş, biraz yanmış odun ve biraz

da tanımlanamaz bir koku. Yine de Arthur'la birlikte salonun iç kısmına doğru ilerlerken burnuna hoş bir koku geldi.

"Kekik mi?" diye sordu Isabel.

Kral ona baktı. "Tahminimce, Isabel, öğle yemeği ile akşam yemeği arasındayız."

"Ben aslında... Boş ver. Akşam yemeği için hazırlanmak üzere odama çekilebilir miyim?"

"Kesinlikle Kontes. Sandıkların Tom, Dick ya da Harry'den bir tanesi onları yukarı çıkarmayı başardığında yanında olacaktır." Gözlerinin içi gülüyordu ve Isabel bir kez daha dağıldı.

Kendini toparlayarak bir soru daha sordu. "Efendim, adamlarım. Onlar benim için gerçekten önemliler. Nerede kalacaklar?"

"Onlara Camelot'un sunabileceği en iyi oda verilecek, Isabel."

Isabel bir kez daha eridi. Adını onun ağzından duymak hormonlarını alt üst ediyordu. "Bu onların alt katta kalacağı anlamına mı geliyor?"

"Onları yukarıda, daha yakınında ister misin, Isabel?"

"Bu mümkün mü? Kimseyi sıkmak istemem ama onları gerçekten de yakınımda istiyorum."

"Alışıldık bir durum değil ama isteğin yerine getirilecek." Kral uzun uzun ona baktıktan sonra eğildi. "Tek dileğim seni mutlu etmek."

Mutluluk, onu deli gibi öpmekti.

Gerdanlığı yine vurdu. *Plana sadık kal, Izzy.*

O zaman sen de karşıma muhteşem, seksi krallar çıkarmaktan vazgeç, Viviane.

ISABEL'İN odası ortaçağdaki lüksün tam bir emsaliydi. Duvarlar sade ahşaptandı ve sedir kokuyordu ama muhtemelen sedir ağacından

yapılmamıştı. Yatak örtüleri gül pembesi ve orman yeşiliydi. Özel banyosu da vardı, tabii her köşeye işeme kapları konmuş yere bu ad verilebilirse. Şöminenin önünde de kocaman bir küvet vardı.

Dev şöminenin içinde neşeyle çıtırdayan alevler odaya pembe bir ışıltı vermişti. Bulunduğu çağ düşünülürse bu oda kral süiti olarak adlandırılabilirdi.

Sandıkları odasına getirildi, Viviane her şeyi düşünmüştü. Diş ipi, diş fırçası ve ağız temizleme suyu dışında.

Burada diş bakım malzemelerinin olmaması canımı sıktı, Viviane.

Sabır hiçbir zaman sana yakışan bir özellik olmadı, değil mi hayatım?

Konu dişlerimse, hayır.

Yardım kısa sürede sana ulaşacak. Ve bu akşam açık kırmızı elbiseyi giy, senin zamanında ona pembe dendiğini düşünüyorum. Görünüşe bakılırsa Lancelot o renkten hoşlanıyor.

Pembe. Muhtemelen Isabel'in en sevmediği renklerden biri. Sorun sadece yüzünün rengini soluk göstermesi değildi, ona dördüncü sınıfta *Panayırda Bir Gün* adlı oyunda zorla pamuk şekeri rolünün oynatıldığını hatırlatıyordu. Oysa mısır sosisi olmak istemişti.

Kapı vurulunca Isabel yerinden sıçradı. "Evet?"

"Leydim, ben Mary. Ziyaretiniz süresince oda hizmetçiniz olacağım."

"Elbette Mary, içeri gel."

"Kollarım dolu, leydim."

Isabel sandıklarına arkasını dönerek kapıya yöneldi. "Neyle..."

Durdu ve genç kızın elindeki dolu tepsiye baktı. Bir yanda bir uçları inceltilmiş birkaç çubuk vardı. İçinde tuza benzeyen bir şeyler bulunan bir kâse. Bir sürahi su ve nane gibi kokan küçük bir kâse yeşillik.

Dişlerim için kullanmamı düşündüğün şeyler bunlar mı?

Diğer diş aletlerinin yerini tuttuğunu göreceksin.

"Ne, şarap yok mu?" diye sordu Isabel, Mary'ye içeri girmesini belirten bir hareket yaparak.

Kız reverans yapmaya çalıştı ve bu hareketi tepsideki her şeyin tehlikeli bir şekilde sallanmasına sebep oldu. "Hemen gelecek ley..."

"Adım Isabel, Mary. Ben sana Mary diyebiliyorsam sen de bana Isabel demelisin."

"Ah, hayır leydim! Bunu yapmam mümkün değil."

"Ah, evet Mary yapabilirsin. Hatta yapman için ısrar ediyorum."

"Lütfen, Kontes, yapamam."

Isabel on üç yaşından daha büyük olmayan kıza gülümsedi. Mary'nin Ronald McDonald'ı kıskandıracak nitelikte uzun, parlak kızıl saçları vardı. Burnu ve yanakları çillerle doluydu. Isabel gözlerinin rengini göremiyordu çünkü Mary yere bakmakta kararlıydı.

"Pekâlâ. Senden seni huzursuz edecek bir şeyi yapmanı istemeyeceğim. Senin için uygunsa Kontes kelimesi benim için de uygun."

"Evet, efendim. Kontes uygun."

"O zaman anlaştık. Şu şeyleri içeri getir lütfen."

Mary tökezleyerek odada ilerleyip giyinme bölümüne geçti, her şeyi oraya koydu ve elinde boş tepsiyle geri döndü. "Banyo yapmanız için su getirmelerini söyleyeyim mi leydim?"

"Kulağa harika geliyor."

Mary sonunda başını kaldırarak Isabel'in gözlerinin içine baktı. Gözleri, gözyaşı kolyesiyle aynı safir mavi renkteydi.

Isabel sırıttı. Bu bir kehanetti. "Sanırım oldukça iyi anlaşacağız, Mary."

"Öyle olacağına inanıyorum ley... Kontes."

"Banyo yapmak çok hoşuma gidecek ama önce bu karmaşanın içinde pembe elbiseyi bulmama yardımcı olabilir misin?"

"Pembe mi?"

"Soluk kırmızı," dedi Isabel bu kez.

Mary alt dudağını ısırdı hâlâ anlamadığı ortadaydı.

"Bir oğlan sana övgüler yağdırdığında yanaklarının dönüştüğü renk desem? Ya da yaptığın bir şeyden utandığın zaman aldığı renk?"

"Ah, ah, evet. Gerçi benim durumumda o koyu kırmızı oluyor." Bakışlarını indirdi, kaldırdığında orada bir parıltı vardı. "İtiraf etmeliyim ki saçlarımın rengiyle pek uyuşmuyor."

"Bundan kuşkuluyum, Mary. Bence kızarman pek çok erkeğin başını döndürüyordur."

Mary kızardı.

Tanrım, kız haklıydı. Yanakları itfaiye arabası rengine dönmüştü.

"Çok naziksiniz, Kontes." Mary üçüncü sandığa gidip oradan güzel bir elbise çıkardı. "O pembeden daha çok gül rengi, Mary."

"Bu sizin... pembe dediğiniz değil mi?"

Senin için pembe bu mu, Viviane?

Biraz açık biraz koyu. Kılı kırk yarmayı bırak.

"Bence bu sizin açık renkli teninizi iyice belirgin kılacak, hanımım. Daha açık bir ton güzelliğinize haksızlık olurdu."

Bu, Isabel'in hoşuna gitti. Mükemmel zevke sahip bir oda hizmetçisi. "Sen ve ben gerçekten de çok iyi anlaşacağız, Mary."

"Böyle olacağını biliyordum, leydim."

Isabel, kimin ya da neyin Mary'yi bu konuda temin ettiğini sorma gereği bile hissetmedi ve yeniden gerdanlığına dokundu. "Şarap ve banyoyu hazırla."

"Tamam."

"Saçlarla aran nasıl Mary?"

"Saç konusunda iyi olmama mı ihtiyacınız var Kontes?"

"Kesinlikle var."

"O zaman evet, leydim, saç konusunda iyiyim."

Her şey son derece ilkeldi ama Isabel kendini inanılmaz şekilde şımartılmış hissetti. Odasına taşınan galonlarca su başta çok sıcaktı ama Mary küvetin içine lavanta ve biberiye serpmişti. Bu son derece yatıştırıcıydı. Mary daha sonra sözünü tutmuş, saçlarını toplayarak topuz gibi bir şey yapmış ve onun içinden çevirip çıkararak çok güzel bir atkuyruğu oluşturmuştu.

Mary elbisesinin belinin sol tarafına pirinç bir broş da takmıştı. Tom ve Dick onu aşağıdaki yemek salonuna indirirken Isabel kendini âdeta bir kraliçe gibi hissediyordu. Gerçek kraliçeyle tanışma vakti gelmişti. Harika.

ISABEL o akşam yemeğinde hem Lancelot hem de Guinevere ile tanıştı. Kral Arthur'un ona hitap ettiği şekliyle Gwen, oldukça zarifti. Güzel genç bir kızdı; genç burada işlevsel olan kelimeydi. Kestane renkli saçları hoş bir topuz yapılmıştı ve küçük mücevherlerden oluşan bir taç tek bir kırışık bile bulunmadığı için insanda nefret duygusu uyandıran alnını süslüyordu.

Isabel ona hangi yüz kremini kullandığını sormak istedi ama sonra Gwen'in neredeyse bir çocuk olduğunu hatırladı. Isabel'in o yaşta değil evlenip de kocasını aldatmasına, birileriyle çıkmasına bile izin verilmiyordu. Gwen bu kadar tatlı ve zarif olmasa Isabel ondan nefret etmekten mutluluk duyardı. Kraliçeden gül kokusu yayılıyordu ki bu yemek odasını bile işgal etmiş olan ter ve hayvan kokularının arasında son derece hoş karşılanan bir kokuydu.

Elbette burada da terli adamlar ve köpekler vardı ve bu büyük bir sürpriz değildi. Isabel oda kokusunun içeriğine dikkat etmiş olmayı diledi böylece belki burada üretebilirdi.

Gwen'in elbisesi parlak gümüş rengindeydi ve nefret edilesi incelikte belinde çok hoş bir zincir vardı. Isabel bu kemerin devasa dikdörtgen masanın etrafında oturan iri yarı adamların kollarını bile sarmayacağını düşündü.

"Salonumuzu şereflendirmeniz bizim için bir onurdur, Kontes," dedi Guinevere. "Heyecanla gelişinizi bekliyorduk. Kocam bana bunun çok şey ifade ettiğini ve ülkelerimizin çıkarları açısından oldukça iyi olacağını bildirdi."

Ah harika, demek Gwen bir ahmak değildi. Politikayla da ilgileniyordu. Isabel'in ondan nefret edebileceği *hiçbir şey* yok muydu? Gwen'in her gece Isabel'den çok uzaklarda olan bir adamın yanında yatma lüksü olmasından başka bir sebep.

Göğsünde bir darbe hissetti.

Bunu yapmayı keser misin?

Toparlan hayatım. Kraliçenin önünde eğil ve şehveti sonraya bırak.

Isabel yeni bir reverans yapmaya kalkıştı, Tom'la Dick tutmasalardı sonu kesinlikle rezalet olacaktı. Bu reverans işini kesinlikle çalışmalıydı. "Camelot'a davet edildiğim için büyük onur duydum, Ekselansları. Misafirperverliğinize müteşekkirim."

Gwen usulca güldü bu da nefret edilesi bir mükemmellikteydi. "Lütfen, Arthur'la ben bu formalitelere pek uymayız. Tabii her karşılaşmamızda benim de size reverans yapmamı istemiyorsanız."

Dehşetten de öte. Isabel Uzak Doğu'dayken yaşadıklarını hatırladı "sen eğildin, ben eğildim, sen eğildin, ben eğildim, kim en son eğildi". "Bu bana kesinlikle uyar," dedi Isabel ve etrafındaki şaşkın

yüzleri gördüğünde neredeyse hırlayacaktı. "Söylemek istediğim şu ki, Ekselansları, dizlerimize bir süre huzur vermeliyiz."

Gwen sırıttı. "Bunun mükemmel bir öneri olduğunu düşünüyorum. Belki de erkeklerimizin sırtlarının ağrımasının suçlusu sürekli olarak eğilmeleridir."

"Haklı olabileceğinizi düşünüyorum," dedi Isabel. "Belki de iyi bir mas..."

Darbe.

Isabel göğsünde patlayan bu darbeye tepki vermemek için çok uğraştı. "Söylemek istediğim, adamlarımdan Dick'in sırt problemlerinde mucizeler yarattığı." Bu, son derece doğruydu. Dick normal dünyada masördü ve Isabel'in doğru kareleri çekmek için aldığı pozisyonlar düşünüldüğünde mucizevî işler başarıyordu. "Belki de büyüsünü sizin sorun çeken adamlarınıza uygular."

Masanın çevresinde ayakta duran adamların çoğu sırtlarını ovaladıktan sonra yarı dişsiz tebessümlerini Dick'e sundular. Servis yapan hizmetçilerin bir kısmı da onu bir kez daha süzdüler.

Dick onlara gülümserken Isabel'in bacağına bir tekme savurdu. Sonra eğilerek, "Hizmetinizdeyim, Ekselansları. Hatta Tom'un da dişler üzerinde uzman olduğunu ekleyebilir miyim? Kalede dişlerine bakılması gereken birileri varsa Tom onlara yardımını sunmaktan mutluluk duyacaktır," dedi.

Tom kendisine yönelen dişsiz tebessümleri görünce sarardı ve hemen diğer yöne döndü. "Her zaman hizmetinizdeyim, Ekselansları," derken Dick'i tekmelemek üzere bacağını uzattı.

Tom yıllardır Isabel'in dişçisiydi ve en az onun yarısı kadar bir zamandır da arkadaşıydı. Isabel'e, "Beni neye bulaştırdın böyle?" bakışını atınca Isabel omuz silkti. Hem bundan bahseden o değildi.

O sırada Harry topallayarak büyük salona girdi, saçları kendini şık ve bakımlı gösterme çabasının bir sonucu olarak hâlâ ıslaktı, yürüyüşü de hayalarına aldığı tekmenin hâlâ canını acıttığını gösteriyordu. Çok kötü incindiği belliydi.

"Ve bu da Harry," diye belirtti Isabel. "Diğer adamım. Hayvanlarla arası inanılmaz derecede iyidir. Kendisi benim ve..."

Darbe.

"Aaah!"

Herkes Isabel'e baktı.

"Benim hayvan üstadım ve sadık dostumdur... çok uzun zamandan beri. Tıpkı Tom ve Dick'in olduğu gibi. Dumont'da biz hepimiz bir arada çalışan dostlarız."

Harry, Arthur ve Gwen'in önünde eğilmeye çabalarken bir sessizlik oldu, bu görüntü herkese acı vermişti. Salonda bulunan her erkek canlı irkildi.

Ama sonra krallarının liderliğinde kadehlerini kaldırdılar.

"Bunun sebebinin Gipper olduğunu varsayıyorum, üstat Harry," dedi Arthur. "Bacaklarına her zaman fazla hâkimiyeti olmuştur."

"Ah, bir dakika," dedi Isabel, "Gipper adında bir atın mı var?"

Cevap veren Gwen oldu. "Korkarım Gipper bana ait. Ve coşkunluğundan dolayı özürlerimi sunarım bayım. Onu bana evlilik törenimizde Reagan'lı Ronald armağan etmişti. Çok güzel bir damızlık ama ele avuca sığmaz olabiliyor. Fakat çoğu bu kadar zorlamıyor."

Harry yeniden eğildi ve ardından Isabel'e döndü. "Yakınlarda damızlık yapamayacak. Piç kurusu neredeyse beni hadım ediyordu," diye fısıldadı.

"Sakın bana..."

"Yakında küçük Gipper'lar olmayacak. Aslında hiç olmayacak. Ve bu çok iyi hissettiriyor."

Yemek masasında Arthur da onlara kendi adamlarını tanıştırdı.

James birinci adamıydı, bu her ne anlama geliyorsa artık. Adam profesyonel güreşçilerden bile daha iriydi, Isabel onun koruma gibi bir şey olduğunu düşündü.

İkinci adamı Tristan onu başıyla selamladı, James'ten biraz daha ufaktı ve onu ormanda gördüğünü hatırladı. Isabel ona el sallarken çiş molasında adamın çıplak poposunu görmemiş olduğunu umdu. Maalesef Tristan ona gülümsedi ve Isabel görmüş olduğu hissine kapıldı.

Sırasıyla Arthur ya da Gwen'e bir şeyler ifade eden adamlarla tanışmaya devam etti. Fazlasıyla büyük bir masaydı.

Ve sonunda Lancelot'la tanıştırıldı. Adam ayağa kalktı ve diğerlerinden daha büyük bir reveransla eğildi. Isabel'in hedefi oydu ama hormonlarından biri bile tepki vermemişti.

Lancelot son derece utangaçtı ve yanakları sevimli bir şekilde kızarmıştı. Oldukça çarpıcı bir gençti, aralarında güneşin etkisiyle ton değiştirmiş açık kumral saçlarını gören Isabel kuaförü Pelo'ya aynısından isteyerek meydan okumaktan büyük bir keyif alırdı. Lancelot gözlerine bakmayı başardığında Isabel onların ela renginde olduklarını fark etti, üzerindeki orman yeşili tunikten dolayı şu an yeşilleri kahverengilerden daha ön plandaydı. Bakışları buluşunca hafifçe sendeledi, bu çok tatlıydı. Ama hiç seksi değildi, onu selamlayan Arthur'un içten gelen kahkahasıyla alakası bile yoktu. Lanet olsun, lanet olsun ve üçüncü kez lanet olsun, Isabel'in bedeninde en ufak bir seks geni bile ateşlenmemişti.

Kralın adamlarının hepsi yemek boyunca biraz huysuzdu, Isabel bu durumun kendi adamlarının yemeğe davet edilmesini istemesinden kaynaklandığını anladı.

Isabel sıkıntılıydı. Lancelot'a olan ilgisi sıfırın altındaydı. Önüne yemek olarak konan turşulu yılan balığına olan ilgisinden çok daha az. Saray soytarısı Hester'ın kötü şakalarına olandan da az.

Aslında sevimliydi. En az yetmişindeydi, üzerindeki mavi ve mor giysiler hamur gibi tenine hiç yakışmıyordu. Ama Hester kalabalığı eğlendirmek için o kadar uğraşıyordu ki Isabel onun her şeye rağmen son derece kendini bilen biri olduğuna karar verdi.

Arthur, Isabel'e göz kırptı ve sonra Hester da önünde eğilip yanlarından ayrılmadan önce aynı şeyi yaptı. "Çok eğlenceliydi, değil mi?" dedi Isabel. Kimse onunla aynı fikirde değildi. Sırıtmasına engel olamayan Arthur dışında.

Masaya bir sürü yemek getirildi. Hemen hepsi etti. Isabel tam bir vejetaryen değildi ama getirilen yemeklerin çoğundan iğrendi. Özellikle de etten. Geyik, tavşan, sincap ve olamaz biraz daha turşulu yılan balığı. Bulabildiği en iyi şeyler lahana ve pancardı. Onlar da en sevdiği sebzeler değildi.

Isabel fazla içki içmezdi ama bu gece sünger gibi içiyordu ve alkolün, görevini yapmasına yardımcı olacağını umuyordu. Kusmadan yılan balığı yemek ve çocuk yaşta bir şövalyeyi baştan çıkarmaya çalışmak kolay değildi.

Dalga geçiyorsun değil mi, Göllerin Leydisi? Bu görev gerçekleştirilemez.

Denemelisin, Izzy. Merlin'i düşün.

Şu ana kadar hiçbir şey yapamamıştı. Gençlerden hoşlanan biri için çok sevimliydi. Kendisi de genç bir kızken öyle erkeklerden hoşlanmıştı. Ama ne kadar yakışıklı olursa olsun gençti. Çok genç.

Sorun şu ki onun da Isabel'e karşı bir ilgisi yoktu. Gözü Gwen'den başkasını görmüyordu. Krallığın diğer şövalyeleri ile yapacağı o önemli toplantıdan bahsetmekle meşgul olan Kral Arthur

dışında, odada bulunan herkes Gwen'le sevimli oğlan arasındaki bakışmaların farkındaydı.

Masadakiler bu durumu izleyip onaylamıyor gibi görünüyordu ama kral bir şey söylemediği sürece bunu sonlandırmak için bir şey yapılamayacağını hissetti. Kral ya hepsine bu ihtimali *düşünmelerini* bile yasaklamıştı ya da kimsenin dile getirmemesini sağlamıştı.

Isabel bu durum karşısında kendini çok kötü hissetti ama zaten başında bir sürü dert vardı.

Yılan balığı gibi.

Lancelot'a karşı ilgisizliği gibi.

Lancelot'un ona ilgisiz kalması gibi.

Guinevere'in tüm ilgisinin Lancelot'ta olması gibi.

Büyülü bir cehennemdeydi.

Isabel bunların hepsini bir anda düzeltemezdi ama kontrol altına alabileceği birkaç şey vardı. Hizmetçiye kibarca yılan balığını, geyiği, tavşanı ve sincabı önünden kaldırmasını söyledi ve sonra aynı kibarlıkla izin isteyerek bir kusmuk torbası bulmaya gitti.

ALTINCI BÖLÜM

Tamam, biraz çakırkeyifti. Ama Gwen ile Lancelot'un aynı anda masadan kalktıklarını kaçıracak kadar da değildi. Numara yapma gereği bile hissetmemişlerdi. Bu Isabel'in Arthur için üzülmesine neden oldu. Kral durumu biliyor olmalıydı ama hiç de öyle görünmüyordu. Ya da umursuyor gibi.

"Kaleyi gezmek ister misin, Kontes?" diye sordu Arthur, nihayet sona eren yemeğin ardından.

Neyse ki Mary bir kâse naneyle tuvalete gelmişti. Aksi takdirde nefesi ağaçları bile devirecek gibi kokacaktı.

"Bu çok hoşuma gider, efendim." Aslında onun bedeninde bir gezintiye çıkmak istiyordu ama şu an için kale turuyla yetinmeliydi.

"Bahçeler," diye başladı Arthur. "Gwen için çok önemliler. Bu işleri yapacak pek çok bahçıvanımız olmasına rağmen neredeyse her gün bahçeyle kendisinin ilgilenmesini anlayamıyorum."

"Hepimizin sevdiğimiz hobileri vardır."

"Peki sizinki nedir, Kontes?"

Isabel'in ilk aklına gelen fotoğrafçılık oldu ama bunu açıklayabileceğinden emin değildi. Seks, listesinde oldukça üst sırada yer alıyordu ya da bir zamanlar öyleydi. Ya da ileride öyle olacaktı. Burada da denemeyi çok isterdi ama Lance'le değil kralla. "Egzersiz yapmaktan hoşlanırım. Spordan."

Arthur'un yüzündeki şaşkınlık tapılası türdendi, yukarı kalkmış olan kaşlarını öpmek istedi. "Spor mu? Atlarla egzersiz yapmak gibi mi?"

"Aaa, evet ama fazlası da var. Mesela *jogging* yapmayı severim."

"*Jogging* mi? O da nedir?"

"Sabit bir hızla uzun mesafe koşmak."

Arthur güldü. "Ve bunu bu giysilerle mi yapıyorsun?"

İşte Isabel'in beklediği yol açılmıştı. "İşin aslı, Dumont'da kadınlar böyle egzersizler yaparken erkeklerin taytlarının daha kısasını giyerler."

"Pardon?"

"Kadınların da erkekler gibi tutkularını gerçekleştirmesi gerektiğine inanıyoruz. Koşmayı seven birinin bu işi bu giysilerle yapabileceğini hayal edebiliyor musun? Saçma. Bu nedenle Dumont'da kadınlar kaslarını germek ve güçlendirmek istedikleri zaman bizim spor kıyafeti olarak adlandırdığımız şeyleri giyerler."

Arthur sakalını sıvazladı, Isabel onun gülmemeye çalıştığı hissine kapıldı. "Peki, lütfen söyle, üstlerine ne giyiyorlar?"

Spor sutyeni demek olayı abartmak olacaktı. "Tişört adı verilen şeyler giyiyoruz. Yumuşak kumaştan yapılmış, rahat ve bol bir tür tunik olarak düşünülebilir."

Arthur başını iki yana salladı. "Görünüşe bakılırsa adamlarım Dumont'la ilgili raporlarında pek çok şeyi kaçırmışlar."

"Casusluk etmeleri için adamlarını göndermiş olmanı bir kenara bırakıp bir şey sormak istiyorum: Kadın hizmetkârlarına ne tür hobiler ya da zevkler sunuyorsun?"

"Hobiler? Zevkler?"

"Gwen'in zevklerine müsamaha gösteriyorsun."

"Elbette. O benim kraliçem ve karım."

"Ama hizmetkârlarının kendilerini mutlu eden şeylerle ilgilenmelerine izin verilmiyor mu? Konumlarından dolayı, onları gerçekten mutlu edebilecek aktivitelere katılmamaları gerektiğini mi düşünüyorsun yoksa?"

"Halkım mutsuz değil. Mutsuz mu? Şikâyetler mi duydun?"

"Hayır, duymadım. Ama zaten bunu benim önümde dile getirirler mi?"

Arthur'un endişeli ifadesi Isabel'i üzdü. "Sana mutsuz mu göründüler?"

"Tekrar hayır. Hatta krallarına çok bağlı görünüyorlar. Ama günün kısa bir bölümünde de olsa hayallerinin peşinden koşmalarına izin verme ihtimalini bir düşün. Sadece kendi sevdikleri hobileriyle ilgilendiklerini. Günün küçük bir kısmını sadece kendilerine ayırabileceklerini bilseler, gün içinde yapmaları gereken düzenli işlerini daha mutlu bir şekilde gerçekleştireceklerini. Hatta bu hobileri sana ve Camelot'a hayal bile edemeyeceğin pek çok güzellik ve ödül sunabilir."

Arthur hızla oturdu, derin düşüncelere dalmış gibi duruyordu. "Bana düşünecek çok şey sundun."

Isabel onun elini tuttu. "Şunu düşün. Mutlu kale çalışanları sayesinde mutlu bir Camelot ortaya çıkar. Sen, Gwen ve üst düzeydeki adamların, hizmetkârlarınızın yaptıkları işlerin, verdiği meyvelerin tadını çıkarıyorsunuz. Bu meyvelerin bir kısmının tadını da onların

çıkarmasına izin vermeye ne dersin? Neden sen, ben ve Gwen yüreğimizden geçen geçenleri yapabilirken bizim için çalışanların, kendi yüreklerinden geçenleri yapmalarına izin verilmiyor?"

Arthur âdeta bir kirpi balığı gibi şişti. "Halkımın tutkularının peşinden koşmalarını engellemiyorum! Ortalıkta ne çok çocuk olduğunu görmedin mi?"

Isabel bir kahkaha atmak istedi ama kendini tuttu. "Sevişmek ve çocuk yapmak ne olursa olsun zaten devam edecektir. Ben diğer hazlardan bahsediyorum."

"Başka ne gibi hazlar var?"

"Ah, lütfen. Sevişmek elbette ki çok büyük bir haz ama başka şeyler de var. Gwen bahçeyi seviyor. Oda hizmetçim saç yapmayı seviyor. Ben koşmayı seviyorum. Resmetmeyi seviyorum. İhtimaller sonsuz. Bir anket yapıp onları gerçekten nelerin mutlu ettiğini bulabiliriz. Sonra da bu hayallerinin peşlerinden gitmelerine izin verebilirsin."

"Bir anket mi?"

"Nelerden hoşlandıklarını söylemeleri için bir fırsat. Neden hoşlanmadıklarını dile getirme izni de verilebilir."

Sakal sıvazlama sona ermişti. Arthur ayağa kalkmış ve şakaklarını ovmaya başlamıştı. Bu, Isabel'in hayatındaki doğal bir gelişmeydi bu yüzden de çok şaşırmadı. Birazdan bir içki için yalvaracaktı. Isabel bu konuda bahse bile girerdi.

"Sıradışı bir kadınsın, Isabel," dedi Kral sonunda. Sonra soluna doğru ilerleyerek zile vurdu. Birkaç saniye sonra Tim karşısında belirdi. "Şarap lütfen, Timothy. Ve iki kadeh."

Isabel şarabı da yılan balığını sevdiği kadar seviyordu. Ama ne olacak canım? "Bunu bana ilk söyleyen sen değilsin. Yani sıradışı olmaktan bahsediyorum."

"Ama yemin ederim ki bu son derece ilgi çekici."

"Doğru, insanı içmeye iter."

"Akşam içkisinden keyif alırken düşünmeye iten cinsten."

Isabel, Viviane için karşı koymaya çalıştı. "Bunu kraliçeyle paylaşman gerekmez mi?"

"Gwen akşamlarını..." elini salladı, "kadınların yapmaktan hoşlandığı şeylerle geçirmekten hoşlanır."

Bundan eminim. Isabel bu tür işleri sabah da yapmayı severdi ama bundan bahsetmemeye karar verdi.

"O çok tatlı," dedi kolyesinin ucuyla oynayarak. "Onu çok seviyor olmalısın."

Arthur'un gözleri göğsüne odaklanırken tereddüdü aşikârdı. "Yapmam gereken bu. O benim karım."

Arthur oturdu fakat hemen ardından ayağa kalkarak gezinmeye başladı. Sonra aniden durdu ve Isabel'e döndü, yeşil gözleriyle ona derinden baktı. "Hiç âşık oldun mu, Kontes?"

"Bunu neden soruyorsun?"

"Hiç evlenmedin."

"Öyle mi? Yani demek istediğim elbette evlenmedim. Arthur, hakkımda çok fazla şey biliyorsun." İşin doğrusu Isabel'in kontes kimliği hakkında bildiğinden çok daha fazla şey biliyordu. Şu ana kadar evli olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Görünen o ki evlenmemişti.

Tanrı aşkına, Viviane, ben ucube bir bakire değilim.

Bu doğru, Isabel, sence bu iki taraf için de kazançlı değil mi?

Benim öyle olduğumu düşünüyor ama.

O zaman kendini hafifmeşrep bir kadın olarak düşün ve yaş konusunda endişelenmeyi de bir kenara bırak.

"Hakkımda bunca bilgiye nasıl ulaştın?"

Arthur hayran olunası bir şaşkınlıkla ona baktı. "Emin değilim. Dumont'u incelerken adamlarımın topladığı bilgiler arasında olmalı."

"Beni araştırmak için neden özel dedektifler tuttun?"

Utanç da Kral'a çok yakışıyordu. "Özürlerimi sunarım, Kontes. Ama siz buraya gelmeden hakkınızda bilgi edinmemiş olmam uygun olmazdı."

Sohbetleri, üzerinde iki şarap kadehi bulunan tepsiyle gelen Tim tarafından geçici bir süre için kesildi. Tim tepsiyi önce Isabel'e sonra da Arthur'a uzattı, onlar da teşekkür etti, karşılarında eğilip yanlarından ayrılırken yüzünde tuhaf bir durumla karşılaştığına dair tek bir işaret bile yoktu. Isabel bir içki uzmanı değildi ama kadehindeki içkinin brendi, konyak ya da onlara benzer bir şey olduğundan emindi. Tadı da kokusu da şaraba benzemiyordu.

Arthur kadehindeki sıvıyı içmeden önce onu biraz döndürdü. "Bir erkek, yüreğinin kontrolünü nasıl oldu da eline almayı başaramadı?"

"Yüreğimin kimse tarafından ele geçirilmediğini söylemedim, bayım." Aslında şu an fazlasıyla meşguldü ve bu adamı tanıyalı daha yirmi dört saat bile olmamıştı. "Sadece, bir takım yeminleri etmeyi istememi sağlayacak biriyle henüz tanışmadım," dedi gülümseyerek. "Onları çok ciddiye alırım ve gerçek anlamlarını ifade etmedikleri sürece kimseye söylemem."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz kendini tekmelemek istedi. Arthur'un yüzünde gördüğü acılı ifade yüreğini parçaladı. "Ama," diye ekledi hızla, "ne anlama geldiğini bilirim ve aşk denen zor şeyi gördüğüm anda tanırım."

Arthur bakışlarını aşağı indirdi. "Bu mantıklı. Sen, ne derler... seçici misin?"

"Böyle de söyleyebilirsin. Peki Arthur, bana bu soruları neden soruyorsun?"

Arthur önce gerdanlığına ardından da yukarı baktı ve o muhteşem yeşil gözler Isabel'in içine işledi. "Çünkü leydim, tanıştığımız ilk andan beri seni öpmek istiyorum. Bunun çok yanlış olduğunu biliyorum. Dudaklarıma yalnızca karımın dudaklarının değmesi gerektiğini biliyorum. Ama yine de seninkiler beni çekiyorlar."

Arkasını döndü. "Bu çok uygunsuz. Lütfen böyle bir saçmalığı dile getirdiğimi unut. Senin yanındayken neden ağzımdan çıkanları kontrol edemediğimi anlayamıyorum."

Isabel bunun nedenini çok iyi biliyordu. Gerdanlığın gücünü kullanmanın bir bedeli vardı. Ve bu bedeli sadece kendisinin ödemeyeceği de aşikârdı.

Ah, leydim, bunu ben de istiyorum. Ne yapacağım?

Ah, lanet olsun. Bu iş tahmin ettiğim gibi gitmeyecek.

Dayanabildiğim kadar dayanacağım.

Tanrıça bir süre düşünür gibi oldu ama bu muhtemelen bir andan da kısaydı çünkü düşünürken sanki zamanı dondurmuştu ve Arthur hiç kıpırdamamıştı.

Isabel, görünüşe bakılırsa bir yol ayrımı var ve birinin oldukça ağır bir yükü var. Bu yol mu diğeri mi, hangisi olacak? Benim için önemli olan Merlin'in mutluluğu.

Ama...

Dur bir saniye henüz bitirmedim, Isabel, senin ve Arthur'un mutluluğu da önemli. Korkarım bencilliğim öne geçti ve bunu bu şekilde düşünemedim. Şu an yapman gerekeni yapman gerektiğine inanıyorum; biraz önce bahsettiğim yol ayrımı konusunda ise senin için önemli olanı seçmen gerektiğini düşünüyorum. Benim erkeğim

için önemli olan Arthur'un mutluluğu; yolunu seç, Isabel ve elinden geleni yap.

Pekâlâ, bu işleri yoluna koyuyordu. Koyuyor muydu? Tanrıça işi ona mı bırakıyordu? Ya işin içine ederse ve herkes kaybederse? Kendini berbat hissetti. Ya da işi berbat etse de bir şey hissetmeyecekti çünkü o Büyük Göl'ün dibinde yatan bir ölü olacaktı. Isabel daha önce hiç sorumluluktan kaçmamıştı. Ama böylesine ağır bir yüke hazır olduğundan emin değildi.

Omuzlarını dikleştirdi ve Arthur'un peşi sıra yürüyerek omzuna dokundu. Sonunda Arthur heyecanlanarak ona döndü, gözlerinden pişmanlık okunuyordu.

Isabel usulca gülümsedi. "Lütfen özür dileme, Arthur. İtirafının benim için hem gurur verici hem de heyecanlandırıcı olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Sen o ağacın arkasından ortaya çıktığın andan beri ben de aynı şeyi hissediyorum."

"Kibarlığından böyle söylüyorsun."

Isabel güldü. "Bu hiç de beni anlatan bir kelime değil. Hayır bayım, bunun kibarlıkla hiç alakası yok. Sen bana dürüst davrandın ve ben de bunun karşılığında aynısını sana yapmalıyım."

"O zaman bunu yapabilir miyim? Sadece bir kerelik?" diye sordu.

"Ama ya karına olan aşkın, Arthur? Bu ona ihanet olmayacak mı?"

Arthur aşağılar gibi bir ses çıkardı. "İhanet. Bu çok iyi bilmek zorunda kaldığım bir söz."

"Anlamı nedir?"

"Aptal gibi görünebilirim, Isabel ama seni temin ederim ki değilim. Etrafımda olanlara karşı kör değilim. Hatta belki de fazlasıyla farkındayım."

Isabel'in buraya yeni geldiği için hizmetçilerin dedikodularını dinlemediği sürece Gwen ile Lancelot hakkında bir şey bilmesine

imkân yoktu. Tatlı Mary'nin de yapmadığı bir şeyden dolayı başını derde sokmaya hiç niyeti yoktu. Bu yüzden bilmiyormuş gibi yaptı. "Seni neyin rahatsız ettiğini bilmiyorum, Arthur bu nedenle de seni rahatlatacak bir şeyler söyleyemiyorum."

Arthur acıyla kahkaha attı. "Bana tamamıyla yabancı olan bir kadına, en güvenilir adamlarıma söylediğimden çok daha fazla şey söyledim."

Isabel banka doğru geriledi, oturdu ve yanındaki boşluğa vurdu. "Lütfen yanıma otur. Konu üzerinde teori üretebilirim." İçkisinden oldukça büyük bir yudum aldı, şaşırtıcı bir biçimde oldukça güzeldi.

"Hay hay," dedi Arthur yanına otururak. "Lütfen şu teorini duymama izin ver."

Isabel, Arthur'un dikkatini oraya çektiğinden emin olmak için birkaç dakika süreyle gerdanlığıyla oynadı ve gözyaşının gücünün işe yarayacağını umdu. "İnsanın, yaşadığı zorlukları bazen durumu bilmeyen birine anlatmasının çok daha kolay olduğuna inanırım. Tarafsız bir görüşe."

"Tarafsız mı?"

"Bu konudan en az çıkarı olan hatta olmayan biri. Bir tarafı seçmeyen kişi." Bu biraz yalandı çünkü Isabel yolu seçeceğine karar verecekti ve bu konuda fazlasıyla çıkarı vardı. Ayrıca Gwen ne kadar nazik olursa olsun Isabel'in kesinlikle Arthur'un tarafında yer alacağından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Yaz gecesi ılıktı ve leylak kokuları bahçeye giden yosunlu yolun iki yanına konmuş olan iki uzun lambadan çıkan yağ kokusuyla karışmıştı. Ay çok net olarak görülebiliyordu ama daha hilal aşamasında olduğu için ortalığı fazla aydınlatmıyordu. Gece yaratıklarının çıkardıkları sesler ortama her nasılsa bir huzur katıyordu.

Arthur'un çevreyle ilgilenir gibi bir hali yoktu, o hâlâ Isabel'in yüzüne ve gerdanlığına bakıp duruyordu. "Ve sen... bu tarafsız kişi mi olacaksın?"

"Olmamı istersen." Ah harika, onun fikrini yansıtan kişi de olmuştu. Psikologu. Freud mezarında dönüyor olmalıydı. Belki de Arthur'un söyleyecekleri ona o kadar ters gelecekti ki onun iri, esmer ellerine olan takıntısı sona erecekti. Dudaklarına. Gözlerine.

"Bunu nasıl yapacağım?" diye sordu, kaybolmuş gibiydi.

"Nasıl istersen öyle. Nerede ve ne zaman istersen."

Arthur yeniden ayağa kalkarak gezinmeye başladı. Aman Tanrım, güzel bir popo, üst bacaklar ve omuzlar. Adamları çalışırken onun da tahtında oturmadığı kesindi.

Sonunda durdu ve Isabel'in yüzüne baktı. "Bir fikrim var. Bunun herkesin yararına olacağını düşünüyorum; hem Camelot'ta hem de civar topraklarda yaşayanların. Tüm krallıkların şövalyelerini bir araya toplamak ve hepimizin mutlu, refah ve barış içinde yaşayabilmemiz için neler yapabileceğimizi tartışmak istiyorum."

"Bana mükemmel bir plan gibi geldi." Muhtemelen imkânsız ama hey, belki bir gün olur.

Boştaki kolunu açtı. "Bana da öyle geliyor. Bunun benim bir kral olarak mirasım olacağını umuyorum, tabii bu kibrimden kaynaklanıyor da olabilir."

"Dünyaya iz bırakmak istemenin kibirle bir alakası yok. Bu topraklar üzerinde sürdüğümüz yaşam sona ermeden önce hepimizin yapmayı istediği şey bu değil mi? Çabalarımızla iyi bir şeyler bırakmak."

Arthur'un eli beline gitti. "Seni öpmeyi kesinlikle çok istiyorum, Kontes."

Ah, ben de. Hadi, hadi beni tiksindirecek bir şeyler söyle.

Isabel gülümsedi. "Hikâyene daha yeni başladın. Lütfen devam et. Diğer kısmı, gözlerine bu hüznü veren yüklerden kurtulduğunda konuşacağız."

Arthur banka oturdu, kadehini bırakmadan önce iri bir yudum aldı. Sonra Isabel'in elini tuttu ve başparmağını üzerinde gezdirmeye başladı.

Isabel itiraz etmeli ve elini geri çekmeliydi ama dokunuşu gerçekten yumuşacıktı ve Isabel de artık sadece fenerlerin üzerine duran güveler kadar bir iradeye sahipti.

Arthur başını hafifçe salladı. "Şövalyelerden gelen cevaplar olumluydu. Önümüzdeki hafta burada toplanacağız. Senden erken gelmeni istedim çünkü topraklarımız ortak sınıra sahip ve onlar buraya gelmeden önce seninle tarımla ilgili konuşmak istedim. Çünkü..." diye ekledi gözlerinin içine bakarak, "şövalyeler..."

"Müzakere masasına bir kadını kabul etmeyebilirler mi?"

Arthur başıyla onayladı. "Çok üzgünüm."

"Sorun değil. Bununla daha sonra ilgileniriz. Muhteşem teklifin kabul edilmiş olduğuna göre seni üzen şeyin ne olduğunu anlayamadım."

"İşte tam burada Lancelot devreye giriyor."

YEDİNCİ BÖLÜM

Isabel konyağını bitirip kadehini yanına koyduktan sonra, "Lancelot mu? Bu gece masamızda oturuyordu, değil mi? Oldukça kibar bir çocuğa benziyordu," dedi.

"Hah!" diye kükredi Arthur. "Evet, gerçekten de kibar bir çocuk. Ayrıca bugüne kadar tanıdığım en yetenekli savaşçı. Tek ihtiyacı biraz yol gösterilmesi. Buna inanıyorum. Onunla ilgilenirken onu hep oğlum olarak düşündüm. Hiç sahip olamadığım bir oğul olarak. Ondan Camelot'a gelerek bizi koruyacak kişilerin bir parçası olmasını istedim."

"Belli ki bunu kabul etmiş."

"Etti." Arthur gözlerini kapadı ve yeniden açtı. Isabel'in gözlerinin içine baktı. "Karımın aşkını da koruması altına aldı. Camelot'u savunmak ve korumak için güvence verdi. Sadakat yemini etti. Sadakatinin... bozulmuş olduğunu görmek son derece acı."

"Yani sana ihanet mi etti? Artık Camelot için bir tehdit mi?" Bu bilmiyormuş gibi yapma işi zorlaşmaya başlamıştı. "Öyleyse onu neden hâlâ sofrana davet ediyorsun?"

"Camelot için bir tehdit değil, hayır. Tanrı korusun ama iş o noktaya gelirse onun savaşta en önde yer alacağından eminim. Ve bana asla bilerek ihanet etmediğinden de eminim."

"Ama etti."

Arthur yere baktı, fısıldayarak konuşurken Isabel'e bakmaya dayanamıyormuş gibiydi. "Onun bana dürüst olmak istediğini hissediyorum. Ama tüm kalbimle eminim ki Gwen'e âşık oldu."

"Ah. Peki ya Gwen?"

"Onun da bu aşka karşılık verdiğine inanıyorum."

"Bunu söyledi mi?"

"Hayır, hayır elbette söylemedi."

"Ona sordun mu?"

"Onunla yüzleşemedim. Gerçekler dile getirilirse sonuçları ölümcül. Bir kraliçenin kocasına sadakatsizliği, krala yapılan bir hainlik olarak değerlendirilir ve cezası ölümdür."

"Vay. Gwen'in bu yasadan haberi var mı?"

Arthur cevap vermek için ağzını açtı ama bahçenin arka tarafından gelen hışırtı onu durdurdu. Parmağını dudaklarının üzerine götürdükten sonra ses çıkarmadan onları oynattı: "Burada kal." Sonra yerinden kalkarak sessizce patikada ilerledi.

Isabel onun gidişini izledi, karanlığın içinde kaybolduğunda yüreği ağzına geldi. Onları gözetleyen biri varsa ve konuştuklarını duyduysa sonucu çok ağır olurdu. Gerdanlığının ucundaki gözyaşı damlasını yakaladı. Bunun, güçleri devreye sokması gereken zor anlardan biri olup olmadığını merak etti.

Aklına Viviane'ın uyarısı geldi. Onu kullanmasının geri yansımaları olacaktı ve bunların ne olabileceğini düşünmek bile istemedi. Onları gözetleyen kişiyi engellerse Isabel'e ya da Arthur'a ne olacaktı, cezalandırılacaklar mıydı?

Korkma Isabel, bu benden. Arthur'un sana üzüntüsünü tüm çıplaklığıyla açıklaması gerekiyor.

Ah, teşekkür ederim, teşekkür ederim, Viviane! Çok tatlısın!

Zihninde bir kıkırtı duyar gibi oldu. Sonra aklına başka bir şey geldi.

Hey, dur bir dakika. Sen her zaman bizi izleyip dinliyor musun? Yani, daha hangi yolu seçeceğime karar vermedim ama... Arthur'la daha fazla yakınlaşırsak...

Isabel, ben bir tanrıçayım. Hepsini gördüm ve duydum ama sana söz veriyorum, giysiler düşmeye başladığı anda izlemeyeceğim.

"Bu rahatlatıcı," diye mırıldandı Isabel.

"Neymiş o, leydim?" diye sordu Arthur.

Isabel neredeyse ayağa fırlıyordu. Arthur aynı sessizlikle geri dönmüştü. "Ah!"

Arthur ona gülümsedi. "Özür dilerim. Seni yerinden sıçratmak istemedim."

"Ben... ben senin güvenliğinden endişelenmiştim. Silahsızsın."

"Sadece bir tavşandı. Endişeye gerek yok."

Isabel, Viviane olaya karışmadan önce onun ne olduğunu merak etti.

Arthur tekrar oturdu sonra ona bakarak yanağını okşadı. Isabel mutluluk iniltisini güçlükle zapt etti.

"Seni sıkıntılarımla boğduğum için üzgünüm, Isabel."

"Endişelerin ve kalp kırklığın benimle güvende, inan bana. Bunları benimle paylaşabilecek kadar bana güvenmenden de onur duydum. Ayrıca böylesine onurlu bir adamın bu tür şeylerle başa çıkmak zorunda kalmasının beni çok üzdüğünü de itiraf etmeliyim."

"Korkarım başa çıkmakta pek başarılı değilim."

"Onunla konuş, Arthur. Gwen'e ne hissettiğini söyle. En azından ona açıklama şansı ver. Belki de şüphelenmen gereken bir şey yoktur. Ya da bu konuşma belki onu, hareketlerinin yol açabileceği şeylerin ciddiyeti konusunda uyarır ve herhangi birinizin başına kötü bir şey gelmeden duracağına dair sana söz verir."

Arthur başıyla onayladı. "Çok zekisin, Kontes Isabel. Beni dinlediğin ve düşüncelerini söylediğin için teşekkür ederim."

"Bir şey değil, Arthur. Umarım işler hepimiz için... yani sizin için yolunda gider."

"Uzun ve yorucu bir gün geçirdin ve ben de seni bu gece oldukça uzun tuttum. Belki de odana çekilmek istersin?"

"Hiç yorgun değilim, Arthur ama sen gidip devrilmek istersen anlarım."

Arthur gülerek başını iki yana salladı. "Bazen farklı diller konuştuğumuz hissine kapılıyorum. Seni temin ederim ki üst kattaki yatak odalarında bulunan yataklar kuş tüyünden yapılmıştır ve oldukça rahattır. En azından rahat edeceğini umuyorum."

Isabel'in zihninde yatağın rahatlığını birlikte denediklerine dair bir görüntü belirdi. Arthur'un gözlerindeki parıltıdan ikisinin de aynı şekilde fantezi kurduklarını anladı.

Isabel boğazını temizledi. "Peki yatağa çekilmeye hazır mısın, kralım?"

"Gece boyunca seninle sohbet edebilirmişim gibi hissediyorum, Isabel. Sence bunun sebebi ne?"

Peki bunu nasıl cevaplamalıydı? *Çünkü gözlerimizin buluştuğu ilk andan beri birbirimizin üzerine atlamak istiyoruz*, diye mi? Daha ölçülü bir cevap düşündü. "Ortak pek çok yanımız olduğuna inanıyorum. Pek çok kişi bulunduğumuz konumu kıskanabilir ama

aslında tepede yalnızız." Aman Tanrım, bunu gerçekten söylemiş miydi? "Yani birbirimizi anladığımızı söylüyorum."

"Sen iyi bir kadınsın, Kontes."

"Ayrıca," dedi duruma biraz ciddiyetsizlik katmak adına, "Camelot'a kadar yaptığımız yolculuk boyunca 'tak tak kim var orada' şakalarımın hepsine güldün."

Arthur'un yüzünde en yürek hoplatan tebessümü belirdi. "Daha önce hiç öyle şeyler duymamıştım. Bir gün Dumont'a gelmekten büyük bir mutluluk duyacağımı söylemek isterim. Çok eğlenceli bir yer olmalı."

Isabel bunu nereden bilecekti ki? "Kahkaha en iyi ilaçtır," dedi ve hafifçe homurdandı. Basmakalıp sözler korkutucu bir şekilde dudaklarından dökülüyordu. Tam bir psikolog olmuştu. "Sen ve kraliçe kaleme ne zaman isterseniz gelebilirsiniz."

Arthur'un gözleri gölgelenince Isabel neden bahsettiklerini hatırladı.

Onun elini yakaladı. "Özür dilerim, Arthur. Sen ve adamların her zaman gelebilirsiniz. Bekâr takılırsınız."

"Bekâr ta..."

"Boş ver. Söylemeye çalıştığım şey, kapımın sana her zaman açık olduğu." Açacak kapısı var mıydı?

Bir kez daha homurtusunu bastırdı. *Ben kendimi terliğimi yutarak boğmadan önce beni vursana.*

"Sana misafirperverliğin için teşekkür ederim. Bu nazik davetini bir gün kesinlikle değerlendireceğim."

Birkaç kalp atışı süresince bakıştılar. Bu sessizlik sırasında Isabel hangi yoldan gideceğine karar verdi. Tanrı yardımcısı olsun.

Arthur'un elini istemeyerek de olsa bıraktı. "Şimdi odalarımıza çekilmeden önce sorumu cevaplar mısın, Arthur?"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Özür dilerim, Isabel'im. Soruyu unuttum."

O da unutmuştu.

Ben söyleyeyim. "Vay. Gwen'in bu yasadan haberi var mı?"

Teşekkürler, Viviane!

"Gwen gerçekten suçluysa hareketlerinin yol açacağı sonuçlardan haberdar mı diye sormuştum."

"Beni en çok üzen de bunu biliyor olması. Bu riske girmeye hazır. Lancelot da aynı şekilde."

"Eğer Lancelot, Gwen'i bu tür bir tehlikeye atıyorsa bu bana hiç de gerçek aşk gibi görünmedi."

"Bence duygularına engel olamıyorlar. Bunu seninle geçirdiğim her dakikayla çok daha iyi anlıyorum. Küçükken annemin söylediği bir söz vardı. 'Yürek dilediğini yapar.' Excalibur'u yerinden almayı nasıl başardığımı açıklayabilirim ama Gwen'in yüreğinin isteklerine artık hükmedemem. Sana karşı olan hislerimi de... açıklayamam."

Isabel sadece gururlanmakla kalmadı, alev alev yanıyordu. Ya da en azından hormonları öyleydi. Seçtiği yola rağmen şeytanın

avukatlığını yapmaya devam etti. Çünkü zina onun hızlı ve gevşek ahlak kurallarına yine de tersti. "Arthur bunun bir misilleme olmadığından emin misin? Kısasa kısas mı yapıyorsun? Onun seni incittiği gibi sen de onu mu incitmeye çalışıyorsun?"

"Kısasa kısasın ne demek olduğunu bilmiyorum ama misillemenin ne olduğunu biliyorum. Konu bu olsaydı çok önceden yatağıma dilediğim kadını seçip almıştım. Olayları bu şekilde eşitlemek benim doğamda yok."

Isabel bunu biliyordu. Nerden bildiğini bilmiyordu ama biliyordu. Arthur kendisini aldatan karısına karşılık vermek adına çarşaflara ya da bu durumda kuş tüylerine atılacak bir adam değildi. Çok daha fazlasını yaparak intikam meraklısı bir pislik de olabilirdi. Gwen'in yaptıklarını teşhir edip onu yargılar, suçlu bulur ve öldürtürdü. Ama tam tersine onu korumaya devam ediyordu, ne kadar incinse de buna devam ediyordu.

"Onu hâlâ çok seviyorsun," dedi Isabel usulca.

"Evet, seviyorum ama eskisi gibi değil. Aynı şekilde değil. Karının başkasını özlediğini bilerek onun karşısında durup onu seven koca rolünü oynamak kolay bir şey değil."

Isabel, o son derece leziz konyağa rağmen tamamen ayık olduğunu fark etti. Daha önceki müsamahakâr tavrı gitmiş zihni tamamen açılmıştı. Bu da biraz önce puslu bir şekilde vermiş olduğu kararı gerçekliğe getirmişti. Ama hâlâ o öpücüğü istiyordu ve sarhoş olup geçici bir aşka sürüklenmediğinin farkındaydı.

Daimi şehvet ise zaten vardı.

Âşık oluyordu, hem de çok fena ama bunun ne anlama geldiğinin tamamıyla farkındaydı. Evet, boktan bir durum. Birini bulmak için yüzyıllarca geri gitmek zorunda mıydı? Kaderin bu kadar zalim olmasına gerek yoktu ama gerçekten de çarpık bir espri anlayışı vardı.

"Camelot'ta boşanma diye bir şey var mı?"

"Boşanma mı?"

"Evliliğin feshi. İptali. Güle güle demek.

"Kral ve kraliçe arasında mı?"

"Tabii ki. Yani elbette. Dumont'da biz kötü evliliklerin iptal edilmesine izin veririz. Böylelikle eşler yeniden evlenmek üzere özgür kalırlar."

"Bir sebep olmadan mı? Eşlerden birinin hatalı olduğunu kabul etmesi gerekmez mi?"

Isabel bunu kelimelere nasıl dökeceğinden emin değildi ama hemen ardından buldu. "Buna uzlaştırılamaz farklılıklar denir. Suçlanacak kimse yoktur, bu sadece... evlilik iki taraf için de sürdürülemez durumdadır."

Arthur bir süre bunu düşündü. "Bunu hiç duymamıştım. Bağlılık konusunda sorun çıktığında, haliyle ben suçlayan taraf olmak zorunda kalacağım. Mağdur adam olarak..."

"Dur bir dakika. Bana her zaman mağdur olan tarafın erkek olduğunu söyleme sakın."

"Bir kadın başkasıyla yatınca bu..."

"Ya aldatan taraf erkekse?"

Arthur'un kahkahası kalenin duvarlarında yankılandı. "Isabel, Dumont'daki yasaları bilmiyorum ama diğer tüm Briton topraklarında erkekler..."

"Farklı bir standarda sahiptir. Elbette."

Arthur ona kaşlarını çattı. "Bu ani kızgınlığın beni çok şaşırttı."

"Üzgünüm Arthur. Ben sadece bu çifte standardı üzücü buldum ama elbette ki şaşırmamalıydım. Kızgınlığımı da senden çıkarmamalıydım. Sebebi bu."

"Yine de seni üzdüğüm için özür dilemeliyim."

Isabel dur. Onu mutlu et. Ona diğer yolu öğretecek kişi sensin.

"Hayır, sen kibar olmak dışında başka bir şey yapmadın. Senin anlayamayacağın bir şeye böylesine bir tepki vermek benim hatamdı."

Arthur gülerek başını iki yana salladı. "Ama bu konuyu daha ileri bir zamanda yeniden ele almak isterim. Merakımı uyandırıyorsun, Isabel. Seninle daha fazla sohbet etmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle." Ona bunu söyleten neydi bilmiyordu ama devam etti. "Arthur, ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce Gwen'le konuş. Ona duygularını söyle."

"O benim bildiğimin farkında değil."

Isabel omuz silkti. "O zaman ona bildiğini söyle. Seçim yapmasını iste. Sonuçta yürek dilediğini yapar."

"Şu an hangi cevabı tercih ettiğimi bilmiyorum, Isabel."

Isabel reverans yaptı, bu bir öncekinden biraz daha başarılıydı. "Gelecekte yapacağımız sohbetler için sabırsızlanıyorum, Arthur." Ve onu öpmek için de sabırsızlanıyordu. Ve daha fazlası için de. Ama bu gece değil. Çekiciliği başını döndürüyordu ama evli bir adamla sırf onun karısına aynı şeyi yapabileceğini gösterebilmesi için öpüşüp sevişmeyecekti.

Arthur eğildikten sonra doğrularak gözlerinin içine baktı. "Seni bu gece istedim ama isteksizliğini anlıyorum ve kararını kabul ediyorum."

"Bunu takdir ediyorum, efendim. Dürüst bir tavsiye ister misin? Gwen'le konuş."

"Cevabını duymak istemediğimi itiraf etmeliyim."

"Erkek ol, Kral Arthur."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Arthur yatak odasına girdiğinde Gwen de onu orada bekliyordu.

Sabahlığının önü açıktı, kestane rengi saçları omuzlarından aşağı dökülmüştü.

Bir zamanlar kadının bu görüntüsü Arthur'u tahrik eder ve onu kaptığı gibi yataktaki kürklerin üzerine götürürdü. Aslında bildiklerine rağmen ona şu anda da sahip olabilirdi. İlk kez karısının genç ve güzel bedenin erkekliğini sertleştirmemesine şaşırdı. Hatta şu an erkekliği bir köpeğin üzerindeki pireleri bile kaldıramayacak haldeydi.

Karısını istemekten ne zaman vazgeçmişti? Onu sevmeyi ne zaman bırakmıştı? Şüpheleri teyit edilmeden önce değildi. Onu sevişerek ve romantik jestler yaparak kendisine geri döndürmeye çalışmıştı.

Ama Gwen'in bu hareketlere tepkisi çok açıktı. Kral'ı eskisi gibi arzulamıyordu. Arthur'u şoke eden şeyse kendisinin de artık Gwen'i arzulamıyor olmasıydı. Zihninde mavi gözlü, sarı saçlı,

akıllıca konuşan ve parlak fikirli kadın dolanıp duruyordu. Isabel'i zihninden atamıyordu.

Gwen ona yönlendi. Seks kokuyordu, Arthur geri çekilip ona banyo yapması için yalvarmak istedi. "Neredeydin, Arthur?" diye sordu Gwen.

"Kontesle konuşuyordum," dedi bunun yalan olmadığını düşünerek. "Topraklarımız konusunda konuşmamız gereken çok şey var."

Bu bir anlamda doğruydu. Isabel'in yasalar ve topraklar üzerindeki fikirlerinden çok etkilenmişti. İlk fırsatta krallığını nasıl yönettiğini görmek için Dumont'a gidecekti.

Yalan olan kısmı ise kontesle çok farklı şekillerde birlikte olmak istemesiydi. Uzun bir günün ardından onunla bir zamanlar karısıyla olduğu gibi olmak istiyordu. Bu düşünceyi dile getirmemek bir tür yalan değil miydi? Bu, kontese bir daha gizemli meseleleri konuşma fırsatını bulduklarında sormak istediği diğer bir soruydu. Onun diğer fikirlerini de didiklemek için sabırsızlanıyordu. Gerçeği söylemek gerekirse onu her şekilde didiklemek için sabırsızlanıyordu.

Arthur soyunmaya başladı ve Gwen arkasından gelip, "Banyo için su isteyelim mi?" diye sordu.

Gwen'in dokunuşları bir zamanlar ona büyük bir haz verirdi. Şu an ise ellerini bedeninden uzaklaştırmayı çok istiyordu. Isabel'in sözlerini düşündü ve o anda kararını verdi. Bu oyun sona ermeliydi. "Gwen, biliyorum."

"Anlayamadım. Ne biliyorsun?"

Arthur ona döndü. "Seni ve Lance'i."

Gwen'in ağzı açık kaldı. "Arthur, lütfen, sen neden bahsediyorsun?"

Bir zamanlar tüm varlığıyla sevdiği kadına baktı. "Bunu inkâr etmen üzücü ve beyhude. Onun seks kokusu şu an bile üzerinde. Bir de beni seninle banyo yapmaya mı davet ediyorsun? Sadakatin

nerede, Gwen? Aşkın nerede? Lütfen, içinde bana dair az da olsa bir duygu kaldıysa bana yalan söyleme karım."

Gwen'in gümüş mavisi gözleri yaşlarla doldu. "Ah, Arthur, çok üzgünüm."

"Öğrendiğim için mi üzgünsün?"

"Yemin ederim ki bunun olmasını istemedim."

Arhur aklı ve kalbiyle ona gerçekten inanıyordu. Gwen tanıştığı en sevecen, en şefkatli kadındı. Değil bir insanı, bir hayvanı ya da bir çiçeği bile bilerek incitmezdi. Arthur onu sevmişti. Sadece artık ona âşık değildi. Ona olan tutkusu ilk şüpheleriyle birlikte solmaya başlamış, bunlar kesinleşince de tutunacak bir dalı kalmamıştı. Bu, yıkımının en üzücü yanıydı.

"Bunu sonlandıracağım. Söz veriyorum."

Arthur başını iki yana salladı. "Kalbin arzuları engellenemez. Şakayıkları ezemeyeceğin gibi bunu da sonlandıramazsın."

"Seni seviyorum, Arthur," dedi sabahlığını buruşturarak.

"Ben de seni seviyorum, Gwen. Ama lütfen bir başkasını isterken beni istiyormuş taklidi yapma. Seni hayatım pahasına koruyacağım ama yatağımızda numara yapmayacağım. Senin bunu yapmana da tahammülüm yok. Bu ne bana ne de Lance'e karşı adil değil." İçini çekti. "Gerçekten banyo yapmak istiyorum ama bunu paylaşmayacağız. Gelmeden önce hazırlığımı yaptım. Banyom koridorun karşısında hazırlandı. Sonra da orada uyuyacağım."

"Arthur!"

"Sen, sevgili eşim, kendi yatağını kendin yaptın. Senden tek ricam mutlak bir ağız sıkılığıdır. Sen kendini korumazsan ben seni hiç koruyamam."

"Peki... peki ya Lancelot?"

En güvendiği şövalyesinin adını onun dudaklarından duymak yine de yüreğine bir hançer gibi saplandı. Gwen'in sadakatsizliği zaten dayanılmazdı. Ama onun yatağını kiminle paylaştığını öğrenmek onu neredeyse öldürmüştü. "Lance'i buraya ben getirdim Gwen. Onu kanatlarımın altına alıp en kıymetli askerlerimden biri yaptım. O benim oğlum gibi. İhanetine dayanmak çok zor."

"Yani onu sürecek misin?" Gözlerinde yalvaran bir ifade vardı; bunun en uygun çözüm ve sonuç olduğunu bilen bir hüzün...

"Hayır."

Gwen şaşkınlıkla ona döndü. "Anlamadım? Doğru mu duydum?"

"Gayet doğru duydun. Camelot'un güvenliği ve refahı için ona ihtiyacım var. Onu affedemem ama anlıyorum. Bir zamanlar ben de onun olduğu yerdeydim, unutma. Senin için her şeyi yapardım."

"Benim yaptığım bir hatanın bizi buraya getirdiğini bilmeme rağmen, geçmiş zamanı kullanarak konuşman beni derinden yaralıyor."

"Senden istediğim şeyi ondan da isteyeceğim, Guinevere. Tam bir gizlilik, bu ikinizin de iyiliği için. Yakalanırsanız ikinizi de koruyamam. Anlaşıldı mı?"

Gwen ellerini göğsüne koydu. "Sana tüm sadakatimle söz veriyorum. Bu işi... aramızdakileri sonlandıracağız. Lancelot da seni benim kadar seviyor. İkimiz de seni utandırmak ya da onursuz duruma düşürmek istemeyiz."

Arthur'un kahkahası Gwen'in yerinden sıçramasına sebep oldu. "Tatlı Gwen, korkarım kale kapıları çoktan ardına kadar açıldı ve küheylanlar kaleyi terk etti."

"Anlamadım?"

"Artık çok geç."

ONUNCU BÖLÜM

Isabel uyuyamadı. Yatak fazlasıyla rahattı gerçi ama içinde PETA'nın[4] kürk battaniyeyi onaylamayacağına dair bir his vardı. Bir yandan diğerine yuvarlandı, bir sırtüstü bir yüzüstü yattı ama hiçbir pozisyon zihninin durmasına ve huzursuz da olsa uykuya geçmesine yardımcı olamadı. Ah, burada uyku ilaçları olsaydı ya.

Kapısı usulca açıldı, koridordaki kandillerden içeri sızan ışık Isabel'i alarma geçirdi. Panikle yatağında doğruldu ama sonra girenin Mary olduğunu fark etti, kızın kolları ateşe atmak için yeni kütüklerle doluydu.

"Ah, beni korkuttun!"

Mary donakaldı. "Kontes, özürlerimi sunarım," dedi küçük bir reverans yaparak. "Bu saatte derin bir uykuya dalmış olduğunuzu düşünmüştüm."

"Esas soru şu ki sen neden uyumuyorsun?" diye sordu Isabel. "Bu kadar uzun süre çalışmak için daha çok küçüksün."

---

4 (People for the Ethical Treatment of Animals) Hayvanlara Etik Muamele İçin Mücadele Edenler. (ç.n.)

Mary kütükleri közlerin üzerine dikkatle yerleştirip ateşi körüklerken konuştu: "Size hizmet etmek benim için bir zevk, Kontes." Ayağa kalktı ve muzip bir gülümsemeyle ona baktı. "Doğruyu söylemek gerekirse gün içinde bana ihtiyacınızın olmadığı zamanlarda biraz kestiriyorum. Uykumu fazlasıyla alıyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim ama bana şu sorunun cevabını ver, Mary: Keyif almak için ne yaparsın?"

"Leydim? Sorunuzu anladığımdan emin değilim."

"Sen ve arkadaşların. Neler yaparsınız? Oyun mu oynarsınız? Spor mu yaparsınız?"

"Böyle şeyler için pek vakit yok."

"Çok fazla iş, çok az zaman, ha?"

"Onun gibi bir şey, evet leydim."

"Bunu halledeceğiz," diye mırıldandı Isabel.

"Pardon?"

"Bir şey yok, bir şey yok, Mary." Isabel örtüleri kenara iterek doğruldu. "Uyuyamıyorum. Belki kısa bir yürüyüş bana iyi gelir. Aşağı inip ana salondan geçmeden güney bahçesine çıkmanın bir yolu var mı?"

"Evet, var Kontes ama arka merdiven hizmetçilerin kullanması için, sizin gibi asillere uygun değil."

"O zaman bu gece ben de hizmetçiyim. Lütfen uzun pelerinimi bulmama yardım et ve bana yolu göster."

Mary, Isabel'i birkaç saat önce Arthur'la birlikte olduğu bahçeye götürdü. Şans eseri, yolda kimseyle karşılaşmadılar. Sanki kalenin tamamı uykudaydı.

Isabel, Mary'ye bol bol teşekkür etti ve ona sandıklarından birinde bulduğu kesenin içindeki madeni paralardan bir tanesini

bahşiş olarak vermeye çalıştı. Mary ona dehşetle bakarak bir adım geriledi. "Hayır, Kontes alamam. Bu üzerimde bulunursa hırsızlıkla suçlanabilirim."

"Nasıl? Öyle bir durumda ben bana verdiğin mükemmel hizmetin karşılığında bunun bir ödül olduğunu söylerim elbette."

"Bu tür hediyeler almama izin yok."

Vay canına, bunu yolcu gemilerindeki personele anlatmak gerekirdi. Her fırsatta ellerini açarak havada uçuyorlardı. Isabel kendine kızın başını belaya sokmadan, yardımının ve nezaketinin karşılığını ödemenin yolunu bulacağına dair söz verdi.

"Bir falso daha yaptım. Seni huzursuz ettiysem özür dilerim, Mary."

"Fal so?"

"Boş ver, bu da muhtemelen sadece benim topraklarımda kullanılan bir söz. Lütfen yatağına git, yardımın için çok teşekkür ederim."

Mary reverans yaptı, bu da Isabel'in sinirini bozmaya başlamıştı ama dilini ısırdı ve Mary'ye iyi geceler diledi. "Dönüş yolunu bulurum, Mary. Sabah banyosuna kadar başka bir yardıma ihtiyacım yok."

"Teşekkür ederim, efendim. Umarım aradığınız huzuru bulursunuz."

Isabel de aynı şeyi diledi ama huzurun şu an için bir yerlere saklanmış olduğundan korkuyordu.

"Anlaşılan bu gece, ikimiz de huzuru bulamadık."

Isabel yerinden sıçradı. Hızla döndü ve çektiği işkencenin kaynağını, kayısı ağacına yaslanmış bir halde buldu. "Arthur, tanrı aşkına ödümü... beni çok korkuttun."

Arthur hafifçe eğildi. "Özür dilerim, Isabel. Niyetim bu değildi."

Isabel'in gözleri kısıldı. "Beni takip mi ediyorsun?"

Kendini omzundan iterek ağaçtan doğruldu ve ilerledi, bu kedi sessizliğindeki hareketleri ürkütücüydü. "Bence sen beni takip ettin çünkü ben zaten bir süredir bahçede geziniyordum."

"Bilmiyordum," dedi Isabel hakarete uğramış gibi. "Ben uyuyamadım da." Sonra aklına bir şey geldi. "Bu Mary'nin hatası değil! Ondan, büyük salondan geçmeden buraya gelmeyi ben istedim."

"Sana yemin ederim ki Mary hareketlerinden dolayı cezalandırılmayacak tam tersine ödüllendirilecek. Aslına bakarsan bana olan sadakati uzun zamandır diğerlerinde gözlemlediğimden çok daha fazla."

Büyülü bankın etrafından dolandı ve Isabel'in elini tuttu. "Lütfen benimle otur ve neden uyuyamadığını söyle, Kontes Isabel."

"Korkarım bilmiyorum."

"Odan rahat değil mi? Seni daha rahat ettirmek için her şeyi yaparım."

Daha rahatın anlamı onun yatağını paylaşmasıydı. Sıcaklığı, sert bedeni ve kokusu. Kokusu daha öncekinden oldukça farklıydı. Banyo yapmış ve saçlarını yıkamıştı. Isabel artık o baharatlı kokuyu alamıyordu ama çok hoştu.

Banka oturdu, üzerinde sadece gecelik ve pelerin olduğunun fazlasıyla farkındaydı. O sandıklarda bir kot ve tişört olmasını ne çok isterdi.

Arthur yanına oturmadı, Isabel'in önünde durarak başını iki yana salladı. "Ona söyledim, Isabel."

Isabel hayallerindeki adamın üzgün yeşil gözlerine içi acıyarak baktı. "Gwen'e mi?"

"Evet."

"Ona ne söyledin? Bowling skorunu mu? Kredi derecelendirmeni mi? Klaketle nasıl çalışıldığını mı?"

Arthur sırıttı ve oturdu. "Kontes, en üzgün anımda bile beni güldürebiliyorsun."

"Bu harika ama sen neden bahsediyorsun?"

"Ona, Lancelot'la aralarında olanlardan haberdar olduğumu söyledim."

"Ah. Neden?"

"Neden mi? Sen onunla konuşmamı tavsiye ettin."

Ah, lanet olası. "Ben yeniden birlikte olalım şeklinde bir şeyden bahsetmiştim. Ya da en azından öyle yaptığımı düşünüyordum."

Öyle yapmadım mı, Tanrıça?

Öyle mi yaptın, Isabel? Bunu sadece zaman gösterebilir.

Niyetim evliliklerini bozmak değildi; bunun için gönderildiysem kendimi çok kötü hissederim.

Seni hem Arthur'u hem de Merlin'i mutlu etmen için gönderdim. İkisini birden tatmin etmen bir günah olamaz.

Arthur bir kez daha önünde gezinmeye başladı, Isabel bunun derin düşüncelere daldığı zamanlarda edindiği bir alışkanlık olduğunu fark etmişti. Ya da ruhunun derinliklerine bakmak istediği anlarda.

"Gwen'i gördüğüm andan itibaren bir başkasını asla istemedim. Gerçeği öğrendikten sonra bile. Asla."

Gezinmeyi bıraktı ve Isabel'e döndü. "Ve sonra ormandaki karşılaşmamız. Kendimi bir anda karım olmayan bir kadını arzularken buldum."

"Çok üzgünüm."

Arthur bir kez daha güldü. "Bunun için mi özür diliyorsun? Güzel olduğun için mi? Kendin olduğun için mi?"

"Bir evliliğin hezimete uğramasında rolüm olsun istemem."

"Hezimete uğramak mı? Zaten uğramamış mıydı?"

"Sen söyle, Arthur."

Yüzünde o "gel beni al" tebessümü belirdi. Isabel onun böyle bir sinyal gönderdiğinin farkında bile olmadığından emindi ama bu Isabel'e kocaman bir Üstüme Atla levhası gibi görünüyordu. "Bu gece gözlerimin açılmasını sağladın, Kontes. Çok tatlı ve açık sözlüsün, dudaklarından sert sözcükler dökülüyor ama hareketlerin son derece şefkatli."

Eh, bu kuantum fiziği kadar açıktı. "Teşekkür ederim. Yani sanırım. Peki, Guinevere ile yaptığın bu küçük konuşma nasıl gitti?"

Arthur ellerini salladı. "İnkâr etmedi. Kendisi için merhamet dilenmedi ama Lancelot için diledi. Cezasının sadece sürgün olacağını umduğunu söyledi."

"Çok üzgünüm."

Arthur'un çimen yeşili gözleri bir kez daha ona dikildi. "Senin düşüncen nedir?"

Bu adamı bu kadar isterken karşısında terapist gibi davranamazdı. Onu bencilce arzularının peşinden koşturacak yolda son hızla ilerlemek istiyordu.

"Bana lütfen onları dışlamayacağını söyle."

"Onları dışlamak mı?"

"Gwen ve Lancelot'u. Onları incitmeyeceğini. Onları cezalandırmayacağını."

"Asla. Ama bu sadece benim elimde değil. Onları bir yere kadar koruyabilirim."

"O halde onları koruyalım."

"Anlamadım, Isabel."

"İkisini de seviyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle. Eskisi gibi değil ama benim için çok şey ifade ediyorlar."

"Onları cezalandırmak istemediğine içinden gelerek karar verdin, değil mi?"

"Evet."

"O zaman bir plan yapmalıyız. Bir savaş planı gibi."

Bu seferki kahkahası daha içtendi ve yine Isabel'in içine işledi. "Beni sürekli şaşırtıyorsun, Kontes."

"Hey, ne olacak ki, yapalım şunu. Bu işten hepimiz istediğimizi alarak çıkabiliriz."

"Benim şu an istediğim tek şey dudaklarını hissetmek."

"Konuya ve ödüle odaklan, Arthur."

"Bunu Camelot'a gelirken de söylemiştin. Gerçi senin söylediğin şekliyle ödül değişti."

"Camelot'u elinde tutmayı ve halkının güvende olmasını istiyorsun. Bu asla değişmedi."

"Bunu inkâr edemem. Ama yine de bu ödülün umutsuzca istediğim şeyle değişmesini isteyebilirim."

"Plan, Arthur. Plan üzerinde çalışmalıyız," dedi Isabel, Arthur başka bir planı kendi içinde tartışırken. Hizmetçiler bahçe kandillerini söndürmüşlerdi ama Kral, geleceği düşünürken onları yeniden yakmıştı. Tüm beklentileri, arzuları ve öngördükleri alt üst olmuştu. Çoğu ters gitmişti. Kontrolü ne zaman kaybetmişti? Bir süre her şeyi bir arada, sorun çıkmadan tutmaya çalışmıştı. Sonra tanrılar hayalleri ve arzularıyla alay etmeye başlamıştı.

Ya da alay etmiyorlar mıydı yoksa?

Isabel ona bakarak oturmaya devam etti, sarı saçları kandillerin ışığında parlıyordu, gözleri iri ve merak doluydu.

"Onu seviyorum. Sevdiğimi biliyorum. Peki ya bana ne demeli? Olanları görüp durdurmadım ve başka bir kadına ilgi duydum. İlk görüşte böylesine bir arzu duymam nasıl mümkün olabilir?"

Vay, bu Tanrıça'nın verdiği gerdanlığın yarattığı dürüstlük gücü Isabel'in düşündüğünden çok daha fazlaydı.

"Belki de senin için biraz genç olan bir kadına âşık olmuştun?"

Arthur yeniden başını salladı. "Bu da beni aptal bir ihtiyar mı yapıyor?"

"Arthur ihtiyar da değilsin aptal da. Gwen genç ve güzel bir kadın. Ve onun da seni sevdiğine inanıyorum. Bunu sana baktığında görebiliyorum. Sana saygı duyuyor, sana hayran ve kraliçen olmaktan gurur duyuyor."

"Bana bakan gözlerinde aşk ya da ihtiras görüyor musun peki?"

"Böyle bir şeyi görebilecek kadar uzun bir süre yanınızda olmadım."

Bu, hayatında dile getirmek zorunda kaldığı en büyük saçmalıktı. Kraliçenin Lancelot'a fırlattığı gizli bakışlarında tek gördüğü şey arzu ve şehvetti.

"Saçmalık. Bu kelimeyi yanında kullandığım için özür dilerim. Kandırılmaya çalışıldığımı çok iyi anlarım. Bana doğruyu söylemiyorsun."

Isabel bir süre ona baktı ve sonra kahkahalarla gülmeye başladı. "Sen, bayım çok dürüstsün."

"Sen de, hanımefendi, bana çözmeye yardımcı olmak için söz verdiğin konuda beni başından savıyorsun."

Isabel bir an için geriye dönüp ihtisasını psikolojide yapmış olmayı diledi. Ama şu an elinde sadece basit mantık vardı. Ve bir hata yaparsa Tanrıça'nın, göğsüne vuracağını umuyordu.

"Patavatsız olabilir miyim?"

"Patavatsız mı?"

"Sana acı verecek derecede açık sözlü."

"O zaman patavatsız ol, Kontes."

"Bence Gwen'i onun mutlu olmasına izin verecek kadar çok seviyorsun. Onu dedikodulardan korudun çünkü onu mutlu eden bu kaçamaksa, bunu yaşaması gerektiğini düşündün. Lancelot'u sürgüne göndermeyeceksin çünkü ikisinin birlikte mutlu olduklarını biliyorsun. Devam etmemi istiyor musun yoksa beni buradan sürecek misin?"

"Seni burada tutmak için kendi adamlarımla bile savaşırım, Kontes."

"Kendine bir sor; buna neden izin verdin?"

"Sen de mutluluğun geçici birşey olduğunu düşünmüyor musun? Ben mutluluk hâkimi miyim? Taç bana kimin mutlu olup kimin olmaması gerektiği kararını verme hakkını sunmaz." Bir kez daha başını yana eğdi. "Gerçek şu ki, tüm dürüstlüğümle söylüyorum, bilmiyorum. Çok garip ama görünüşe bakılırsa Gwen'in mutlu olmasını istiyorum."

"Sen iyi kalpli bir adamsın, Arthur."

"Pek çok kusurlarıyla birlikte."

"Mesela?"

"Kötü kararlar veren biri olabilirim."

Isabel ayağa kalktı. "Beni öpmek istemeni kötü karar olarak mı değerlendiriyorsun?"

"Hayır, leydim, bu muhtemelen hayatımda aldığım en iyi kararlardan biri."

"Alınma ama bu işte iyi olduğunu düşünüyor musun?"

Gözleri parladı ve omuz silkti. "Bu bir gizem. Belki de bu becerim konusunda yanılıyorumdur ve gereksiz yere övünüyorumdur. Bunu nasıl bilebilirim?"

"Ben bazı konularda oldukça eğitimliyim. Belki de bu konuda ölümcül bir hata yapıp yapmadığına ben karar verebilirim."

Isabel göğsüne darbenin gelmesini bekledi ama bu olmadı.

Arthur kıpırdamadı. "Leydim, dürüst fikrinizi kesinlikle kabulleneceğim."

Arthur başını ona doğru eğmeden önce uzun bir süre bakıştılar. Dudakları önce tereddütlüydü ama ateş hızla yandı. Isabel daha düşünme fırsatı bile bulamadan Arthur'un bir eli saçlarının arasına girmişti, diğeri de arkasına gitmiş ve onu kendine doğru çekmişti. Arthur, kadının gözlerinin içine bakıp fısıldamak için öpüşmelerine ara verdi. "Daha iyisini yapmalıyım."

Daha iyisini yaparsa Isabel alev alacaktı. Ağzı yeniden ağzına kapandı, dudaklarının üzerinde milyonlarca oyun denedi ve Isabel ayakta kalabilmek için ona tutunmak zorunda kaldı. Seks tadındaydı, sanki dudaklarıyla seks yapıyordu, onları hafifçe ısırışı bile saf seksti.

Dudaklarıyla işini bitirdiğinde Isabel'in bedeninin geri kalan kısmı erimişti.

Arthur öpmeyi bıraktı ve yüzünü avuçlarının arasına aldı, bu da Isabel'i doğruca yere düşme tehlikesiyle karşı karşıya bıraktı. Dizleri, ayakta durmasına kesinlikle yardımcı olmuyordu. Çökmeye başladı, Arthur onu hemen belinden yakalayarak yukarı kaldırdı. "O kadar kötü mü?" diye sordu.

Gözleri ve beyni uyuşmuştu. Ses telleri de aynı durumdaydı.

Isabel boğazını temizledi. "Bayım, benim geldiğim yerde," diye fısıldadı, "öğrencilerimizi harika anlamına gelen A ile başarısızlık

anlamına gelen F arasında değerlendiririz. B, C ve D de bunların arasında yer alır."

"Ben nerede yer alıyorum, Isabel?" diye sordu yosun yeşili gözleriyle kadını yakmaya devam ederken.

"Muhtemelen onur listesinin en başında yer alırsın."

Arthur başını iki yana salladı. "Anlamadım. Bazen dillerimiz uyuşmuyor."

"Özür dilerim. Söylemek istediğim, notun A artı."

Arthur gülümsedi. "Ve bu iyi mi?"

"Liste başı, Arthur."

"Liste başından daha da yüksekte olan bir şey var mı? Ona ulaşmayı çok isterim."

"Ben de bunu denemeni çok isterim."

"Çok güzelsin, Isabel. Saçların da tenin de yumuşacık ve çok tatlı kokuyorsun."

"Çok fazla konuşuyorsun, Arthur, gerçeği söylemek gerekirse sesini kesmeni ve beni yeniden öpmeni tercih ederim."

Arthur dudaklarını onun dudaklarına örtmek yerine başını kaldırdı ve elini Isabel'in ağzına tokat atarcasına yapıştırdı. "Şişşt. Biri var."

Yine mi tavşan? Ya da belki bu da bir tavşan olsa iyi olurdu.

Isabel daha ne olduğunu anlayamadan Arthur onu arkasına doğru itti ve bahçedeki yola bakarak çalıların arkasına doğru seslendi.

"Kendini tanıt!" diye emretti. "Dost musun düşman mısın?"

Kandillerin ışığının ardından gelen ses onu cevapladı: "Kralım, benim, James."

James... Isabel onu hatırladı; bu, kralın birinci adamı olan iri yarı, güçlü kuvvetli adamdı. Kaçıp saklanmalı mıydı yoksa orada

durarak çit taklidi mi yapmalıydı, karar veremedi. Arthur ona seçme şansı tanımamıştı. Onu öyle sıkı tutuyordu ki istese bile yerinden kıpırdayamazdı.

"Gel, James. Gel ve bana neden uyumadığını açıkla. Neden beni aramaya çıktığını da."

James gelirken tuhaf bir şekilde bir balerin kadar yumuşak adımlar atıyordu. O da koca cüssesine rağmen sessizce yürümeyi öğrenmişti. Isabel'e Shrek'i hatırlattı, yan gözle Arthur'u süzdüğünde yüzündeki endişenin yerini kibar bir ifadenin aldığını gördü.

"Kontes," dedi James eğilerek.

"Nasıl gidiyor, James?" dedi Isabel, nedense ondan hoşlanmıştı. Bir kez daha Arthur'un, etrafına muhteşem insanlar toplamış olduğunu düşündü.

"Korkarım, kralla konuşmam gerekiyor, Kontes Isabel. Özel olarak."

"Bana söylemek istediğin her şeyi kontesin önünde söyleyebilirsin, James. Ona güveniyorum. Tıpkı hayatım konusunda sana güvendiğim gibi."

Evet, bu çok tatlıydı ama fazla beklenmedik olmuştu. Isabel bu kadar kısa zamanda ve bu kadar şehvet doluyken Arthur'a güvenebileceğinden emin değildi. Sonunda Arthur'dan koparak yanına geçti. "James'in söyleyeceği şeyin beni ilgilendirmediğinden eminim. Lütfen izin verin de sizi yalnız bırakayım."

Arthur onun elini tuttu, sıkı tutuyordu ama acıtmıyordu. "Hayır, leydim, haberler her neyse sende güvende olacaklarını biliyorum."

James kocaman kahverengi gözlere ve doğduğu günden bu yana taranmamış gibi görünen saçlara sahipti. Onu tanımayan biri, ki Isabel tanımıyordu, adamı tam bir tehdit gibi görebilirdi. Ama James bir ona bir Arthur'a bakarken Isabel onun kötü biri olmadığına

karar verdi. Sadece ürkütücü bir görüntüye sahipti. Muhtemelen işini de bu görüntüsü sayesinde almıştı.

"Ben gidiyorum," diyen Isabel bir kez daha Arthur'dan kurtulmaya çalıştı.

"Lütfen gitme," dedi Arthur elini sımsıkı tutarak. "Haber nedir, James?"

James kısa bir tereddüdün ardından omuz silkti. "Mordred geldi efendim."

Arthur bu haber karşısında sevinse mi endişelense mi bilemedi. "Gece yarısı mı?"

"Bu sizin de bildiğiniz gibi onun alışkanlığı."

"Mordred mı?" diye sordu Isabel.

Arthur elini kadının canını acıtmadığını umarak biraz daha sıktı. Şu an Isabel'e duyduğu ihtiyaç, biraz öncekinden çok daha fazlaydı. "Kalacak yeri gösterildi mi?" diye sordu James'e.

"Onu nereye yerleştireceğimi bilemedim. Gelişinin hoş karşılanıp karşılanmayacağından bile emin değilim."

"Onu geri çeviremeyeceğimi biliyorsun. Elbette hoş karşılanacak."

"Atı için yardım istiyor, ormanda yol alırken ayağının aksamaya başladığını söyledi."

"Harry'yi uyandırın," dedi Isabel. "Ata o bakar. Fakat Tanrı aşkına biri bana Mordred'ın kim olduğunu söyleyecek mi?"

Arthur nedense bu kadına yalan söyleyemiyordu. "O benim oğlum."

Isabel önce ona sonra da başını eğmiş ama sessizce sallamakta olan James'e baktı.

"Mitolojiye *çok* daha fazla ilgi göstermeliydim."

"Anlamadım, leydim?" dedi James.

"Bu haber ikinizi de mutlu etmediğine göre Mordred'ın gelişinin kutlanacak bir olay olmadığını düşünüyorum, yanılıyor muyum? Doğruyu söyle, Arthur."

"Mordred beni sevmez," dedi Arthur. "Kendisine haksızlık yaptığımı düşünüyor."

"Yaptın mı?"

"Hayır!" diye patladı James. "O küçük nankör için elinden geleni yaptı..."

"James!"

"Özür dilerim efendim."

"Düşüncelerini dile getirmeye devam et lütfen James," dedi Isabel.

"Bunu yapma," dedi Arthur.

James dudaklarını sımsıkı birleştirdi. Kralın, kontesten daha etkili olduğu aşikârdı. O, Arthur'un adamıydı ve Isabel de farklı bir davranışta bulunmasını beklemiyordu.

Ne kaçırdım, Tanrıça?

Arthur ile Mordred'ın kan bağı var ama Mordred'ın niyeti herkesi korkutmak. O gençlik aşkı ve ihtirasının ürünü. Annesi, Arthur'un yapması gereken şeyin nedenini anlamıştı. Çocuksa bunu asla affetmedi, nefreti onu Arthur'u kendi kölesi yapma isteğiyle doldurdu.

Isabel kan kokusu aldı. *Küçük piç kurusu.*

Piç olduğu doğru ama esas konu şu: Mordred, kral olmadığı sürece huzura kavuşmayacak.

Isabel bir süre bunları sindirmeye çalıştı ve Arthur'un gözlerinin içine bakamadı. "Güzel," dedi sonunda Arthur ve James'e. "Ata bakması için gidip Harry'yi uyandırmama ne dersiniz?"

"Hayır!" diye haykırdı ikisi aynı anda. Arthur onu tutmaya çalıştı ama Isabel çoktan kaleye doğru yola çıkmıştı. Arthur kadının elini çok daha sıkı tutmalıydı.

"Şimdi ne olacak, efendim?"

"Mordred'la yüzleşecek. Bu onun doğasında var, James. O her şeyi bilmek isteyen tiplerden. O... ne derler..." Kelimeyi tam olarak bulamadı.

Mütecessis? Koruyucu? Şefkatli?

Arthur bu düşüncelerin nereden geldiğini anlayamadı ama hepsi doğru gibiydi. Gerçi mütecessisin ne anlama geldiği konusunda bir fikri bile yoktu.

Arthur, Isabel'i korumazsan Merlin yaşayamaz.

Merlin mi? Merlin hakkında ne biliyorsun? Ve kafamın içinde konuşan, sen de kimsin?

Bir yolunu bul. Isabel'i koru. Dikkat ettiysen ortalığı cehenneme çevirebilir.

"Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun?" diye mırıldandı Arthur.

"Pardon, efendim?" dedi James.

Arthur başını iki yana salladı. Ya kafası karışmıştı ya da... hayır, başka bir seçenek yoktu. Kafası karışmıştı.

"Mordred'la karşılaşmak onu tehlikeye sokar," dedi James.

"Kesinlikle, buna engel olmalıyız. Arka merdiveni biliyor, James," dedi Arthur. "Onu orada durdurmaya çalışacağım, sen git ve ahırı kolla."

James gülümsedi. "Onu yakalayacağız, lordum. Ama itiraf etmeliyim ki kontesin delikanlının hakkından gelmesi fikri çok hoşuma gitti."

"Ah, ben hiç hoşlanmadım. Kiminle yüzleşeceğinin farkında bile değil."

"Ben onun çok cesur bir kadın olduğunu düşünüyorum."

"Belki de kendine zarar verecek kadar çok. Mordred'ın kadınlara olan nefreti belgelenmiştir."

"Kadın sizi umursuyor, lordum hem de söyleyebileceğimden çok daha..."

"Sözlerini sakın tamamlama, James. Lütfen sadece onu bulmama yardım et."

"Elbette, lordum."

"Sen ahırlara git, ben de onu kaçmadan önce kalenin arkasında bulmaya çalışacağım."

Arthur adamının yüzünde yeni bir tebessümün belirdiğini görmesine rağmen koşmaya başladı. Onu asıl şaşırtan şeyse her ne kadar bir felaketi önlemeye çalışıyor olsa da o sırada kendi yüzünde beliren tebessümdü. Isabel, Mordred'a karşı. Böylesine bir savaşı hangisinin kazanacağını tahmin bile edemiyordu. Aslında edebilirdi. Savaş zekâ ve söz savaşıysa parasını Isabel'e yatırırdı. Ancak Mordred çok daha iğrenç silahlar kullanmayı tercih ederdi.

Mordred'ın Isabel'e zarar vereceği düşüncesi basamakları ikişer ikişer çıkmasına yol açtı. Hayır! Mordred, Isabel'e dokunmaya kalkışırsa çocuğu kendi alt ederdi, kanından ya da değil.

James, Isabel ve Harry'yi ahır yolunun yarısındalarken buldu. Kollarını açıp yan yan yürüyerek yollarını kapadı.

Harry başındaki yeşil-beyaz çizgili gece başlığını düzelterek homurdandı: "Bakılması gereken bir hastam var."

"Anlıyorum," dedi James sağından kaçmaya çalışan kontesi belinden yakalayarak. Onu yanında tuttu ve Isabel'in, bedenine savurduğu darbelerden sakınırken fazlasıyla eğlendi. O sırada efendisinin bu kadının tutkusuna hayran olma sebebini de anladı.

"Isabel'i bırak," dedi Harry; Isabel, James'in kollarının arasında debelenirken. "O bir kontes!"

"Özür dilerim, Kontes," dedi James sadece ona dokunduğu için bile başının derde girebileceğini bilerek. Ama o tek bir kişiye sadıktı ve bu da kralıydı. "Lütfen inatçılık edip oraya gitmeden önce size birkaç şey açıklamama izin verin."

Kontes, adamın kollarının arasında kıvranmayı bıraktı ama James onu daha nazik bir şekilde tutmaya devam etti.

"Kaçmaya çalışmayacağıma söz veriyorum, James, söyleyeceklerin konuyla ilgili ve önemli olmalı."

James onu bırakmadan önce bir tur çevirmek için inanılmaz bir arzu duydu ama kralın bu şakadan pek hoşlanmayacağını düşündü. Isabel'i bırakıp eğildi. "Özür dilerim ama hızla oraya gitmeden önce gerçekten bilmeniz gereken birtakım şeyler var leydim."

Isabel nedense, James'in onu yere bırakmadan önce birkaç tur etrafında döndürmesini istemişti. Bu Camelot'ta yapılan bir tür Six Flags[5] gezisi olabilirdi. Ama durumu anlaması gerekiyordu. Kendini topladı. "Anlat bana, James."

Harry kızgınlıkla öksürünce hemen düzeltti. "Anlat *bize* James."

"Bu... nasıl denir? Mordred'la kral arasındaki bu *şey* uzun zamandan beri köpürüyor. Anlatamayacağım sebeplerden dolayı

---

5 Amerika'da bulunan ve adını Texas'ta yaşayan altı farklı ulustan alan gezi parkları zinciri. (ç.n.)

aralarında bitmek bilmeyen bir kin var. Bu kralım için daimi bir üzüntü."

Isabel için için öfkelenmeye başladığını hissetti. Çok yakında ağzından ya da burnundan dumanlar çıkacaktı. Ya da ikisinden birden. "Peki, bu neden beni durduracakmış, gidip o küçük boku kıçında..."

"Hanımefendinin söylemek istediği şey şu," dedi Harry eliyle Isabel'in ağzını kapatarak, "neden bu genç adamı yatıştırdığımızı anlayamıyoruz."

Dev adam başını salladı. "Ona ne kadar ızdırap verirse versin ya da Mordred, kralı gençlik hatasından dolayı incitmekten ne kadar zevk alırsa alsın kralım bu çocuğu seviyor."

Isabel, Harry'nin ağzında duran elini yakaladı ve ona baktı. "Üremeyi neden hiç istemediğimi şimdi anladın mı?"

"Genel hatlarıyla anlamaya başladım," dedi Harry yarım ağızla. "Ama hâlâ senin mükemmel bir anne olacağını düşünüyorum."

"Benden tedbirli olmamı mı istiyorsun?" diye sordu James'e.

"Evet, Kontes. Lütfen bırakın bunu kral halletsin. Belki de bu gece için odanıza çekilme vakti gelmiştir."

Isabel başıyla onayladı. "Belki de. Ama biz Dumont'da 'hiç yolu yok' deriz. Adamım Harry'nin ve senin bana ahırlara kadar eşlik etmenizde ısrarcıyım, James."

"Korkarım sorun büyüyor," dedi James, Harry'ye.

"Bildiğin gibi değil," dedi Harry karnına Isabel'den bir dirsek yiyip homurdanmadan önce. "Ama gideceğiz."

"O zaman hadi."

Arthur'un bir oğlu olduğunu ve bu oğlanın da tam bir pislik olduğunu öğrenen Isabel'in sabrı iyice azalmıştı. Eteklerini kaldırarak, "Hadi bakalım beni yakalayın!" diye bağırdı ve koşmaya başladı.

Adamlar peşinden koşmaya başladı ama ikisi de yeteri kadar hızlı değildi.

James ve Harry, kontesin ahırda Mordred'la karşılaşmasına engel olamadılar. Isabel çoktan konuşmasına başlamıştı. Onların daha fazla ilerlemelerine engel olmak için de kollarını iki yana açmıştı.

"Seni buraya getiren nedir, bayım?" diye sordu Mordred'a. "Camelot'ta ne işin var?"

"Sen kim oluyorsun da niyetimin ne olduğunu sorma cüretini gösteriyorsun?"

Isabel onu inceledi. Arthur'un oğlu olduğuna hiç şüphe yoktu. Derin yeşil gözler de dâhil olmak üzere benzer çok yanları vardı. Aradaki fark, Arthur'un bakışları sevgi ve nezaket doluyken Mordred'ınkiler zehir saçıyordu. "Ben Dumont Kontesi Isabel'im. Ve kralın yakın dostuyum. Görüldüğü üzere sen öyle değilsin. Şimdi yeniden soruyorum, seni buraya getiren nedir?"

Mordred alaycı bir reverans yaptı. "Nasılsınız? Fakat Kontes, buradaki işim sizi hiç ilgilendirmez. Babam basit bir kadının savunmasına sığınacak kadar alçaldı mı?"

"*Basit* bir kadın mı? Beni dinle seni küçük bok..."

"Hayır, sen beni dinle, Kontes," diye çıkıştı Mordred. "Ben bu krallığın vârisiyim ve gelecekte benim olacakları denetlemek için Camelot'a dilediğim zaman gelme hakkına sahibim."

"Kral son derece sağlıklı. Eminim ki uzun yıllar boyunca da öyle kalacak. Bu yüzden doğmamış çocuğa... don biçme."

Vay canına, bu tam olmamıştı ama düşünmeden konuşurken, yapabileceğinin en iyisi buydu.

Mordred'ın gözleri bir an için irileşti ve hemen ardında iğrenç bir kahkaha savurdu. "Sana tam olarak söylenmediyse, hanımefendi, babamın bir karısı var. Senden oldukça genç biri. Çekicisin ve sana

olan ilgisini anlıyorum ama hiçbir zaman kraliçenin yerini alamayacaksın. Tabii onu öldürmeyi planlamıyorsan."

James ile Harry kadının bu piç kurusunun üzerine atılıp gözlerini çıkarmasından korktukları için kollarını yakaladılar. Buna gerek yoktu. Kendini oğlanın üzerine atmak gibi bir niyeti yoktu.

Öfkesinden dolayı göğüslerinin hızla yükselip alçaldığını biliyordu, Mordred'ın gözleri oraya takılıp kalınca bunun daha iyi farkına vardı. Sonra o gözlerin gerdanlığına takılı kaldığını anladı.

Sakinleşmek için bir nefes aldı. "Lütfen bana Camelot'a neden geldiğini tekrar söyler misin?"

"Burada yakın zamanda önemli bir şövalyeler toplantısı olacağını öğrendim. O masada olmam gerekiyor." Mordred birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, muhtemelen bu bilgiyi verdiği için kafası karışmıştı.

"Bu toplantıya davet edildin mi?" diye sordu Isabel. "Şövalye misin?"

"Elbette edilmedim," dedi Mordred sonunda bakışlarını gerdanlıktan ayırmayı başararak. *Babam* beni oraya davet edilecek kadar üstün biri olarak görmüyor. O bir domuz."

Bu kez James ile Harry, Isabel'i geri çekmek zorunda kaldılar çünkü tırnaklarına ne olacağını umursamayıp oğlanın yüzünü tırmalamak üzereydi.

"Bu ne cüret? Baban seni seviyor. Ona acı vermekten ne haz alıyorsun?"

Mordred adım adım Isabel'e yaklaşırken binici kırbacını hafif hafif bacağına vurdu. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun kadın. Buna usturuplu bir kadının nasıl giyinmesi gerektiği de dâhil. Onun bu geceki eğlencesi misin yoksa? Ona bir sonraki piçini mi doğuracaksın?"

"Ne yapacaksın, Mordred?" diye sordu Isabel. "Silahsız bir kadını kamçılayacak mısın?"

James aralarına girmeye çalıştı. "O bir kontes, Mordred. Geri çekil."

Mordred aşağıladı. "O bir sürtük, tıpkı babamın karısı gibi."

"Geri çekil, James," dedi Isabel.

"Yapamam, Kontes. Kral benden sizi korumamı istedi."

"Geri çekil. Bu küçük küstah, kraliçenin adını lekeledi."

"Leydim!"

"Geri çekil. Emrediyorum."

James geri çekildi. Isabel adamın, geleceği konusunda endişelendiğinin farkındaydı. Hiç sorun değil; onun yaptıklarından dolayı ödüllendirilmesini sağlayacaktı.

Mordred sırıtarak biraz daha yaklaştı.

Isabel tekvando için tanrılara şükretti. Oğlanın elindeki lanet olası kırbacı tekmeledikten sonra dönerek sıçradı ve karnını tekmeleyerek onu yere düşürdü, birkaç saniye içerisinde ellerini dizginlerle bağlamıştı. "Üzgünüm evlat, babana hesap verme zamanı," diye fısıldadı kulağına. "Asla ondan önce gelmeme izin vermemeliydi. Diğer taraftan sen çok yavaş ve aptalsın."

"Bu yaptığını ödeyeceksin," dedi Mordred.

"Bundan eminim. Baban seni o kadar çok seviyor ki bana çok kızacak. Ne kötü. Bu çok iyi geldi, seni küçük solucan."

"Kaltak," diye püskürdü Mordred.

Isabel dizini oğlanın sırtına bastırdı. "Pardon? Sanırım özür dilerim Kontes demek istedin."

"Kontesten özür dile evlat."

Isabel hızla başını çevirdi, konuşan tabii ki Arthur'du, yüzünde hem acı hem de eğlenen bir ifade vardı.

Isabel asil bir şekilde kalkmaya çalıştı ama bu olmayacaktı. Harry elini tutarak kalkmasına yardımcı oldu. "Çok üzgünüm, Arthur ama beni çok kızdırdı."

Arthur ona doğru geldi ve giysilerindeki samanları temizledi. "Bu onun özel yeteneğidir." Sonra oğlunun ayağa kalkmasına yardım etti. "Eve hoş geldin, Mordred!"

"Beni biraz olsun umursuyorsan, *baba*, bu kadını Kralın Mahkemesine çıkarman gerekir."

Arthur tahtına oturmuş başını işaret parmağına yaslamıştı. "Onu kırbaçlamaya kalkıştığında hakkından geldiği için mi? Hiç sanmıyorum."

"Dövülmeyi hak ettiğini red mi ediyorsun?"

Arthur, Mordred'a baktı, bir baba olarak nerede hata yaptığını merak etti. "Hiçbir kadın dövülmeyi hak etmez, Mordred. Asla. Onlar el üstünde tutulmalıdır."

Mordred güldü. "Annemi el üstünde tuttuğun gibi mi?"

"Annen bana hiçbir şey söylemedi, evlat. Teyzenin sana ne anlattığını bilmiyorum ama annenin nasıl olduğunu sorana kadar senin varlığından haberdar değildim. Çok uzun süre geçtiğini biliyorum, Mordred ama o bana söylemedi. Benim de hiç aklıma gelmedi. Bu benim hatam, itiraf ediyorum. Ama onun ölümünü ve senin de doğduğunu öğrendikten sonra denedim evlat, gerçekten uğraştım."

"Öyle diyorsun." Mordred ayağa kalktı ve gezinmeye başladı. Arthur hareketlerinin kendisininkilere ne kadar benzediğini gördüğünde neredeyse gülecekti.

Ama Mordred hâlâ bir boğa kadar öfkeliydi ve kötü kokuyordu. "Demek o kaltağı oğluna tercih ediyorsun, öyle mi?"

Arthur içinden yükselen öfkeyle başa çıkabilmek için hızla doğruldu. "Öncelikle burada bir seçim söz konusu değil, evlat. Kontes Isabel bu gece seni hezimete uğrattı ve bu ikinizin arasında. Ama intikam almaya kalkışırsan kesinlikle onu savunurum çünkü o, sana karşı hiçbir şey yapmadı. Hatta onun adamı atını iyileştirdi. Üstelik bunu, sen Kontes'e saldırmaya kalkıştıktan sonra yaptı. İntikam almaya kalkışırsan harekete geçmek zorunda kalırım."

"Yani bir kez daha bir kadını oğluna tercih ettin."

"Ben şefkati, kine tercih ettim. Bir gün senin de bunu anlayacağını umuyorum."

"Ne zaman piç oğlunu krallığının üzerinde tuttun, baba?"

Annen bana karnında çocuğumu taşıdığını söylememeyi ne zaman tercih etti, evlat?

Arthur bir kez daha bu düşüncenin nereden aklına geldiğini bilemedi. Ama bunun oldukça iyi bir fikir olduğunu kabul etmek zorundaydı. "Annen benim bebeğimi taşıdığını söylememeyi tercih etti. Bu konuda bana seçme şansı tanınmadı."

"Yalan söylüyorsun."

Arthur başını ellerinin arasına aldı ve şakaklarını ovdu. "Elbette sen bana hiçbir zaman inanmayacaksın. Ama gerçek şu ki, annenin doğum sırasında öldüğünü öğrendiğimde senden haberim oldu, seni kabullenerek Camelot'a geri getirmek istedim. Teyzen beni kardeşinin ölümünden sorumlu tuttuğu için buna izin vermedi."

Mordred gezinmeyi bıraktı. "Buna inanmıyorum."

"Ben de inanmayacağını söyledim zaten."

Arthur da ayağa kalkıp gezinmeye başladı. Mordred da ortada gezinmeye devam etti. Birbirlerinin yanından geçip durdular. Ayaklarıyla, altlarındaki sazları dövüyorlardı.

"Bir çıkmaza girdik, baba," dedi Mordred sonunda.
"Öyle görünüyor, oğlum. İstersen adamlarıma istersen de beni devirmek isteyenlere katılabilirsin. Bu senin seçimin."

"Fremont'lu Richard'a olan sadakatimde dürüstüm."

Bu Arthur'un kalbini çok kırdı ama başıyla onayladı. "O halde, oğlum, benim misafirimsin. Ama Camelot'a zarar vermek isteyen bir adamsın. Bu nedenle de düşman olarak görüleceksin. Sen niyetini belli ettin. Sana bunun, canımı ne kadar acıttığını anlatamam."

"Sen beni inkâr ettiğinde benim canımın acıdığı gibi."

"Ben seni *asla* inkâr etmedim.Bunu yapan senin teyzendi ve..."

"Yeter!"

"Pekâlâ, neye istersen ona inan. Ama şunu bil ki, ben sana krallığımda rahat bir konaklama sunarken herhangi bir adamı, kadını, çocuğu ya da hayvanı incitirsen sana merhamet etmem. Diğerleri gibi cezanı çekersin."

"Bu akşam işini yaptırmak için bir kadın gönderdiğini fark ettim."

Arthur sırıttı. "Hayır, onu durdurmaya çalıştım. Ama çok kızgındı ve oraya zamanında yetişemedim. Her neyse oğlum, gözünün üzerindeki yara onun bu küçük savaşı kazandığını söylüyor."

"Bunun bedelini ödeyecek."

Arthur oğlunu tutup sarsmak istedi. Bunun yerine derin nefes aldı ve konuşmasına devam etti: "Ona dokunursan gerçekten acı çekersin."

Mordred'ın kahkahası biraz hüzünlüydü. "Ve bir kez daha bir başkasını kendi oğluna tercih ettin."

"Hayır evlat, sadakati ihanete tercih ettim. Ve mutluluğu da nefrete. Senin seçtiğin yol ise çok üzücü."

Arthur bugüne kadar hiç hissetmediği bir tiksinti ve hüzünle odayı terk etmek üzere arkasını döndü.

Kapıyı kapatırken oğlu arkasından, "Bana borçlusun, ihtiyar!" diye bağırdı.

Tamam, hüznü hâlâ vardı ama tiksintisi biraz daha artmıştı. Biraz da korkmuştu.

Halkının güvenliği her şeyin üzerindeydi. Ve onlara ilk saldıran belki de Mordred olacaktı. İlk olarak da onu bu gece küçük düşüren kadına saldıracaktı. Arthur, Isabel'in yanağından bir parça tebessüm çalmış olsa bile Tom, Dick ve Harry'yi toplayıp bir güvenlik planı oluşturması gerektiğini biliyordu. Isabel'in güvenliği her şeyden önemliydi.

Ayrıca bunun gizli tutulması gerekiyordu çünkü Isabel öğrenirse Arthur yalnızca gözünde küçük bir morlukla kurtulabileceğini hiç sanmıyordu.

Hatta bir daha çocuk yapmak istemesi halinde Isabel bunu imkânsız kılardı. Biraz çabuk sinirlenen bir tipti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah Isabel taze toplanmış leylaklar ve baharatlarla dolu banyosunun tadını çıkarırken kapı usulca vuruldu.

"Mary sana kapıyı vurmana gerek olmadığını söylemiştim," diye seslendi.

"Mary değil, Kontes, ben Guinevere."

Isabel her yana su sıçratarak havlu ve bornozuna uzandı. "Bir saniye, Majesteleri!"

Küvetten dışarı atlayıp, kurulanma ve bornozunu giyme konusunda dünya rekoru kırmış olabilirdi. "Lütfen içeri gelin," dedi.

Gwen içeri girdi, öylesine başka bir dünyaya ait ve öylesine tatlı görünüyordu ki Isabel kendini kötü gününde olan James gibi hissetti. James'in iyi günü olabilir miydi ki? Bundan kuşku duydu.

Kraliçe turkuaz renkli bir elbise giymişti. Modeli çok basitti ama tam bedenine göre yapılmıştı. Isabel özel olarak dikildiğini anladı. Ah, böyle iyi bir terziye sahip olmak...

Ama ya bu renk Gwen'e yakışmamıştı ya da Gwen'in rengi kaçmıştı. Tebessümü nazikti ama solgundu, gözleri de bir önceki gece olduğu gibi parlamıyordu.

Ah, of. Arthur karısıyla yaptığı konuşmanın tüm ayrıntılarından bahsetmemişti ama Isabel bu konuşmada adının geçmiş olabileceğine dair bir hisse kapıldı. Bu hiç de iyi değildi.

Reverans yapmaya çalıştı ama yine çok hantaldı. "Bu ziyareti neye borçluyum?" diye sordu, Kraliçe'nin üzerine düşmek üzereyken. Sonuçta daha birkaç saat önce Gwen'in kocasıyla baştan çıkartıcı öpücükler paylaşıyordu. Gwen onu... ahlaksızlık kadın olduğundan dolayı öldürtecek miydi? Bu bir suç muydu? Isabel'in sinirleri âdeta dans ediyordu ve bu hiç de eğlenceli bir dans değildi. Tam bir "of-of"tu.

Gwen odada ilerledi ve iki koltuktan birine oturdu. "Sizi banyo yaparken rahatsız ettiğim için özür dilerim, Kontes."

"Hiç sorun değil. Su soğumaya başlamıştı zaten," dedi Isabel saçlarını havluya kurularken, bir yandan da yüzünün her yanında sakal izleri olmaması için dua ediyordu. "Ne vardı?"

"Yüzünüzdeki sakal izlerinin dışında mı, Kontes?"

Kesinlikle of-of dansıydı.

Isabel yalancı biri değildi. Demek ki tam bir bok çukuruna düşmüştü.

Tanrıça, lütfen bu işten çıkmama yardım et.

Seni seçtim, Isabel çünkü dürüstlüğün bir artıydı ama şu an sanki biraz eksi gibi görünüyor. Hangisi olduğu önemli değil ama yüzünü bu korkunç hale Tom, Dick ya da Harry getirmiş olabilir.

Yüzü korkunç muydu? Biraz iz kalmasını kabullenebilirdi. Korkunç ise ona biraz Cadılar Bayramı zamanını düşündürmüştü. Ama zaten şu an her şey ona bir karikatür gibi geliyordu.

"Yalan söylemeyeceğim. Dün akşam öpüştüm. Bu öpüşmeyi kiminle paylaştığım ise sadece beni ilgilendirir. Bunu paylaşmak istemediğim için beni affedin."

"Ah o zaman sırrınız sizde kalacak."

"Münasebetsizliğimi affedin, Kraliçe Guinevere ama sizin yanaklarınızda ve çenenizde de aynı izlerden var."

Gwen'in elleri yüzüne gitti. "Anlaşılan ikimiz de aynı oyundan dolayı suçluyuz."

"Siz beni ele vermezseniz ben de sizi vermem."

"Çok teşekkür ederim, Isabel."

"Ben de." Isabel havlusunu bıraktı. "Peki, bu sabah ziyaretini neye borçluyum?"

"Çok şeye, Kontes."

Isabel'in zihninden yeryüzünde olabilecek her şey geçti. Gwen, kocasını öptüğünü öğrenmiş miydi? Belki de üvey oğluna dersini verdiğini öğrenmişti. Ya da Isabel'in Mary'ye banyosu için Gwen'in bahçesinden çiçekler toplattığını mı öğrenmişti? "Lütfen beni bilgilendirin."

"Danışmanlığınıza ihtiyacım var," dedi Kraliçe.

Pekâlâ, bu hiç aklına gelmemişti. Ama işkence ve ölümden çok daha acısız görünüyordu. "Danışmanlığıma mı?"

"Evet. Kocam bana buradaki kadınların günlük işlerinin dışında rahatlayacak hiçbir şeyleri olmadığını gördüğünüzde çok sinirlendiğinizi söyledi. Söylediğine göre onların 'oyun zamanı' gibi bir şeye ihtiyaçları olduğunu düşünüyormuşsunuz."

Isabel yere yığılacak haldeydi. "Kesinlikle çizgiyi aştım, Majesteleri. Böyle bir şey söylememeliydim. Konuşurken sadece fikirlerimi ortaya koyuyordum."

"Doğrusu bu fikirden çok etkilendim."

Şimdilik geleceğinde işkence ya da ölüm yoktu. En azından olmadığını umuyordu. Göllerin Leydisiyle bağlantı kurmaya çalıştı ama o konuşmadı. Görünüşe bakılırsa Isabel bu konuda tek başınaydı.

Harika.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Kraliçe Guinevere?"

"Lütfen Gwen deyin," dedi kraliçe. "Ve benim de size Isabel dememe izin verin. Formalitelerden o kadar nefret ediyorum ki."

Isabel başıyla onayladı. "Ben de. Ama korkarım konuşurken çok aceleci davranmışım. Çalışanlarınıza nasıl davranacağınızı söylemek bana düşmez."

Gwen şaşırtıcı bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. "Yani önerinizde ciddi olmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Isabel diğer koltuğu Gwen'e doğru çekti. "Ah, ciddiydim. Bir düşünün, Kraliçe Guinevere." Başını iki yana salladı. "Gwen. Camelot'taki kadınlar sadece bir şey yapıyorlar; o da çalışmak. Erkekler de çalışıyorlar ama onlar sporla da ilgileniyorlar. Kadınlara da en azından zamanlarının bir bölümünü kendilerine ayırmalarına izin verilmeli."

Gwen onayladı ama yüzündeki ifadeden kafasının karıştığı anlaşılıyordu. "Ne teklif ettiğinizi anladım ama gerçeği söylemek gerekirse bugüne kadar kimseden şikâyet almadım."

"Ah, lütfen, Camelot hizmetkârlarının dertlerini sizinle paylaşacaklarına inanıyor musunuz?"

Tam o sırada Mary odaya daldı. "Saçınızın yapılması için ha..." Hemen sustu. "Özür dilerim. Daha sonra tekrar gelirim."

"Hayır, Mary," dedi Isabel. "Saçımı şu an yapabilirsin."

"Ama kraliçe..."

"Buna itiraz etmeyecektir," dedi Isabel. "Öyle değil mi, Gwen?"

"Elbette. Gel ve işini yap Mary."

"Peki, kraliçem."

"Becerisi, işi değil," dedi Isabel.

"Anlayamadım?"

"Konu şu ki Gwen, Mary saçla uğraşmayı bir iş olarak görmüyor. Bundan hoşlanıyor. Ve bu işte çok iyi."

"Teşekkür ederim, leydim," dedi Mary'nin bakışları hâlâ yere yapışıktı.

"Gwen, işim olmayan şeylere karıştığımı biliyorum. Ama konu erkekleri ve kadınları en verimli şekilde kullanmıyor olmanız. Mesela Mary saçlarla ilgilenmeli. Bu konuda bir deha. Mesela birçok erkeğin saçına çeki düzen verebilir. Çoğunun saçının nasıl desek, inceltilmeye ihtiyacı var."

"İncelt...?"

"Saçlarının kesilmesi lazım."

"Öyle mi?"

"Dikkatini çekmedi mi?"

"Gerçeği söylemek gerekirse hayır. Bu da bir diğer hatam."

"Bu bir hata değil. Sadece gözlerin," Isabel tam zamanında durdu, "demek istediğim, seni ilgilendirmeyen şeylere alıcı gözle bakmıyorsun. Ve sanırım Arthur'un adamlarıyla ilgilenmenin senin işin olmadığını düşünüyorsun."

"Peki ne tavsiye ediyorsun?"

"Kendilerine çeki düzen vermeliler. Mesela Arthur'un birinci adamı olan James aslında oldukça yakışıklı bir adam ama saçları bir felaket."

Mary neredeyse boğuluyordu.

Gwen, başını onaylarcasına sallayarak Mary'ye baktı. "Ah evet, sen *o* Mary'sin. Senden bahsederken James'in erimesine sebep olan kızsın."

Isabel kesinlikle bir şeyleri kaçırmıştı. "Özür dilerim, Mary. Sana saçlarla ilgili böylesine korkunç bir görev yüklemek istemem. Sadece senin mutluluğun için mücadele ediyordum."

Gwen gülümsemesini bastırmaya çalıştı ama başarılı olamadı.

"Neyi kaçırıyorum?"

"Ah, leydim," dedi Mary, elleri havada uçuşup duruyordu. "Teşekkürlerimi sunarım. Saçlarla ilgilenmekten ~~ç~~çok hoşlanıyorum. Kralım ve kraliçemin benden istediği görevleri her zaman yerine getiririm. Elbette mutlulukla. Saçınızı belki de yalnızken tarasam, ne dersiniz Kontes?"

Isabel bir kraliçeye bir hizmetçiye baktı. "Pekâlâ, konu nedir?"

İlk konuşan Gwen oldu, gözleri neşeyle parlıyordu. "Beni affedin ama ben Mary'nin James'in kalbini çaldığını düşünüyorum. Yanılıyor muyum, Mary?"

Zavallı kız bayılacak gibiydi.

"Dur bir dakika," dedi Isabel, Mary'ye nefeslenebilmesi için bir süre tanıyarak. "Arthur'un birinci adamı ve yaşayan en tatlı vahşi olan James mi?"

"Onun Mary'ye vurgun olduğunu biliyorum," dedi Gwen. "Arthur'u bu konuda şakalaşırken duydum. Ama hangi Mary olduğunu bilmiyordum."

"Burada kaç tane Mary var?" diye sordu Isabel.

"Açıkçası bilmiyorum. Çok fazla Mary, Lilith ve buna benzer isim var. Ama sanırım sadece bir tane Prudence var. Annesinin onu doğururken ne düşündüğünü bilemiyorum."

Isabel, Mary'nin alev almış olan yüzüne baktı. "Sen James'in sevdiği Mary misin?"

Mary kaçmak ister gibi ayağının üzerinde sallandı. "Evet, efendim."

Gwen küçük bir kahkaha attı. "James, âşık."

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Isabel. "James, Mary'ye sahip olduğu için çok şanslı."

"Hayır, hayır komik olan bu eşleşme değil. Sadece James'in aşk sarhoşu olduğu fikri beni..."

"Onlar adına mutlu mu ediyor?" dedi Isabel.

"Evet, elbette, onlar adına mutluyum."

Mary yeniden hafifçe reverans yaptı. "Teşekkür ederim, leydim."

"Isabel."

"Evet, leydim. Adınızı çok iyi biliyorum."

"Ama hâlâ söylemeyi reddediyorsun."

"Evet, efendim."

"Mary... benim sana isminle hitap ettiğimin *farkındasın,* değil mi?"

"Evet, efendim."

"Sadece on üç yaşındasın."

"On dört olana kadar bekleyecekler, Isabel," dedi Gwen. "Bu kez böyle olmasına karar verdik."

"Onlar adına mı karar verdiniz? Onların bu konuda seçme hakları yokmuş gibi mi? On dört yaşındayken ben hâlâ oyun parkındaki demirlere tırmanıyordum. Erkeklerin de bitli olduklarını sanıyordum."

İkisi birden Isabel'e kaçıkmış gibi baktılar. Viviane'ın bile zihninde iç geçirdiğini duydu.

Tamam, bir kez daha işi mahvediyordu. Bu ona çok iğrenç de gelse bu zaman diliminde yaşın farklı bir mesele olduğunu anlamıştı.

Hemen diğer soruna odaklandı. "Mary, o zaman neden onun saçını düzeltmek için bir şey yapmadın?"

Gwen yüreğini sarmalayan hüzne rağmen kıkırdamaya devam etti. Arthur'un ona Kontes'i ziyaret edip görüşlerini öğrenmesi konusunda neden baskı yaptığı ortadaydı. Bu kadına âşık olmuştu.

Gwen onu suçlayamazdı. Isabel fikirlerini açıkça dile getiren sevimli bir kadındı. Arthur başkalarının fikirlerini dinlemeyi çok severdi. Bu, en çekici özelliklerinden biriydi. Gwen'in her zaman hayran olduğu özelliği.

Gwen, Arthur'u sevmişti. Onu tanıştıkları ilk anda sevmişti. Yine de Lancelot onun aşk ve hayranlık ile aşk ve ihtiyacın eşdeğer olmadığını fark etmesini sağlamıştı.

Lancelot'a ihtiyaç duymak, onu sevmek bambaşka bir güçtü. Kocasını seviyordu ve ona hayrandı ama Lancelot'a olan ihtiyacı her şeyin üzerindeydi, sağduyusunu ve yerine getirmesi gereken sorumluluklarını unutturuyordu. Etmiş olduğu yeminlerden bahsetmeye ise gerek bile yoktu. O kutsal yeminler...

"Gwen?"

Gwen başını sallayarak düşüncelerinden uyandı. "Ah, çok özür dilerim. Dalmışım."

Isabel'in bakışları Kraliçe'nin yüzünde gezindi. "Bir sorunun var gibi." Boynundaki güzel gerdanlığa dokundu ve Gwen kendine engel olamadı. "Evet, Kontes. Ama tavsiyenize başvurma sebebim bu değil."

"Yine de canını sıkan her neyse konuşmak istersen ben buradayım ve dinlerim."

Gwen'in bakışları gerdanlığa odaklandı ve konuştu. "Bizim... Camelot'taki işler hakkında konuşmamız gereken çok şey var."

Mary reverans yaparak odadan ayrılmaya niyetlendi ama Isabel onun gitmesine izin vermedi. "Lütfen saçımı tara, Mary. Ve daha önce yaptığın gibi ör. Ayrıca bu konulardaki fikrini de merak ediyorum."

Mary endişeyle Gwen'e baktı, fikirlerini dile getirdiği ya da düşündüğü için cezalandırılmaktan korktuğu belliydi. Aslında bu durum Gwen'i de şaşırtmıştı. Hizmetçilere görüşleri mi soruluyordu? Bu ona tamamen yabancı bir kavramdı. Ama buna karşı çıkmak için tek bir sebep dahi bulamadı. Başıyla hem kontesi hem de Mary'yi onayladığını bildirdi.

Mary, Isabel'in sahip olduğu tuhaf fırçayı kullanmaya başladığında Gwen kendi inançlarına geri döndü. Isabel'in özel konularını konuşurken bir hizmetçinin orada olmasına izin vermesi çok da alışılmadık bir şey değildi. Sadık hizmetkârlar rahat mobilya parçaları gibiydi. Takdir edilen ama sessiz. Ve sağır.

"Arthur'un sana kapılmasına hiç şaşmamalı," diye patladı.

Isabel ve Mary kalakaldılar.

"Anlıyorum, Isabel."

"Ne anladığını sandığını bilmiyorum," dedi Isabel yanaklarının artan rengi onu ele veriyor olsa da.

"Çok iyi anladığını düşünüyorum. Arthur'u," Gwen, Mary'ye baktı; onu artık sessiz bir mobilya olarak değil kadınlığa geçmeye hazırlanırken bilgilenmeye çalışan bir genç kız olarak görüyordu, "bir süredir benimle konuşmaktan kaçındığı meseleleri konuşmaya iten kişi sendin."

Isabel bornozunu iyice bedenine sardı. "Dürüstlük her zaman en iyisidir."

"Dürüstlük zaman zaman insanı mahveder, hemfikir misin?"

"Genellikle öyledir," diye onayladı Isabel. "Ama sırlar çok daha derin yaralar açar."

Gwen kızardığını hissetti ama gözlerini Isabel'in araştıran ama bir o kadar da sevgiyle bakan gözlerinden ayıramadı. "Bu sabah bunu anladım. Dün sabahsa çok daha farklı bir cevabım vardı."

Isabel uzanarak elini Gwen'in ellerinin üzerine koydu. "Camelot'u alt üst ettiysem çok özür dilerim. Niyetim bu değildi. Arthur'a getirdiğim tek öneri, senin ona karşı dürüst olmanı sağlamak için onun da sana karşı dürüst olması gerektiğini söylemekti."

Mary boğazını temizledi. "Araya girdiğim için özür dilerim, saçınız bitti efendim. Başka bir şeye ihtiyacınız yoksa gidebilirim."

Isabel kıkırdayarak arkasına yaslandı. "Sen iyi bir kızsın, Mary. Pek çok çalışanın burada kalıp söylenenleri dinlemek için ellerinden geleni yapacaklarına eminim."

Mary'nin çilleri kızardı. "Bunu bilemem, efendim."

Isabel ayağa kalktı. "Beni şu tuhaf mekanizmaları olan elbiselerden birinin içine sokarsın diye umuyordum ama sanırım kendi başıma bağlayacağım bir tane bulabilirim."

Mary'nin yüzü aydınlandı. "Bir tane biliyorum, leydim. En sevdiklerimden biri." Dolabın üzerine neredeyse atladı ve biraz karıştırdıktan sonra camgöbeği renginde elbiseyi getirip Isabel'in yatağının üzerine serdi. Isabel camgöbeği kelimesinin de pembe gibi keşfedilmemiş olduğundan kuşkulandı.

Mary zaferle döndüğünde yüzü daha da parlamıştı. "Bu rengin nereden geldiğini bilmiyorum ama saçınız ve açık renk teninizle üzerinizde muhteşem duracağını hissediyorum, leydim. Ayrıca kendi başınıza bağlamanız da kolay."

Gwen sırıtmasını gizledi. "Isabel'in odasından bir an önce kaçmak istiyorsun, değil mi Mary?"

"Evet, kraliçem. Hem de çok."

Isabel kaşlarını çattı. "Seni üzdüm mü, Mary?"

"Hayır, Kontes hayır!" dedi Mary ellerini ovuşturarak. "Bana karşı çok naziksiniz. Keşke tüm misafirler böyle olsa."

"Ama burada kalıp çalışan kadınların nasıl mutlu edilebileceği konusunda bize yardımcı olmak istemiyorsun."

Mary dudaklarını büzdü. "Belki de konuşmak istediğiniz bir takım sırlarınız ya da onun gibi şeyler vardır. Ben gerçekten bunun bir parçası olmak istemiyorum. Bu konularda bir şey söylemek bana düşmez."

Gwen ayağa kalktı ve gözlerini Isabel'in gözlerine kenetledi. "Evet, Mary. Ama bu başka zaman yapacağımız bir konuşma. Benim şu anda Kontes Isabel'in, Camelot kadınlarının nasıl mutlu olacağına dair fikirlerini duymam gerekiyor. Ve Kontes, sen bu konudaki fikirlerini bizimle paylaşırsan bundan çok mutlu olacak gibi görünüyor."

"Kontes?" diye fısıldadı Mary.

"Hem de çok, Mary. Şu bir gerçek ki bunu senin danışmanlığın ve yardımın olmadan yapamayız."

Mary endişeli gözlerle etrafına bakındıktan sonra gülümsedi. "Onur duyarım. Ama Kontes, ciddi konuşmalar ciddi giysilerle yapılmalıdır. Lütfen sizi giydirmeme izin verin."

Kraliçenin önünde giyinme daha doğrusu soyunma fikri biraz rahatsız ediciydi. Isabel etrafına bakındı ama görünürde bu işi yapabileceği özel bir bölüm yoktu.

Gerdanlığı ısındı.

Isabel, bu zamanda çıplaklık oldukça yaygın bir durumdur. Etrafında başka kadınlar olduğunda utanmana gerek yok.

Yani giysilerimi çıkarıp diğerlerinin beni öylece görmelerinden rahatsız olmamalı mıyım?

Evet.

Unut bunu. Vücudu... mükemmel olan kraliçenin karşısında çıplak olmak istemiyorum, lanet olsun.

Sızlanmayı kes ve giyin Isabel; deşmen gereken çok daha önemli konular var.

Isabel derin bir nefes alıp bornozunu çıkararak yatağın üzerine fırlattı.

Elbiseyi başının üzerinden mümkün olduğunca hızlı geçirerek poposunu, göğüslerini ve "orasını" kapamaya çalıştı. Ama elbise onunla işbirliği yapmıyordu. Bu, hayatındaki en utanç verici anıydı. Yani, *bu* hayatta. Eski ya da yeni yaşamında daha utanç verici bir hikâyesi vardı. Mesela 1985 yılındaki kumlanma olayı. Ve beşinci sınıftayken Jimmy Zwersky'ye birbirlerini kıyaslayabilmeleri için onu kısmen soymasına izin verişi.

Gwen güldü. "Utangaç bir kadınsın, Isabel."

Isabel döndü, hâlâ elbiseyle boğuşarak başından geçirmeye uğraştığı için sesi boğuk çıktı. "Yalnız giyinmeyi tercih ederim."

"Çıkmamı ister misin, Isabel?"

"Hayır, şimdi iyiyim," dedi Isabel sonunda korkunç elbiseyi aşağı indirmeyi başarmıştı. Lanet olsun, mükemmel Gwen'le vücut meselelerini konuşmak istemiyordu. Kraliçenin endişelenecek bir şeyi olmadığı aşikârdı.

"Lütfen diğer konulardan bahsedebilir miyiz?" diye sordu Isabel, Mary o lanet olasıca bağlama işlemine geçtiğinde.

"Kesinlikle, Kontes," dedi Gwen. "Elbiselerinizin içinde rahatsızmış gibi duruyorsunuz."

Isabel dişlerini sıktı. "Benim topraklarımda biz kadınların çok daha rahat giysiler giymelerine izin veririz."

"Sahi mi? Ne gibi?"

"Oyunlar oynamaktan hoşlandığımız için kadınların da erkekler gibi pantolon giymelerine izin veririz. Gün içerisinde elbise giyerek kendimizi sıkıntıya sokmayız."

"Erkeklerin pantolonlarını mı giyiyorsunuz?"

"Hem evet hem hayır. Kadınlara özel dikiliyor. Rahatlık ve spor için. Çok dar değiller. Ama elbiseliyken yapılamayacak etkinliklere katılabilme özgürlüğü veriyor."

Gwen gülümseyerek el çırptı. "Çok enteresan! Bu kadın sporları hakkında daha çok şey öğrenmeliyim. Ve 'pantolon' mu demiştin?"

"Beni elbiseleri diken kadınlarla tanıştırırsan onları pantolonları nasıl dikecekleri konusunda bilgilendirmekten çok mutlu olurum. Pek çoğu bunu deneme fikrinden bile rahatsız olacaktır ama bir kez denedikten sonra fikre ısınacaklar."

"Evet, evet! Bize spor konusunda da rehberlik edecek misin?"

"Bu işi şöyle yapacağız, Gwen. Belirli bir günde kadınların en az bir saat boyunca seçtikleri sporu yapmalarına izin vereceğiz. Bu oyunlar süresince dilerlerse pantolon giyerler. Böylelikle günün geri kalan kısmında ilgilenmek zorunda oldukları işlerine mola vermiş olurlar. Benim gibi utangaçlarsa gömlek ve taytlarının üzerine önlük benzeri uzun kıyafetler giyebilirler."

Gwen'in gözleri gümüş yıldızlar gibi ışıldamaya başlamıştı. "Erkekler buna itiraz etmeyecek mi?"

"Öncelikle, majesteleri, itiraz etmemeleri için erkeklere oyun alanından uzak durmaları emredilmeli çünkü onları arzulayacaklardır. Günün sonunda kadınlar daha mutlu olacağı için onlar da mutlu olacaklardır. Ne demek istediğimi anlatabildim sanırım."

Gwen güldü. "Anladım. Bu planın çok zekice olduğunu kabul ediyorum. Bunu Camelot'ta uygulamaya ihtiyacımız var."

"Bunun kadın hizmetkârlarınıza ne kadar faydalı olacağını görmenize çok sevindim. Bu konuşmaya daha sonra devam edebilir miyiz? Katılmam gereken bir sabah kahvaltı toplantısı var."

"Arthur'la mı?" diye sordu Gwen.

Isabel onayladı. "Ve diğerleriyle. Özel bir şey değil, strateji toplantısı."

"Bir zamanlar ben de öyle toplantılara katılırdım," dedi Gwen.

"O zaman, Tanrı aşkına, birlikte gidelim. Kimse sana yasak koymadı değil mi?"

Gwen tereddüt etti. "Ama toplantıya davet edilmedim."

"Konular üzerindeki fikirlerinin hepimiz için önemli olduğunu düşünüyorum. Seni ben davet ediyorum."

Gwen gülümsedi. "Kontes, Arthur'un sizden neden bu kadar hoşlandığını kesinlikle anlayabiliyorum."

Mary, Isabel'in elbisesini bağlama işini bitirdi ve onlara döndü. "Kraliçem, Kontes, sizden benim için bir sır tutmanızı isteyebilir miyim?"

"Elbette," dedi ikisi birden.

"James ile benim hakkımdaki haberler kaledekiler tarafından bilinmezse çok mutlu olurum. Henüz değil."

"Sırrın bizde güvende, öyle değil mi Gwen?"

"Evet. Ama neden, Mary?" diye sordu Gwen.

Mary yeniden kızardı. "Ona göz koyan başka pek çok kız olmalı ve biz haberi açıklayana kadar onların üzülmelerini istemem."

İnsana eşdeğer olan bu koca ayağın, peşinden koşulan adam olması Isabel'i biraz şaşırttı. Ama yine de onayladı. "Onu böylesine... saçı sakalı birbirine karışmış bir halde tutmanın sebebi bu mu, Mary?"

Mary kıkırdadı. "Onu kırpılmış ve iyi giyinmiş halde gördüğünüzde anlayacaksınız."

Hiç yolu yok. Ama belki de onca kürkün altında yakışıklı bir tür dev vardı. Ve savaşarak öldürmek üzere eğitilmiş biri olmasına rağmen nazik dokunuşları. "Ne zaman on dört olacaksın, Mary?" diye sordu Isabel.

"İki hafta içerisinde, leydim. Onu izleyen günlerde de evlenmeyi planlıyoruz."

"Davetiye yollamanız ya da o tür şeyler yapmanız gerekmiyor mu?"

"Davetiye mi?"

Muhtemelen davetiye döneminin biraz öncesiydi. Tarih, Isabel'in zihninde âdeta çorbaya dönmüştü.

Henüz on dördünde olan bir kızın evlenecek olması Isabel'in tüylerini diken diken ediyordu. Ama anlıyordu. Biraz. Gwen'e baktı. "Bu bir kutlama sebebi değil mi? Sonuçta James, Arthur'un en güvenilir adamı."

Gwen kısa bir tereddüdün ardından neşeli göründü. "Evet, bu gerçekten de bir kutlama günü olmalı! Ne yapacağız?"

"Diğer hizmetçileri iyi bir şekilde kullanmaya ne dersin? Boş zamanlarının bir kısmında dekoratif şeyler yapılmasına yardım edebilirler. Eğlenceli olur."

"Hayır, böyle bir şeyi isteyemem," dedi Mary.

"Kim senden istemeni istedi ki?" dedi Isabel. "İnsanlar arkadaşları için böyle şeyler yaparlar."

Isabel'in elbisesi ve saçlarıyla ilgilenmekte olan Mary ayağa kalktı, boyu ancak bir elliydi. Müstakbel kocasından neredeyse elli santim kısaydı. Mavi gözleri yaşlarla dolmuştu. "Arkadaşlar mı?" diye sordu titrek bir sesle.

"Evet, arkadaşlar," dedi Isabel, sonra onaylaması için kaşlarını kaldırarak Gwen'e baktı.

"Evet, Mary. Arkadaşlar," diye onayladı Gwen.

Isabel ve Gwen birlikte merdivene yöneldiler, Isabel merdivenin ortasında durdu. "Mary'ye gelin partisi yapmalıyız."

"Gelin partisi mi? O da ne?"

"Bilirsin işte, gelinin evliliğini önceden kutlama."

"Böyle bir şeyi hiç duymadım."

"Güven bana, eğlenceli olacak. Kızların, Mary'nin yaklaşan evliliğini kutladığı bir tür pijama partisi olacak."

"Pijama partisi?"

Bu dil barikatı Isabel'in asabını bozmaya başlamıştı. "Güven bana, eğlenceli olacak."

Gwen, Isabel'in kolunu sıktı. "O halde yapalım. Bir planın var mı?"

"Elbette. Ama tüm erkeklerden ve Mary'den gizlenmeli Bir sürpriz olacak. Tabii bazı hizmetçilerden yardım almamız gerekiyor."

"Bu macerada hangilerinden yardım isteyebileceğimizi biliyorum. Bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Isabel yutkunduktan sonra konuştu. "Menüyü benim hazırlamama itirazın olur mu Gwen? Aşçılarına saygısızlık etmek istemem ama salamura edilmiş bir yılan balığı daha görürsem içim dışıma çıkacak."

"İçin dışına mı..."

"Midemdekileri boşaltmak için son hızla kaçmak zorunda kalacağım."

Gwen güldü. "Anlıyorum. Yılan balığını pek sevmiyorsun."

"Dürüst olmam gerekirse yılan balığını kimin nasıl sevebileceğini de anlamıyorum."

"Aslında ben de pek sevmiyorum ama pek çok erkeğin en sevdiği yemek. Arthur onlardan biri değil. O yeşillikleri ve keçi sütünden yapılmış peyniri sever."

Elbette öyleydi. Ona âşık olmak için bir sebep daha. Isabel onu reddetmek için bir sebep bulacaksa bu onu gerçekten de tiksindiren *bir şey* olmalıydı.

Gwen'den tiksinmek içinse onun bir kusurunu bulması gerekiyordu. Lancelot'u Arthur'a tercih edecek kadar aptal olması dışında bir şey düşünemiyordu. Gerçi bu büyük bir kusurdu.

Ama Gwen'den gerçekten de hoşlanmaya başlamıştı. Bu kadın yeni fikirlere açıktı, hatta onları duyunca heyecanlanıyordu. Gwen zamanının ötesindeydi. Isabel'in zamanında yaşamak onu büyülerdi.

Zina yapıyor olması bir tür eksiydi elbette. Ama Kral Arthur'un her nasılsa bunu kabullenmesi küçük de olsa bir artıydı.

Tabii Göllerin Leydisi'nin planı bu değildi.

Planlar değişir, Isabel. Sen kendi planına devam et, sana güveniyorum.

Isabel ne kadar yanlış da olsa Viviane'ın, ona olan inancını duyunca çok mutlu oldu. Kendine inanmakla ilgili sorunları vardı. Ama Viv'in güveni...

Viviane sen bir ahmaksın.

...ve Viviane'ın yardımıyla bu işin üstesinden gelebilirdi.

"Birkaç meseleyi konuşabilir miyiz?" diye sordu Gwen'e.

"Her şeyi konuşabiliriz."

"Öncelikle, Mordred hakkında ne düşünüyorsun?"

"O sevimsiz bir genç ve Arthur'u üzmekten başka bir şey yapmıyor. Ondan nefret etmemeye çalışıyorum ama duygularım bu noktaya çok yakın."

"Ah, o halde bu konuda aynı fikirdeyiz. Arthur kadar nazik bir adamın nasıl böyle bir oğlu olabilir?"

"Arthur'un ondan haberi olduğunda, çocuğun nefretinin dinmesi için çok geçti."

"Peki Arthur onu neden aforoz etmiyor?"

Gwen durdu ve gözlerinin içine baktı. "Genç adam, onun oğlu. Arthur'u uzun zamandır tanımıyor olabilirsin ama cevabı aslında sen de biliyorsun."

"Doğru, anladım. Ama o çocuğun... bilemiyorum... kıçına bir tekme yemesi gerekiyor."

Gwen güldü. "Kesinlikle. Dün gece iyi bir iş çıkardığını duydum."

"Haberler çok hızlı yayılıyor," dedi Isabel.

"Benim de kaynaklarım var, Isabel. Şimdi soru sorma sırası bana geçebilir mi?"

"Elbette."

"Kocamın sana abayı yakmış olduğunun farkında mısın?"

Isabel dondu. "Kocanın seni sevdiğinin farkındayım."

Gwen gülümseyerek başıyla onayladı. "Sever. Kocaman bir yüreğe sahip. Ama durumumuzdan bahsederken son derece açık sözlüydü. Artık eskisi gibi sevmiyor."

"Ya sen?"

"Onu çok seviyorum."

"Yanlış cevap."

"Onu hâlâ çok umursuyorum."

"Ama bir başkasına âşıksın."

Gwen tavana bakmayı tercih etti. "Başkasını da umursuyorum."

"Yanlış cevap."

"Başkasına çok yoğun duygular duyuyorum."

"İşte şimdi oldu! Doğru cevap. Gerçekler, Gwen, her zaman çok daha anlamlıdır."

"O zaman bana gerçeği söyle, Isabel. Kocamı istiyor musun?"

Gerçek bazen iğrençti. "Bedeli evliliğini bozmaksa hayır."

"Sorum bu değildi."

"Pekâlâ. Evli olmasaydı evet, onu ayarlamaya çalışırdım. Ama evli."

"Başkasına âşık bir kadınla."

"Doğruyu söylemem gerekirse bunu hiç anlamıyorum. Ama seni Lancelot'a ilgi duyduğun için de suçlamıyorum." *Kesinlikle çok aptalcaydı ama o kim oluyordu da yargılıyordu?*

Gwen koluna girdi ve birlikte merdivenlerden inmeye başladılar. "Biz... biz ne durumdayız, Kontes?"

"Salamura."

Gwen güldü. "Ortak bir dili paylaşıyoruz ama aynı zamanda ortak bir dil kullanmıyoruz. Fakat evet bir tür salamura durumundayız."

"Salamura edilmiş her tür sebzeden çok hoşlandığımı söyleyebilirim ama lütfen daha fazla salamura..."

"Yılan balığı yok," dedi ikisi aynı anda.

"Aşçıların neler yapabileceğine bir bakacağım," dedi Gwen.

"Bir önerim var."

"O zaman duymalıyım."

"Trevor başaşçı yapılmalı. Dün geceki yemeği midem kaldırmadığında beni açlıktan kurtardı."

"O zaman şanslısın, sabah kahvaltısından Trevor sorumlu."

"Lütfen yılan balıklı omlet olmasın."

Gwen güldü. "Hayır demeyi öğren. Bu arada Trevor da yılan balığı sevmez."

"Tanrı'ya şükür." Merdivenin sonuna vardılar ve toplantının yapılacağı resmi yemek salonuna doğru yürümeye başladılar. "Pekâlâ, Gwen, işte geldik."

"Evet, Isabel, işte geldik. Öncesinde biraz şarap içsek daha iyi olmaz mıydı?"

"Vay canına, bunun için çok erken, Gwen ama tamam, hadi yapalım," dedi Isabel ve büyük salondan mutfağa yöneldiler.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Isabel, Gwen'i toplantıya davet etmenin kötü bir fikir olduğunu hemen anladı. Arthur'un yüzündeki ifade öyle söylüyordu.

Ama biraz kafası karışmıştı; Isabel'e kraliçesini, krallığının siyaset işlerine dâhil eden bir adam izlenimi vermişti. Gwen de Camelot da olup bitenlerden haberdardı. Dün gece Gwen'in gündemi takip ediyor olmasına hayran olmuştu.

Gwen de kocasının onun bu topluluğa katılmasını beklemediğini anladı. Lancelot dâhil olmak üzere masada oturanları zarafetle selamladıktan sonra oradan ayrıldı.

Bütün adamlar ayağa kalkıp reverans yaptılar, ah lanet olsun!

Isabel ne yapacağını şaşırdı. Bir düzine iri kıyım ve görünüşe göre mutsuz adamın arasında tek kadındı. Oysaki kendini kötü hissetmemek için Gwen'in de orada bulunması fikrinden pek hoşlanmıştı. Yalnız kalmamak için.

Gwen'le aralarında bu kadar hızlı bağ kurmaları ne garipti, üstelik kadına ihanet etmesi gerekirken durum bambaşka bir hal almıştı. Onun nesi vardı böyle? Bir an kendini bok gibi hissetti ve

oradan kaçmak istedi. Odadan çıkmasını engelleyen şey, Arthur'un ona kenetlenen gözleriydi.

Yalnız değilsin Isabel, ben buradayım ve boynundaki de işte böyle zamanlar için var. Endişe ve korkularını anlıyorum; varlığını sorgulamak zorunda kaldığın için senden çok özür dilerim canım. Eğer yaptığımız anlaşmayı bozmak istersen hazırladığım bu düzeni hemen bozarım.

Isabel gerdanlığına dokunarak adamlara gülümsedi. "Beyler, lütfen yerlerinize oturun. Konuşmamız gereken çok şey olmalı. Sizi bilmem ama ben açlıktan ölüyorum. Kahvaltımızı ederken içimizi yiyecek ve fikirlerle dolduralım."

Gerdanlık huzur veren bir şekilde ısındı.

"Bizim gibi konuşmuyor," dedi devlerden biri.

"Çünkü o oldukça farklı bir bölgeden geliyor," dedi Arthur oturmasına yardımcı olmak üzere yanına gelirken. "Bu yüzden ona ihtiyacımız var, görüşleri oldukça umut verici."

Kadının oturmasına yardım ederken kulağına fısıldadı. "Bu toplantının ardından özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Aynen," dedi Isabel, "yalnız bu adamlardan birinin bile olmaması koşuluyla."

Arthur'un kısık kahkahası içine işledi. Arthur doğruldu, koltuğuna geri döndü, bir el hareketiyle diğer adamlara oturmalarını belirtti. Sonra el çırptı. "Trevor. Kurt gibi açız."

"Ah, tanrılara şükür," diye mırıldandı Isabel. Trevor'ın onu salamura yılan balığıyla besleme şansı yoktu. Gwen'le mutfak ziyaretleri sırasında Isabel, Trevor'la yılan balığı olmayacağına dair anlaşmıştı.

"Toplantı düşündüğün gibi gitti mi?" diye sordu Isabel, Arthur'la kale avlusunda yürürken. Şu an bile savaşçılar yoğun bir çalışma

içindeydiler, kılıç yeteneklerini birbirlerinin üzerinde geliştiriyorlardı. Çeliklerin, en azından çelik olduklarını düşünüyordu ama kim bilebilirdi, çarpışma sesi havada yankılanıyordu.

"Eşsiz düşünce ve fikirlerinle adamlarımın her birini kazandın, Kontes. Sınırlarımız içerisinde geleneksel bir panayır düzenlenmesi fikrine özellikle bayıldım, böylelikle halklarımızın uyumunu koruyabileceğiz."

"Hey, parti partidir. Özellikle de yoğun hasat zamanında."

"Ve bunu Şükran Günü olarak mı adlandırmak istiyorsun."

"Sen ne istersen o adı verebiliriz, Arthur."

"Şükran Günü fikrini sevdim."

"Söylesene, Arthur, bu sabah Mordred neden masada yoktu?"

"Çünkü Camelot Krallığına tam sadakat yemini edip Fremont'lu Richard'a olan bağlılığını inkâr edene kadar tüm toplantılarına katılması yasaklandı."

Bu Isabel'i durdurdu. "O domuzun tarafında mı?"

"Kaynaklarım öyle söylüyor."

Isabel içinde öfke kabarcıklarını hissetti. "Buraya ne cüretle gelip de tahtı ona devretmeni bekliyormuş gibi yapabiliyor?"

"Bu çok mantıksız olsa da, Mordred'ın bana ve Camelot'a karşı söylediği pek çok söz ve yaptığı pek çok hareket var."

"Ama sen buna izin veriyorsun. Onu kalene davet ediyorsun."

"O benim oğlum, Isabel. Ne yapmamı bekliyordun?"

"Ona şaplak atmak listemin başında olurdu."

"Şaplak atmak?"

"Arka tarafına güzel bir ya da on vuruş."

"Kırbaçlanmaktan mı bahsediyorsun?"

"Şaplak işinde kırbaç kullanılmaz, onu dizlerinin üzerine yatırırsın ve elinle poposuna vurursun."

Arthur koca bir kahkaha savurdu. "Dizime yatırmak için biraz yaşlı olduğunu düşünüyorum ama bu görüntü beni çok eğlendirdi."

"Hareketleri beni kızdırıyor."

"Daha güzel şeylerden konuşabilir miyiz lütfen? Birlikte olduğumuz zamanı benim yarattığım dertlerle boşa harcamak istemiyorum."

Isabel bu derdi onun tek başına yaratmadığını söylemek üzereyken kendine engel oldu. "Evet, elbette. Ziyan edilemeyecek kadar güzel bir gün."

Arthur onu ahırlara doğru yönlendirdi. "Ata binmek ister misin, Isabel?"

"Ah, çok isterim." Başparmağıyla arkasını gösterdi. "Bize eşlik etmeye devam edecekler mi?"

Arthur onları yakından takip eden adamlara baktı. "Mola verin, beyler. Kısa bir süre sonra tekrar sizinle görüşeceğim."

Ahıra girer girmez Harry'nin keyfinin hiç de yerinde olmadığını anladı. "At binmek için geldiyseniz korkarım Samara iyi durumda değil, Izzy. Yaralanmış."

"Nasıl yaralanmış?" diye sordu Isabel.

"Bacağı aksıyor."

"Nasıl?"

"Sadece kötü niyetli bir girişimde bulunulmuş olduğunu söyleyebilirim. Bu hasarı kendi kendine vermiş olması mümkün değil."

"O küçük piç kurusu!" dedi Isabel. Arthur'a döndü. "O sevgili oğlun iğrenç aşağılık bir kalleş."

Arthur onu omuzlarından tuttu. "Yapma, Isabel. Bunun Mordred'ın entrikalarından biri olup olmadığını bilmiyoruz."

Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti ama onları silmek için bir girişimde bulunmadı. "Başka kim Samara'ya zarar vermek ister? Cevabı biliyorsun, Arthur. Sadece görmek istemiyorsun."

"Hangi atın senin olduğunu nereden bilecek Isabel?"

Harry boğazını temizledi ve ayağının üstünde kaykıldı.

"Atına bakmak için ahıra geldiğinde onunla seyislerden birinin arasında geçen konuşmaya kulak misafiri oldum. Mordred, Samara'nın güzelliği ve aşikâr olan asaleti konusunda yorumlar yaptıktan sonra çocuğa kralın onu çiftleştirmeyi düşünüp düşünmediğini sordu. Oğlan Samara'nın krala değil Kontes'e ait olduğunu söyledi. Sonra Mordred kendi küheylanıyla kontesin kısrağını çiftleşme konusunu konuşacağını söyledi."

Isabel yeniden söylenmeye başlayamadan önce Arthur konuştu: "Adamlarımın bunu araştırmasını isteyeceğim, Isabel, sana söz veriyorum. Ve sonuç ne olursa olsun, sorumlu Mordred da olsa seyis de olsa bunun hesabını mutlaka verecek."

Isabel kıvranarak onun kollarından kurtuldu ve Samara'nın bölmesine koştu. "Ah, zavallı bebeğim," dedi bölmenin kapısını açıp kollarını atın boynuna dolayarak. "Çok üzgünüm."

Samara usulca kişnedi.

"Sana bunu kimin yaptığını biliyor musun?" diye sordu bir adım gerileyip Samara'nın burnunu gıdıklayarak.

Samara başıyla onayladı. Isabel, Samara'nın pamuklu beze benzeyen bir şeyle sarılı olan ön bacağına baktı. Bu zamanda elde bulunan tek şey buydu anlaşılan.

"Dick bacağına masaj yapmak için gelecek," dedi Harry arkasından.

Isabel döndü ve Arthur ile Harry'nin bölmenin önünde durduklarını gördü. "Samara bunu kimin yaptığını biliyor," dedi Isabel. "Mordred'ı buraya getirip Samara'nın ne tepki vereceğine bakabiliriz."

"Isabel sağlıklı düşünemiyorsun," dedi Harry. "Samara seyislerin çoğuna huysuzlanıyor. Onu sakinleştirip incelememe izin vermesi benim bile on beş dakikamı aldı. Üstelik senin de çok iyi bildiğin üzere hayvanlar beni sever."

Isabel, Samara'ya dönerek boynunu kaşıdı. "Bunu sana kimin yaptığını bulacağız, söz veriyorum, tamam mı?"

Samara yeniden başıyla onayladıktan sonra burnunu Isabel'in göğsüne yasladı ve "başıma gelenlere bak" der gibi bir hareket yaptı.

"Isabel hâlâ ata binmek istiyorsan benimkilerden birini alabilirsin."

Isabel, Samara dışında bir atla kadın eyerini kullanabileceğinden emin değildi. Sihir kendi atının dışında çalışmazsa kendini utandırmaktan nefret ederdi. Bölmeden çıkıp kapısını kapatırken başını iki yana salladı. "Korkarım hevesim kaçtı."

"O halde belki yürüyüş yaparız?"

Isabel, onunla zaman geçirmek içi can atıyordu ama Samara'ya olanlar moralini bozmuştu. "Çok üzgünüm ama şu an iyi bir arkadaş olabileceğimi sanmıyorum."

"En iyi halinde olmasan bile sen hâlâ çevremde olmasını isteyeceğim en değerli kişisin."

Isabel gülümsedi. "Tamam. Belki kısa bir yürüyüş yapabiliriz."

"Harika." Harry'ye döndü. "Bayım, ahır seyislerine Samara'nın sürekli olarak gözetim altında tutulması talimatı vermenizi istiyorum. Gerekirse bölmenin önüne yer yatağı gibi bir şey yapsınlar ve bundan sonra kimse Samara'yı rahatsız etmesin."

"Efendim, üzgünüm ama hizmetkârlarınıza emir verirken kendimi rahat hissetmiyorum. Burada bir otoritem yok."

"Kralın otoritesine sahipsin, Harry. Sana bunu bahşediyorum."

Harry hafifçe eğildi. "Nasıl isterseniz."

Arthur kolunu uzattı, Isabel de koluna girdi, kaslı pazılarını parmaklarının altında hissetmek hoşuna gitti.

"Masum hayvanlara acı çektirmeyi anlayamıyorum, Arthur."

"Ben de anlayamıyorum, leydim, ben de. Fark ettiyseniz köpekleri de seviyorum."

"Olamaz, sahi mi? Üzerlerine düşmeden yürümeye çalışmakla meşgul olduğum için fark edememişim."

Arthur gülümseyerek elini sıktı. "İşte bu çok daha iyi. Şimdi bu Izzy meselesinin ne olduğunu bana anlatır mısın?"

Diğerlerinden tamamen farklı ama en az onlar kadar güzel olan doğu bahçesine gittiler. Burada geniş bir gölet vardı ve içi parlak güzel balıklarla doluydu. Kokularından anladığı kadarıyla bahçe çoğunlukla şifalı otlar içeriyordu. Bu mantıklıydı, mutfak yakındaydı ve ilerisinde sıra sıra bitkiler diziliydi, bunların çok yakında meyve ve sebze vereceklerini düşündü. Onun ötesinde de çok yakında elmalar ve belki de kayısılar, kiraz ve şeftaliler vadeden çiçeklerini açmış olan ağaçların bulunduğu meyve bahçesi vardı. Isabel bu mevsimde hangi meyvelerin yetiştiğinden emin değildi. Ama bu farklı kokuların hepsi baş döndürücüydü.

"Arthur, Camelot çok güzel. Gerçekten."

"Teşekkür ederim, Kontes. Gerçi bu övgüyü ben alamam. Bu halkımın sanatı ve elbette..." Durdu ve yutkundu.

"Ve elbette Gwen'in," diye cümleyi onun yerine bitirdi Isabel. "Ondan bahsetmekten kaçınmamalısın, Arthur. Onunla kısa bir süre vakit geçirdik ama ondan gerçekten hoşlandım. Çok hoş bir kadın ve ona neden âşık olduğunu çok iyi anlayabiliyorum."

Arthur onu taştan banka götürdü ve oturdular. "O zaman onu neden cezalandıramadığımı da anlıyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle. Daha önce de söylediğimiz gibi yürek dilediğini yapar. Bazen oldukça kararsızdır."

"Görünüşe bakılırsa benimki kararsız."

"Bu her insan için olabilir. Delice âşık olduğum ilk çocukla ilgili hikâyemi dinlemek ister misin?"

Arthur'un hüzünlü gözleri neşeyle parladı. "Ah, evet madam, bu çok hoşuma gider."

"Pekâlâ," dedi eteklerini yerleştirerek. "Adı Bill Thornton'du ve ikinci sınıftaydık."

"İkinci sınıf mı?"

"Okula birlikte gittik."

"Dumont'da böyle mi yapıyorsunuz? Genç erkek ve kadınlar okula bir arada mı gidiyorlar?"

"Evet. Her neyse, Billy ile en arkada yan yana otururduk çünkü ikimiz de iyi öğrenciydik.

"Öğrenme şeklinize göre mi oturtulurdunuz?"

"Evet. Sorunlu çocuklar öne oturtulur böylelikle öğretmenlerin onları kontrol etmesi çok daha kolay olur."

"Birbirine bu kadar yakın olan iki toprakta bu kadar farklı gelenekler."

"Evet, yani sanırım ama her neyse benden hoşlandığı belliydi. Sürekli olarak örgülerimi çekiştirirdi ve..."

"Bu bir şefkat göstergesi mi?"

"Evet. O kadar küçükken bir kızdan hoşlandığını göstermenin yolu onunla alay etmek ve ona sataşmaktır. Eğer bir oğlan seni görmezden geliyorsa bu ilgilenmediğinin işaretidir ama eğer sataşıyorsa senden hoşlandığını bilirsin. Ya da en azından dikkatini çekmek istiyordur."

"Hah! Çok doğru. En azından bu yönümüz ortak."

"Sonra Sevgililer Gününde," elini kaldırarak onun sorusunu engelledi, "senede bir gün kutlama yaptığımız bir gün, sevgililer birbirlerine olan duygularını açıklarlar." Ona, kart yazmaktan bahsetmenin çok zor olduğuna karar verdi ve devam etti. "Çoğunlukla birbirlerine yazdıkları özlü sözlerin, kalp resimlerinin ve ona benzer şeylerin bulunduğu el yapımı kartları birbirlerine verirler."

Arthur başıyla onayladı. "Bu Camelot'ta da yapılır ama bunun için belirlenmiş özel bir günümüz yok."

"Farkındayım, Dumont'da kutlama günlerini biraz abartıyor olabiliriz."

Arthur artık sırıtıyordu, bu da Isabel'in yüreğinin âdeta kanat çırpmasına sebep oluyordu. Onun tebessümünü ve üzgünken bu tebessümü yüzüne yerleştirebilen kişi olmayı da seviyordu.

"Neyse, Sevgililer Gününde Billy sırama bir not koydu. 'Lütfen benim sevgilim ol' yazıyordu. Bende küçük kız yüreğimi ona kaptırdığım için çok mutlu olmuştum."

"Küçük bir kızken bile çok çekici olduğundan eminim. Keşke seni küçük bir hanımefendiyken de tanımış olsaydım. Sevgini kazanmak için Billy'le kesin kavga ederdim."

"Onun benim için savaşacağından hiç emin değilim."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü teneffüste, öğle yemeği için verdiğimiz arada, kızlarla bir araya gelerek o gün aldığımız notları birbirimize gösterdik. Sürprize bak ki Billy altımıza da aynı notu vermişti."

Arthur güldü. "Onun sınıftaki en zeki çocuklardan biri olduğunu mu söylemiştin?"

"Muhtemelen romantizm kısmında biraz kalın kafalıydı. Sanırım riskini azaltmaya çalışıyordu."

"Peki nasıl tepki verdin?"

"Kalbim kırılmıştı. Benim ilk aşkımdı."

"Ama misilleme yapmadın."

"Ah, elbette ki yaptık. Öğle yemeğinde altımız da etrafını sardık."

"Ve?"

Isabel bu kez de sivri topukları anlatamayacağına karar vererek doğaçlamaya geçti. "Sütlerimizi sırayla başından aşağıya ve pantolonunun içine döktük."

Arthur gülerek dizine vurdu. "Suiistimale uğramış kadının öfkesi hafife alınmamalı."

Kahkahası çok güçlü ve bulaşıcıydı, Isabel de dayanamayarak ona katıldı. "Kesinlikle. Çok yaratıcı intikamlar alabiliriz."

"Bana asla gazabını üstüme çekmemem gerektiğini hatırlat, leydim."

Isabel eğilerek onun omzuna sürtündü. "Bunu yaparsanız kesinlikle fark edersiniz, bayım."

"İlk sorumu hâlâ cevaplamadın. Adamların sana Izzy mi diyor?"

Isabel başını iki yana salladı. "Öncelikle onlar benim adamlarım değil, dostlarım. Her açıdan benimle eşitler. Bu yolculukta bana eşlik etmeyi kabul ettiler çünkü güvenliğimden emin olmak istediler."

"Pekâlâ, dostların. Sana Izzy mi diyor?"

"Bu çok küçükken bana verilmiş olan bir hayvan adı. Çok az kişinin beni bu şekilde çağırma izni var."

"Anladım. Bu, kazanılması gereken bir ayrıcalık."

"Ona benzer bir şey."

"Bana bu ayrıcalığın verileceği günü sabırsızlıkla bekliyorum, Isabel."

"Önümüz belirsizliklerle dolu Arthur, o günün gelip gelmeyeceğini kim bilebilir?"

Arthur elini tuttu. "O günü görecek kadar yaşamayı umuyorum."

Vay, bu son derece karamsar ve kasvetliydi. Isabel'in o an hissetmek istemediği duygular. Onun elini sıktı. "Sen bana ilk aşkını anlatmaya ne dersin?"

Arthur ağzını açtı ama yukarıdan gelen bir ses onu durdurdu, ikisi birden başlarını kaldırıp baktılar. Gwen kalenin basamaklarından iniyordu, kolunda da bir tür sepet asılıydı. Dondu kaldı.

Isabel elini Arthur'un elinden çekti. Gwen konuşma gücünü bulana kadar hepsi bir süre sessiz kaldı. "Böldüğüm için... özür dilerim. Biraz şifalı ot toplamaya gelmiştim. Daha sonra da yapabilirim."

Isabel ayağa fırladı. "Hayır, Gwen lütfen, seni engellemeyelim. Arthur'u harcanmış gençlik hikâyelerimle güldürüyordum. Ben gerçekten gitmeliyim... ve başka bir şey yapmalıyım." Daha şapşal olamazdı, değil mi?

"Sana... başka bir şeyi yapabileceğin yere giderken eşlik edeyim, Kontes," dedi Arthur.

"Hayır, teşekkür ederim. O başka bir şeyin ne olduğunu bulur bulmaz yolumu da bulabileceğimden eminim. İzninizle." Eteklerini kaldırdı ve terliklerinin el verdiği hızla oradan kaçarcasına uzaklaştı.

Gwen merdivenden inmek için ilk hareketi yapmadan önce Arthur'la uzun bir süre bakıştılar. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Arthur."

"Çok önemli bir şey değildi Gwen. Eğlenceli bir sohbet içindeydik."

"Son dönemde ikimizin eksikliğini çektiğimiz bir şey."

"Evet, son günlerde paylaşılacak fazla bir şey yok gibi."

Gwen öne doğru bir adım daha attı, ifadesi acı doluydu. "Buna bir son vermek için yemin ettim..."

Arthur onu durdurmak için elini kaldırdı. "Lütfen artık tutamayacağın yeminler etme. Bu bir zamanlar iyi ve güzel bir şeyi değersizleştiriyor."

"Benden ne istiyorsun?"

Arthur ona baktı. Bir zamanlar güzel ve kırılgandı, onu koruyacak bir erkeğin güçlü kollarına ihtiyacı vardı. Bu bir zamanlar son derece çekiciydi, onun kalkanı, koruyucusu, kocası, âşığı olmayı istediği zamanlar... Sevdiklerine zarar vermeye çalışanlara anında savaş açan Isabel'le tanıştıktan sonra bakış açısı değişmişti. Isabel yardım istemiyor ve kendi mücadelesini vermekte ısrar ederek düşmana saldırıyordu.

Geceyle gündüz, gündüzle gece. Gwen'i suçlamıyordu, o böyle yetiştirilmişti. Ama Isabel'de karşılaştığı güç hayranlık uyandırıcıydı.

"İstediğim şey, senin mutluluğun Gwen. Bunu söylerken samimiyim. Senin mutluluğun benim için çok önemli. Ama artık benim sorumluluğumda değil."

"Yani artık geri dönüş yok, öyle mi?"

"Korkarım öyle ve olmamalı da. Bunca şeyden sonra geçmişe dönmeye çalışmak dilinin üzerindeki karın erimemesi için çabalamak gibi bir şey. Bu kesinlikle mümkün değil. Billy Thornton olmayı kesinlikle reddediyorum."

"Billy Thornton? İsim tanıdık gelmedi. Hatırlamıyor olabilir miyim? Onu eğlendirdik mi?"

"Hayır ama o beni fazlasıyla eğlendirdi."

Gwen'in yüzünde aklı karışmış gibi bir ifade belirdi ama sonra yok oldu. "O zaman bundan sonra ne yapacağız, Arthur? Senin itibarını yitirmene sebep olmaya dayanamam."

"Söylediğim gibi Gwen, tedbir. Her zaman ketum ve tedbirli olacağız. Bunu başarabildiğimiz sürece itibarımızı koruyacağız. Bu krallığımızın refahı için çok önemli. Sonra evliliğin bozulması için Dumont'da uyguladıkları şu suç-yok konusunu araştıracağım. Belki böyle bir yasayı Camelot'a uyarlayabiliriz. Bu adamlarımın çoğunun yıllardır çektikleri sıkıntıların sona ermesine de yardımcı olacaktır."

"Suç-yok nesi?"

Arthur eliyle geçiştirdi. "Isabel'in topraklarında kadınların da erkeklerin de evliliğe verilen onulmaz hasardan sorumlu tutulmadığı bir yasa. Eşleri zarar almaktan korumak adına yapılmış. Artık birbirlerine uygun olmadıklarına karar veriliyor."

Gwen bankın yanına geldiğinde gülümsedi. "Lütfen biraz benimle otur. Ben de Kontes'le birkaç fikir üzerinde konuştum bence oldukça kıymetliler."

Arthur onu dirseğinden tutup oturmasına yardım ederken başıyla onayladı. "İşte şimdi ortak bir nokta bulduk."

Yol göstermene ihtiyacım var, Viviane. İki insana birden nasıl değer verebiliyorum ve ikisini de suçlayamıyorum?

Korktuğun şey nedir, Isabel? Kendini yakın hissettiğin iki insanla tanışmış olmak mı?

Kurtarılma ihtimali olan bir evliliğe telafi edilemeyecek bir hasar vermekten korkuyorum, duygularım karmakarışık.

Bu hasar sen buraya gelmeden çok önce verilmişti; şu an ise sen Arthur'un yaşama devam etmesini sağlayabilirsin.

Isabel bundan emin değildi ama Kral ve Kraliçe'nin evliliğinin o ortaya çıkmadan önce de sorunlu olduğunun hatırlatılması biraz olsun rahatlamasını sağlamıştı. Yine de nasıl Arthur'un kurtarıcısı olabileceğine dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Son bir soru, Tanrıça ve buna bir kafiye uydurmayacağım: Merlin ne durumda ve bu arada sen nasılsın?"

Tanrılar adına, kendine engel olamamıştı.

Viviane'ın yumuşacık kahkahasını duydu.

Doğruyu söylemek gerekirse sen ne zaman kralla bir araya gelsen gülümsüyor. Eşleşmenizin, onun kendini çok daha iyi hissetmesini sağladığına inanıyorum.

Isabel şu an eş sayılabileceklerinden emin değildi. Aralarında bir çekim olduğu... kesindi.

Son günlerde Merlin'den alabildiğim yegâne pozitif işaret bu. Lütfen Isabel, yardımına çok ihtiyacı var.

Bu kafiyeye yakın bile değildi. Viviane kendinde değil gibi.

Ne demezsin.

Isabel'in kapısı çalındı ve Mary elinde üzerinde peynir çeşitleri, ekmek ve içi muhtemelen bal likörü ile dolu bir kadehin bulunduğu tepsiyle içeri girdi. "Merhaba, efendim," dedi neşeyle. "Güzel bir gün değil mi?"

Isabel gülümsedi. "Gerçekten de öyle. Ve sen de çiçekler açmışsın. Yüzüne bu hoş ışıltıyı getiren şey de ne?"

Mary tepsiyi bıraktı ve ellerini çırptı, ayakları yerden kesilmek üzereydi. "James kabul etti, Kontes!"

"Kabul mü etti?" diye sordu Isabel. "Bu işin çözülmüş olduğunu sanıyordum. On dört yaşını doldurur doldurmaz hemen evlenecektiniz."

"Hayır, hayır! Saçlarını kesmemi kabul etti."

Isabel peyniri bıraktı ve ayağa fırlayarak Mary'nin ellerini yakaladı. "Bu *harika*, Mary! Gerçekten, gerçekten harika! Ah düğününüzde çok yakışıklı olacak."

"Hepsi bu kadar da değil. Görünüşe bakılırsa Kral, adamlarına bunu yapmalarını söylemiş yani onlar... kelime neydi? Deli dolu olacaklar!"

Isabel neredeyse boğuluyordu. Onlar şu an da zaten deli doludular. "Derli toplu demek istediğini düşünüyorum."

"Evet, o."

"Ah, Mary, bu çok güzel bir haber!" Mary'nin elinde karşılık verecek bir şey olmamasına rağmen, Isabel kadehini tokuşturmak üzere ona doğru uzattı. "Güzel bir düğüne." Küçük bir yudum aldı. Sert içkilere alışık değildi ve alışabileceğini de sanmıyordu. Hissettiği heyecanın bal liköründen mi yoksa Arthur'un onun önerilerini dinleyip adamlarının temizlenmesini söylemesinden dolayı gururlandığından mı kaynaklandığını bilmiyordu. Büyük olasılıkla ikincisiydi. Bardağını Mary'ye kaldırdı.

"Bal likörü içmene izin var mı, Mary? Varsa sen de bana katıl."

Mary'nin çilli burnu kıvrıldı. "Buna izin var, leydim ama ben tadını sevmiyorum."

"O zaman biraz peynir ekmek yer misin?"

Mary başını iki yana salladı. "Tekrar teşekkür ederim ama hayır. Düğünümden önce vücuduma daha fazla yük bindirmek istemiyorum."

Isabel kıkırdadı. Her gelinin kâbusu. Zaman içinde en azından bu değişmemişti. Mary'nin kutlamaya katılması için bir şeyler bulmaya çalıştı.

Ve buldu. "Mary, özel gününde giyeceğin elbise hazır mı?"

"Hayır, efendim ama önümüzdeki günlerde terzimizden yardım isteyeceğim. Kraliçe saçlarını kestiğim erkeklerin yaptığım hizmet karşılığında bana para ödemeleri gerektiğini söyledi. Biriktirdiklerimle düğün için güzel bir elbise diktirebilmeyi umuyorum."

Isabel dolabına gitti. "İstediğini seç," dedi elbiseleri göstererek. "Hangisini istersen senindir."

"Ah, bunu yapamam!"

"Ah ama yapabilirsin! Israr ediyorum. Bu benim sana düğün hediyem, şimdi oldu mu? Kabul etmemen kabalık olur."

Mary hayranlıkla elbiselere baktıktan sonra geri döndü. "Ama leydim siz benden çok uzunsunuz. Ve üst bölgeniz de çok daha... dolgun," dedi kendi göğüslerini tutarak.

"Bir terzi bir elbiseyi ufak tefek değişikliklerle geline uyduramıyorsa ne işe yarar? Ve sen de saç kesme işinden kazandığın paraları bölgede kendinize ait bir kulübe almak için biriktirirsin. Her şekilde kazançlı olursun."

Mary'nin gözleri yaşlarla doldu ve akmalarını engellemeye çalıştı. "Gerçekten bilemiyorum."

"Ben biliyorum. Seç. Ve yarın dikimhanenize ya da her ne ad veriyorsanız oraya gidip değişikliklere başlarız."

"Ya çok sevdiğiniz bir tanesini seçersem?"

"Onu hayatının en güzel gününde senin üzerinde görmekten daha büyük mutluluk duyarım."

Mary bir süre konuşmadan durdu ve ardından kendini Isabel'in kollarına attı. "Ah, efendim, bugüne kadar kimse bana böyle bir iyilik yapmamıştı."

Isabel de ona sarıldı, gözlerinden yaşların akmaya başladığını hissediyordu. "Bunu yaptığım için çok mutluyum Mary. Hadi şimdi elbiseyi seçelim."

Başını kaldırıp baktığında Arthur'un kollarını kavuşturarak kapıya yaslanmış bir şekilde onu izlediğini gördü ve durdu. Böylesine bir sınırı aştığı için başının dertte olup olmadığını merak etmeye başladığı sırada Arthur'un dudaklarının bir tebessümle yukarı doğru kıvrıldığını gördü. Kral, başını onaylarcasına salladı.

Isabel titrek bir tebessümle cevap verdikten sonra Mary'yi korkutmaması için elini sallayarak ona gitmesini söyledi. Arthur onayladı ve geri çekildi, gitmeden önce dudaklarını kıpırdatarak, "kısa bir süre sonra döneceğim," dedi. Onu azarlamaya mı yoksa öpmeye mi gelecekti hiçbir fikri yoktu. Umursamadı. Geri gelecek olması onun için yeterliydi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Arthur sözünü tutarak bir saatten kısa bir sürede geri döndü. "Girebilir miyim, Kontes?"

Isabel dişini fırçalama ya da dallama işini bitirip ağzına bir tutam nane atarak döndü. "Evet, efendim, girebilirsiniz."

"Yemin günü elbisesine karar verildi mi?"

"Renk üzerinde küçük bir tartışmanın ardından verildi."

"Renk mi?" diye sordu Arthur ellerinde bir sürahi şarap ve iki kadehle odada ilerlerken.

"Kırmızıyı beğenmişti ama onu yeşile ikna ettim. Kırmızı, saçlarıyla çatışacaktı. Yeşil ise onları daha çok ortaya çıkaracak."

Arthur kadehleri masaya koyup doldurdu. "Bu tür konularda herkesten çok daha iyi bir gözün olduğuna inanıyorum." Kadehlerden birini uzattı.

"Ne kadar zamandır orada duruyordun?" diye sordu Isabel şarabı alırken.

"Sana bu duyguları neden beslediğimi anlamama yetecek kadar, Izzy."

Isabel sırıtışını saklamak için başını eğdi. "Sadece yakınlarımın bana Izzy diyebileceklerini biliyorsun."

"Biliyorum."

"Yani seni en yakın dostlarımın arasına aldığımı varsayıyorsun."

"Daha büyük umutlarım var ve şansımı deniyorum. Hayatımda hiç davet edilmeyi beklemedim. İçeri dalmak gibi bir eğilimim var. Bu da benim kötü bir huyum."

"Evet, çok kabasın!"

"Ben bu güzel hanımın kabalıkla baş edebileceğine inanıyorum."

Gözlerindeki bakış hiç de onurlu düşünceleri olmadığına delalet ediyordu. Ve fazlasıyla seksiydi.

Isabel geriledi. "Mary her an geri dönebilir."

"Dönebilir," dedi Arthur geri gidip tekmeleyerek kapıyı kapatıp kilidi çevirdikten sonra. "Ama zamanlaması çok yanlış olur."

"Kapıya 'Rahatsız Etmeyin' yazısı astığını sanmıyorum."

"Kimse bizi rahatsız etmez. Başlarının kesilme riskine girmezler."

Isabel yutkundu. "Benimle alay ediyorsun, değil mi?"

"Sen söyle, Isabel, alay mı ediyorum?"

"Sen kimseyi o şekilde incitmezsin. Bu yüzden, evet, alay ettiğini biliyorum."

Arthur kadehini kaldırdı. "Tanıdığım en sıradışı kadına, Isabel. Ve yüreği sevgi ve tutkuyla dolu olana. Seninle tanıştığım için çok mutluyum."

Kadehlerini tokuşturup şaraplarını içtikten sonra Isabel onu cevapladı. "Ve şimdiye kadar tanıdığım en şefkatli ve sevgi dolu adama, Arthur. Bu yolculuk tuhaf ve uzundu ama yapmamış olsaydım ve seninle tanışmamış olsaydım bunun bir kayıp olduğunu hissedecektim. Sen gerçekten benim için bir hazinesin."

Şaraplarını yeniden yudumladılar; yeşil gözler, mavilere kenetlendi.

Ayrı koltuklara oturdular, bu muhtemelen ellerindeki kadehleri fırlatıp yatağa atlamaktan çok daha iyi bir fikirdi. Gerçi şu an bunun daha iyi bir fikir olduğundan o kadar da emin değildi.

"Beni büyülüyorsun, Isabel," dedi Arthur. "Her şeyin beni etkiliyor. Bunu inkâr etmeyeceğim. Bunun için özür de dilemeyeceğim. Bu duygu, kontrolüm dışında. Mary için özel bir şey yapmak istediğin andan itibaren kapıdaydım. Çok özeldi. Tıpkı senin gibi."

Isabel yeniden şarabını yudumladı. "Tıpkı adamlarına James ve Mary'nin düğünü için derlenip toplanmalarını emrettiğini öğrendiğimde hissettiğim gibi. Bu yaptığın harika bir şey."

"Öncelikle, emretmedim Isabel. Sadece önerdim. Savaşta emrederim. Camelot'taysa öneririm."

Isabel başıyla onayladı. "Gwen de erkeklerin saçını kesmesi karşılığında Mary'ye ödeme yapılmasını *önermiş*."

"Halkımızı verdikleri hizmetlerin karşılığını almaları konusunda her zaman cesaretlendiririz." Elini salladı. "Biri özel bir hizmet veriyorsa bunun karşılığında ödüllendirilmeli, öyle değil mi? Bu oldukça adil. Buna aslında bir isim verilmeli ama ne olduğunu henüz bulamadım."

"Benim topraklarımda buna kapitalizm denir."

"Bunu hiç duymamıştım ama herhangi bir kelime olabilir."

"Her neyse. Sana ve Gwen'e kapitalizmi desteklediğiniz için teşekkür ederim. Bu, çalışanların işlerini daha iyi yapmalarını ve sonucunda ödüllendirilmelerini sağlayacak."

"Bu kapitalizmi kaledeki çalışmalara nasıl uygulayacağımıza dair önerilerini duymak isterim."

"Şimdi mi?"

"Hayır, şimdi değil. Şimdi senin eğlenceli hikâyelerini dinlemeyi tercih ederim."

Isabel başını iki yana salladı. "Yeterince kafa ütüledim. Sen de karşılığını vermelisin. Bana kendin hakkında bir şey söyle." Sırıttı. "Hiç kimseye söylemediğin bir şey."

Arthur gülerek şarabından bir yudum daha aldı. "Şunu söylemeliyim ki bazen söylediklerini anlamıyorum. Hiç duymadığım sözler kullanıyorsun. Yine de onları öncesinde ve sonrasında söylediklerini düşünerek anlamaya çalışmak hoşuma gidiyor."

Isabel bedeninde bir sızlama hissetti ve bunun şarapla bir ilgisi olmadığını biliyordu. "Senin gibi konuşmaya çalışıyorum ama bazen unutuyorum."

"Lütfen çalışma. Sana ve konuşmana hayranım. Ve beyninin çalışma şekline. Ve güzelliğine. Ve..."

"Dur! Övgülerini takdir ediyorum Arthur ama beni utandırıyorlar."

"Ve şefkatli yüreğine," dedi Arthur sırıtarak. "Devam edebilirim ama şimdi duracağım." Kadehlerini yeniden doldurdu, Isabel içkiden etkilenmeye başlamıştı ama itiraz etmedi. Onunla birlikte olmaktan delicesine mutluydu.

Arthur ve Isabel, Merlin mutlu. Hâlâ derin uykuda ama gülümsüyor.

Arthur kaşlarını çattı. "Bunu duydun mu?"

Isabel ne cevap vermesi gerektiğini bilemedi.

"Neyi duydum mu?" diye sordu en zararsız cevabın bu olduğuna karar vererek.

"Merlin hakkındakini."

"Merlin mi?"

Arthur başını iki yana salladı. "Zihnimin bir oyunu olmalı."

Isabel cevabını en iyi şekilde dile getirmeye çalıştı. Arthur'un kafayı yemeye başladığını düşünmesini istemiyordu. "Ben zihne bir takım düşünceler girdiğinde muhakkak bir sebepleri olduğunu düşünürüm. Üzerinde düşünülmesi için. En azından ben kafamın içinde duyduğum sesleri bu şekilde değerlendiriyorum."

Viviane kes şunu!

Üzgünüm!

Arthur arkasına yaslandı ve konuşmaya başladı. "Söyle bana Izzy, hakkımda en çok neyi bilmek istiyorsun? İlk aşkımı mı?"

En çok bilmek istediği şey çırılçıplakken nasıl göründüğüydü. Ve gözleriyle tebessümünün vadettiği kadar iyi bir âşık olup olmadığı. Normalde rahat bir kadın olduğu halde bu soruları sormaya hazır değildi. Henüz.

"Bu hikâyeyi duymak isterim ama öncelikle duymak istediğim şey bu değil. Ama fazla ileri gitmekten endişe ediyorum."

"Dene bakalım," dedi Arthur.

Isabel tereddüt etti. "En büyük tutkunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Senin için en önemli şey ne, Arthur?"

Cevap vermesi biraz zaman aldı, sakalını sıvazlıyordu. Bu arada Isabel şarabından birkaç yudum daha aldı ve onun çeşitli şeyler söylemesini bekledi. Mesela bunun onu hiç ilgilendirmediğini. Gwen'in sevgisini yeniden kazanmak istediğini. Cevap vermeden odadan çıkıp gitmesini.

Arthur sonunda konuştu. "Çok şey var. Birden fazla, seçebilir miyim?"

"Elbette," dedi Isabel hıçkırığını ve korkusunu yutarak. Neden korktuğunu bilmiyordu ama kesinlikle bir korkuya kapılmıştı. Daha tehlikesiz bir soru çok daha iyi olurdu.

"Tüm Camelot için güvenlik ve mutluluk istiyorum ama bunun mümkün olmayacağından endişeleniyorum."

"Neden?"

"Bizi yıkmak isteyen çok kişi var. Diğer krallıkların şövalyeleriyle toplantı yapılmasının sebebi bu. Karanlık güçlere karşı birleşmek."

"Dumont onlardan biri değil, Arthur, sana söz veriyorum."

Tebessümü acıydı. "Bunu biliyorum, Isabel. Ve destek teklifini takdir ediyorum."

"Seni savunacak adamlarım yola çıktılar."

Bu tam bir palavraydı. Adamlarının olup olmadığını dahi bilmiyordu. Ama Göllerin Leydisi'nin bu konuda yardımcı olmasını umuyordu.

"Adamların çoktan geldi, Isabel. Şu an yerleşiyorlar."

"Öyle mi?"

"Bilmiyor muydun?"

Programı uygula, Isabel. Destek kuvvet getirmeyeceğimi mi sandın?

Küçük bir uyarı iyi olurdu.

Onları kolaylıkla tanıyacaksın. Tüm UO futbol takımı, ya da Oklahoma U diyelim.

Lanet olsun, onları topluca oradan almadın...

Ah Isabel, onlar da Tom, Dick ve Harry gibi sadece görüntüler.

Isabel, gülsün mü ağlasın mı bilemedi. Bir kısmının Sooner Schooner[6] ile gelip gelmediğini merak etti.

Evet, geldiler. Şimdi lütfen Arthur'a dön.

Isabel yutkundu. "Programdan hızlı ilerlemişler. Bu senin için bir yükse özür dilerim."

---

6 Oklahoma Üniversitesi'nin resmi maskotu. Boomer ve Sooner adı verilen iki midilli tarafından çekilen eski zaman yük arabası. (ed.n.)

Arthur güldü. "Hiç de değil. James'in söylediğine göre oldukça eğlenceliler. Yanlarında *mas-kot denen bir şey bile getirmişler.*"

"Aman Tanrım. Çok kısa bir sürede adamlarını peşlerinden koşturacaklar."

Arthur'un yüzündeki şaşkınlığı gördü ve hızla başını salladı. "Gidip onları karşılamalı ve bu kadar kısa sürede geldikleri için teşekkür etmeliyim. Ama bana söyleyeceğin şeyi duymadan olmaz."

"Söylemek mi?"

"Ya da belki de söylemezsin. Birden fazla tutkun olduğunu sanıyordum."

"Ah, evet tutkularım."

Bir kez daha Isabel'i hem eriten ham de ateşleyen tebessümünü gösterdi. Bu daha önce hiç hissetmediği bir şeydi. Hadi bunu çözsene Doktor Phil.

"Evet, tutkular. Kesinlikle bu konuya dönmeliyiz. Büyük bir tutkuyla Gwen'le aramızda barış olmasını istiyorum."

Yüreğini yerlere savuran konulardan konuş bakalım. "Anlıyorum Arthur. Bunu yapman gerektiğine inanıyorum. Evliliğini kurtarmak kesinlikle önceliğin olmalı."

Gerdanlığı vurdu.

"Yanlış anladın. Gwen'in mutlu olmasını tutkuyla istiyorum. Ama benimle değil. O Lance'e âşık. Onları durduramam ve bu işten zarar görmelerini de istemem. Gerçeği söylemek gerekirse onları yeterince koruyamamaktan endişeleniyorum. İkisine de çok değer veriyorum."

"Onların birlikte..."

Arthur eğilerek elini dudaklarının üzerine koydu. "Onlar arzularının peşinden gittiler. Farklı olmasını ister miydim? Belki. Ama

bunlar oldu ve artık geri dönüşü yok. Şimdi onların güvenliğinden emin olmalıyım. Her şey iyi olacak."

Isabel elini saçlarının arasından geçirdi. "Gerçekten anlamıyorum."

"Yakalanırlarsa ödeyecekleri bedel korkunç olur. Elimden geldiğince onları koruyacağım."

"Sen iyi bir adamsın, Arthur. Çok yüce bir yüreğin var. Ülkemde şöyle bir deyiş vardır. Dumont'da olan Dumont'da kalır. Dumont dışında yaşayan birine söylemek gibi bir aptallık yapmadığın sürece."

"Dumont halkının düşüncelerini çok sevdim."

"Ben de," dedi Isabel ki bu da büyük bir yalandı, Dumont halkından bir kişiyi bile tanımıyordu.

Şarabını bitirdi ve ayağa kalktı. "Sanırım artık gidip adamlarımı karşılamalıyım."

Arthur elini tuttu. "Henüz üçüncü tutkumu duymadın."

"Belki daha sonra, Arthur."

"Lütfen, çok kısa."

Isabel başıyla onaylanarak geri oturdu. Aslında yatmaya hazırdı. Gün içinde içme işi dengesi için hiç iyi değildi. "Üçüncü tutkun?"

Arthur elini tutmaya devam etti ve başparmağını avucunda gezdirdi. Bir an için tereddüt etti ama sonra gözlerinin içine baktı. "Seninle çırılçıplak yatmak. Seninle sevişmek. Seni baş döndürücü bir tutkuyla öpmek. İşte bu da üçüncü tutkum. Ve bu tutkularımı aslında bir öncelik sırasına göre söylemedim. Bunu dile getirecek cesareti bulmam biraz zaman aldı."

Tanrılara şükür ki oturuyordu çünkü dizlerinin onu taşımayacağından emindi. Hayatında belki de ilk kez söyleyecek bir şey bulamamıştı.

Uzunca bir süre birbirlerine bakmaya devam ettiler, bu arada güneş batmış olsa bile fark etmeyebilirdi.

Sonunda Arthur göz temasından vazgeçti ve ayağa kalktı. "Böyle bir şeyi hiç söylememeliydim. Bu çok münasebetsiz oldu." eğildi. "En içten özürlerimi sunarım."

Isabel onun kolunu yakaladı ve ayağa kalkarken onu kendine doğru çekti. Yüz yüze ve beden bedeneydiler. "Atlarımızdan birinin üzerine iddiaya girerim ki beni bu tuhaf elbiseden Mary'den daha hızlı kurtaramazsın."

Arthur sırıttıktan sonra Isabel'in yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ah Kontes, beni nasıl da küçümsüyorsun."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ah, Isabel onu nasıl da küçümsemişti. Hem de her açıdan. Arthur elbisesini rekor denecek bir sürede çıkarırken bir yandan da onu nefes kesici öpücüklere boğmuştu.

"İyisin," dedi Isabel, elbisesi yere düşerken.

"Bir süre sonra yine aynı şekilde hissetmeni umuyorum, leydim."

Ayak bileklerine dökülmüş olan elbisenin dışında çırılçıplaktı ve bir anda utandığını hissetti. Göğüslerini kollarıyla örttü.

"Ah, Isabel lütfen yapma. O kadar güzelsin ki."

Erkeklerin o zamanlar giydikleri tunikleri, dar pantolonları ya da diğer şeylerinin nasıl çıkarıldığı konusunda Isabel'in hiçbir fikri yoktu. Kendini tam olarak kaybolmuş hissetmeden önce Arthur'un en üste giydiği yeleği çıkarmayı başardı. "Korkarım ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Tüm dikkatini onun vücuduna vermiş olan Arthur durdu ve onu gözleriyle içti. "Hâlâ dokunulmamış olduğunu mu söylüyorsun?"

Buna ne cevap vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Söyleyecek söz bulamıyordu.

Viviane?

Cevap yok. Viviane'ın böyle zamanlarda ona mahremiyet sözü verdiğini hatırladı. Harika. Gerçekten harika.

"Bir önemi var mı?" diye sordu. "Erkeklerin giysilerini nasıl çıkaracağım konusunda bir fikrim yok sadece."

"Benim için çok önemli," diyen Arthur kızgın görünüyordu.

Isabel'in elbisesini yukarı çekerek yeniden giydirdi. Nefes alışverişi artık şehvet ve özlem dolu değildi. Bedenini kontrol altına almaya çalışıyordu.

"Lütfen bana neyin yanlış olduğunu söyle, Arthur," dedi Isabel bağlanmamış olan elbiseyi üzerinde tutarak. "Ben ne yaptım?"

Arthur, Isabel'in çıkarmayı başardığı tek giysi olan yeleğini aldı. "Müstakbel eşine ait olan bir şeyi senden almayacağım."

Kapıya yöneldi, attığı her sert adımla yeniden giymiş olduğu yeleği sallanıyordu.

"Bir dakika dur be adam! O kıçını hemen buraya geri getir ve benimle konuş."

Kral kapının kilidini açmak üzereyken ona döndü. "Daha fazla ne diyebilirim? Derdim sizinle değil leydim, kendimle. Yapmak üzere olduğum şey için gerçekten çok özür dilerim."

"Dikkat etmediysen söyleyeyim ben de oldukça istekli bir katılımcıydım."

"Bu da gerçekten sarhoş ediciydi. Gerçeği söylemek gerekirse her şeyin ötesindeydi."

"O zaman neden birden öfkelendin? Ve Isabel ya da Izzy'nin yerini neden birdenbire 'leydi' aldı? Kendini cezalandırdığını sanabilirsin ama bu arada beni de cezalandırıyorsun. Neden?"

Arthur'un gururu kırılmıştı ve bu Isabel'in yüreğini acıttı. Kapının önünden ayrılarak yanına geldi. "Bağlarını bağlamana yardım edeyim."

"Güzel, bunu yaparken neden burada olup biteni anlamamda bana yardımcı olmuyorsun?"

"Güzel bir hikâye değil," dedi ipleri bir profesyonel gibi bağlamaya başladığında.

"Sanki biz de onlardan hiç yok. Dökül, Arthur, lütfen."

"Fırtına gibi estiğim bir dönem vardı. Yeni keşfettiğim gücüm ve ünümle sarhoştum. Delikanlıydım ama bir an önce erkek olmayı deli gibi istiyordum."

"Anladım ama bizimle ne ilgisi var? Bu durumla ne ilgisi var?" diye sordu Isabel. "Gerçeğin yolda olduğuna inanıyorum."

Arthur içini çekti. "Evet, gerçeği hak ediyorsun."

Ve mükemmel bir orgazmı da. Ama şimdilik gerçekle yetinecekti. "Evet," dedi ağlamaya başlamamak için delice uğraşarak.

Arthur başıyla onayladı. "O zaman gerçeği alacaksın." Isabel'in ellerini usulca elbisenin üzerinden indirdi, bir şey yapmaya ihtiyacı vardı sanki.

"Anlat bana, Arthur."

"Nereden başlayayım?"

"Excalibur'u başarıyla çıkarışının hemen sonrasından."

Arthur yeniden onayladı. "Kısa bir süre sonra bana âşık olan Elizabeth isimli genç bir kadınla tanıştım. Çok tatlı ve sevimliydi. Ben de çok cesur ve güçlüydüm ve dünyanın benim olduğunu sanıyordum."

"Öyle de olmalısın. Başka kimsenin yapamadığı bir şeyi başarmıştın."

Arthur bağların hepsini bağladı ve dönüp koltuklardan birine oturdu. Isabel de diğerine oturdu. "Devam et," dedi.

"Bu tatlı genç kız onunla... sevişmeme izin verdi. Onun için oldukça acılı bir deneyimdi çünkü o zamanlar bu konularda yeterince bilgili değildim. Benim de ilk seferimdi."

"Kılıcı çıkarmayı biliyordun ama sokmayı bilmiyor muydun?" Arthur'un yüzünde beliren ifadeyi görünce kıkırdadı. "Özür dilerim. Bu çok kötü bir şakaydı."

Arthur başını eğdi. "Maalesef çok doğru. Yaptığım şey hakkında korkunç kâbuslar gördüm. Özür dilemeden ayrıldığım için. Tamamlamam gereken çok daha önemli görevlerim vardı. Aradan birkaç yıl geçti ama o günün kâbusu hâlâ zihnimdeydi. Elizabeth'le iletişim kurup nasıl olduğunu öğrenmek istedim. Bana doğum sırasında öldüğü söylendi."

"Lanet olsun! İşte Mordred geliyor."

"Çocuğun benim olduğunu bilmiyordum. Bunun doğruluğuna yemin ederim. Kardeşi çocuğu alıp büyüttü ve Mordred onun annesi olduğuna inandı. Onunla barışmaya çabaladıysam da kız kardeşi benden nefret ediyordu. Hiçbir girişimimi kabul etmedi. Düşününce çocuğun benim olduğunu anladım. Herkes için çok karmaşık ve korkunç bir dönemdi. Düzeltmeye çalıştım, Isabel. Bunu gerçekten yaptım."

"Sana inanıyorum, Arthur."

"Sana bu hikâyeyi anlatma sebebim bir başka kadını daha bu şekilde incitmekten çok korkuyor oluşum. Ve inan bana Isabel en çok da seni incitmekten korkuyorum."

"Gwen'in de seninle evlendiğinde bakire olduğunu sanıyorum."

"Bu doğru ama bunu biliyordum ve çok dikkatliydim. Ona hiçbir zarar gelmeyeceğinden emin olmak için çok dikkat ettim."

"O zaman neden benimle olmak kafayı sıyırmana sebep oldu?"

"Kafayı sıyırmak mı?"

"Neden durdun?"

Arthur başını iki yana salladı. "Anlamadın mı? Bedenim kontrolüm dışındaydı. Seni almak istedim. Seni ele geçirmek istedim."

"Eee? Ben de ele geçirilmeyi istedim."

Arthur ona baktı. "Canını yakabilirdim. Bunu zaten bir başkasına yaptım. Bununla yaşayamam."

"Korkmuş gibi bir halim mi vardı?"

"Hayır Isabel ama kadınların, ilk seferlerinde duyduğu acıdan haberdar değilsin."

Hadi oradan. Brian Gordon da en az Arthur'un o zaman olduğu gibi beceriksiz ve bilgisizdi. Ve evet, çok acıyordu. Ama bunu aşmıştı. Hem de çok çabuk.

"Benimle de Gwen'le olduğun gibi dikkatli olabilirdin."

"Olamazdım."

"Neden?"

"Çünkü Gwen'leyken tüm uzuvlarımı kontrol edebiliyordum. Elizabeth'le yaşadığım şeyden sonra bunu öğrenmiştim. Ve Gwen kırılgan bir sanat eseri gibi. Ona öyle davranmak kolaydı."

"Kırılgan bir sanat eseri olmadığımın farkındayım ama yine de kırıldım. Bu kadar farklı olan ne ki?"

"Sana söyledim Isabel, seninleyken kendimi kontrol edemiyorum. Şu bir gerçek ki hiçbir kadını seni istediğim gibi istemedim. Delikanlıyken ve şehvet gözümü döndürmüşken bile böyle bir şey olmamıştı."

Isabel çığlık atmak istedi. Hem çok mantıksızdı hem de çok mantıklı. O bir beyefendiydi hem de nazik bir beyefendiydi. Ama Isabel'in iyice gerilmiş bedeni çok kızgındı.

Yine de onu deli gibi istediğini duymak iyi gelmişti. Neden bakire olmadığını söylememişti ki? Yıllar içerisinde birkaç âşığı olduğunu? Ulu Tanrım, onun yaşına kadar girilmemiş bir vajina sonsuza kadar kapanmış bir şey olarak düşünülürdü.

O anı kaçırmıştı, tereddüdü buna mal olmuştu. Fena halde. Şu an gerçeği, yatak sporlarına alışık olduğunu söylemek samimiyetsizlik olacaktı. Muhtemelen baştan doğruyu söylemediği için de Arthur'u çok kızdıracaktı.

Benzeri olmayan bir yenilmişlik duygusuyla ayağa kalktı. "Sana dürüstlüğün için teşekkür ederim, Arthur. Keşke sorduğunda ben de aynısını yapmış olsaydım."

Arthur da ayağa kalktı. "Bu ne anlama geliyor?"

Isabel gözlerine bakamadı. "Şu an bir önemi yok."

Arthur uzanarak çenesini tuttu ve onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Benim için çok önemli. Sonuçta tek sahip olduğumuz şey, gerçek."

Ah Tanrım, kendini daha kötü hissetme ihtimali var mıydı? Bu topraklardaki hayatı tümüyle yalandı.

"Bunu başka bir zaman konuşabilir miyiz? Şu an bitkinim ve bu bitkinlik, umut ettiğim şekilde olmadı. Akşam yemeğinden önce ilgilenmem ve yapmam gereken çok şey var."

Arthur ona sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca baktıktan sonra başıyla kısa bir onay işareti verdi. "Bir başka zaman, o halde. Benim de işlerim var. Bugün kılıç ve okla kendimi geliştirip hareket etmedim, tembel ve şişman olmak istemiyorsam bunları yapmalıyım. Bu akşam, olabilir mi?"

Isabel'in kahkahası titrekti. Arthur'un bir kilo alıp biraz da kas kaybetmesi için en az bir yıl miskinlik yapması gerekirdi. Bedeni omuzlarından ayak tırnaklarına kadar mükemmel bir şekle sahipti. En azından öyle olduğu hissediliyordu. Bunu keşfe çıkmayı nasıl da istiyordu. "Olabilir. Bakarız."

"O halde seni akşam yemeğinde göreceğim."

"Göreceksin. Elimden geldiği sürece tek öğünü bile kaçırmam."

Arthur güldü. Hemen ardından Isabel daha ne olduğunu anlayamadan başını avuçlarının arasına aldı ve dudaklarını ele geçirdi. Durağanlaşan hormonları elektriğe çarpılmış gibi bir anda hayata döndüler.

Arthur, bugüne kadar tanıdığı hiçbir erkek gibi öpmüyordu. Dudakları sert ve kendinden emindi, onunkileri eritmeye kararlıydı. Dilini sadece dudaklarını tatmak ve Isabel'in diline dokunmak için kullanıyordu. Pek çok erkeğin yaptığı gibi onu gırtlağına kadar sokmaya uğraşmıyordu, onu oral seks yapar gibi kullanmıyordu, sadece oynuyor, eğleniyor ve Isabel'i çıldırtıyordu.

Uzun dakikaların ardından öpmeyi bıraktı ve alnını Isabel'in alnına yasladı. "Ah, Isabel. Tadın, kokun ve hissettirdiklerin dayanılır gibi değil," diye fısıldadı.

"Ah, seninkiler de," dedi Isabel.

"Akşam görüşeceğiz, değil mi?"

"Evet."

Arthur bunu hiç yapmak istemiyor gibi görünse de doğruldu. Bakışlarını baştan ayağa Isabel'in üzerinde gezdirdi. "İnan bana Isabel, utanmana hiç gerek yok. Çok güzelsin."

Yanından ayrılmak üzere harekete geçti ama Isabel koluna dokununca geri döndü. "Evet?"

"Sen de."

Sırıttı. "Öyle sanıyorsun. Bir gün bu sözünü geri alabilirsin. Bu bedende pek çok savaş yarası var, Isabel."

Onun zarar görmüş olması fikri ürpermesine neden oldu ama bu dünyanın koşullarını anlıyordu. Sonra Curtis ve Afganistan'ı düşündü, vahşetin hiç değişmediğini sadece şeklinin değiştiğini fark etti. Yine de o yara izlerini tek tek keşfetmek için sabırsızlanıyordu. Tabii buna fırsat bulursa.

Onunla birlikte kapıya kadar yürüdü, kapıyı açmadan önce onu durdurdu. "Arthur. Bir sonraki konuşmamızda sana gerçeği söyleyeceğime söz veriyorum. Çünkü haklısın. Sonuçta elimizde sadece o var."

Arthur gülümsedi. "Sabırsızlanıyorum. Son derece büyüleyici bir yaşamın var, Isabel."

Bir bilse.

"Bu akşam, o zaman," dedi Arthur hafifçe eğilerek.

"Evet. Dışarıda dikkatli ol. Kılıç oyunu muhallebi çocuklarına göre değildir."

Arthur güldü. "Muhallebi çocuğu ne demek bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum."

Arthur kilidi çevirip kapıyı açarken ikisi de gülümsüyordu.

Tebessümleri bir anda dudaklarında dondu.

"Mordred," dedi Arthur.

Kendini beğenmiş küçük piç kurusu Isabel'in kapısının karşısındaki duvara yaslanmış duruyordu. "Baba. Kontes. Tüm günü odada geçireceğinizden başlamıştım."

Arthur, Isabel'in ilk arzusunun oğlunun üzerine atlayıp gözlerini çıkarmak olduğunu biliyordu. Bir felaketin oluşmasını engellemek amacıyla hemen önüne geçerek onun yolunu kapadı. "Konuşmak

istediğin bir şey mi vardı, Mordred?" diye sordu. "Kapıyı vurman yeterliydi."

"Ah, konuşacak çok şey var," dedi Mordred. "Ve bir tanesi daha listeme eklendi."

"O zaman konuşalım, başka bir yere..."

"Seni kendini beğenmiş, hayvan taciz eden nankör sürüngen," diye tısladı Isabel, Arthur'un bariyerini aşmaya çalışarak. Hiç şansı yoktu, tanrılara şükür.

"Lütfen, Isabel," dedi Arthur. "Bu durumu benim çözmeme izin ver."

Isabel'in nefes alışverişi hızlanıyordu. "Seni takip etmediyse nerede olduğunu nasıl bileceğini düşünüyorsun?"

Mordred'ın sırıtışı arttı. "Kontes çok zeki. Ve güzel. Âşığını çok iyi seçmişsin. Onun hizmetlerini oğlunla paylaşır mısın, benim bir itirazım olmaz."

Arthur benzersiz bir öfkeye kapıldı. Öne atıldı Mordred'ı iki eliyle yakasından kavradı ve onu yeniden duvara yapıştırdı. "Hanımefendiden özür dileyeceksin, Mordred. Hemen şimdi."

Mordred'ın tebessümü yok olmuştu ama gözlerindeki kötülük parıltısı hâlâ oradaydı. Bu Arthur için çok üzücü bir görüntüydü. Oğlunu sarstı. "Özür dile. Seni Camelot'tan atıp ömrünün sonuna kadar girmeni engellemeden önce bunu yap."

"Söylediğim şey yalansa..."

"Doğru değil. Isabel'le ben âşık değiliz. Tekrar söylüyorum, Mordred. Hanımefendiden özür dile."

"Boş ver, "dedi Isabel yanlarına gelerek. "Bu çocuk dürüst bir özürden bile aciz."

Bunun hemen ardından son derece şaşırtıcı ve kayda değer bir hareket gerçekleştirdi. Kendi etrafında bir tur döndükten sonra bir bacağıyla havada uçarak Mordred'ın dizine tekme attı.

Mordred acıyla bağırdı, Arthur onu tutmasaydı yere devrilecekti.

"*Bu* Samara içindi. Nasılmış? Bir daha atıma yaklaşırsan çok daha kötüsünü alacaksın. Anlaşıldı mı seni küçük pislik?"

Arthur, oğlunun Isabel'e dikilen gözlerinde babasına karşı asla göstermediği bir ifade olduğunu fark etti. Saygı.

Mordred ayaklarının üzerinde durmaya çabalarken irkildi. "Yersiz sözler söylediysem özür dilerim, Kontes."

"Senin anlamsız sözlerinle ilgilenmiyorum, Mordred," dedi Isabel. "Hareketlerin nasıl biri olduğunu gösteriyor. Bu küçük gen havuzu savaşında büyütülüş şeklinin doğayı yendiğini gösteriyor seni küçük sürüngen."

Arthur'un onu yerden en az on beş santim yukarıda tutuyor olmasına rağmen Mordred yine de ona çıkıştı. "Basit bir fahişenin, tek oğlunu ve tahtının vârisini azarlamasına izin veriyorsun."

"Ah, şimdi de basit bir fahişe oldum," dedi Isabel ve bir kez daha saldırıya geçmeye hazırlandı.

"Isabel, hayır!" dedi Arthur. "Bunu benim bitirmeme izin ver."

Oğlunu bu hareketin canını ne kadar çok yakacağını bile bile yere bıraktı.

Mordred ciyakladı.

Oğlunun canının yandığını görmek acı veriyordu ama Isabel'e ettiği sözler canını daha fazla acıtmıştı. "Kontese hak ettiği saygı ve nezaketi göstereceksin," diye üsteledi Arthur. "Sana hiçbir şey yapmadı. Ona yanlış yapan sensin, hem sözlerinle hem de hareketlerinle. Bunu düzelt Mordred yoksa seni o bacağının üzerine pek

çok kez düşürürüm. Ya da daha da kötüsünü yapıp Kontesin sana istediğini yapmasına izin veririm."

"Yapacağım."

"Ne yapacaksın?"

"İşleri düzeltmeye çalışacağım."

"Yeterli değil," dedi Isabel, gözlerindeki ateş öyle güçlüydü ki tüm kaleyi ısıtabilirdi.

Arthur inlemeye yakın bir ses çıkardı. "Özür diledi, Isabel."

"Benden diledi, senden değil." Delici bakışlarını Mordred'a çevirdi. "Baban seni seviyor. Bir oğlu olduğunu bilmediği yılları telafi etmek için elinden geleni yapıyor. Sen de ona bunun karşılığını sadece nefretle, misillemelerle, kötü ve şeytani işler yaparak veriyorsun."

"Isabel," diye başladı Arthur ama cümlesini bitirmesine izin verilmeyecekti çünkü Isabel...

Parçalamak üzere.

Bir kez daha kafasındaki sesin nereden geldiğini bilemedi ama duruma çok uygun bir yorumdu, Isabel, Mordred'ı lime lime edecekti.

Isabel ona daha da yaklaştı ve konuşmaya devam etti. "O seni *seviyor*, küçük yabani. *Haberi olsaydı seni mutlulukla alıp büyütürdü. Ama bilmiyordu*! Hatası olmayan bir şeyin bedelini ödüyor. Sen de ona daha çok suçluluk yükleyerek bunu artırıyorsun. Taşımayı hak etmediği bir yük. Ya kendini topla ve babana hak ettiği saygıyı göster ya da ben senin hayatını tıpkı ona yaptığın gibi cehenneme çevireyim.

"Baban da bunu yapabilecek güce sahip ama sen onun sevgisine güveniyorsun, seni rahat ettireceğini ve güvende tutacağını biliyorsun. Benim de bunu yapabilecek gücüm var Mordred ve sana ne olacağı da umurumda bile olmaz, benim dünyamda babanın sevgisinin ardına sığınmanın bir anlamı yok. Beni sakın hafife alma. *Kapiş*?"

"Kapiş?" dedi Mordred'la Arthur aynı anda.

"Anladın mı?" diye açıkladı.

Mordred başıyla onayladı. "Ben... Kapiş."

"Özür dile."

"Özür dilemesine gerek..."

"Kesinlikle var."

Mordred yutkundu ve Arthur'un delikanlıyı gördüğü ilk günden bu yana gözlerinde ilk kez düşmanlık yoktu. "Ben... özür dilerim baba."

"Ne için?" diye üsteledi Isabel.

"Beni terk ettiğine inandığım için. Bana ne olduğunu umursamadığına inandığım için."

"Bu doğru değil oğlum. Bilseydim..."

Arthur devam edemedi, akmayan yaşların onu boğduğunu hissediyordu.

Isabel duvardan uzaklaştı. "Sanırım onu şifacına götürme vakti geldi. Muhtemelen o dizinin askıya alınması gerekecek."

Arthur, Mordred'ı belinden tutarak kucakladı.

"Baba! Bu şekilde taşındığım görülsün istemem."

"O dik basamakları tek başına inebileceğini mi sanıyorsun? Birilerinin geldiğini duyduğum anda seni yere bırakacağım. Tabii durumu idare edeceğiz, baba oğul yürüyüşe çıkmış gibi görüneceğiz ve baba oğul arasında konuşulan şeyleri konuşur gibi."

Onu kollarının arasında salladı, keşke Mordred bebekken de bunu yapabilmiş olsaydı. "Isabel?"

Isabel odasına girmek üzereyken geri döndü. "Evet?"

"Kendi şifacının nerede olduğunu biliyor musun, Dick'in? Benimki bugün dışarıda, uzak kulübelerdeki çiftçileri ziyaret ediyor."

"Son duyduğumda adamlarının boyun ve sırtlarını çatırdatıyordu. Sizin şifa odası dediğiniz yerde olduğunu sanıyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Arthur, bunun sebebi şifacısını ona yönlendirmiş olması değildi. Isabel'in bunu anladığını umdu.

"Bir şey değil. Ve tekrar özür dilerim, Mordred ama hak etmiştin." Sonra yeniden Arthur'a baktı. "Evet, anladım."

Babasının kollarının arasında duran Mordred'a baktı. "Ve sen küçük pislik seni şu an kimin taşıdığına dikkat et. Seni sandığından çok daha fazla seviyor. Onun sana olan sevgisi olmasa sadık adamları seni şimdiye kadar çoktan harcamışlardı. Bunlara ben de dâhilim."

Şifa odasına giden merdivenden inerlerken Mordred başını kaldırıp Arthur'a baktı. "Kontes Isabel sert bir savaşçı."

Arthur zorlandığını belli etmeyerek başıyla onayladı. Ne de olsa Mordred bebek değildi. "Öyle, özellikle de sevdikleri tehdit edildiklerinde ya da incindiklerinde. Onun atına zarar verdin mi Mordred?"

"Geçmeyecek bir hasar olmasını amaçlamadım."

"Bu çok korkunç bir şeydi."

"Evet, şimdi anlıyorum." Başını Arthur'un yüzüne yasladı, bu hiçbir şeye benzemiyordu. Arthur daha önce oğluna karşı hiç böyle hissetmemişti.

"Oğluna saldırdığı için onu kovacak mısın?"

Arthur bir an için duraksadı ve hemen ardından basamakları inmeye devam etti. "Evet. Aynı gün seni de onun atına saldırdığın için cezalandıracağım."

"Yani onun atını bana tercih mi edeceksin?"

"Hayır, Mordred, iyiliği kötülüğe tercih edeceğim."

"Hareketlerimi kötü olarak mı adlandırıyorsun?"

"Bunu söylediğim için üzgünüm ama evet. Masum bir hayvana saldırdın. Amacın neydi Mordred? Ne kazanacaktın?"

Arthur'un Mordred'ı kollarının arasında biraz kaydırması gerekti. "Evlat, lütfen amacını anlamama yardım et."

"Kontes bizi tehdit etti baba."

"Nasıl? Kibarlıktan başka bir şey yapmadı."

"Beni şifacıya kucağında götürüyorsun baba."

"Sen hayvanına zarar vererek onu kışkırttın."

Mordred bir süre bir şey söylemedi. "Onun krallığımıza karşı bir tehdit olduğunu hissediyorum."

Arthur birini merdiven boşluğuna fırlatmayı hiç bu kadar istememişti. Hem de bu kişi oğluydu. Kendini tuttu ve yoluna devam etti. "Neden? Kontes barış içinde geldi. Hepimizin yararına olacak anlaşmaları yapmaya geldi. O nasıl bir tehdit olabilir?"

"Ona duyduğun hislerin yüzünden bunu göremiyorsun."

Arthur yeniden durdu, bu kez oğlunun üzerinde tepinmeyi düşünüyordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Ona kur yaptığımda verdiğin tepkiden."

Arthur güldü. "Evlat eğer o yaptığın şeyin bir kadına kur yapmak olduğunu düşünüyorsan sana öğretmem gereken çok şey var."

"Sana Gwen'den çok daha fazla şey ifade ediyor."

Arthur bir kez daha duraksadı ama bu seferki düşüncelerinde yaşadığı bir duraksamaydı. "Onu çok kısa bir süredir tanıyorum. Hiçbir şey hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Değerlendirmeden yargıya varmak son derece tehlikelidir. Bu, savaş kaybettiren ölümcül bir kusurdur."

Yine bir sessizlik oldu, Arthur kollarının kısa bir süre sonra mücadeleyi kaybedeceğini hissetti. Oğlunu tutabilmek için kendini zorladı.

"Söyledikleri doğru mu?" diye sordu Mordred sessizliği bozarak.

"Kimin? Kontes Isabel'in mi?"

"Evet, söyledikleri doğru mu?"

"Doğru."

"Neden daha önce anlatmadın?"

"Evlat, sana yıllar boyunca bunu her fırsatta anlattım. Sen bana inanmayı reddettin. Kontes söylediğinde bunu nasıl kabul ettin?"

"Belki de bunu öfkeyle söylediği içindir, sen her zaman çok sakin konuşursun."

"Ahh, bunu aklımda tutmalıyım. Sana ulaşabilmek için bağırmaya başlamalıyım."

Aşağıdan gelen ayak sesleri üzerin Arthur Mordred'ı utanmaması için yere bıraktı. Basamakları tırmanan, genç Mary'ydi. Onlarla karşılaşınca durdu. "Affedersiniz kralım ve..."

"Oğlum, Mordred."

Mary reverans yaptı. "Efendim."

"Isabel'in odasına mı çıkıyorsun, Mary?"

"Evet, kralım. Banyosu için şifalı otlar götürüyorum. Bu... sizin için uygun mu efendim?"

"Kesinlikle," dedi Arthur. "Ve fırsat bulursan ona güzel çiçekler de topla."

"Peki, kralım. Ben... geçebilir miyim?"

"Elbette."

Mary gülümsedi ve yanlarından geçti. O merdivenin tepesine ulaşıp köşeyi döner dönmez Arthur oğlunu yeniden kucakladı. "Kesinlikle adam olmuşsun, Mordred. Fazlasıyla ağırsın."

Birkaç basamak daha indikten sonra Mordred mırıldandı. "Seni koruyordu. Seni fazlasıyla umursadığından eminim."

Arthur oğlunun kafasındaki bu fikrin nasıl oluştuğunu sorma gereği hissetmedi.

"Ben de onu umursuyorum, Mordred. O büyüleyici bir kadın."

"Kraliçeyle aranızdaki aşk ne zaman bitti? Kontes geldiğinde mi?"

Arthur neredeyse tökezliyordu. "Söylediğim gibi, Isabel'le ben âşıklar değiliz. Daha yeni tanıştık."

"Buna inanıyorum ama sorum bu değildi."

"Mordred sen benim oğlumsun. İster inan, ister inanma ama şu anda inanmak zorundasın çünkü kollarım bu yolculuğa dayanamayabilir, kral ya da köle hiç fark etmez her bireyin hayatının kendine ait kalması gereken özel bir kısmı vardır. Bu da benim hayatımın özel kalmasını istediğim kısmı, lütfen sorma."

Odaya varmak üzerelerdi, tanrılara şükür.

"Bunu sadece söyledim baba, kimseyi suçlamadım. Kontes aklından geçenleri açıkça söylüyor."

"Mordred, Kontes'in atına bir daha dokunursan onun bu kez bıçağıyla karşılık vereceğinden emin olabilirsin. Ya da daha kötüsü. Daha kötüsüyle karşılaşmayı isteyeceğini hiç sanmıyorum."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Mary, Arthur ile Mordred'le karşılaşmasından beş dakika sonra Isabel'in odasına uçarak girdi.

Akrobasi hareketlerini yapmasını engelleyen tek şey elindeki tepsiydi. Biraz daha muhteşem kokulu şifalı ot, çiçek ve dişlerini temizlemek için kullanmaya zorlandığı o lanet dala benzeyen şeyler.

"Merhaba, Mary," dedi Isabel genç kızın coşkusuna gülümseyerek.

"Tünaydın efendim!"

Masanın üstü daha önceki tepsilerle dolu olduğu için elindeki tepsiyi koyacak bir yer bulmak için etrafına bakındı. "Yatağın üzerine ne dersin?" diye önerdi Isabel.

Mary döndü ve durdu. "Bu sabah yatağınızı düzelttiğimden eminim."

Eyvah! Arthur'la çok ileri gitmemişlerdi ama örtüyü dağıtacak kadar da ileri gitmişlerdi. "Bu benim hatam Mary. Biraz... rahatsızdım."

"Hiç üzülmeyin efendim, hemen toplayacağım."

Isabel tepsinin yanına oturdu ve tepsinin diğer tarafına eliyle vurdu. "Eğer bir süre oturmayı başarabilirsen belki de bana seni neyin bu kadar heyecanlandırdığını söylersin."

"Gilda elbiseyi kolaylıkla benim üzerime göre yapabileceğini söyledi! Bu harika değil mi?"

"Ah Mary, gerçekten de öyle! Ama buna şüphem yoktu zaten." Mary'nin elini tuttu. "Çok güzel bir gelin olacaksın."

"Sayenizde, Kontes."

"Hey, elbisemin bununla bir ilgisi yok. Bunun sebebi sensin. Sen güzel genç bir hanımsın ve çuval da giysen parlarsın."

Elbette ki Mary'nin kafası karıştı. Isabel anlatmaya kalkışmadan önce neyse ki Mary omuz silkerek unuttu, Isabel'in ona iltifat ettiğine güveniyordu.

"Bu kadar da değil leydim, bir notum da var. Hem de kraliçeden!"

"Hem de kraliçeden! Çok etkileyici. Kraliçe bana ne diyormuş?"

"Sizinle çatida, terzilerin çalıştığı yerde buluşmak istiyor."

"Neden?"

Mary kıkırdadı. "Onlara erkek pantolonlarının kadınlar için nasıl dikileceğini öğretmeye çalışıyor. Ama hiç dikiş yeteneği yok. Hem de hiç."

"Boyuttan başka bir fark yok Mary ama onunla seve seve buluşurum, bugün hepimiz için güzel olabilir. Hadi gidelim."

Isabel, Mary'nin elini tuttu ve onu kapıya doğru yürüttü. "Bana yolu göster."

Mary onu labirente benzeyen merdiven ve koridorlardan geçirdi. "Leydim bu giysileri giyince ne tür oyunlar oynayacağımızı sorabilir miyim?"

"İçimizden geleni."

Mary yeni basamakları tırmanırken kıkırdadı. "Bazen ne dediğinizi anlamıyorum Kontes ama sormuyorum çünkü çok eğlencelisiniz."

Isabel onu durdurdu. "Mary, sen hep sahip olmayı istediğim kardeşsin."

"Ah, efendim, bu benim için o kadar çok şey ifade ediyor ki."

"Güzel. Artık bana Isabel diyecek misin?"

"Hayır, efendim."

Isabel sırıttı. "Evet, gerçekten de hep istediğim küçük inatçı kız kardeş." Yukarı doğru baktı. "Seni geçerim,"

"Cehennemde kar yağdığında," dedi Mary yarışa başladıklarında.

Mary ile Isabel devasa dikiş odasına geldiklerinde hâlâ soluk soluğaydılar. Gerçekten de şaşkınlık vericiydi! Burası *Singer*'i gururlandıracak şekilde tıkır tıkır dikiş diken en az elli kadınla doluydu.

Bazıları erkekler için yeni tunikler, bazıları da pantolon dikiyordu. Diğerleri de sade muslin elbiseler ve önlüklerle uğraşıyorlardı.

Mary, Isabel'in elini tuttu ve onu Betty White'ın kopyası olan bir kadının önüne götürdü. Mary'nin gelinliğiyle uğraşan bu kadın Gilda olmalıydı.

Isabel gülümseyerek elini uzattı. "Sen Gilda olmalısın."

"Evet, efendim," dedi kadın Isabel'in eline boğa yılanıymış gibi bakarken. Her şeyi bir kenara bırakarak ayağa kalkmaya yeltendi.

"Hayır, hayır! Lütfen otur," dedi Isabel. "İşini bölmek istemedim."

"Bizden biraz farklı konuşuyor, Mary."

Mary pufladı. "O başka bir topraktan ve orada öyle konuşuluyor. Ama o bir Kontes ve saygıyı hak ediyor."

Gilda homurdandı ve dikişine geri döndü.

Mary ayağını yere vurdu. "Bu elbiseyi bana o hediye etti."

"Yola düşme vakti," diyen Isabel oradan hızla uzaklaşmaya çabaladı.

Mary olduğu yerde kaldı ve Isabel'in kolunu yakalayarak sıkıca tuttu. "James, oğlunun müstakbel eşine böylesine güzel bir şeyi hediye eden kadına bu şekilde davranmandan hoşlanır mıydı?"

Kadın dikişi bırakarak başını yavaşça kaldırdı. "Yaptığınız çok kibar bir davranıştı, leydim. Size James ve Mary adına teşekkür ederim."

"Ve?" diye üsteledi Mary, Isabel'in kolunu hâlâ ölümcül bir şekilde tutuyordu.

"Ve müstakbel kızım yemin töreni sırasında yanında durmanızdan büyük bir gurur duyacaktır. Ona elbette ki bu ricanın aptalca olduğunu söyledim."

"Ben de Mary'nin yanında durmaktan gurur duyarım."

Gilda yeniden başını kaldırdı, iri kahverengi gözleri şaşkındı. "Gerçekten mi?"

"Elbette! Mary benim dostum." Neredeyse zıplamaya başlamış olan Mary'ye döndü. "Yerime tercih edeceğin daha yakın arkadaşların yok mu, Mary?"

Mary parmak uçlarında sıçramayı kesti. "Var, leydim. Ya da vardı. Ama benim seçimim sizsiniz. Bu sizi huzursuz etmezse tabii."

"Kabul edersem bana Isabel diyecek misin?"

"Hayır, efendim."

Isabel güldü. "Ben de demeyeceğini düşünmüştüm. Evet, memnuniyetle kabul ediyorum. Bu bugüne kadar benden istenen, her şeyden çok daha onur verici."

Gilda'nın çalıştığı bölümden ayrılmadan önce Isabel yan gözle baktı ve kadının yüzünde hafif bir tebessüm belirdiğini gördü.

Uzaklaşırlarken Isabel fısıldadı. "Çok işin var."

Mary ona sırıttı. "Ya da o sürekli olarak diken üstünde olacak."

"Paramı sana koyuyorum, bebeğim," dedi Isabel.

"Kraliçe burada leydim, ziyaretinizin asıl sebebi olan kişi."

"Majesteleri," dedi Isabel ve Mary'ye, "Bahse girerim ki reverans yaparken senden daha aşağı inebilirim," diye fısıldadı.

"Hah!"

İkisi birden çökmeye başladılar, aşağı, daha aşağı. Mary onu yine yendi ve Isabel onun üzerine düştü, yerde gülerek yattılar. "Bu bahislerimizin sonunda sahip olduğum her şeyi ele geçireceksin, Mary."

"O gerdanlığı çok istiyorum, Kontes."

"Eminim öyledir," dedi Isabel. "Ama vazgeçemeyeceğim tek şey o. Başka bir şey dene."

"Hemen kalkın," diye talep etti Gwen.

Isabel doğruldu ama ayağa kalkmadı. "Daha nazik bir tonlamayla Gwen, bu kadar kaba bir emri yerine getirip getirmeyeceğimi düşünmem gerek. O zamana kadar yerde hoşça vakit geçirmeye devam edeceğiz."

Mary'nin eğlencesi sona ermişti. Ayağa kalkmaya yeltendi ama Isabel onu tuttu.

Gwen şoka uğramıştı. "Bu bir emir değildi Kontes, sadece bir ricaydı."

"Kulağa daha çok bir emir gibi geldi Majesteleri. 'Seni küçümseyecek kadar kendimi beğenmiş biriyim' durumlarına hiç alışık değilim."

Oda sessizliğe gömüldü, sanki tüm sesler ortamdan emilmişti.

"Hiç böyle bir şey yapmadım," dedi Gwen.

"O zaman daha nazik bir tonlamayla söyle," diye öneride bulundu Isabel, Arthur'un kalbini ilk kazanmış olan kadına bakarak.

Ve sonra da kıran. Isabel, Gwen'i hem seviyor hem de ondan nefret ediyordu ve bu inanılmaz yap-bozda hangi parçanın hangi kategoriye girdiğini tam olarak bilemiyordu.

"Nazik olmama gerek yok," dedi Gwen, gözleri bir anda kısıldı.

"Görev tanımında yok mu? Ne yani, kendi statündekilere karşı zarif hareketler sergileyip diğerlerine cadı kraliçeyi mi oynuyorsun?"

Isabel inlemeleri duymazdan geldi.

Mary'yi de yukarı çekerek ayağa kalktı ama onu arkasına aldı. "Hayatını rahat yaşaman için tüm güçleriyle çalışan insanlarla birlikte eğlenmeyi öğrenmediğin sürece onlarla asla iyi bir iletişim kuramazsın. Bu insanlar senin yaşamını görkemli kılmak adına kıçlarını yırtıyorlar. Onlara birer pislik gibi davranırsan karşılığında ne sevgi ne de saygı görürsün. Bunu hak edemezsin."

Isabel, Gwen'in, "Başını kesin!" diyeceğini düşünüyordu. Ama Kraliçe'nin dili tutulmuş gibiydi.

Isabel'in başı şimdilik güvendeydi.

"Sen kibar bir hanımefendisin, Gwen. Neler oluyor? Sorun ne? Beni buraya gerçekten hoş bir şey göstermek için çağırdığını düşünmüştüm. Nedir o?"

Gwen şakaklarını ovaladı. "Evet, biz buraya... neyi görmek için gelmiştik, Jenny?"

Mary'den muhtemelen iki yaş daha büyük olan genç kız öne atıldı. "Buraya sizin talebinizle kadınlar için yapılan pantolonları görmeye gelmiştik."

"Talep etmedim, önerdim. Ama bu işe girişmiş olman harika bir şey, Gwen."

"Camelot'u ele geçirmeye çalıştın, Kontes," dedi Gwen.

"Pardon? Bununla hiçbir ilgim yok. Hoş bir sohbet ettik ve sen de bunun uygulanması gereken iyi bir fikir olduğunu düşündün."

"Yalancı! James ve Mary'nin düğün fikri bana aitti. Bu..." elini boş boş salladı, "bu benim fikrimdi! Onu çaldın. Onu benden çaldın."

"Tamam, o zaman. Hepsi senin fikrindi. Sorun yok. Burada patent peşinde değiliz."

Isabel etrafına bakındı, bütün yüzler şaşkınlıkla donmuştu. Muhtemelen kendisininki de.

"Bu sabah gereğinden fazla şarap içmiş olabilir mi, Mary?" Mary ile Jenny denen kızın endişeli bakışmalarını izledi, Jenny başını hayır anlamında iki yana sallayarak omuz silkti.

"Kâfir!" diye haykırdı Gwen.

"Küçük sözlüğüm yanımda değil Mary ama bu kelime cadı ya da o anlama gelen bir şey, değil mi?"

"Cadı kelimesinden emin değilim," diye fısıldadı Mary, "ama sizin yeraltı dünyasından geldiğiniz anlamına geliyor. Karanlık güçlerin olduğu yerden."

"Yani bu bir iltifat değil."

Mary gülemeyecek kadar korkmuştu.

"Gwen seninle bir yürüyüşe çıkıp bu konuyu konuşmaya ne dersin?" diye önerdi, Gwen'in kafasını ilk gölete sokup ayılana kadar orada tutması gerektiğini düşünerek.

"Benimle anca cehenneme gidersin! Kocamı, tacımı ve tahtımı istiyorsun, her şeyi biliyorum."

Isabel en yakınında oturan terziye döndü. "Lütfen git ve Kral'ı bul. Bulabilirsen benim adamım Tom'u da. Ama Kral Arthur'u bulman daha önemli. O daha başka kimin burada olması gerektiğini bilir."

Kız tereddüt etti. "Kral benim sözüme inanmaz."

"Lütfen ona bunun Isabel'in ricası olduğunu söyle. Acil olduğunu da. Sana teşekkür edecektir. Şimdi arkamdan geçerek son hızla koşmaya başla."

Kız bakışlarını ondan Mary'ye çevirdi. Mary ona bir işaret yapmış olmalıydı ki kız başıyla onaylayarak konuştu. "Evet, leydim."

Kızın hakkını vermeliydi; yıldırım hızına sahipti.

Ama Gwen bunu kaçırmadı, üstelik uyuşturucu almış gibi bir halde olmasına rağmen.

"Harika," dedi Gwen. "Diğerleri de gidebilir. Onlar masum ve bana zarar vermeye kalkışmadılar. Bunu sen yaptın."

"O zaman gitmelerine izin ver. Seninle özel olarak konuşalım."

"Hayır! Yapmaları gereken işleri var."

"Görünüşe bakılırsa, Gwen, bu kişisel bir mesele. Sadece ikimizin arasında. Başkalarının karışmasına gerek yok."

"James'i çaldın."

"James mi? Mary'nin James'inden mi bahsediyorsun? Arkadaşımın müstakbel kocası ve senin kocanın en güvenilir askeri olması dışında adamı tanımıyorum bile."

"Arthur'u benden çaldığın gibi onu da Mary'den çalacaksın." Gwen ürperdi ve bayılacakmış gibi göründü. Suçlayan kolunu indirmeden önce birkaç derin nefes aldı. "Çok özür dilerim. Sorun ne bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Isabel, sana kadınlar için üretilen pantolonlarda kaydettiğimiz ilerlemeyi göstermek istemiştim."

Tamam, bu çıldırma anı ya da sarhoşluk değildi. Isabel'in bilgisi ve konfor bölgesinin çok dışında bir şeydi.

"Gördüm, Gwen ve çok etkilendim. Önerimi uygulamaya koyduğun için teşekkür ederim."

"Önerin mi?" diye tiz bir sesle haykırdı Gwen. "Bu benim fikrimdi. Benim."

Isabel doktorların gelip Gwen'i tımarhaneye kapatmalarını diledi. Hiç şansı yoktu.

"James ve Mary'nin töreninin bir parçası da olmayacaksın," dedi Gwen. "Hepsi benim fikrimdi. Ve uygun gördüğüm şekilde yapılacak. Yoksa buna hiç sahip olamayacaklar."

Isabel tokat yemiş gibi hissetti. Mary titremeye başlamıştı. Isabel onun elini tuttu. "Benim sözlerim ya da yaptıklarım yüzünden Mary'ye herhangi bir zarar verirsen, onu ve James'i Dumont koruması altına alırım. Mary bana nedimelik ya da siz her ne diyorsanız, ki ben arkadaşlık olmasını tercih ederim, dışında hiçbir şey yapmadı. Onu işini mutlulukla yapmasından dolayı cezalandırmana izin vermeyeceğim. Üstelik işinde çok da iyi. Şimdi söyle bakalım bana, Kraliçe Guinevere bu oyunu nasıl oynamak istersin?"

Gwen bir kez daha kısa bir sessizliğe gömüldü. Ve ardından, yapılacak en komik şeyi yaptı. Kahkahalar atarak büküldü, Isabel ve muhtemelen odada bulunan herkes şoke oldu.

Gwen sonunda kahkahasını bastırmayı başardı ama bu oldukça uzun sürdü. Kalesine daha iki gün önce gelen ve kale çalışanlarının gönlünü, Gwen'in kraliçe olduğundan bu yana kazanamadığı bir şekilde kazanmayı başaran bir kadın, ona cehenneme gitmesini söylemişti.

Kontes, yerde bir hizmetçiyle yuvarlanmıştı ve ikisi de çok mutluydu.

Gwen hayatında kimseyle bu kadar yakın bir ilişki kuramamıştı. Aslında bunu hiç düşünmemişti de. Şu an zihinsel olarak pek iyi durumda da değildi. Duygularını kontrol edemiyordu.

"Mary'yi korumayı bırakabilirsin, Kontes. Ona zarar vermek gibi bir arzum ya da buna yönelik bir planım yok. Yemin ederim. Büyük salonda Mary ile James için güzel bir tören düzenleyeceğiz."

Hasar bekçisi durumunda olan Isabel sakinlemiş gibi göründü. "Bunu bir söz olarak kabul ediyoruz, Ekselansları."

Kontes, Mary'ye döndü. "En güzel reveransı kimin yapacağı konusunda ikiye bir bahse girer misin, Mary?"

Mary başını sallarken kızıl bukleleri şiddetle iki yana gidip geldi. "Hayır, efendim, Kraliçe'nin sabrını fazlasıyla zorladığımıza inanıyorum."

"Hayır," dedi Gwen. "Sesim sabırsız çıktıysa özür dilerim. Kontes, ben sadece size... yetenekli terzilerimizin yaptıklarını gösterecektim."

Isabel etrafına bakındı. "Büyük ilerleme kaydettiğiniz belli oluyor."

Gwen gülümsedi. "Evet, kadınlar için. Sabaha hepsi hazır olmalı."

Isabel'in yüzünde gördüğü ifade Gwen için fazlasıyla tatmin ediciydi. "Arthur'u benden almaya çalışıyorsun."

"Ciddi misin?" diye sordu Isabel. "Ben sadece ikinizi bir araya getirmeye çalışıyordum."

"Bu doğru kraliçem. James de duymuş," dedi Mary.

"Yalancı!"

Isabel ile Mary bakıştılar.

"Ona yalancı dediğinde bana da yalancı demiş oluyorsun," dedi Isabel.

Gwen bunu umursamadı. "Benim fikrim olan, kadınlar için oyun zamanına yarın sabah kahvaltıdan bir saat sonra başlıyoruz."

Etrafına bakındı, dikişlerini bırakmış olan, kadınlar hemen işlerine döndüler.

"Ah, Gwen, teşekkür ederim!" dedi Isabel üzerine atılıp ona sarılarak. "Ve sana karşı kibirli bir tavır sergilediğim için de özür dilerim."

Gwen geri çekildi, bugüne kadar bir kadının mutluluğunu bu kadar açıkça gösterdiğine hiç tanık olmamıştı. Gerçeği söylemek gerekirse kendisi de bu mutluluğu içinde hissediyordu.

"Pekâlâ, ilk oyun zamanı uğraşımız ne olacak?"

"Vay canına beni hazırlıksız yakaladın Gwen. Senin bu işi bu kadar çabuk gerçekleştireceğini hiç düşünmemiştim." Isabel odayı gözden geçirdi ve ellerini çırptı. "İşinizi böldüğüm için özür dilerim hanımlar ama oylama yapmak istiyorum."

"Oylama mı efendim?" diye sordu Mary, Isabel'in arkasından, hâlâ öne çıkıp Kraliçe'yle yüzleşmekten korktuğu ortadaydı. Gwen'in hizmetçilere daha iyi davranmaması üzücüydü. Onları sadece arzularını ve ihtiyaçlarını yerine getiren insanlar olarak görmesi acıydı. Çoğunun adını bile söyleyemezdi. Odadan uçarak giden kızın bile. Bu üzücü ve alçaltıcıydı. Kraliçe olarak başarısızdı. Pek çok yönden.

"Kaçınız yarın sabahki aktiviteye katılmak istiyor?" diye sordu Isabel. "Lütfen gerçekten istemiyorsanız el kaldırmayın. Gerçekten ilgileniyorsanız bunu yapın. İstemezseniz herhangi bir ceza olmayacak, öyle değil mi Kraliçe Guinevere? Bu onlara verilen bir emir değil."

"Seçmekte özgürler, Isabel."

"Kraliçe de aynı şeyi söyledi. Evet ya da hayır diyebilirsiniz, sonuçlarına katlanmanız gereken bir karar değil. Oynamamayı seçerseniz o bir saat size ait olacak, dilediğinizi yapmakta özgürsünüz. Kendinizi mutlu edecek bir şey yaptığınız sürece. Lanet olsun, erkekleriniz için soyunabilirsiniz bile."

Mary kıkırdadı.

"Ne oyun oynanacak?" diye sordu kadınlardan bir tanesi başını dikişinden kaldırmadan.

Gwen, bir fikri olmadığı için Isabel'e baktı. "Kontes Isabel, bu soruyu sizin cevaplamanız gerektiğine inanıyorum."

Isabel etrafını süzdükten sonra konuştu. "Yarınki havaya bağlı."

Tam o anda bulutlar aralandı ve bir gökgürültüsü etrafı sarstı.

"Kale içinde olması gerekiyorsa öyle olsun. Aranızda yağ satarım bal satarım oyununu bilen var mı?"

"Menüdeki gibi mi?" diye sordu bir tanesi.

"Oyundaki gibi."

Isabel ve Gwen merdivenden indiler. "Yağ satarım bal satarım mı?" diye sordu Gwen gülümseyerek.

"Hiç gerçek oyun oynamamış olan kadınlar söz konusu olduğunda küçükten başlamalısın."

Gwen ona dönmeden önce birkaç adım daha attı. "Oradaki huysuz halimden dolayı senden çok özür dilerim."

Isabel başını onaylarcasına salladı. "O da neydi, Gwen? Seni uzun zamandır tanımıyorum ama hiç sen gibi değildin."

"İkiniz, sen ve..."

"Mary. Onun adı Mary ve Arthur'un birinci adamıyla evlenmek üzere."

Gwen kızardı. "Evet, evet Mary. Kraliçeye yapılan reveransla alay ediyordunuz."

Isabel'in başı arkaya devrildi, tavan manzarası harikaydı. "Ah, kendini aş lütfen. Biz eğleniyorduk. Sana dair bir küçümseme yoktu. Yarışıyorduk."

"Bana küçümseme gibi geldi."

"Dur biraz, Gwen. Ne zamandan beri bunu umursar oldun? Bugüne kadar seni her şekilde zarafetini korurken gördüm. Bugünse pençelerin çıkıverdi. Hem de sebepsiz yere."

Gwen yere baktı, dizleri onu taşımayı reddeder gibiydi. Basamağa oturdu, Isabel de yanına oturdu. "Ne oluyor, Gwen?"

"Kıskanıyorum, Isabel."

"Tam olarak neyi? Bu sabahtan bahsediyorsan Arthur'la aramda hiçbir şey olmadı."

Tam olarak doğru değildi ama *neredeyse* hiçbir şey olmamıştı. Maalesef.

"Bu sabah mı?"

Isabel kendini sarsmak istedi. "Yani şey, biz konuştuk. Hep yaptığımız gibi konuştuk."

Evet, bu yeterince doğruydu. Konuşmuşlardı. Öpüşmüşler ve çırılçıplak ateşli, terli bir sekse çok yaklaşmışlardı ama bunlardan bahsetmeye gerek yoktu.

"Beni üzen şey Arthur'la aranızda olanlar değil."

Ah mükemmel, bu bir yeşil ışık mıydı?

"Ne o zaman?"

"Eğlencenizi gördüm, seninle..."

"Mary. Onun adı Mary!"

"Evet, çok üzgünüm, Mary. Onun seninle birlikteyken ne kadar mutlu olduğunu gördüm ve kıskançlık beni ele geçirdi."

"Neden?"

"Çünkü hizmetçilerimle aramda hiç böylesine dostça bir ilişki olmadı."

"Hey, onlar hâlâ sana sadıklar."

"Aynı şey değil. Kale hizmetçileri olarak zaten sadık olmak zorundalar."

"Ben sadakatin kazanılması gerektiğine inanırım, beklenmesi ya da zorla elde edilmesi gereken bir şey olmadığına."

"Nerde yanlış yaptım?"

"Asaletin ilk günden beri yaptırdığından farklı bir şey yapmadın. Tabii Prenses Di tam bir istisna..." Gerdanlığı vurdu. Isabel

içini çekti. "Onları insan olarak değil birer araç olarak görüyorsun. Onların isimlerini, yaşamlarında neleri sevip neleri sevmediklerini öğrenirsen, onlarla tek tek ilgilenirsen arkadaş olabilirsiniz."

"Sadece iki gecedir buradasın ve bunu yapmayı başardın."

Isabel, Gwen'in elini tuttu. "Sana hizmet eden insanlar sana sadıklar, Gwen. İnan bana çok daha kötü bir durumda olabilirdin. Mesela... Hitler olabilirdin."

Darbe.

"Ama değilsin. Duyduğum kadarıyla kalede çalışan herkes sana saygı duyuyor. Bu saygı olmasa sen ve Lancelot çok zaman önce sürülmüş olurdunuz."

Gwen'in başı hızla yukarı kalktı. "Pardon?"

"Ah lütfen Gwen, kalede bunun farkında olmayanlar sadece köpekler ve tavuklar. Köpeklerin yarısını da tanık kürsüsüne çıkarmam."

"Söylediğin şey çok saçma. Ben... Camelot'a ettiğim yeminleri her zaman ciddiye aldım."

"Arthur'a olanı o kadar da ciddiye almadın. Yoldan çıktığında bunu bozdun. Senin yeminini nasıl bozduğunu bilenlerin, ki inan bana herkes biliyor, konuşmasını yasakladığı için Arthur'a hakkını vermek gerekir."

Gwen ayağa kalktı. "Bu doğru değil."

Isabel başını kaldırıp ona baktı. "Hangisi, yeminini bozduğun mu herkesin bunu biliyor olması mı?"

Gwen ateş saçan gözlerle ona baktı. "Sen, Kontes, misafirperverliğimin sınırlarını aştın. Sen ve beraberindekilerin Camelot'tan ayrılmak için gerekli hazırlıkları yapmanızı rica ediyorum."

Isabel onun tırnaklarını inceledi, gerçekten maniküre ihtiyaçları vardı. Mary bu işi de yapabiliyor muydu acaba? Ya da bu konuda yetenekli bir arkadaşı var mıydı? "Âdet döneminde misin, Gwen? Ya

da yaklaşıyor mu? Çünkü gün boyunca öyleymişsin gibi davrandın. Bir iyi bir kötü. Duygularını kontrol altına alamıyorsun."

"Çık dışarı."

"Git ve bana bunu söylemesi için Arthur'u getir, o zaman dileğini yerine getireceğim." Isabel ayağa kalktı, bir saniyeden daha kısa bir sürede bir ejderhaya dönüşmüş olan ruhani güzelliğe sahip kraliçeden en az on beş santim daha uzundu. Kesinlikle âdet öncesi sendromuydu. "O da krallığınızdan ayrılmam konusunda seninle hemfikir olduğunu söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum. Mary düğününde yanında durmamı istedi ve orada olacağım, onun yanında duracağım. Sen ve Arthur buna itiraz ederseniz o zaman gidip ondan özür dileyeceğim."

Gwen hıçkırıklara boğularak yeniden merdivene yığıldı. "Neyim var benim?"

Isabel'in yüreği sızladı ve oturarak Gwen'i kucakladı. "Ayın bu zamanlarında olur."

"Ayın bu zamanlarında mı?"

"Tam olarak ne ad verdiğinizi gerçekten bilmiyorum. Benim zamanımda..."

Darbe.

"Yani benim topraklarımda âdet dönemindesin anlamına gelir. Yani ayın... aşağıdan kanadığın bölümü..."

"Tam o zamandayım."

"Gördün mü bak? Hormonlar son derece sevimsizdir."

"Hormonlar da kim? Tanımam gereken birileri mi?"

"Gerçekten tanımak istemezsin."

Gwen göğsünde hıçkırdı. "Bunları nasıl bilebiliyorsun?"

"İnan bana biliyorum, Gwen. Ayın bu zamanlarında adamların kafasına bakır tencereler indirmekle ünlüyüm."

Gwen kıkırdadı. "Sahi mi?"

"Sahi. Odama gidelim ve Mary sana çay getirsin. İçinde maydanoz, adaçayı, biberiye ve kekik olan bir çay."

Gwen ona baktı. "Sahi mi?"

Isabel omuz silkti. "Simon ve Garfunkel'da işe yaramıştı. Bizim için de yaramalı."

"Ve sonrasında belki biraz şarap isteriz."

"Bu da işe yarayabilir."

Isabel kendini Gwen'i odasına sürüklerken buldu. Odaya vardıklarında Mary oradaydı ve banyo küvetinin içine bir şeyler koyuyordu. Mary doğruldu, korku dolu gözlerle önce Gwen'e sonra da Isabel'e baktı.

"Özür dilerim, efendim! Banyonuzu hazırlıyordum. Hazır olduğunuzda geri gelirim."

"Biraz çay içmek istiyoruz," dedi Isabel.

"Çok üzgünüm, Mary," dedi Gwen, "güzel gününü berbat ettiğim için. Ayrıca çay değil şarap istiyoruz."

Isabel, Gwen'in ihtiyaç duyduğu son şeyin şarap olduğunu biliyordu ama onun durumundaki bir kadına bunu anlatmak çok zordu. Başını onaylarcasına sallarken, Mary'ye sessizce, "Özür dilerim," dedi.

"Kırmızı mı beyaz mı?" diye sordu Mary.

"İkisinden de," dedi Isabel. "Ve lütfen biraz peynir, et ve akıbetin kötü olmaması için bol bol ekmek."

Mary reverans yaptı, arkasından Isabel reverans yaptı ve Mary onlar yeni bir mücadeleye girişip gülme krizi başlamadan önce koşarak odadan çıktı.

"O yatağa tırmanabileceğimi hiç sanmıyorum, Isabel."

"Kendimizi yere bırakıversek ne olur, Gwen? Pijama partisindeki genç kızlar gibi sohbet ederiz."

Gwen hiç itiraz etmeden kendini yere bıraktı. "Bana ne oluyor, Isabel?"

"İnan bana sabah kendini çok daha iyi hissedeceksin." Dur, bu âdet sendromu. Ortalıkta yardım edecek bir eczacı olmadan birkaç gün sürebilirdi. "Ya da çok yakında."

Mary elindeki dolu tepsiyi düzgün taşımaya kendini o kadar kaptırmıştı ki neredeyse Kral Arthur'a çarpıyordu. Becerebildiği bir hızla durmaya çalıştı ama bu, tepsiyi daha büyük bir tehlikeye soktu.

Özürlerini sunarken bir yandan da reverans yapmaya çabaladı.

Kral tepsiyi dengelemesine yardım ettikten sonra elinden aldı. Yüzünde bir boğayı bile öldürebilecek bir tebessüm vardı. "Sorun yok, Mary. Seni ürküttüğüm için ben özür dilerim."

Mary'nin yeniden nefes almaya başlaması biraz zaman aldı.

"Kraliçe artık terzilerin yanında değil Kral Arthur, yani eğer oraya gidiyorsanız."

"Gitmiyordum. Gitmeli miydim?"

Demek Lily onu bulmayı başaramamıştı. "Artık gerek yok efendim, ben, efendim, Ekselansları efendim, beceriksizliğim için çok üzgünüm efendim."

Arthur usulca güldü. "Burada senin beceriksizliğin gibi bir durum söz konusu değil, Mary. Benim hatamdı." Üzerinde iki kadeh, iki çeşit şarap, çeşitli et, peynir ve ekmek olan tepsiye baktı. "Kontes Isabel'in odasına mı gidiyorsun?"

"Evet, efendim."

"Demek misafiri var."

"Evet efendim."

Mary uzun zamandır Kral'ın yanında değildi ama aldığı haberle incinen bir adamı çok iyi tanırdı. James'in ona yaptığı ilk iki teklifi geri çevirdiğinde gördüğü çene seğirmesi, göz kapaklarının yarıya inmesi ve hüzünlü bakışlar...

Sadakatini değerlendirdi ve Leydi Isabel'e ihanet etmediğine karar verdi. "Kraliçeyi ağırlıyor, lordum."

Kral bakışlarını kaldırdı, birkaç dakika önce orada olan parıltı geri dönmüştü. "Gwen'le mi?"

"Evet, lordum." Kalbinin hızla çarptığını hissetti. Bugün kraliyet ailesi mensuplarını iki kez mutlu etmişti. Gerçekten de mutlu bir gündü. Bunu biran önce James'e söylemek istiyordu.

"O halde izin ver de tepsiyi kapıya kadar senin için taşıyayım, Mary."

"Ama efendim!"

"Şişşt! Oldukça sessiz yaklaşacağız. Ve seni girişte tek başına bırakacağım. Benim orada olduğumu asla bilmeyecekler."

"Ama tepsiyi taşımanıza izin veremem kralım. Bu benim işim."

"Bunu bir devlet sırrı olarak saklayacağız," dedi kral son derece çekici bir tebessümle. "James leydisine bir leydi gibi davranmayışımı asla affetmez."

"Ben bir leydi değilim lordum, sadece hizmetçinizim."

Merdiveni çıkıp koridorda ilerlemeye başladıklarında Kral konuştu: "Tüm Camelot çalışanları kadın ya da erkektir, başka bir değil."

Mary gülümsedi. "Siz ve Leydim Isabel iyi anlaşırsınız. O da bir saat önce dikiş odasında tüm kale çalışanlarına gösterilmesi gereken saygı konusunda hemen hemen aynı şeyi söyledi."

"Öyle mi?"

"O inanılmaz biri lordum. Bana karşı son derece nazik, cömert ve gerçeği söylemek gerekirse beni güldürüyor."

Kral başıyla onayladı. "Anlıyorum, demek o mükemmel."

"Eee..."

"Bana bir kusur bul, Mary."

Mary tereddüt etti. Kral ona sırıttı. "Hadi devam et. Bir tane söyle."

"Dişlerini ve nefesini temizlemesi için getirdiğim aletler konusunda biraz seçici. Sıklıkla Listerine denen bir şeyden bahsediyor. Ve ip denen bir şeyi istiyor."

Mary, hanımının kapısına birkaç adım kala Kral'ı durdurdu. "Haddimi çok aştım. Kontesin bana güvenmesini çok istiyorum."

Kral başıyla onu onayladı. "Eğer Kontes hakkında söyleyebileceğin tek şey dişlerinin durumuysa ona ne kadar sadık olduğunu da fark etmelisin."

"Başka söylenecek bir şey yok. Elbette başka şeyler de olmalı, bunu itiraf ediyorum. Bunu söylememeliydim biliyorum ama bunun için özür de dilemeyeceğim. Yine de özür dilerim. Çünkü başka bir şey yok ama olsaydı da..."

Arthur sırıtarak, "Anladım Mary," diye fısıldadı.

"Düğünümde yanımda duracak efendim."

"Ben de James'in yanında duracağım."

Mary kalbinin yerinden fırlayacağını sandı. "Bu doğru mu?"

"O istedi, ben de kabul ettim. Bir sorun mu var?"

"Hayır, efendim. Hayır, yok. Gerçi Kraliçe, Isabel'e buradan gitmesini söyledikten sonra, yeminlerimizi Dumont'da etmemiz gerekebileceğini düşünmüştüm. James'in henüz bundan haberi yok. Ama sanırım bana olan aşkı yeminimizi nerede edeceğimizin önemli olmadığını düşünmesine yeter."

Kral tepsiyi bıraktı. "Kraliçe, ne zaman Isabel'in Camelot'tan gitmesini istedi?"

Mary bir anda yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti. Kraliçe ile kontesin merdivendeki konuşmalarına asla kulak misafiri olmamalıydı. Sadece Isabel'in, ah Tanrım onu Isabel olarak düşünüyordu, ona ihtiyacı olmadığından emin olmak istemişti.

Kral'ın yüzüne bakamadı. "Söyleyemem, efendim."

Kral onu omuzlarından tuttu. "Ne zaman Mary? Lütfen söyle bana."

Mary tüm dikkatini terliklerine vermişti. "Konuşmalarını dinlemek istememiştim."

"Lütfen söyle bana."

"Kontes ve ben dikiş odasında eğleniyorduk. Kraliçeyi neyin sinirlendirdiğini bilmiyorum. Ama çok sinirliydi ve bunun ardından hatırladığım şey kraliçenin bir yandan güldüğü bir yandan da ağladığı ve kontesin ona yardım ettiği. Dinlemek gibi bir çabam yoktu, sadece kontesin bana ihtiyacı olup olmadığını merak etmiştim. Kraliçe... pek, iyi görünmüyordu. Kontesin ise bana ihtiyacı yoktu. Kraliçe'nin ona ihtiyacı vardı. Basamakta oturmuş konuşuyorlardı. Sonra Isabel... Yani Kontes... Onu kaldırdı ve odasına getirdi. Kraliçe korkarım iyi değil ve Kontes ona yardım etmeye çalışıyor."

Arthur başıyla onayladı. "Devam et."

"Kontes Isabel çay istedi ama kraliçe şarap getirmemi söyledi. Isabel de peynir, et ve ekmek istedi sonu kötü bitmesin diye; yani o öyle söyledi. İçeride neler olduğunu bilmiyorum, efendim ama yanlarından ayrılırken oldukça mutlu görünüyorlardı. Kontesin hayatından endişe etmiyorum yoksa olaya karışan ilk ben olurdum."

"Öncesinde kontes için korktun mu?"

"Korktum efendim."

"Gwen'den mi? Kraliçenden?"

"Bu soruya cevap veremem. Kontes Isabel sorsa bile cevap vermem."

Arthur onayladı. "Cevap vermemen çok şey söylüyor aslında. Senin sadakatini de gösteriyor, Mary. Bu çok önemli. James şanslı adam." Tepsiyi bıraktığı yerden alarak Mary'ye verdi. Dengelenene kadar tutmaya devam etti, bu biraz vakit aldı çünkü yardım eden kişi kraldı.

"Mary," dedi kral gözlerinin içine bakarak, "senden casusluk yapmanı istemiyorum ama yanlış bir şey olduğunu hissettiğin anda bana bildir."

"Ne gibi?" diye sordu dizlerinin bir kez daha titrediğini hissederek.

"Bir kişinin diğerini tehdit etmesi gibi bir şey olduğunda."

"Kontes birini asla..." Durdu. "Diğerinin de bunu yapabileceğini düşünmüyorum."

"Burada, koridorda duracağım ve senden içeride görüp hissettiğin şeyleri bana bildirmeni istiyorum. Detayları istemiyorum, içeride ters bir şey olduğunu da sanmıyorum ama dâhil olmadan önce bunu bilmeliyim."

"Böyle mi yapacaksınız?"

"Eğer Gwen, Isabel'e zarar vermeye kalkışırsa evet, yapacağım."

Mary kapıya doğru ilerlerken onun Kontes Isabel'in Kraliçe'ye bir zarar vermesinden endişelenmediğini fark etti. Mary de bunun olacağını düşünmemişti. Çok garip ama ikisi de Kontes'in refahına Kraliçe'ninkinden fazla değer veriyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Arthur, Isabel'in odasının dışında beklemenin fazlasıyla saçma olduğunun farkındaydı. Gwen'in Isabel'e zarar verebileceği konusunda da kesin bir dayanağı yoktu.

Ama koruma duygusu onu ele geçirmişti. İşin şaşırtıcı kısmı ise koruma ihtiyacını hissettiği kişi karısı değildi.

Mary sonunda odadan çıktı, nefesi kesilmiş gibiydi. Doğruca ona koşarak reverans yaptı. "Kralım."

"Anlat, Mary."

"Kontes bu notu size vermemi istedi efendim. Kraliçe iyi değil."

"Teşekkür ederim," derken notu Mary'nin elinden bir an önce söküp almamak için kendini tuttu. Onu aldı ve çaresizlik içinde yavaşça açtı. *Arthur, Gwen'in tıbbi bakıma ihtiyacı var. Lütfen Gwen'i yatak odanıza götür ve Tom'a haber yolla.*

Arthur notu elinde buruşturduktan sonra kenara fırlattı. "Teşekkür ederim, Mary. Lütfen gidip Isabel'in adamı Tom'u bul," dedi fırtına gibi kapıyı vurup Isabel'in odasına dalmadan önce.

Karşısındaki görüntü şaşkınlık vericiydi. Isabel, Gwen'in göğsünü pompalıyor, duruyor ve ona birkaç kez öpücüğe benzer bir şeyler veriyordu.

Arthur, Isabel için mi endişelenmişti?

"Ne yapıyorsun?"

"Sanırım bir tür şoka girdi," dedi Isabel aynı işlemi yeniden yapmaya başlamadan önce oflayarak.

Isabel, Gwen'in ağzına doğru üflerken burnunu kapatıyordu. Bu şoke ediciydi. "Dur!"

Isabel üflemeye benzeyen şeyi bırakıp yeniden pompalamaya benzeyen işleme başladı. "Gwen'in yaşamasını istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu.

"Elbette istiyorum."

"O zaman geri çekil! Belirtileri görmem gerekirdi. Hezeyanları, ruh halindeki değişiklikler. İsa aşkına, bunun âdet dönemi sendromu olduğunu düşündüm."

"Yardım etmeliyim."

"O zaman bana biraz su getir."

Suyu doldururken dehşet içerisinde seyretmeye devam etti. Tam o sırada Gwen öksürdü ve başını salladı.

Isabel geri çekilerek oturdu ve alnını sildi. Sonra Gwen'i oturur pozisyona getirdi ve Arthur'un getirdiği su bardağını aldı. "Hoş geldin, Gwen. Bu biraz endişe vericiydi. Lütfen bir yudum al."

Gwen bardağı altından tutarak başına dikmeye çalıştı ama Isabel buna izin vermedi. "Hayır, bir seferde bir ya da iki yudum içebilirsin. Kaybettiğin suyu sana kazandıracağız ama birdenbire değil."

Arthur daha önce kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Karısına ne olduğunu bilmiyordu, Isabel'in biraz önce ne yaptığını

bilmiyordu, bir bardak su getirmek dışında işe yarar hiçbir şey yapmamıştı. Kendini koltuğa bıraktı.

Bu işi çözümlediğinde, karısının tıbbi bir sorunu olduğu ve aşkı için kıvrandığı kadının da gözlerinin önünde onun hayatını kurtardığı sonucuna varıyordu. Ve o çaresizlik içinde orada durmuştu.

"Arthur."

Duydu ama kulaklarındaki uğultu onu engelledi.

"Arthur!"

Gözlerini açtı.

Isabel oturduğu yerden ona bakıyordu. "Arthur, kabak tadı verdiğini biliyorum ama lütfen karını yatak odanıza taşır mısın? Şimdi iyi ama yine de Tom'un onu kontrol etmesinde yarar var."

"Ama Tom diş şifacısı."

"Benim topraklarımda ne şifacısı olursan ol tıbbın her konusunu bilmen gerekir. Buna en iyi tanıyı koyacak kişi odur."

"Ta..."

"Ne olduğunu bulacak. Ama Gwen'in yatağına gitmesine yardımcı olmalıyız. Hadi kalk bakalım koca oğlan. Karını odanıza taşı."

O sırada oda dolmuştu. Isabel hepsini kontrol altına aldı. "Mary, lütfen Kral ve Kraliçe'nin odasına mümkün olduğu kadar çok temiz su götür."

"Evet, efendim."

"Jenny, lütfen Tom'a kraliçenin bugün çayına ya da diğer yemeklerine koyduğu her tür şifalı ot ve çiçeği Tom'a götür."

Jenny denen kız reverans yaparak odadan çıktı.

"Mordred! Ah seni ayakta ve ortalıkta görmek güzel." Bacağına baktı. "Görünüşe bakılırsa Dick bacağını bir şeylerle sağlama almış."

"Ben de yapabileceğim ne varsa yapmak isterim, Kontes."

Isabel onayladı. "Öncülük yapmaya ne dersin? Böylelikle Gwen yatağına taşınırken yolumuza bir engel çıkmaz."

"Zevkle, Kontes," dedi Mordred.

Arthur oğlunun bir işe yaradığı için duyduğu gururla yüzünün ışıldadığını görünce neredeyse sırıtacaktı. Arthur oğluna uzun zaman önce dersini vermeliydi. Isabel hızlı ve şaşırtıcı bir tekmeyle Arthur'un yapamadığını yapmıştı.

"Arthur!"

Başını sallayarak tüm pişmanlıklarından arınmaya çalıştı. "Evet, bana da ne yapmam gerektiğini söyle."

Isabel başını kaldırıp baktığında Arthur aralarındaki bağı hissetti. Ama şu an bunu sebeplendirecek vakti yoktu. "Gidebilecek durumda mı?" diye sordu.

"Evet, Mordred da yolu açacak."

Arthur son derece hasta görünen Gwen'in üzerine doğru eğildi. "Kollarını boynuma dolayabilecek misin, Gwen?"

"Lance?" diye sordu Gwen alçak sesle.

Arthur onu neredeyse olduğu yere bırakacaktı.

Isabel kolunu tuttu. "İkimizden başkası duymadı, Arthur. Onu kucakla ve yatağınıza götür."

"Onun yatağı. Artık benim değil." Yine de Gwen'i kucakladı. "Mordred, oğlum, sanırım eşlikçimiz sensin."

"Evet, efendim, gerçi tercih ettiğinden biraz daha yavaş olabilir."

Arthur odadan çıkmadan önce arkasına döndü. "Kraliçe'yi kurtardığın için teşekkür ederim."

Isabel ona gülümsedi. "Camelot'ta bir an boş geçmiyor."

Gwen pençesini boynuna geçirince Arthur irkildi. "Durum tersine olsaydı o senin canını kurtarmak için senin yaptığın kadar çok uğraşmazdı, bunun farkındasın değil mi?"

"Ben uğraşacağını düşünmeyi tercih ediyorum."

Arthur başını iki yana sallarken gülümsedi. "Bu krizi atlattığımızda sana la-la ülkesi diye adlandırdığım bir yerden bahsetmeliyim."

Gwen'i odadan çıkarırken Isabel'in müzikli kahkahası kulaklarına doldu.

"Efendim, siz miydiniz!" dedi Mary odaya hızla daldığında. Kendini Isabel'in üzerine öyle bir fırlattı ki neredeyse düşmesine sebep oluyordu.

"Ben değildim, Mary. Bunu kimin ve neyin yaptığını bilmek istiyorum."

Mary gözlerini önlüğüyle ovuşturarak doğruldu. "Bilmiyorum ama aynısı sizin başınıza gelmeyecek."

Mary doğruca küvete gitti ve içindeki otlarla çiçekleri çıkarmaya başladı.

"*Mary.*"

"Kimsenin seni zehirlemesine izin vermeyeceğim, Isabel. İzin vermeyeceğim."

Isabel sırıttı. Mary'nin unutup ona kontes, madam ya da her ne lanet şey varsa söylemek yerine Isabel diyeceğinin üzerine iyi bir bahse girmiş olsaydı keşke.

"Mary."

"Ya size yapılmış olsaydı? Ya ben size sizi hasta edecek olan bir şeyi servis yapmış olsaydım? Sizin kraliçeyi kurtarmak için yaptığınız şeyi nasıl yapacaktım?"

Hâlâ Gwen'in başına gelenlerin şokunu atlatmaya çalışan Isabel'e arkasını döndü. Mary'nin önlüğü bir süre önce banyosunu cennete çevirmek için suyun içine atmış olduğu ot ve çiçeklerle doldu.

"Onları yeniden küvete at, Mary."

"Hayır, atmayacağım," dedi Mary, çilleri yüzünün geri kalanından çok daha kızgındı. "Tehlikeli olabilirler."

"Mary, lütfen. Rica ediyorum, emretmiyorum."

"Peki ya reddedersem?" diye sordu Mary çenesini havaya dikerek.

"O zaman senden çıkıp banyom için yenilerini toplamanı isteyeceğim."

Mary'nin omuzları çöktü, dönüp önlüğünün içine topladıklarını banyoya döktü. "Ama sizi zehirlerden nasıl koruyacağım?"

Isabel sırıttı. "Küvete benden önce atlamak ister misin?"

Mary kıkırdadı. "Siz isterseniz, Kontes."

"Banyo suyunu içmek ister misin?"

Mary daha da kıkırdadı, duramayacak gibiydi. Yere çöktü. "Eğer beni senin kadar güzel yapacaksa... Isabel."

Isabel bir an için donakaldı. Onu hangisi daha çok etkilemişti? Mary'nin sonunda ona adıyla hitap etme cesareti göstermiş olması mı yoksa söylediği tatlı sözler mi, bilemedi. Bu sözlerin şoku çok kısa sürdü. Gülerek kendini hâlâ kıkırdamakta olan Mary'nin yanına attı. Onu yakaladı ve sarıldı.

Isabel, Mary'yi omuzlarından tutup kendinden uzaklaştırana kadar birlikte güldüler. Ellerini Mary'nin saçlarının arasından geçirerek onları geri itti.

"Mary, sen çok güzel, genç bir kadınsın. Keşke senin yaşındayken senin kadar güzel olsaydım. Kahretsin, bana on üç yaşındayken erkeklerin ne dediğini biliyor musun?"

Mary başını iki yana salladı. "Hayır... Ne?"

Ah, yüce tanrılar, hatırlayamıyordu. Burunlarının kanamasına sebep olacak bir isim taktıklarını hatırlıyordu ama bu takma adı hatırlayamıyordu.

Sırık.

Bunu da öğrendiğin için teşekkür ederim, Viviane.

Bir şey değil. Sadece bir hatırlatma.

"Bana sırık derlerdi. Çok inciticiydi."

"Ne anlama geldiğini bile anlamadım," dedi Mary.

"Yaşıma göre çok uzun ve çok zayıftım. Çocuklar benimle acımasızca alay ederlerdi. Ama işin gerçeği kötü insanlar kötü sözleri kendilerini daha iyi hissetmek için söylerler. Çok uzun bir zaman önce sırık olmaktan kurtuldum. Birileri sana kötü bir şeyler söylerse bil ki onlar önemsiz kişilerdir. Yorumları hiçbir anlam ifade etmez ve asılsızdır. Sen güzel, genç bir kadınsın. Camelot krallığında yüksek konuma sahip bir adamla evleniyorsun. Ve seni temin ederim ki James seni güzel bulmasa sana evlenme teklif etmezdi. Bu seni mutlu etmiyor mu?"

Mary başını eğdi. "Bazen James böyle yüksek konumda olmasaydı diye düşünüyorum."

"Neden?"

"Çünkü o zaman arkadaşlarım bana bu kadar çabuk sırt çevirmezlerdi."

"Sana cephe mi aldılar?"

Mary başıyla onayladı ve bir damla yaş dizine düştü. "Ve bunun ardından sizin hizmetçiniz olunca daha da uzaklaştılar."

Isabel, Mary'nin gözlerinde yaşadığı kalp kırıklığını görebiliyordu, nasıl bir dünyada yaşıyordu da arkadaşlarıyla erkeği arasında seçim yapmak zorunda kalıyordu? Ya da başarıyla hiçbir şey yapmamak arasında. Kendi dünyasında da hâlâ bu tür şeylerin olduğunu tahmin

etti. Mesela aptal, bağnaz bir baba kızının ölmesini başka bir ırktan ya da dinden olan bir adamla evlenmesine tercih edebiliyordu. Ama bu. Bu çok yanlıştı.

"Mary, James'i seviyor musun?"

"Ah evet, onu çok seviyorum."

"Güzel. O zaman evlendikten sonra senin adına mutlu olan arkadaşlarını hatırla. Evlendikten sonra statün yükseldiğinde onları da kendinle birlikte yükselt. Gözlerini ya da yargılarını kıskançlık bürüyenleri de unut ve sadece istediğini yap. İster affet ister görmezden gel. Ama senin için mutlu olanları asla ve asla unutma. Tamam mı?"

"Kontes Isabel, sizi asla unutmayacağım."

"Unutmasan iyi olur!" Isabel bunun çocukluk olduğunun farkındaydı ama kendini Mary'ye çok yakın hissediyordu. Sanki asırlardır tanışıyorlardı. Sadece birkaç gün mü olmuştu yani?

Küçük parmağını kaldırdı. "Hayat boyu küçük parmak arkadaşı olacağız, kabul ediyor musun?"

Mary kafası karışmış bir şekilde baktı. Sonra anladı. Küçük parmağını kaldırdı ve parmaklarını birbirine kancaladılar.

"Yaşam boyu küçük parmak arkadaşlığına, Mary. En önemli bağ."

"Yaşam boyu arkadaşlığa," dedi Mary.

Isabel gözlerine dolan yaşları geri itti. Sonunda ayağa kalktı ve Mary'yi de çekerek kaldırdı. "Şimdi, küçük hanım, gidip diğerlerine bana bol bol sıcak su getirmelerini söyle."

Mary küvete baktı. "Isabel, ya..."

"Kraliçe onu midesine indirdi, Mary, içinde yıkanmadı."

"Bundan emin misin?"

"Jenny'nin haberlerine bakılırsa Tom bundan emin. Kraliçenin kusarak onu sisteminden atmasına yardımcı olmuş."

"Bu hiç hoş değil."

"Bir de bana sor."

"En kısa zamanda sıcak suyun getirilmesini sağlayacağım."

"Teşekkür ederim, Mary."

Mary gitmek için arkasını dönmeden önce birbirlerine muhteşem bir dostluk tebessümü sundular. Mary tekrar ona dönerek Isabel'i şaşırttı. "Bugün seninle çok gurur duydum, Isabel."

Isabel öylesine mutlu oldu ki bir hafta süreyle gülerek uyuyacağına dair iddiaya bile girerdi. "Teşekkürler Mary. Bu sadece gençliğimde aldığım bir eğitimdi."

Ve keşke Afganistan'da Curtis üzerinde de denemiş olsaydı. Ama o kadar çok kan vardı ki...

"Ve Isabel?" dedi Mary bir kez daha.

"Evet, Mary?"

"Kral senin için çok endişelendi."

"Benim için mi?"

"Kraliçe için de endişelendi tabii ama dışarıda dururken içi içini yiyordu. Seni soruyordu.

"Bildirdiğin için teşekkür ederim. Yemekte onu her şeyin yolunda olduğuna ikna ederim."

Uzun ve rahat bir banyonun ardından Isabel, kendini yenilenmiş gibi hissetti ama hâlâ biraz bitkindi. Vaatlerle dolu bir gün ne kadar da kötü gitmişti.

Mary'nin Isabel'in ona ne zaman ihtiyaç duyacağını bilmek gibi esrarengiz bir yeteneği vardı. İçeri girdi, giyinmesine yardım etti ve saçını yaptı. Bugün uzun, basit bir örgü yapmıştı. Örgü boynundan kıvrılarak Isabel'in göğsüne doğru iniyordu.

"Öğleden sonra ve akşam saçlarına takarım diye sabah çiçekler toplamıştım ama bugün olanların ardından..." Ürperdi.

"Mary, kraliçeyi hasta eden şeyin çiçekler olup olmadığını bile bilmiyoruz. Daha önce de konuştuğumuz gibi, zarar veren her neyse onu yemiş ya da içmiş olmalı."

"Dikkatli olmaktan zarar gelmez."

Batıl bir inançtı ama Isabel bunu dile getirmedi.

"Sana şifacı Tom'dan bir mesaj var," dedi Mary ayağa kalkıp yaptığı işe hayranlıkla bakarken. "Seni kraliçenin yatak odasına çağırıyor."

Isabel ayağa kalktı. "Elbette, yolu göster."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kraliyet yatak odası Isabel'inkinden çok da uzakta değildi. Mary ona bu yakınlığın, misafire verilen bir onur olduğunu söyledi. En önemli konuk, kral ve kraliçenin odasına en yakın olan odada kalırdı.

Kraliyet yatak odası gerçekten de krallara layıktı. Duvarların çoğu halılarla kaplıydı, *Camelot arması yatağın başucunda asılı olan olmalı,* diye düşündü Isabel.

Yatak tenteliydi, avcı yeşili ipekler üzerini kaplamış yanlardan aşağı dökülüyordu. İpekler geri çekilmiş ve Gwen'in rahatça görülebilmesi için altın kuşaklarla bağlanmıştı. Gwen solgun ve çelimsiz görünüyordu.

Tom ortama sıcak, pembe bir ışıltı vererek çıtırdayan şöminenin yanındaki iri koltukta uyukluyordu. Isabel odada başka kimsenin olmadığını görünce içeri girdi, hızlı ve sessiz adımlarla dev boşluğu geçti ve usulca Tom'u sarstı.

Tom irkilerek ve homurdanarak uyandı, doğrularak gözlerini kırpıştırdı. "Ah, Isabel. Güzel, sensin."

Ayağa kalktı ve yüzünü ekşiterek daracık pantolonunu çekiştirdi. "Benim krallığımda çok daha iyi pamuklu kumaş ve şortlar var," dedi.

Isabel usulca gülerek ona sarıldı. "Biraz komik görünüyorsun." Sonra geri çekilerek yüzünü inceledi. "Size iyi davranıyorlar mı? Sizi yemekler dışında pek göremiyorum."

"Burası ortaçağ Hilton olsaydı beş yıldız verirdim. Evet, üçümüzü de gayet iyi ağırlıyorlar. Neyse ki Göllerin Leydisi evden birtakım lüksler getirmemize izin verdi."

"Sahi mi? Mesela?"

"Harry sandığında bir deste oyun kâğıdı buldu. Hizmetçileri yataklarına gönderdikten sonra birkaç el poker oynuyoruz."

"Hey, bir dahaki sefere beni de çağırın."

Tom sırıttı. "Bunu yapmaktan kaçınıyoruz. Üniversitedeyken paralarımızı çalıyordun."

"Ah, hadi canım."

Sırıtmaya devam ettiler. O ve Tom üniversitede birkaç kez çıkmışlar ve arkadaş olarak daha iyi olduklarına karar vermişlerdi. Sonra başlıca görevleri birbirlerinin ruh ikizlerini bulmak olmuştu. Birbirlerini hatırlanamayacak kadar çok sayıda tanımadıkları kişilerle çıkmaya zorlamışlardı. Sonunda Isabel harç yatırmak için beklerken tanıştığı tatlı bir kız olan Brenda Newesome'la Tom'un arasını yapmış ve kazanmıştı.

İlk bakışta aşktı; Tom ve Brenda o günden beri beraberlerdi ve üç çocukları vardı, ikiz erkekler ve tapılası küçük bir kız.

"Ah, Tom, çok üzgünüm. Brenda ve çocuklar umarım endişeden çıldırmamışlardır."

"Hey ben bir görselim unuttun mu? Göllerin Leydisi evdeki hayatın aynen devam ettiği konusunda bizi temin etti. Burada tek gerçek olan sensin."

Isabel onu Oklahoma'da özleyen biri olup olmadığını merak etti. İnsanlar onu arıyor muydu? Cesedini bulmuşlar mıydı?

Hayır, Isabel bulunmadın. Sen görevlerin için ortadan kaybolmakla ünlüsün. Camelot'taki olaylar çözüldüğünde hikâyen yaşadığın yerdekilere anlatılacak.

Teşekkür ederim, Viviane.

Bana Arthur için ideal kadını seçme gururunu yaşattığın için ben teşekkür ederim, Isabel.

Isabel tüm bu övgülerden kaçmak istiyordu. Sıkıntıda olan insanlara yardımcı olmaktan mutluydu ama içinde buna devam ederek yaşamasının beklendiğine dair bir his vardı. Isabel kendini biliyordu, kendi hatalarını. Mükemmellik onun lügatinde yoktu. Guinness Rekorlar Kitabı'nda "Hayatınızın İçine Kaç Kez Edebilirsiniz?" kategorisine adı yazılabilirdi. Büyük harflerle.

Zihnini toparladı. "Hastan nasıl?" diye sordu.

"Ah, evet." Birlikte yatağın yanına gittiler. Gwen'in üzerine gecelik giydirilmişti. Isabel mantıksız bir şekilde bu soyup giydirme işini Tom'un, Gwen'in oda hizmetçisiyle ya da nedimesiyle ya da her ne diyorlarsa onunla birlikte yapmış olmasını umuyordu, Arthur'un değil.

Bu aslında saçma bir düşünceydi çünkü kral karısını pek çok kez çıplak görmüştü.

"Kraliçe onları çıkardıktan sonra mide içeriğini incelemek benim için ayrı bir zevk oldu. Açıkça belli oldu ki en son bol miktarda yabani mantar yemiş. Sabah öğününü hazırlayan aşçıdan öğrendiğime göre kraliçe onları yeni bulmuş ve sabah yumurtasının içine konmasını rica etmiş."

"Zehirli mantar mı?"

"Tahminime göre öyle."

"Bu, halüsinasyonlarını açıklıyor mu? Mantıksız davranışlarını? Kalp krizini?"

"Aletlerim yok ama o bir kalp krizi değildi, katıksız saf bir zehirlenmeydi. Kalp masajı yaparak onun hayatını kurtardın ve ben yardıma gelene kadar yaşamasını sağladın, Izzy."

Isabel gülümsedi. "Kalp masajı. Bana çok uzun zaman önce öğretmiştin."

"Bu kadar iyi bir öğrenci olduğunu kim bilebilirdi? Ben deney mankenim olmayı kabul ettiğinde sadece eğlendiğini düşünmüştüm."

"Onu nasıl kusturdun?"

Tom yüzünü buruşturdu. "Eski yöntemle. Süper modellerin yöntemiyle."

"Gırtlağa sokulan iki parmak."

"Aynen. Bu onu hiç mutlu etmedi. Hatta neredeyse parmaklarımı ısırarak koparıyordu. Ama sen olmasaydın o şimdi burada olmazdı, Izzy."

Arthur kapının eşiğinde durup Isabel'le diş doktorunun yakınlığına tanık olurken midesini alt üst eden kıskançlığa inanamadı. Karısı için endişeleniyor olmalıydı. Gwen ya da Camelot'a zarar vermek isteyen muhtemel bir katil olup olmadığını düşünmeliydi. Ama aklı sadece Isabel ve diğer adamın birbirlerine dokunduğunu algılıyordu. Diş doktorunun tüm dişlerini kırma isteğini bastırmaya çalışarak odaya girdi.

"Hepsine tanık oldum," dedi.

İkisi birden döndüler.

"Arthur!" dedi Isabel.

"Kral Arthur," dedi dişleri ağzında olan Tom beceriksiz bir şekilde eğilerek. Dumont'da formaliteler yoktu herhalde, hepsi de bu konuda çok başarısızdı.

"Bugün çok fazla şeye tanık oldum," diye ekledi. "Ve minnettarlığımı kelimelerle ifade etmem çok zor."

Tom ve Isabel sırıtarak bakıştılar ve aynı anda konuştular. "Hey, işimiz bu."

Gülüştüler, Arthur ise kaşlarını çattı.

Isabel gülümsedikten sonra Tom'un koluna girdi ve eğlenerek kalçasını kalçasına vurdu. "Biz yıllardan beri arkadaşız, okuldan bu yana, Ok..."

"Dumont'da," diye araya girdi Tom.

"Evet, Dumont'da."

Arthur onların birbirine geçmiş olan kollarına bakınca Isabel, Tom'dan ayrılarak hafifçe yana çekildi.

Kral, Gwen'e baktı. "İyileşecek mi?"

"Tamamıyla. Yatakta dinlenmeli ve az miktarda su içmeli. Eğer çok içmeye kalkışırsa durdurulmalı. Her şeyden ufak ufak. Yemeğe yavaş yavaş alıştırılmalı. Başlangıçta tavuk ya da et suyu, belki pilav ve ekmek tatlısı. Bir süre yağlı ve ağır şeyler yok. Birkaç gün sonra hiçbir şeyi kalmaz."

"Bütün bu bilgiyi hizmetçisi Jenny'ye iletmeliyim."

"Çoktan hallettim," dedi Tom. "Ona talimat verdim ve dinlenmeye gönderdim çünkü fazlasıyla sarsılmıştı. Kısa bir süre sonra yerimi almak üzere gelecektir."

"Yani zehirli madde senin de şüphelendiğin gibi mantarlar mıydı?" diye sordu Arthur.

"Öyle olduğundan emin gibiyim. Jenny'nin söylediğine göre her gün yaptıklarından farklı bir şey yapmamış."

"Peki Gwen mantarları aşçıya kendi mi götürmüş?"

"Evet. Burada herhangi bir tuzak yok, Kral Arthur. Yalnızca korkunç bir kaza."

"O mantarları nereden bulduğunu merak ediyorum. Çevre bahçelerde onlara benzer bir şey hiç görmedim. Sanırım bu tür şeyleri yeterince takip etmiyorum."

"Onları güneydoğu sınırındaki en uzak kulübenin orada bulmuş," dedi Tom. "Kusarken, en azından bu kadarını söylemeyi başardı."

Arthur'un gözleri önce irileşti ve hemen ardından kısıldı. "Bahsettiğin kulübeyi biliyorum."

"O zaman size bahçıvanlarınızın oraya gidip hepsini en kısa zamanda toplayıp yok etmelerini öneririm. Birileri daha bu ölümcül zehirleri potansiyel lezzet olarak görmeden bu yapılmalı."

Arthur başıyla onayladıktan sonra karısına baktı. Yatağının yanına bir iskemle çekip oturmalı, başını beklemeli ve yüzünü okşama ihtiyacı hissetmeliydi.

"Eğer ikinizi başbaşa bırakmamızı istersen," dedi Isabel, "çıkabiliriz."

"Gerek yok," dedi Arthur karısına bakarken. "Benim sağlayabileceğimden çok daha iyi bir bakıma sahip gibi duruyor." Tom'un elini tutup sıktı. "Size minnettarım."

Isabel biraz şaşırdı. Buraya geldiğinden bu yana normal bir el sıkışmayla karşılaşmamıştı. Bunun henüz keşfedilmemiş olduğunu düşünmüştü. Erkekler arasında yüzük öpme, yere eğilme ve erkekçe onaylama homurtuları vardı.

"Hakkınızı ödeyemem. İkinizin de. Onun hayatını kurtardığınız için demek istiyorum."

"Hiç gerek yok, efendim," dedi Tom. "Bu..."

"Sizin işiniz," diye bitirdi cümleyi Arthur, dudaklarında küçük bir tebessüm belirirken. "Burada olduğunuz ve bunu yaptığınız için minnettarım."

"Bir şey değil."

"Sana eşlik edebilir miyim, Kontes?" diye sordu Arthur.

"Edebilirsiniz," dedi Tom, Isabel cevap veremeden önce. "Ve sakın unutma Izzy, iddiamız hâlâ devam ediyor."

"Bunu münasebetsiz bir teklif olarak göreceğini biliyorum," dedi Arthur büyük salonun bitmek tükenmek bilmez gibi görünen merdivenlerinden inerken, "ama benimle birlikte Gwen'in o mantarları bulduğunu sandığım kulübeye kadar gelir misin?"

"Suç mahalline mi?" diye dalga geçti Isabel ama Arthur'un şaşkınlığını görünce iç geçirdi. "Evet, zehirleri bulmana yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Kuru otlarla dolu, rüzgârlı patikalarda ilerlediler, yürümeye devam ettikçe bitki örtüsü yoğunlaşıyordu. Önceki fırtınanın etkisi hızla geçmiş ve güneş yeniden parlamaya başlamıştı.

İkisi de suskundu, bir süre sonra Arthur, "Gwen'in yanında kalmadığım için benim bir pislik olduğumu düşünüyor olmalısın," dedi.

"Bunu yargılamak bana düşmez Arthur."

"Her konuda bir fikrin var Isabel, bu konuda da olmalı.

Isabel durdu ve onun yüzüne baktı. "Gerçekten fikrimi istiyor musun? Ne olursa olsun?"

Arthur sırıttı. "Evet, Kontes, gerçekten istiyorum."

"Harika, o zaman hazır ol sert adam. Bunlar sadece ilk aklıma gelenler."

"Hazırım."

"Lance ve Gwen'in buluştukları kulübeye gittiğimizi düşünüyorum. Son buluşmalarının ardından Gwen'in mantarları bulduğunu tahmin ediyorum. Onun yanında oturmadın çünkü ikiyüzlü davranmayı reddediyorsun. Ölüm tehlikesini atlattığından emin oldun ve etrafındakilerin ona iyi bakacaklarını biliyorsun."

"Şu ana kadar hepsi doğru."

"Beni durdurma, hızımı aldım bir kez."

Arthur sırıtmaya devam etti, lanet olsun Isabel bunu seviyordu. Ama Kral sessizliğini korudu.

"Buraya gelmemi sadece sana yardımcı olmam için istemedin, o güzel ve gizli yerde yalnız olmak istemedin. Bana kalede söyleyemediğin şeyleri söylemek istedin. Kısacası Arthur, benimle yalnız olmak istedin."

"Şimdi konuşabilir miyim?" diye sordu, gözlerinde bir parıltı vardı.

"Konuşabilirsin."

"Haklısın ama önemli bir noktayı kaçırdın."

"Neymiş o?"

"Kulübenin Lance ve Gwen'in buluşma yeri olduğunu düşündüğüm için yalnız gelmek istemedim. Düşünmeden hareket etmekten korktum ve ani tepkilerimi engellemesi için mantığın sesini yanımda getirdim."

"Anlıyorum." Isabel onu durdurdu. "Arthur, benden en az on beş santim uzunsun ve kilon da muhtemelen benimkinin iki katı. Kafana koyduğun şeyi yapmana nasıl engel olacağım bana söyler misin lütfen?"

"Bir kere öncelikle Mordred'la nasıl başa çıktığını gördüm."

"Arthur, o sırada sen onu tutuyordun. Aynı şey değil."

"Ve ikincisi sözlerin her tür silahtan çok daha güçlü. Bir kılıca karşı koyabilirim ama senin sözlerine ve düşüncelerine karşı savunmasızım."

Bu itiraf Isabel'i hayrete düşürdü. Herhangi bir insan üzerinde böyle bir güce sahip miydi? "Bana çok fazla güveniyorsun, Arthur."

"O kulübeyi yakıp yıkma arzum depreştiğinde bunu göreceğiz."

"Pekâlâ, seni bundan vazgeçirecek bir açıklamam var. Yangını kontrol altına alamazsan sadece kulübeyi değil pek çok şeyi yok edersin."

"Gördün mü bak, soğukkanlı düşünce benim basit ve dar görüşlü zihnime hemen nasıl da işliyor."

"Masum bir kulübeyi yıkman orada olanları değiştirmez Arthur. Olaylara kulübe sebep olmadı."

Arthur, Isabel'i dirseğinden tuttu ve yürümeye devam ettiler. "Kadere inanır mısın, Isabel?"

"Evet, inanırım. Gerçi kader bazen ilginç dönüşler yapıyor bunu da itiraf etmeliyim."

"Bu nasıl oluyor?"

"Mesela, Camelot'a geliş sebebimin bambaşka bir şey olduğunu sanıyordum ama kader komplo kurarak onu tamamen değiştirdi."

"Komşu topraklara sahip olmamızı hâlâ Dumont ve Camelot'un ortak çıkarı olarak görüyorum."

Isabel bunu aklına bile getirmemişti ama onu düzeltmedi. "Sana katılıyorum bu, gerçekleştirilmesi zor bir şey değil."

"Ama şu an kaderin aklında başka bir şey olduğuna inanıyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Bu ne olabilir?"

"Bu kulağa kendini beğenmişlik gibi gelebilir."

"Dinliyorum."

"Buraya, Camelot'u ele geçirmek isteyenlerden kurtulmanda sana yardımcı olmaya geldiğimi düşünüyorum."

"Bu hiç de kendini beğenmişlik değil. Hatta oldukça dokunaklı ama benim teorim biraz daha farklı."

"Tamam, seninkini duyalım."

"Buraya beni kurtarmak için gönderildiğine inanıyorum."

Yok artık, taşı tam da gediğine koymuştu. Pekâlâ, tam değil. Göllerin Leydisi'nin nihai amacı Merlin'i kurtarmaktı ama bu önce Arthur'u kurtarmak anlamına geliyordu. "Sen... nasıl?" diye sordu dikkatle, kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başlamıştı.

"Evet, bunun farkında değil misin? Şövalyeleri masa etrafına toplama hayalini kurarken evliliğim büyük bir sorun yaşıyordu ve ben Camelot'un, tüm Briton'un geleceği konusunda o kadar coşkuluydum ki bunu göremedim."

"İhanetin iğrenç kokusu dayanılmaz olduğu sırada sen ortaya çıktın. İşin içine kader girdi ve seni bana verdi."

Isabel güldü. *Bu Viviane'ın gülüşüne benziyordu.* "Ben bir hediye değilim, Arthur."

"Benim için öylesin."

Isabel'in buna bir cevabı yoktu. "Kulübe ne kadar uzakta?" diye sordu.

"Kontes Isabel, sanırım bugüne kadar imkânsız olduğunu düşündüğüm bir şeyi başardım. Dilinin tutulmasına sebep oldum."

Isabel umutsuzca söyleyecek bir şeyler bulmaya çabaladı, esprili, aptalca ya da zekice hiç fark etmezdi. Arthur haklıydı. Dili tutulmuştu.

Hediye mi? Kimse onu daha önce bir hediye olarak değerlendirmemişti. Bir lanet olabilirdi.

Arthur güldü. "Gel, Isabel. Hemen dönemecin arkasında."

Patikadaki dönemece yaklaşırlarken Arthur kolunu kaldırdı ve bir parmağını dudaklarının üzerine koydu. Isabel ilk anda şaşırdı, muhtemelen Arthur'un tatlı itirafından dolayı hâlâ sersem gibiydi.

Sonra o da duydu. İleride bir hışırtı vardı. Arthur hızlı bir hareketle sırtındaki ok çantasından bir ok çekti, yayını kaldırarak oku yerine koydu. "Burada kal," dedi usulca.

Tehlikeli bir panter gibi, karşılaşacağı av her neyse onunla yüzleşmek üzere ileri atıldı.

Isabel'in kalbi göğsünü delmek üzereydi. Arthur için duyduğu korku hızlı hızlı nefes almasına sebep oluyordu. Gerdanlığının ucundaki gözyaşı damlasını avuçladı, gücünü uyandırmanın zamanı olup olmadığını merak etti.

Hayır, Isabel. Daha zamanı değil. Gücü gerektiği zamanda kullan... şimdi değil.

Vay canına, Viv kafiye denizinde boğuluyordu.

Arthur rakipsiz bir savaşçıdır; onun o kendini beğenmiş kıçını korumasına izin ver.

Arthur iri bir meşe ağacının ardında siper aldı, etrafına bakındı, yayı hâlâ gürültünün geldiği noktaya çevriliydi.

Bedeni dik ve gergindi, Isabel bu adamın savaşta düşmanıyla karşılaşmak üzereyken nasıl olduğunu az da olsa görmüş oldu.

Sonra, birdenbire omuzları gevşedi, yayını indirdi, oku çantasına geri koydu.

"Lance," diye seslendi. "Benim, Arthur."

"Lordum," diye cevap verdi Lance, "geldiğinizi duymadım."

Arthur arkasına baktı ve Isabel'e ilerlemesi için el salladı. "Kontes Isabel ile birlikteyim Lance, buraya şeyi aramaya..." Sustu. Isabel yanına gelmişti ve ne olduğunu anladı. Büyüleyici güzellikteki

ahşap kulübenin önündeki açık alanda Lancelot dizlerinin üzerine çökmüş, vahşi hareketlerle mantarları yerden çıkararak yanındaki büyük yığına ekliyordu.

Kulübede Gwen'in dokunuşları kendini gösteriyordu. Dış duvarlara çiçek kutuları asılmıştı; içleri kadife çiçekleri, hercai menekşeler, minyatür aslanağızları ve petunyalarla doluydu. Yabani çiçekler yapının diğer yanını süslüyordu. Burnuna hafif bir çiçek kokusu geldi ama ormandaki bitkilerin nemli kokuları bu kokuyu bastırıyordu. Açık alan, mayın tarlasına benziyordu.

Isabel'i gören Lance ayağa fırlayarak reverans yaptı Isabel onun yaşlarla ıslanmış olan yüzünü gözden kaçırmadı. "Kontes," diyerek yanaklarını silmeye çalıştı.

Arthur, Isabel'i dirseğinden tuttu ve alanda ilerlediler. "Mantarların tehlikeli olduklarını anlamış olduğunu görüyorum Lance."

"Onu neredeyse öldürüyorlardı," dedi Lance boğulur gibi bir sesle.

"Ama öldürmediler, bunu hızlı davranan..."

"Şifacım Tom'a borçluyuz," diye araya girdi Isabel.

Lance elindeki mantara baktı ve yığının üzerine atmadan önce ezdi.

"Kontes, şifacınız biraz daha farklı bir hikâye anlattı. Size nasıl teşekkür borçlu olduğumu... yani kral adına minnettar olduğumuzu anlatamam."

"Hayır, hayır, borçlu değilsin."

"Biz de suçluları bulmak için keşif gezisine çıkmıştık, Lance," dedi Arthur, "sonrasında bahçıvanları onları toplayıp yok etmeleri için göndermeyi planlamıştım. Görünüşe göre sen bizi bu dertten kurtarıyorsun."

"Bunu... bunu yapmak benim için bir zevk efendim. Onlara bir başkasının da tıpkı... tıpkı kraliçe gibi rastlayıp aynı hatayı yapma-

larından korktum, tanrılar korusun ama bir ya da birkaç çocuğun da başına gelebilirdi."

"Gerçekten de tanrılar korusun. Tüm bulduklarını topladıktan sonra bu yığını ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Onları yakmayı planladım efendim."

"İyi fikir. Yalnız ateşe hâkim olmayı unutma, Lance. Kontrolden çıkıp kulübeyi de yakmasını hiç istemeyiz."

Isabel tebessümünü gizledi, bu yolda gelirken Arthur'a yaptığı uyarının bir benzeriydi.

"Lance, izninle bunlardan bir tanesini kaleye götürüp aşçıya uyarı olarak göstermek istiyorum. El değmemiş bir tanesini götürmeyi tercih ederim, topladıkların ezilmiş gri yeşilliklerden başka bir şeye benzemiyorlar."

Lance hemen eğildi ve topraktan yeni bir taneyi daha çıkardı. Sonra ayağa kalktı, bir adım atıp eğilerek, "Bu işinizi görür mü kralım?" diye sordu.

"Kesinlikle, Lance," dedi Arthur onu alıp kalçasına asılı olan keseye koyarken. "Pekâlâ, sen devam et. Camelot insanlarının güvenliği için duyduğun endişeden dolayı sana teşekkür ederim."

"Hizmetinizdeyim efendim. Her zaman."

Gwen'e hizmet etmekle meşgul olmadığı zamanlarda, diye düşünen Isabel, bu düşüncesinin iğrençliğinden dolayı zihnen kendini tekmeledi. Evli bir adamın peşine arzuyla düşmüş biri olarak onu yargılama hakkına sahip değildi.

Lance'in her zaman Arthur'un hizmetinde olacağına dair yaptığı tutkulu açıklama aslında iyi bir asker olmasının dışında anlamlar taşıyordu. Bu çocuksu samimiyetin ardında aslında büyük bir suçluluk duygusu yatıyordu.

Isabel kulübenin içini görmek için ölüyordu ama bunun Arthur'a yapılan bir hainlik olacağını biliyordu, bu nedenle kendini tuttu.

"Kaleye dönelim mi artık?" diye önerdi. "Akşam yemeğinden önce Samara'yı kontrol etmeliyim."

"Elbette." Gitmek üzere döndüler ama Arthur hızla geri döndü. "Lance."

"Efendim?"

"Lütfen öfke ve hüznünün yargılarını gölgelemesine izin verme. Sen fark etmeden yanına gelmeyi başarabildiysem aynısını başkaları da yapabilir."

"Evet, lordum."

"Sen tanıdığım en keskin duyulara sahip olan kişisin. Onları kullan. En iyilerimden bir tanesini kaybetmek istemem."

"Evet, lordum."

"O ateşe de dikkat et."

"Evet, lordum."

Arthur yeniden dönerek Isabel'e kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

"Hadi gidelim," dedi Isabel, elini mutlulukla pazısına koyarken.

Isabel fısıldamadan önce birkaç dakika yürüdüler. "Sen inanılmaz bir adamsın, Arthur."

Arthur ona şaşkınlıkla baktı. "Öyle düşündüğün için çok mutlu oldum ama bunu söylemene ne sebep oldu?"

"Bir başkası olsa oğlanı yere sererdi."

"Kısa süreli bir haz ve ağrıyan eklemler dışında bu neyi çözerdi ki?"

"Ah, bilmiyorum. Belki de ona yolunun yanlış olduğunu öğretirdi."

"O sınır çoktan geçildi, Isabel. Olanları geri almanın bir yolu yok ve bu Gwen'e olan hislerini de değiştirmez. Onu, hissettiği aşk yüzünden dövemem."

"Bu doğru."

"İlk şüphelendiğimde aralarında kıvılcımlanan bu ateşin suyla söndürülebileceğini ummuştum. Artık buna inanmıyorum ve böyle umutlar beslemiyorum. Gerçeği dile getirmek gerekirse, Lance'e içimden geçenleri söyleyecek olsam ona iyi dileklerimi söyler ve Gwen'e hak ettiği mutluluğu sonsuza kadar yaşatmasını isterdim."

"Muazzam bir affetme kapasiten var, Arthur."

Arthur bunu düşündü. "Onların neler hissettiğini yeni yeni anlamaya başladığımı düşünecek olursak, belki de o kadar değildir. Böylesine derinden sevip bunu gösterememek ya da dünyaya ilan edememek çok ağır bir yük olmalı."

"Neden Lance'e bu hislerini özel olarak söylemiyorsun? Bu, yükünü hafifletebilir."

"Bunu dile getirdiğim, bildiğimi söylediğim anda bu konuşma ne kadar nazik ne kadar anlayışlı olursa olsun onu ihanetle suçlamış olurum Isabel."

"Bunu Gwen'e söyledin. Onu suçlamış olmadın mı yani?"

"Ona sadakatsizliğinden haberdar olduğumu söyledim. O imalardan anlar. Bunu dilediğim anda dinleyen herkese ilan edebileceğimi *ve bunun karşılığında en ağır bedeli ödeyeceğini de* bilir. Hayatına dikkat edecektir."

"Sürekli bu tehditle yaşamak çok hoş olsa gerek."

"Böyle bir şeyi ona asla yapmayacağımı da bilir."

"Ona olan sevgine çok güveniyor."

"Sanırım öyle. Onun refahına çok önem verdiğimi biliyor. Muhtemelen sevgi ile şefkatin aynı şey olmadığının farkında değil ve bu sevgi işini fazla ciddiye alıyor. Ama artık böyle bir şey yok."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Arthur güldü. "Ne zamandan beri izin alıyorsun?"

"Şimdi. Çünkü dürüst bir cevap vermen benim için çok önemli."

Dönemeci döndüler ve kale göründü. Ter ve hayvan kokuları onu neredeyse boğacaktı. Orada da sakınmak istediği kokular olmasına rağmen arkasını dönerek ormana geri kaçmak istedi.

"Sana karşı hep dürüst oldum Isabel," dedi. Isabel bu soruyu sorduğu için alınmış gibiydi. "Sana dürüst bir cevap vereceğime söz veriyorum."

"Neden bana açıldın? Arkamı dönüp bunları sana, Gwen'e ya da Lancelot'a karşı kullanacak olan birine anlatmayacağımı nereden biliyordun?"

"Bunu aştığımıza inanıyorum."

"Aştık mı?"

"Evet ama belki de ben aşırı dikkatliydim. Sana tüm samimiyetimle açıklamama izin ver." Durdu ve Isabel'in yüzünü gerçeği tüm çıplaklığıyla gözlerinde görebilmesi için kendine çevirdi. "Seni gördüğüm ilk andan itibaren sana vuruldum. Kaleye yaptığımız yolculuk sırasında bugüne kadar gördüğüm en eğlenceli arkadaştın.

"Kale duvarlarına yaklaşmadan önce senin... içimde daha önce Gwen'e kur yaparken bile hissetmediğim bir şeyleri harekete geçirdiğini biliyordum."

"Tamam, bunu geçmiştik," dedi Isabel hafifçe kızararak. Mavi gözlerini kaçırdı. Ellerinden kurtulmaya çalıştı. "Boş ver."

"Hayır, lütfen bitirmeme izin ver." Onu bırakarak ellerini tuttu. "Seni zorla tutmayacağım."

Isabel başını kaldırıp ona baktı. "Endişelenme. Bu konuda sana tamamıyla güveniyorum."

"Hayır, endişelenmeliyim." Omuz silkti. "Seni istedim. Ama benim ahlaksız bir pislik, yeminlerime ihanet etmekten sakınmayan biri olduğumu düşünürsen bana olan tüm saygını kaybedeceğini ve beni geri çevireceğini hissettim. Böyle bir şeye inanmana izin veremezdim. Buna kendini düşünmek diyebilirsin ama sadece seni istemedim, bana inanmanı da istedim. Böylece doğru bir ilişkimiz olabilirdi. Birbirimize karşı. Buna ulaşmak için de yaşananlar konusunda dürüst olmak zorundaydım. Böylelikle beni bir ahlaksız ya da zina yapan biri olarak algılamayacaktın. İlgimin sadece şehvet olduğuna inanmanı istemedim."

"Büyük bir risk aldın, Arthur."

"Belki de. Ama sen... anlatması zor... Sen o kadar önemliydin işte. O güzel mavi gözlerinde benim hissettiklerimin bir kısmını hissettiğini gördüm. Belki yanlış değerlendirdim ama buna güvenmeli ve fırsatı kullanmalıydım. Ya da bir daha elde etme fırsatını bulamayacağım bir şeyi riske atmalıydım. Hayatımın son günlerinde geri dönüp baktığımda pişmanlıklar görmek istemiyorum. Sana olan hislerimin önüne geçmek hayat boyu pişmanlığım olurdu."

Isabel'in gözleri yaşardı ama yaşların akmasına izin vermedi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Dürüst olmana sevindim. Umutların ve arzuların tek taraflı değil, Arthur. Çok haklısın. Yaşadığın sorunları bilmesem sana olan hislerimin büyümesine, beni öpmene ve az çok benimle sevişmene asla izin vermezdim."

"Şunu hemen belirteyim; biz sevişmedik."

"Benim yüzümden değil."

Arthur gülümsedi ama sonra kendini durdurmak zorunda kaldı. "Vicdanım, bir gün kalbini kazanacak olan bir adama sakladığın bir şeyi senden almama izin vermez."

"Ah Arthur, seni ahmak. Kalbimi çoktan kazanmış olduğunun farkında değil misin?"

Arthur kendine engel olamadı. Isabel'in yüzünü avuçlarının arasına aldı ve onu öptü. Başlangıçta oldukça vahşiydi ama arzularına gem vurmayı başardı. Öpücüğünü yumuşatarak onun ağzını açmasını sağladı. Dudaklarının sahip olduğu uyumun tadını çıkardı. Onlar iç içe olmak üzere yaratılmışlardı.

Dili nane tadındaydı, onu ağzına sokmadan önce dudaklarının üzerinde gezdirişi Arthur'un dizlerinin bükülmesine sebep oldu. Sevişmeye belki de ilk kez bu kadar yaklaşmış olmaları zaten yıkıcı bir histi. Onun muhteşem çıplak bedenini gördükten sonraysa dayanılmaz olmuştu.

Isabel öpmeyi bıraktığında Arthur henüz buna hazır değildi ama bunu onun hakkı olarak gördü. Öpülmekten şişmiş dudakları ve hülyalı gözleri Arthur'un bedeninin daha da arzuyla dolarak ona ihanet etmesine sebep oluyordu. Yine de bir adım geriledi, ellerini bacaklarına yaslayarak, kendini kontrol etmeye çalıştı. Nefesi göğsünü zorluyordu. Sonunda gözlerini hızla kapatıp açtı ve doğruldu. "Ormandan çıkmadan önce bunu halletmeliyim."

"Arthur?"

"Evet?"

"Sanırım ateşini söndürecek bir şey söyleyeceğim."

"Kış ortasında Camelot gölüne çıplak dalmak bile ateşimi söndüremez, Kontes."

"Bu itiraf kesinlikle bunu yapabilir."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Çünkü sana karşı tam anlamıyla dürüst olmadım."

Bu işe yaradı. Arthur son aylarda bir insanın hayatı boyunca görebileceğinden çok daha fazla yalan ve ihanete maruz kalmıştı. Kollarını yanan, sıkışan göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Dinliyorum."

Isabel onun yüzünde endişelenmesini sağlayan bir şeyler gördüğü anda alt dudağını ısırmaya başladı. "Sana yalan söylemedim, dürüstlük dışı bir şey de değildi. Daha çok senin bir şeye vermiş olduğun tepki irkilmeme, utanmama ve..."

"Lütfen konuya gel, Isabel. Her neyse buna hazırım." Hazır değildi, hiçbir şekilde hazır değildi. Ama neyle karşı karşıya olduğunu bilmek her zaman sırada neyin ya da kimin sana ihanet edeceğini bilmemekten çok daha iyi bir savaş stratejisiydi.

"Lütfen kızma."

"Neyle karşı karşıya olduğumu bilmeden hislerimin ya da tepkimin ne olacağını tahmin edemem."

"Biz... Sen ve ben... Biz..."

"Lütfen Isabel, bana daha fazla işkence etme."

Isabel derin bir nefes aldı. "Giysilerinin nasıl çıkarılacağı konusunda sana yardım edememiştim, hatırladın mı?"

"Bu anı zihnimi yakıyor Isabel. Bu sabah bundan başka bir şey düşünmedim. Ne olmuş?"

"Giysilerini çıkarmaya nereden başlayacağımı bilmediğim doğru."

"Hatırlıyorum."

"Ama bunun sebebi erkek giysileri konusunda hiçbir şey bilmemem değil."

"Bana da öyle geldi."

Isabel elini salladı. "Tamam, tamam giysilerinin nasıl bir araya geldiği konusunda kafam karışmıştı. Ya da ayrılacağı konusunda. Ama bunun sebebi daha önce bir erkekle birlikte olmamam değildi."

"Pardon?"

"Ben bakire değilim, Arthur. Ama sen öyle bir varsayımda bulundun, benim de kafam karıştı, utandım ve..."

Arthur ağzının açık kaldığını hissetti. "Bana orada," dedi parmağıyla kaleyi göstererek "ve burada, bu ormanda beni soymayı bilmediğin için mi sevişemediğimizi söylüyorsun?"

"Onun gibi bir şey."

Şaşkınlığı ve hissettiği huzur kaybolan fırsatların yarattığı hayal kırıklığına baskın çıktı. Gülmeye başladı. "Korkunç sırrın bu mu?"

"Bana mı gülüyorsun?" diye sordu Isabel dikilerek, hem dargın hem de mağrur bir görüntüsü vardı.

"Hayır, Isabel, kendime gülüyorum. Sadece bugün bile kaç kez geleceğini düşünmeden seni baştan çıkarmak için fantezilere daldığımı ve gerekçeler bulmaya çalıştığımı bilsen. Kaç kez sana zarar vermeden, usul usul bu hazla nasıl tanıştıracağımı ve bunu tattıktan sonra duyacağım suçluluğu unutup unutamayacağımı düşündüğümü bir bilsen."

"Yani kızgın değil misin?"

Kendini gülmekten alamadı. "Çok öfkeliyim."

Isabel kuşku dolu gözlerle ona baktı. "Bunu gösteriş şeklin çok komik."

"Kafamdan kaç tür ihanetin geçtiği konusunda hiçbir fikrin yok. Bana söyleyeceğin şeyin ne olabileceğini bulmaya çalışırken delicesine korktum. Ve Isabel, söylediğin şey listemde yoktu."

"Peki, bu öfke kısmı, doğrudan bana mı?"

"Hayır, sana açıklama fırsatı vermediğim için kendime. Oysa ilk kural olarak tüm askerlerime dinlemeyi öğretirim. Ve ben dinlemiyordum."

"Ben de konuşmuyordum. Daha çok sıkışmış bir şekilde yalan söylüyordum."

Arthur çenesini sıvazladı, içini kaplayan huzur onu âdeta zayıflatıyordu. "Vahim ihanetiniz bu kadarla sınırlı mı kontes?"

Isabel bir süre işaret parmaklarını ileri geri oynatarak durdu. "Evet, hepsi bu."

"Peki pişman mısın?" diye sordu Arthur yüzünde beliren tebessüme engel olamadan.

"Hem de çok. Bundan başka bir şey düşünmeyen tek kişi sen değilsin."

"O zaman kral seni bağışlamaya karar verdi. Bu bir daha olmayacak, değil mi?"

Isabel reverans yaptı. "Sizden acil bir dileğim var efendim, bu sonunda olacak mı?"

"Beni nasıl soyacağını öğretmeme izin verecek misin?"

"Her zaman daha yüksek bir eğitimin gerektiğinin savunucusu oldum."

Arthur sırıtarak onu yerden kaldırdı ve etrafında döndürdü. "Sana çok âşığım Isabel."

Onu yere bıraktı, bu sözlerin dudaklarından nasıl kaçtığına şaşırmıştı. Isabel'in yüzündeki şok ifadesi ona daha çok yeni olduklarını söylüyordu. "Özür dilerim. Bunun nereden geldiğini bilmiyorum. Belki de fazla coşkulanmışımdır."

"Belki de yürekten," diye fısıldadı Isabel.

"Ama bunlar, işitmeye hazır olduğun sözler değildi."

"Bu, onları daha az özel kılmaz. Planlanmamışlardı. Aklından geçeni söyledin."

Arthur başını iki yana salladı. "Buna hakkım yoktu. Ve bu duygunun karşılığı henüz hazır olmayabilir."

"Ve yine diyorum ki," dedi Isabel parmağını onun alnından çenesine doğru kaydırarak, "belki de hazırdır."

"Öyleyse, bu sözleri o güzel dudaklarından duyabilir miyim?"

"Sana âşık oluyorum, Arthur. Bu savunulabilir bir durum değil ama yürek dilediğini yapar, değil mi?"

"Öyle."

Isabel muzip bir ifadeyle gülümsedi. "Kaleye son varan bakire olmayana yılan balığının hepsi servis edilecek."

Arthur onun eteklerini kaldırıp koşmaya başlayışını izledi.

Sırıtarak ve mutluluk saçarak tanrılara, kadere teşekkür etti ve peşi sıra koşmaya başladı. Onun yılan balığına olan nefretini bildiği için hızlı koşmadı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Akşam yemeği oldukça kasvetli başladı. Belli ki herkes Kraliçe'nin sağlığından endişe duyuyordu. Arthur ayağa kalkıp Kraliçe'nin iyileşme yolunda büyük adımlar attığını söyledi ve ortamın havası yumuşadı. Lancelot bile yemeğe gelmişti, bu aslında Isabel'i şaşırttı. Bu zavallı küçük kuklanın Gwen'in odasına gizlice sızmaya çalışacağını ya da mantarlardan dünya çapında bir intikam almakla meşgul olacağını düşünmüştü.

Tabağı önüne konduğunda ona çeşitli sebzeler ve ördek servis edilmiş olduğunu gördü. Yılan balığı yoktu.

Arthur'a baktı, tabağı tepeleme o iğrenç şeylerle doluydu. Arthur sırıtarak ona göz kırptı ve ardından servis yapan hizmetçiye fısıldadı. Yılan balığı tabağı içinde güveç türü bir şey olan bir kâseyle değiştirildi.

Isabel başını eğerek gülümsedi ve sebzeleriyle ilgilendi. Ah, istesin ya da istemesin hızla ve çok fena bir şekilde âşık olmuştu. Arthur'a öyle âşıktı ki neredeyse canı acıyordu.

Arthur, James'in kulağına bir şey söyledi, James de Tom'un kulağına ve Tom da Isabel'inkine. "Bahiste yılan balığını yemekten bahsedilmediğini söyledi. Bu bir şey ifade ediyor mu?"

Şarap neredeyse Isabel'in ağzından ve burnundan dışarı püskürüyordu. Kendini tuttu ve toparlanmaya çalıştı. Sonra Tom'un kulağına, "Kral Arthur'a bunun yasa boşluğu olarak adlandırıldığını söyle. Ve bu kez cezası ertelendiği için şanslı," diye fısıldadı.

Tom mesajı James'e iletti ve James yüksek sesle, "Masa boşluğu mu?" dedi.

"Yasa boşluğu," dedi Tom, James'e. "Yasa boşluğu! Bazen insanlar bir şeyi yapmaktan kurtulmaya çalışırlar. Sinsice taktikler kullanarak! Tanrım. Ve Kontes bu kez Kral'ın cezasını erteleme kararı verdi."

Isabel ile Arthur'un gözleri bir kez daha buluştu ve bu kez ikisi de kendini tutamadı. Kahkahalara boğuldular. Isabel yüzünü peçetesiyle kapadı, indirdiğinde etrafındaki herkesin bir sihirle yok edilmiş olmasını umuyordu. Hiç şansı yoktu.

Bunun yerine Arthur ayağa kalktı. "Beyler, Kontes Isabel'le benim toplantıda görüşülen potansiyel anlaşmalarımız üzerindeki masa boşluklarını tartışmamız gerekiyor. Siz lütfen devam edin ve tatlılarınızın tadını çıkarın."

Mary'nin iskemlesinin arkasına geldi. "Özürlerimi sunarım Kontes, sizin oturup tatlınızı yemeyi isteyip istemediğinizi sormadım."

"Ah hayır, Kral Arthur," dedi ayağa kalkarak. "Bu muhtemel masa boşluklarını keşfetmek için sabırsızlanıyorum."

Korumaya çalıştıkları ciddiyet iki oda ötedeki camlı odaya girdikleri anda dağıldı. Arthur elini tutarak onu bahçeye çıkardı ve ikisi de kahkahalarını salıverdiler.

Isabel karnını tutmak zorunda kaldı. "Ah Arthur, çok kötüyüz."

Arthur sırıttı, kandillerden gelen ışık gözlerini parlattı. "Evet ama çok iyi geldi."

"Masa boşlukları konusundaki sorunumuzu çözüp masaya geri dönmeliyiz."

Arthur yeniden güldü. "Yarın sabah kahvaltıda karşılıklı olarak anlaştığımızı bildiririz."

"Ondan yana mıyız yoksa ona karşı mıyız?" diye sordu Isabel.

"Bence önce onun ne olduğuna karar vermeliyiz."

Isabel dağılmak üzereydi. "Sanırım bunu yapmalıyız."

Arthur sırıtmayı bıraktı ve onu kendine doğru çekti. "Seninleyken çok mutluyum, Isabel. Bana havada süzüldüğümü hissettiriyorsun. Bu akşamüstü ayrıldığımızdan beri yokluk çekiyorum, varlığını çok özlüyorum."

Isabel nefesini tuttu çünkü bundan daha güzel dile getiremezdi. Yoğun bir akşamüstüydü ama boştu. Arthur orada olmadığında hiçbir şey aynı değildi. Başıyla onayladı. "Evet, Arthur, yanımda olmadığında *ben de seni özlüyorum.*"

"İçimdeki bir gereksinimi dolduruyorsun. Tarif edemiyorum. Hepimizi birden mutlu edecek çözümün ne olduğunu bilmiyorum, tek bildiğim şey, hayatımda sen olmadığında mutluluğun da mümkün olmadığı."

"Bunu çözeceğiz, Arthur. Nasıl olacak bilmiyorum ama bir şekilde Gwen ve Lance, sen ve ben mutlu sona ulaşacağız."

Odadan bir vuruş sesi gelince ayrıldılar. James oradaydı, gözlerini yere dikmiş dev ayağını sallıyordu.

Arthur kaya bahçesinden bir çakıl taşı aldı ve kapıya fırlattı. James irkilerek başını kaldırdığında Arthur dışarı çıkmasını işaret etti.

"Ne oldu James?"

"Kontes'e bir mesajım var," dedi ona doğru hafifçe reverans yaparak.

"Nedir James?" diye sordu Isabel.

"Mary, Bayan Mary, hani oda..."

Isabel gülümsedi. "Kim olduğunu biliyorum, James. O benim güvenilir dostum."

"Size başının biraz ağrıdığını ve bu gecenin kalanında yanınızda olamayacağını söylememi istedi. İçten özürlerini yolladı ve..." öksürdü, "bu gecelik yatağınızdaki kürkleri sizin kaldırabileceğinizi umduğunu söyledi. Çok üzgün, Kontes."

Tabii. Isabel, Mary'nin, hayatında bir kez bile hastalanmadığına dair bahse bile girerdi. Ama bu çok tatlı bir hareketti ve neredeyse ağlayacaktı. "James, lütfen sabaha iyileşeceğini umduğumu söyle."

James ona bakarak başıyla onayladı. "Ah, evet o iyi... yani sabaha kadar iyi olacağını umuyor."

"Yapabileceğim bir şey var mı? Ziyaretine gideyim mi?"

"Hayır, hayır. Çoktan yatmıştır."

"Peki o zaman James, eğer hâlâ uyanıksa içine bir miktar bal ve birkaç damla da bal likörü katılmış çay içmesini öneririm."

"Bunu hemen teklif edeceğim." Mary'nin saçları kadar kızardı. "Yani eğer istiyorsa oda arkadaşının ona götürmesini sağlayacağım."

"Teşekkür ederim, lütfen ona iyi dileklerimi ilet."

"İleteceğim."

"Ve James?"

"Evet, efendim."

"Ona teşekkür ettiğimi söyle."

"Söyleyeceğim. Bunu söyleyeceğinizi zaten bildiğini sanıyorum, Kontes."

"Elbette bilecek. O ve ben küçük parmak arkadaşı olduk."

James'in kahkahaları kaleye doğru yayılırken onu takip etti. "Küçük parmak arkadaşı," dedi. "Buna çok gülmüştüm."

Arthur, Isabel'e baktı, yüzü şaşkındı.

"Çeviri ister misin?" diye sordu Isabel.

"Bu, neler olduğunu açıklayacağın anlamına geliyorsa evet, kesinlikle çeviriye ihtiyacım var."

"Hızlıyı mı ayrıntılı mı istersin?"

"Hangisini anlayabileceksem onu."

"Pekâlâ, işte benim anladığım. James masadan kalktı ve Mary'yi görmeye gitti. Mary durumu değerlendirdi ve bu akşam yatağımın hazırlanması için odada koşuşturmasını istemediğimi anlayarak bir bahane yarattı."

"Neden ama?"

"Bana tam bir mahremiyet sağlamak için."

"Ne amaçla? Bir erkeğin ziyaretine geleceğini mi düşünüyor, Isabel? Bir ziyaretçi mi bekliyorsun? Kim o adam?"

Pekâlâ, Viviane, şu an gerçekten şoke oldum. Bütün erkekler bu kadar aptal mı?

O yeni âşık olmuş bir adam ve geçmişteki hikâyesi onu fazlasıyla sarsmış.

Onun kalın kafalı olması dilimi yutmama sebep oluyor, Viviane.

Ah yapma Isabel, bu gerçekten çok şeker.

Viviane haklıydı. Isabel açılmış olan duygusal yaralarının hepsinin şu ana kadar kapanmış olamayacağını biliyordu. Belki bu da oradaki görevinin bir parçasıydı. İyileşmesine yardım etmek.

Başını kaldırıp ona baktı, gerginliği azaltmak için ellerini de kaldırdı. Arthur'un çenesindeki kaslar seğiriyordu, gözleri cevap almak için yakarıyordu.

"Arthur..."

"Bana doğruyu söyle, Isabel."

"Beni dinle. Mary benim en güvenilir dostum oldu. Beni buradaki herkesten çok daha iyi tanıyor."

"Evet?"

"Sence neden ortadan kaybolmak istedi? Özel olarak vakit geçirmek isteyeceğim kişinin kim olduğunu hissediyor?"

"Buradaki her erkek seninle olmak ister. Saymakla bitirmem mümkün..."

"Arthur. Sence Mary benim kimle birlikte olmayı dilediğimi düşünüyor?"

Koca aptal adamın zihnindeki ampulün sonunda yandığını gördü. Bu son derece komik bir manzaraydı ama şu noktada gülmek iyi bir fikir olmayabilirdi.

"Ben mi?"

"Ve adam ödülü kazandı."

"Bizim yalnız vakit geçirmemiz için mi uğraşıyordu?"

Isabel başını iki yana salladı. "Tıpkı James gibi, budala. Rahatsız edilmeden vakit geçirmemiz için birlikte bu planı hazırladılar."

"Bir başkası yok mu?" diye sordu.

Isabel'in yüreği parçalandı. Elini onunkinin üzerine koydu. "İncindiğini biliyorum, Arthur. Ama seni benim de inciteceğimden şüphelendiğin sürece hiçbir yere varamayız."

Arthur onun elini tutup parmaklarını öpüp hızla çarpan kalbinin üzerine koydu. "Çok özür dilerim, Isabel. Affını düzgün bir şekilde nasıl isteyeceğimi bile bilemiyorum."

Isabel farklı yollar bulabilirdi. Ama her şey sıraylaydı.

"Bugün bana güvendiğin için sırlarını açıkladığını söyledin."

"Bu doğru."

"Peki bu gece bu güven yok mu oldu?"

Arthur kaşlarını çattı. Gerçekten çattı. "Hayır. Bu tamamen farklı bir mesele, Isabel. Sana özel konularda güveniyorum."

"Güvenini sarstım mı?"

"Hayır, elbette sarsmadın. Ama yine de aynı şey değil."

"Bana neyin bu kadar farklı olduğunu söyle."

"Bir sürü erkek arkadaşın var. Bütün adamlarım seni mutlu edecek bir şey yapmak için sırada bekliyor. Oğluma bile sadakatin ne demek olduğunu öğrettin. Benim yapmayı başaramadığım bir şeydi bu."

"Maksadın nedir?"

Arthur yere baktı ve sonunda başını kaldırdı. "Seni isteyen çok fazla erkek var, Isabel ve bu beni yiyip bitiriyor."

Onun kıçını tekmelemeyi çok istiyorum, Viviane.

Sana katılıyorum Isabel ama daha iyi bir plan oluştur.

Isabel oturdu. "Bugün ormanda ne oldu, Arthur?"

"Sana olan hislerimi itiraf ettim."

"Ve?"

"Sen de bana olan hislerini söyledin."

"Yalan mı söylüyordum?"

"Yalansa hayal edilemeyecek kadar büyük bir acı olur."

"Hâlâ şüpheler içinde yüzüyorsun." Isabel ayağa kalktı. "Mary bizim yalnız kalmamızı sağlamaya çalışıyordu. Bu mükemmel olacaktı. Bana seni nasıl soymam gerektiğini gösterebilirdin. Sevişebilirdik. Ama benim diğer kadınlar gibi olduğumdan eminsin, hissettiğini söylediğin güven tam olarak gerçek değil, değil mi?"

"Lütfen geceyi bu şekilde sonlandırmamıza izin verme Isabel. Çok fazla hata yaptım ve hepsi için çok üzgünüm. Ama bugün bana beni sevdiğini söyledin ve bir... ahmak olduğum için bunu geri almana izin vermeyeceğim. Verirsem o zaman ahmağım. Ama bu seni sevmediğim anlamına gelmez.

"Ben hatalarımı söyledim Isabel ama sana olan hislerimin hata olduğunu söyleyemem. Sen de bana bugün hislerime karşılık verdiğini söyledin, şimdi nasıl arkanı döndüğünü açıkla o zaman."

Isabel bugüne kadar hiçbir erkeği Arthur kadar sevmediğini düşündü. Ona arkasını dönerse tam bir aptaldı.

"Başka erkekler yok, Arthur. Tom, Dick, Harry ve ben dostuz. Kaledeki diğer erkeklere gelince, bence bu konuda biraz fazla endişeleniyorsun. Biri bile bana uygunsuz bir hareket yapmadı ve söz söylemedi. Mordred bunu yapmış olabilir ama onun da icabına baktık. Krallığındaki diğer erkeklere gelince... Onların hepsi birer beyefendi."

"Sana nasıl baktıklarını görüyorum. Çalışmalar sırasında neler söylediklerini duyuyorum. Dün az kalsın Edward'ı kılıcımla yere serecektim. Seninle ilgili pek çok hayal kuruyorlar. Bunu denemeye kalkışacaklarını düşününce öfkemi tutmam çok zor oluyor."

"Ben de kaledeki hizmetçi kızların senin her odaya girişinde baygınlık geçirdiklerini görüyorum. Kıkırdadıklarını duyup senin yeryüzündeki en yakışıklı kral olduğunu söylediklerini duyuyorum. Seni onlardan herhangi birine uygunsuz bir tavır sergilemekle suçluyor muyum?"

"Bunu asla yapmam!"

"Ben de yapmam!" dedi Isabel.

Karşılıklı durdular, birbirlerine ateş saçan gözlerle baktılar. Isabel kendini bir ortaçağ kuşatmasındaymış gibi hissetti.

Isabel derin, sakinleştirici bir nefes aldı. "Başka biri yok, Arthur. Ne burada ne de Ok... Dumont'da. İstersen Tom'u, Dick'i ya da Harry'yi sorgulayabilirsin. Sana aynı şeyi söyleyeceklerdir. Hatta düşündüğün şeye muhtemelen kahkahalarla gülerler."

Arthur başını yana eğdi. "Neden? Sen çok güzelsin, akıllısın ve eğlencelisin. Taliplerinin sana kur yapmak için sıraya dizilmiş olduklarını düşünüyorum. Seninle evlenmek için."

Isabel güldü. "Yanılıyor olabilirsin. Farklı görevlerle o kadar meşgulüm ki buna vaktim yok."

"Görevler?"

Elini salladı. "Bilirsin işte, konteslik işleri."

Sonunda, sonunda Arthur'un dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Konteslik işleri."

"Evet, bilirsin işte. 'Hey, sen! Şunu yap.' ve 'Hey, sen! Sen bunu yap.'"

"Kesinlikle."

Tebessümü yüzünde parladı ve Isabel'i eriten sırıtmaya dönüştü. "Anladım."

Kesin anlamıştı. Biraz önce yumurtladıklarını Isabel kendi bile anlamamıştı.

Arthur ona baktı. "O zaman neden ben? Neden şimdi?"

Erkekler. Bu ego şişirme işi belli ki kendi döneminde başlamamıştı. Eski bir gelenekti.

Arthur'un koluna dokundu. "Neden sen sorusunun cevabı kolay. Çünkü seni ilk gördüğüm anda ben de senin hissettiklerini hissettim. Kim olduğunu bile bilmeden önce."

"Oradaydım, Isabel. Yüzünü gördüm. Benden korkmuştun."

"Çünkü beni korkutmuştun. İnsanlara sessizce yaklaşmak gibi bir özelliğin var. Ama bana gülümsediğin anda hapı yuttum."

"Hapı yutmak."

"Vuruldum. Abayı yaktım. Senden hoşlandım."

"Ah. Sanırım bu hapı yutma işini sevdim. O zaman ben de hapı yutmuştum."

Isabel tebessümünü gizleyerek başıyla onayladı. "Neden şimdi sorusuna gelince, bunu kim bilebilir Arthur? Senin de söylediğin gibi, belki de kaderin işi. Evli bir krala âşık olmayı seçer miydim? Hiç sanmıyorum. Özellikle de hâlâ... bazı şeylere üzülmeye devam eden bir kralı...

"Zamanı, yeri ya da adamı seçmedim. Hatta yapmam gereken son şey Kral Arthur'a âşık olmaktı." Evet, bu kesinlikle doğruydu. "Ama buna engel olamadım ya da neden, niye oldu diye düşünmedim."

"'Hey, sen şunu yap' gibi Konteslik işlerinin dışında tabii."

Isabel onun kolunu yumrukladı. "Şimdi de sen benimle eğleniyorsun."

Can yakan bir darbe almış gibi kolunu okşadı. "Sana sataşıyorum, güzel kadın. Verdiğin kadar almayı da bilen nadir insanlardansın. Bu özelliğine hayranım ve bana büyük bir haz veriyor."

Bu söz, aralarında asılı kaldı. Sonunda Isabel yumruğunun içine doğru hafifçe öksürdü. "Korkularınızı bastırabildim mi, Kral Arthur? Sorularınızı tatminkâr bir şekilde cevaplayabildim mi?"

"Evet. Kuşkularımı dile getirdiğim için çok üzgünüm."

"Büyük kötü kralların şüpheleri olmaz. Onlar ortalıkta kasılarak krallık işlerini yaparlar."

"Ah, elbette bunu nasıl hatırlamam? Hey sen, Kontes, bunu yap."

Onu sert, gerçekten sert olan bedenine yapıştırarak öptü.

Dudakları yüzünde dolaştı, şakağını öptü hemen ardından kulak memesini emdi. "Çok güzel kokuyorsun," diye fısıldadı. "Hep güzel kokuyorsun."

Kolları onu sımsıkı sarmamış olsa Isabel bez bir bebek gibi ayaklarının dibine serileceğini düşünüyordu.

Ama artık bu kadar ön sevişme yeterdi çünkü çok daha güçlü bir şeye ihtiyacı vardı.

Doğrularak geri çekildi. "Oynamak istediğim bir oyun var."

"Evet?"

"Evet. Adı, odama son gelen ilk soyunan olur." Eteklerini topladı ve kaleye girerek arka merdivenleri tırmanmaya başladı.

Arthur onu oda kapısına elini uzatmadan önce yakaladı. Peşinden kahkahalar atarak koşarken hangisini daha çok istediğini bulmaya çalışmıştı ama iki şık da güzeldi, berabere kalmaya karar verdi.

Isabel'i kucakladı, itiraz çığlıklarını ağzıyla yuttu. Onu odaya soktu ve kalakaldı. Her yerde mumlar yakılmıştı, içinde bir fıçı şarap ve iki kadeh bulunan bir tepsi vardı.

"Mary," dedi Isabel.

"Bana Mary'yi ödüllendirmemi hatırlat," dedi Arthur onu yatağa bırakırken.

Ona baktı, mumların ışıltısı Isabel'i nefes kesici yapmıştı.

"Seni istiyorum," dedi. "Sen de aynısını hissediyor musun?"

"Buraya kim daha hızlı geldi?"

Onu dilediği an geçebileceğini söylemek iyi bir fikir değildi. Ciğerlerini havayla doldurdu. "Merhametine sığınıyorum. Sakinleşmem için yardım et lütfen."

Isabel güldü. "Hayır, bayım. Kralı nasıl soyacağıma dair ders istiyorum."

"Hiç yardımcı olmuyorsunuz madam."

Isabel gözlerinin içine baktı, Arthur dağılmıştı. Kral, giysileri çıkana kadar onu tatmin etme yeteneğini kaybedeceğinden korkuyordu.

Isabel yataktan yuvarlanarak indi ve keyifle ayağa kalktı.

"Tuniğin oldukça kolay gibi duruyor, onu başından çekip çıkarabilirim," dedi usulca. "Ama onu çıkarmama izin vermelisin."

Arthur kollarını kaldırdı, Isabel onu çekip çıkararak kenara fırlattı.

"Ve sıradaki benim balıkçı yaka diyebileceğim ama senin başka bir isim vereceğinden emin olduğum şey var."

"Doğru ama gırtlağıma hançer bile dayasan sana ne olduğunu söylemeyeceğim."

"Bunu yapmam."

Bu giysiyi de çıkardı ve Arthur'un belden yukarısı artık çıplaktı.

"Ah Arthur," diye soludu, vücudundaki yara izlerini izleyerek.

"Özür dilerim," dedi Arthur.

"Hayır! Sakın özür dileme. Onlar savaşta kazandığını gösteren güzellikler."

"Ya da güç bela hayatta kaldığımı."

Isabel'in dudakları bedeninde dolaşmaya başladı, Arthur onu nasıl durduracağını bilemedi. Durdurmayı istemiyordu. Ama kendi sırasının gelmesi için sabırsızlanıyordu. "Beni öldürüyorsun, Isabel," dedi.

"Yani bir kralı mı öldürüyorum? Bunun korkunç bir cezası olmalı."

"Eğer sana dokunmama izin vermezsen çok ciddi bir şey olacağını söyleyebilirim," demeyi başardı Arthur.

"Korkudan ödüm koptu," dedi Isabel. "Şimdi, lütfen bana belden aşağını nasıl soyacağımı anlat."

"Sırrı söylersem ben de sana dokunabilir miyim?"

"Evet."

"Kemer denen bir şey var. Bu, bağların erkekler için yapılmış olan bir türü."

Isabel kıkırdadı. "Kemerini buldum, Kral Arthur."

"Bunu gerçekten de yaptın Kontes."

Kemerinin açıldığını ve pantolonunun kalçasını serbest bıraktığını hissetti. Isabel onu aşağı indirdi, kumaş bacaklarının etrafında toplandı.

Isabel onu çıkarmak için Arthur'u bir bacağını kaldırmaya zorladı. Sonra onu delirtmek için çıplak bileğini öperek uyluğuna kadar çıktı. Yumuşak eli iç bacağındaydı. Mahrem bölgesine gelince durdu. Maalesef.

"Diğer bacağını da çıkar lütfen, Arthur."

"Ben her şeyi çıkarıyorum ve sen hâlâ benim sana aynısını yapmama izin vermiyorsun."

"Giysilerinin hilelerini öğrendim. Bir kez daha bahse girerim ki senin benimkileri bulman biraz zaman alacak."

Arthur giysisini tekmeleyerek kenara attı ve Isabel'i birkaç saniye içerisinde çıplak bırakmakta hiçbir sıkıntı çekmedi. Isabel, Arthur onu bir kez daha kucaklayıp yatağa yatırdığında bahsi kaybettiğine hiç üzülmedi.

"Buna ihtiyacım vardı, ilk karşılaştığımız andan beri sana karşı bir ihtiyaç hissediyorum, Isabel. Canımın istediğini yapıyor olsaydım, seni o ilk gördüğüm anda, ormanda baştan çıkarırdım."

"Lütfen seni keşfetmeme izin ver."

Arthur onu kollarının arasına çekerken güldü. "Ne kadar keşfetme süresi istiyorsun?"

"Yıllar."

"Bu kulağa harika geliyor ama benim sıram."

Parmakları yukarıdan aşağıya doğru indi, göğüslerinin yanından kalçasına oradan tekrar yukarıya. "Yumuşacıksın. Keşke ellerim bu kadar sert olmasaydı."

"Ellerini seviyorum, Arthur."

Arthur eğildi ve göğsünü ağzına aldı, son derece hassas olan meme ucunu emdi, yaladı. Isabel geriye bükülerek çığlık attı. Bu his aşağı kadar indi ve bacaklarının arasında patladı.

Dili bir kez daha usulca göğsünün üzerinde dolaştı, sonra dudakları dudaklarına döndü, elini karnına ve oradan da aşağıya doğru kaydırırken onu öptü. O sert parmaklar onu keşfetti, alt dudaklarını ayırarak özenle okşadı.

"Ah, yüce tanrılar," dedi Isabel orgazm onu sarsarken. Tüm bedeni sarsıldı. Arthur onu kendine yakın tuttu ve onu kendinden geçirerek paramparça eden bu hazzın tüm kırıntıları boşalana kadar okşamaya devam etti.

Başını kaldırarak ona gülümsedi, yeşil gözleri parlıyordu. "Ah kadın, tanrılar seni sevilmek için yaratmış. O kadar tatlı, o kadar ıslak ve o kadar güzelsin ki. Senin... senin..."

"Mutluluğum," diye bitirdi Isabel onun yerine.

Isabel onun kolunu yakaladı, dönmesini ve sırtüstü yatmasını sağladı. "Ben de sana mutluluk vermek istiyorum," dedi.

"Ben zaten... ah, tanrılar, Isabel," dedi Isabel aşağı kayıp onu ağzına aldığında. "Lütfen ben içinde olmaktan, senin bir parçan

olmaktan başka bir şey istemiyorum, bu benim için... ah... bu mutluluk. Lütfen."

Isabel başını kaldırdı ama penisini okşamaya devam etti. "Sen nasıl istiyorsan o şekilde mutlu olmanı istiyorum."

Arthur kahkahasıyla boğuluyordu. "Hey, sen lütfen bunu yap," dedi ve Isabel'i sırt üstü çevirdi.

"Neyi yapayım lordum?" diye sordu.

"Kendini bana aç. İçine girmeme izin ver."

"Tek yapman gereken istemek."

Arthur bacaklarının arasına çöktü ve onu yeniden delirtircesine okşadı. "Seni incitmeyeceğim, değil mi?" diye sordu.

"Dursan incitirsin."

Üzerine eğildi ve öptü. Sonra yavaşça, çok çok yavaş bir şekilde içine girdi.

Isabel onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Arthur bu çok güzel. Lütfen, acıtmıyor. Tereddüt etme."

Gözlerini kapadı ve içinde hareket etmeye başladı. Hâlâ yavaştı ama kararlıydı. Isabel çılgınlığın yarattığı sislerin içinde onun bu nefis acıyı mümkün olduğunca uzatmaya çalıştığını anladı.

Ama çok kısa bir süre sonra yeniden gelecekti. Arthur'un kalçasını yakalayarak kendi bedenine bastırdı, bunu sürekli olarak hissetmek istiyordu, farklı bir şekilde. "Lütfen Arthur buna ihtiyacım var."

Yol açıldı. Arthur hızlanarak sertçe bastırmaya başladı. Arthur başını kaldırıp ona, "Sana çok aşığım, Isabel," demeden önce onun bedeninin tümüyle gerildiğini hissetti. Arthur'un orgazmı, içinde bir bomba gibi patladı. İçine aktığını hissederken o da geldi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Arthur isteksizce Isabel'den ayrılırken şafak sökmek üzereydi. Isabel ona gitmesi ve "sen bunu, sen de şunu yap" gibi krallık işlerini yerine getirmesi gerektiğini söylemişti.

Kraliyet bölümünün birkaç gündür kullanmakta olduğu dış kısmındaki yatak odasına girerken hâlâ gülümsüyordu.

Gwen'in kürklerinin üzerine tünemiş olduğunu görür görmez durdu.

"Gece geç mi bitti, Arthur?"

"Görünüşe bakılırsa çok daha iyisin Gwen, buna sevindim."

"Neredeydin?"

"Bu seni neden ilgilendiriyor?"

"Sen benim kocamsın. Kocamın nerede olduğunu bilmek benim görevim."

Odada ilerledi, bu gece yaşadığı mutluluğu berbat ettiği için ona kızdığını hissetti. Oysaki yatağına atlayıp uyku onu içine çekene dek bu gece yaşadıklarını tekrar tekrar gözünde canlandırmayı umuyordu.

"Soruşturma hakkını kaybettiğine inanıyorum Gwen ama madem sordun, başka bir yerde uyuyakalmışım."

Bu doğruydu. Sevişmeler arasında o da, Isabel de uyuklamışlardı. Biri ya da diğeri öbürünü öpücükler ve okşayışlarla uyandırıp yeniden sevişmeye başlayana kadar.

"Bir başkasıyla beraberdin," dedi Gwen.

"Gwen ikiyüzlülüğün beni şaşkına çeviriyor."

"Hâlâ karınım Arthur. Ve hâlâ kraliçeyim."

"Bunun benim lütfum olduğunu hatırlatmam mı gerekiyor?"

Gwen ayağa kalktı, Arthur ona baktı ve onu en son ne zaman istediğini hatırlamaya çalıştı. Acı bir gerçekti ama hatırlayamadı. Güzel bir kadındı, ufak tefek, ince bir yapıya sahipti. Bir zamanlar büyüleyici bulduğu işveli bir tebessümü vardı.

Şu an ise biraz solgundu ve gözlerinde suçlayan, kötü bir ifade vardı.

"Şu senin kıymetli kontesin, değil mi?"

"Öncelikle o benim değil, maalesef ama çok kıymetli biri. İkinci olarak da bu soruları bana sorma hakkını aylar önce kaybettin. Yatağına git, Gwen. Bu benim yatağım ve güne başlamadan önce bir saat olsun uyumak istiyorum."

Gwen ona doğru bir adım attı. "Arthur, çok üzgünüm. Ölümcül bir hata yaptım. Ama artık sahip olduklarımızı yeniden kazanmaya hazır ve istekliyim."

"Lance'i bu kadar kolay bir şekilde fırlatıp atıyor musun?"

"Sen benim kocamsın ve önceliğimsin."

Arthur içinde büyümekte olan tiksintiye inanamadı.

"Anlamıyor musun?" diye sordu Gwen'e, "Lance seni çok seviyor. Onu kaçamak yaptığınız kulübenin önünde seni hasta eden man-

tarları söküp parçalarken bulduk. Mahvolmuştu. Senin için sadece bir oyuncak mıydı? Artık onu umursamıyor musun?"

Gwen yenilgiye uğramış gibi göründü. "Fazlasıyla umursuyorum."

"O zaman bu tavrın sebebi ne? Sana aşkınızı kimseye açıklamayacağımın sözünü verdim. Seni hâlâ koruyacak kadar umursuyorum."

Gwen başını iki yana salladı. "Sana güvendim, Arthur, ne olursa olsun bana hep doğru söyleyeceğine inandım. Sadakatinden her zaman emindim."

Arthur'un ağzı neredeyse açık kaldı. "Ne dediğinin farkında mısın? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Senin sadakatsizliğini koruyorum hatta Lance'le mutluluğunuza izin veriyorum ve sen beni yine de yanlış yapmakla suçluyorsun... Başka bir şey var mı?"

"Sen benim kocamsın!" dedi Gwen.

Arthur bu konuşmanın yapıldığına gerçekten inanamıyordu. Bunu Isabel'le birlikte çözmeyi çok isterdi. Onun mutlaka bilgece bir cevabı olurdu. Ya da tanıdığı kadarıyla ukalaca bir cevabı. Fark etmezdi. Isabel'in tavsiyeleri, kahkahaları ve Tanrı yardımcısı olsun sevişmeleri için kıvranmaya başlamıştı bile. İçinde ne varsa hepsini boşaltmış olmasına rağmen yeniden dolmaya başladığını hissediyordu.

"Gwen mantıksız davranıyorsun. Yatağına gitsen iyi olacak."

"Benimle gel."

Düşüncesi bile onu itti. "Lance'le yattıktan sonra hemen benimle mi yatacaksın?"

"Sadece bana sarılmanı istedim Arthur."

"Belki de bir yerlerde bir iletişim hatası yapıyoruz." Durdu, bunu daha önce nerede duyduğunu merak etti. Başını iki yana salladı. "Birinin sana sarılmasına ihtiyacın varsa hemen Lance'i getirmesi için birini göndereyim. Benim öyle bir arzum yok. Yine de daha iyi görünmene ve hissetmene sevindim."

"Kontesin beni incitti!" dedi Gwen Arthur kapıya doğru ilerlerken.

Bu onu durdurdu. "Bir kez daha söylüyorum o benim kontesim değil. Lütfen söyle, seni nasıl incitti?"

"Göğsüm ve karnım incindi. Bana onun bana vurduğu söylendi. En azından bana saldırdığı için cezalandırılması gerektiğine inanıyorum."

Arthur bu kadının kim olduğunu merak ederek ona baktı. "Tanrılara şükür ki Isabel sana vurdu Gwen. Bunu hayatını kurtarmak için yaptı. Senin deyiminle sana vurmuş olmasaydı şu an seni toprağa veriyor olurduk."

"Ben karınım," dedi odadan çıkarken.

"Daha önce de söyledin," diye püskürdü Arthur. "Hem de hiç durmadan. Artık bir anlamı yok."

Isabel hayatının en muhteşem rüyasını görüyordu. Arthur yatağındaydı ve ona sarılmıştı.

Sonra göğsünün üzerinde bir el olduğunu hissetti ve hızla doğruldu.

"Ellerini hemen üzerimden çek ve ben seni hadım etmeden önce benden uzaklaş, seni..."

"Benim, Isabel," sözlerini duydu. "Ve inan bana şu hadım etme işine karşı koyarım."

Isabel saçlarını gözlerinin önünden çekti. "Arthur?"

"Evet, Kontes."

Şöminedeki közlerin verdiği loş ışık odayı yeterince aydınlatmıyordu. Sesi Arthur'unkine benziyordu ama emin olmak için, "Şu an ne tür krallık işleri yapıyorsun?" diye sordu.

"'Hey sen şunu yap. Şu hadım etme işi olmadan benimle birlikte yat' diyorum."

Isabel pustan kurtulmaya çalıştı. "Bu saatte neden krallık işleri yapıyorsun Arthur?"

"Seni konteslik işleri arasında yakalamaya çalışıyorum."

Isabel bir kahkaha atarak yeniden yatağa uzandı. "Gerçekten buraya tekrar neden geldin?"

Arthur kaşık pozisyonunu aldı ve kolunu onun beline sardı. "Seninle olmaya çok ihtiyacım vardı."

"Arthur daha fazla sevişemem. Yarın sabah yürümeyi başarabilirsem şanslıyım."

"Sevişmek yok. Söz veriyorum. Ben de kılıcı tutabilirsem şanslıyım. Sadece sevgi. Seni hissetmeye ihtiyacım var."

Sesindeki kırgınlığı duydu ve ona dönmek için kıvrandı. "Ne oldu?"

Arthur saçlarını yüzünden çekerek onu alnından öptü. "Bir şey olduğunu da kim söyledi? Bir erkek sadece sevdiği kadının yanında olmayı isteyemez mi?"

Isabel kaşlarını çattı, Arthur'un görebildiğinden pek emin değildi. "Daha önce dürüstlük konusunda yaptığımız sohbeti hatırlıyor musun? Gerçek nedir?"

Athur'un göğsünün hafifçe şiştiğini hissetti. "Evet, hatırlıyorum. Bu kez bunda direneceksin."

"Her seferinde direneceğim, Kral Arthur."

"Ve belki ben de şu an bununla ilgili konuşmak istemiyorum diye direnmeliyim."

"Bu krala hiç yakışmaz."

Göğsü kahkahalarıyla birlikte inip kalktı. "O nedenmiş Kontes?"

"Çünkü krallar sorunlarla yüzleşirler. Konteslik işleriyle meşgul olmayan kontesin yatağına girerek onlardan kaçmazlar."

"Ne yapmakla meşguldün peki?"

"Krallık işleriyle ilgili rüyalar görmekle."

"Güzel rüyalar mı?"

"Soruyu geçiştiriyorsun ve bu da bir krala hiç yakışmıyor."

"Sen de fazlasıyla çıplaksın ve bu da bir kontese hiç yakışmıyor."

Isabel onun kollarından kurtularak oturdu. "Arthur. Neler oluyor?"

Arthur da oturdu ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. Ya da Isabel öyle yaptığını düşündü. Yeterince aydınlık değildi.

"Odama döndüğümde Gwen beni bekliyordu."

"Ah, güzel! Demek kendini daha iyi hissediyor."

"Bu bakış açına göre değişir sanırım."

"Ah, kötü. Bu kulağa kötü geliyor," dedi Isabel yatağının yanındaki nane kabına uzanıp nane alırken.

"Bir ilişkim olduğuna inanıyor."

Isabel içini çekti. "Arthur, yatağımdasın."

"Yeniden bir araya gelmek istiyor."

Isabel o ana kadar gerçekten kırılan kalbin nasıl bir şey olduğunu bilmediğini anladı. "Ah, anlıyorum." Kendini toparlamaya çalıştı ama dağılmıştı. "Pekâlâ, sanırım buraya kadar. Sana iyi dileklerimi sunarım. Şimdi yatağımdan defol."

Arthur yana eğildi, bir şeyi bir şeye sürttü ve yatağın yanındaki mum bir anda yandı.

Oklahoma Üniversitesi'nin stadyum ışıkları gibi değildi ama artık birbirlerini görebiliyorlardı.

"Arthur lütfen karına dön."

"Seçimim, söylediğin şey olsaydı gerçekten buraya geleceğimi mi düşünüyorsun?"

"Bana haberi vermeye geldiğini düşünüyorum."

"Yatağına veda etmek için mi girdim?"

"Bu biraz garip ama buna inanabilirim. Tatlı bir kalbin var."

"Ah, Isabel gerçekten böyle biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Arthur, artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Çok uzun süredir Gwen'e âşıksın."

Arthur yataktan kalktı. "Sana ne hissettiğimi söylemeye, hayır, göstermeye gelmiştim. Bana bitirme fırsatı bile vermedin. Ben daha açıklayamadan hikâyenin sonunu yazdın."

"Arthur."

Başını iki yana sallayarak kapıya doğru ilerledi. "Hayır, Isabel. Buraya yardım, tavsiye ve huzur bulmak için geldim. Bunların yerine sen beni yargıladın. Bundan çok sıkıldım artık." Arkasını dönerek ona baktı. "Buradaydım çünkü seçimim sendin. Hiçbir soru ya da kuşku yoktu. Dakikalar önce hayatımı sana vermiştim. Çok aptalım. Bu da bir krala hiç yakışmıyor, değil mi?"

"Arthur."

"İyi uykular, Kontes."

YİRMİNCİ BÖLÜM

"Bir şey yapmalıyız," diye fısıldadı Mary, James'e. "Leydimin ciddi bir sorunu var. Bize şu kalp masajını öğretiyor ve her gün mola denen şeyi yapmamızda ısrar ediyor ama hiç kendi gibi değil."

"Benim lordumda da bir şeyler var," dedi James. "Her zamankinden çok daha fazla çalışıyor ve çok asabi. Bize bir şey sormadığı sürece konuşmaya bile çekiniyoruz. Bugüne kadar onu karşısına çıkan her şeyi bu şekilde parçalarken hiç görmemiştim."

"Bir plan yapmalıyız," dedi Mary.

"Evet ama aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Bunu bana bırak, James. Ama bu planı hayata geçirmek için yardımına ihtiyacım olacak."

James müstakbel gelinine gülümsedi. "Seni çok seviyorum, Mary. Seni gelinim yapmak için sabırsızlanıyorum."

Mary de ona sırıttı. "Ben de sana kocam demek için sabırsızlanıyorum ama yeminlerimizin mükemmel olmasını istiyorsak Kral ve Kontes arasındaki bu sorunu düzeltmeliyiz. Onlar yanımızda duracaklar."

"Evet."

Mary aniden havaya sıçradı ve James onu yakaladı. "Ne?"

"Yeminlerimiz! Yeminlerimiz! Kral onurlu bir adam ve Kontes de değerli bir kadın. Yeminlerimiz!"

"Özür dilerim ama nereye varmaya çalıştığını anlayamadım, Mary."

"Gerek yok. Her şeyi yerli yerine oturtunca sana ne yapılması gerektiğini bildireceğim."

"Bunu yapacağını biliyorum." James ona sarıldı ama kendine çok bastırmadı. Bir keresinde sımsıkı sarıldığında Mary bağırmıştı. Bu bir daha asla olmayacaktı. "Birlikte çok mutlu olacağız. Sana yemin ediyorum."

Mary başını onun boynuna yasladı. "Bunu kanıtlamaya devam edeceğin çok uzun bir yaşamımız olacak."

"Bunun için sabırsızlanıyorum."

Günler geçtikçe ilerleme kaydediliyordu ama Gwen ortalarda yoktu. O yatağında yatarak şikâyetlerine devam ediyordu.

Terzileriyse pantolonların çoğunu dikmişti ve Isabel kadınlara dil dökerek sonunda bunları giymelerini sağlamıştı. En azından bir saatlik oyun süresince.

O sabah Isabel onlara mini golfun çok ilkel bir halini öğretme kararı vermişti. Mary koşarak ona doğru geldiğinde kadınlar keyifle vuruşlarını yapıyorlardı. Mary'nin yüzü gözü yaş içindeydi.

"Ne oldu Mary?" diye sordu Isabel.

"Korkarım yeminimiz iptal oldu."

"Ne? Neden?"

Mary etrafına bakındı. "Başka bir yere gidebilir miyiz? Özel konuşsak?"

Gwen'in oda hizmetçisi Jenny yanlarına gelerek, "Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Isabel olabildiğince diplomat bir tavırla konuştu. "Evet, lütfen. Molanın geri kalanında gözetmenlik yapabilir misin?"

Mary burnunu çekti. "Kontes Isabel'e ihtiyacım var."

Jenny başıyla onayladı. "Geri kalan zamanda işi devralmaktan mutluluk duyarım, Kontes."

"Onlara o lanet olası taşları deliklere sokmayı öğret. Hedef bu. Taşlar deliklere."

"Evet, Kontes."

Isabel dönerek Mary'ye odaklandı. "Şimdi lütfen bana ne olduğunu anlat."

Mary yüzündeki yaşları sildi. "Konuşmak için odanıza gidebilir miyiz lütfen?"

"Elbette."

Isabel merdiveni çıkarken Mary'yi konuşturmaya çalıştı ama Mary inatla başını iki yana salladı. Isabel, Mary'nin tam bir mahremiyet istediğini çözdü ki bu anlaşılabilir bir şeydi. Mary kendini gözetleyenlerden çekiniyordu.

Mary onu kendi odasına çekti ve neredeyse iterek uzaklaştırdıktan sonra kapıyı tekmeleyerek kapadı.

"Ne oldu Mary? Bırak yardım edeyim. Belki sen ve James bunu halledebilirsiniz. Onu seviyorsun. Bana bunu söyledin. O sana çok değer veriyor. Ters giden ne?"

Mary'nin gözlerindeki yaşlar Mojave çöllerindeki güneşe maruz kalmış gibi kuruyuverdi. "Eğer James ve ben mutlu bir şekilde yeminimizi edeceksek yanımızda durup şahitlik edenler de mutlu olmalı."

"Üzgünüm, Mary. Anlamadım."

Mary iki parmağını ağzına soktu ve kulak parçalayan bir ıslık çaldı. Isabel'e gülümsedi. "Dişlerimi temizlerken Tom öğretti."

Isabel arkadaşını nasıl cezalandıracağını bulmaya çalışırken kapısı hızla açıldı ve James gözleri bağlı Arthur'u çekerek içeri girdi.

"James bu hiç de hoşlandığım bir şaka değil," dedi Arthur. "Başta kabul ettim ama fazla uzadı."

Isabel, Mary'ye baktı. "Hain," diye fısıldadı.

Mary omuz silkti.

James, Arthur'un gözlerini kapatan bandı çıkardı. Arthur gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. Isabel ile Mary'yi gördüğü anda ateş püsküren gözlerle James'e baktı. "Hain."

James omuz silkti.

James ve Mary kendilerinden son derece memnun bir şekilde yan yana geldiler.

"Siz ikiniz birkaç gün içerisinde yeminlerimizi ederken yanımızda duracaksınız," dedi James. "Ve siz bu tören sırasında mutlu olacaksınız, gerçekten mutlu olacaksınız diyorum."

"James," diye başladı Arthur.

James tombul elini kaldırdı. "Kral Arthur, sana sadık olduğumu biliyorsun. Seninle birlikte savaşa koşar, seni son nefesime kadar korurum."

"Ve sen, Kontes Isabel," dedi Mary. "Sen de bana bir daha hiç bulamayacağım bir arkadaş oldun. Biri sana zarar vermek isterse her şekilde önünde dururum."

"Ve biz yorulduk," dedi James yeniden sözü alarak. "Şu son dönemdeki asabi ve asık suratlardan. Birbirinizden vebalıymış gibi kaçıyorsunuz, tahminimize göre aranızda bir... bir..."

"Sorun var," diye bitirdi cümleyi Mary. "Konuşulup halledilmesi gereken sorunlar. Siz," dedi parmağını ikisi arasında dolaştırarak, "bu sorunları bizim yeminimizden önce çözeceksiniz."

"Aranızda her ne varsa," dedi James.

"*Halledin!*" diye haykırdı ikisi bir ağızdan.

Bunun ardından odadan çıktılar ve kapıyı arkalarından daha önce verilmiş bir kararla çarparak kapadılar.

Isabel ve Arthur bir süre bakıştıktan sonra kahkahalara boğuldular.

"Sanırım biraz önce ebeveynlerimizden papara yedik," diye inledi Isabel.

"Kendimi hiç kral gibi hissetmiyorum," dedi Arthur. "Kontrolü ne zaman kaybettim?"

"Hayır," dedi Isabel gülmeye devam ederek. "Bu senin ne yüce bir kral olduğunu gösterir."

"Şaka yaptığından eminim," dedi Arthur. "Biraz önce birinci adamım tarafından azarlandım."

"Bunun ne kadar müthiş bir şey olduğunun farkında değil misin?" diye sordu.

"Bu iki hizmetkârın krallarını azarlamalarının altında yatan şeyi anlamamış olabilirim."

"Bunun altında yatan şey, Ekselansları, sizi fazlasıyla sevdiklerini ve böyle aşırı şeyler yapacak kadar size güvendikleri. Onları cezalandırmayacağınızı biliyorlar, onlara olan sevginize güveniyorlar."

"Ah, belki de halkımla senin arandaki fark budur. En azından James ve Mary onları sevdiğime inanıyorlar."

Isabel göğsüne saplanan hançeri zihninde yok etmeye çalışırken bir süre ona baktı. "Zalim bir tarafın olduğunu hiç fark etmemiştim, Arthur. Bunu görmem iyi oldu. Senden kurtulmamda bana çok yardımcı olacak."

Arthur ona doğru yürüdü. "Isabel, öyle söylemek..."

"Bana dokunursan iki dizini de kırarım."

"Kır o zaman," dedi omuzlarından kavrayarak. "Hadi durma. Yap. Ama sen beni dinleyene kadar seni tutacağım ve dizlerim tutmaz hale gelirse seni de kendimle birlikte alaşağı edip dinlemeni sağlayacağım."

Isabel, bedeninin o ellere sanki sadece omuzlarını tutmuyor her yerinde geziniyor gibi cevap vermesini iğrenç buldu.

"Yeterince dinlediğimi düşünüyorum."

"Hayır, sadece kendince sonuçlar çıkaracak kadarını dinledin. Yanlış sonuçlar. Isabel, senin gibi akıllı ve sevgi dolu bir kadın nasıl olur da hikâyemin sadece yarısını dinler ve o an benim en kötü insan olduğuma inanır anlayamıyorum. Tanrılar adına kadın, geceyi her tür mahremiyeti paylaşarak birlikte geçirdik. Ve bunun üzerinden bir saat bile geçmeden beni dışladın. Zihnini ve kulaklarını kapadın. Paylaştıklarımızdan pişman mı oldun?"

"Hayır. Ama sen Gwen'in..."

"Ne söylediğimi biliyorum, Isabel ama sözümü bitirmeme izin vermedin. Bu fırsatı bana şimdi verecek misin?"

"Dinliyorum. Diz tekmeleme kısmından vazgeçmiyorum ama dinliyorum."

"Bu da bir başlangıç," dedi Arthur ve onu bıraktı. Döndü, iki adım attı sonra yine döndü ve ona doğru geldi. "O gece bitirmeme izin vermediğin şey Gwen'i geri çevirdiğimdi. Artık onu istemiyorum. Bir süredir zaten istemiyordum. Bana geçmişe dönmeyi deneyebilir miyiz dediğinde ona hayır dedim, Isabel. Ona o an sadece beni değil Lance'i de aldattığını söyledim. Acıdan kurtuldum. Gerçeği söylemek gerekirse bir başka acıya saplandım. Sana. Ama korkarım

Lance kurtulmadı. Onu kulübede gördün. Endişe, öfke ve üzüntüden neredeyse aklını yitirmişti.

"Sana döndüm çünkü *seninle* olmak istiyordum. *Seninle* konuşmak istiyordum. Gerçekten yatağına girip seninle eğlenip sonra Gwen'le yeniden başlamaya karar verebileceğimi mi düşündün? Bu kadar zalim olacağıma inanıyor musun?"

Isabel taş kesilmişti. "Ah, Tanrım. Denedin. Ve ben sana izin vermedim. Bunun bir veda olduğundan öylesine korkmuştum ki, ben..."

"Şişşt," dedi Arthur parmağını Isabel'in dudaklarının üzerine koyarak. "Öfkeni ve kafanın karışmasını anlıyorum Isabel. Lütfen seni diğer adamlarla birlikte düşündüğüm zamanki kızgınlığımı hatırla. Buna bir de hâlâ Gwen'le evli olduğumu ekle, bu sonuca varman son derece anlaşılır bir şey. Durum tersine olsaydı korkarım ben de aynısını yapardım."

"Hiçbir mazeretim yokken bana mazeret veriyorsun. Hayır, sen aynısını yapmazdın. Dinlerdin. Ama Arthur o kadar çok korkmuştum ki..."

"Biliyorum, aşkım, biliyorum," dedi onu kollarının arasına çekerken.

"Hak etmediğim halde nasıl bu kadar bağışlayıcı olabiliyorsun?"

Saçlarının arasından güldü. "Belki bu da krallık işlerinden biridir."

"Hayır, krallık işleri insanlara şunu yap, bunu yap demektir."

"O zaman belki de bir adamın bir kadını sevdiğinde yaptığı şeydir."

"Bunu binlik için alacağım, Alex."

Arthur sırıttı. Saçlarını yüzünden çekerek kadının şakağını, alnını ve burnunu öptü. "Bunun ne anlama geldiğini dahi bilmiyorum ve umursamıyorum. Alex'in kim olduğunu da bilmiyorum.

Benim için önemli olan tek şey aramızdaki bu yanlış anlaşılmanın çözülmüş olması."

"Ah Arthur," dedi Isabel kollarını ona sararak, parmak uçlarında yükseldi ve boynunu öpücük yağmuruna tuttu. "Çok üzgünüm."

"Ben de. Olaylar arasında bağlantı kurmanın çok daha iyi bir yolu olduğundan eminim." Gülümsedi. "Tamam, yalan söyledim. Binlik ya da her neyse, o nedir merak ediyorum. Ve bu Alex kim?"

"Bu, ülkemizde oynadığımız bir oyun. Tersten gitme gibi bir şey. Oyuncuya cevap verilir ve sonra da sorunun ne olduğunu bulmaya çalışır."

"Pardon?"

"Kesinlikle. Aslında tam olarak 'Pardon nedir?' demeliydin."

Arthur başını iki yana salladı. "Kafam çok karıştı, aşkım."

"Mesela biri der ki, 'Kral Arthur'un tutkuyla sevdiği ülke.' Sen de cevaplarsın, "Camelot nedir?"

"Bu oyunu Dumont'da mı oynuyorsunuz?"

"Evet."

"Tamam, o zaman," dedi. "Kuralları anladım sanırım."

Isabel güldü. "Tamam, cevap şu: 'Kral Arthur için çıldıran kadın.' Soru nedir?"

"Sorunun 'Kontes Isabel kimdir?' olduğunu umuyorum."

"Doğru."

"Benim de senin için bir sorum var."

"Sor bakalım, koca oğlan."

"Krallık işleri yapan Arthur, kadınına, bu arada hatırlatayım ki bu krallık işi şunu yap bunu yap deme hakkını ona veriyor, yap der."

"Kralın krala yakışır giysilerini çıkarmak nedir?"

"Peşinde olduğum soru bu değildi ama bu da bana uyar, Isabel. Bu nedenle sana doğrusunu söyleyeceğim."

Isabel onun krala has emri üzerinde çalışmaya başladı.

"Sen de biliyorsun ki bazen birden fazla doğru cevap vardır."

"Güzel. Sorum şuydu: 'Kralın kontesin giysilerini çıkarmasına yardım etmesine ne izin verir?'"

"Gördün mü bak birden fazla doğru cevap," dedi Isabel.

Mary ve James el ele sırıtarak koridorda yürüdüler. "Başımız belada olabilir," dedi Mary.

"Kırılma sesleri duydun mu?"

"Duymadım."

"O halde inan bana güvendeyiz," dedi James.

"Isabel beni asla incitmez. Bundan eminim. Sonuç iyi de olsa kötü de olsa beni affeder. Ama ya Kral Arthur?"

"Seni asla incitmez, Mary. Ya da beni."

Dev gibi olan müstakbel kocasına baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü o, hayatta tanıdığım en nazik adam. Savaş eğitiminde son derece sert buna hiç şüphe yok. Ama o her zaman hem de her zaman herkese karşı adildir. Sonuç ne olursa olsun iyi niyetli olduğumuzu anlayıp bizi affedecektir."

"O zaman iyi bir şey yaptık."

"İyiden de öte bir şey yaptık. Son duyduğumda kahkahalar atıyorlardı."

Mary, James'i durdurdu. "Isabel'in ülkesinde başarıyı kutlamak için yapılan bir ritüel var."

"Nedir o?"

"Çak bakalım, deniyor." Avucunu açarak kaldırdı ve onun da aynısını yapması için bekledi. James kafası karışmış gibi durdu.

"Kaldır elini!"

James elini kaldırdı ve Mary sırıtarak onun eline vurdu. "Çak bakalım!"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Başarının işareti. Sanırım biz konuşurken onlar sevişiyorlar."

James sevgilisine sırıttı. Elini kaldırdı. Mary kuşkuyla baktı ama elini onunkine vurdu.

"Çak bakalım," dedi. "Bu ne içindi?"

"Âşık olduğum kadın benimle aynı duyguları paylaştığından, ne kadar şanslı olduğum için. Ve çok yakında hayattaki en mutlu koca olacağım için."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kapı vurulunca Gwen başını yatağından kaldırdı ve Kontes'in orada durduğunu gördü, şarap rengi elbisesinin içinde çok güzeldi.

Gwen ise hiç de şık olmayan bu yatak kıyafetiyle oldukça solgun ve dağınık göründüğünün farkındaydı. "Lütfen," dedi parmaklarını saçlarının arasından geçirerek, "içeri gel."

Isabel odaya girince Gwen onun elinde siyah bir giysi tuttuğunu fark etti. "Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun, Gwen?"

"Biraz daha iyiyim," dedi Gwen. Bu biraz yalandı. Göğsündeki hassasiyet dışında kendini gayet iyi hissediyordu ama yatakta kaldığı sürece Arthur'un onu ziyaret etmeye devam edeceğini biliyordu ve onun fikrini değiştirmek için gereken zamanı bu şeklide kazanabilirdi.

Bu, Lance'i sevmekten vazgeçtiği anlamına gelmiyordu. Aslında onu umutsuzca seviyordu. Ama kocasını kaybetmekten de bir o kadar korkuyordu.

Çok bencildi, bunu biliyordu. İçinde bir yerde utanıyordu. Arthur ona kur yaptığında ve evlendiklerinde çok gençti ve başka bir hayat bilmiyordu. Bu bilinmezin gücünden korkuyordu.

"Elinde ne var?" diye sordu başıyla işaret ederek.

"Ona birazdan bakacağız. Bu sabah kahvaltıda Tom'la konuştuk. Şu ana kadar ayağa kalkmamış olman için bir sebep olmadığını söyledi."

"Bundan sana ne?"

"Muhtemelen hiçbir şey. Ama Camelot'u gün be gün takip etmek senin görevin. Senin dengeleyici varlığın olmadığında hizmetkârların dağıldıklarını hissediyorlar. Düşünceli ve endişeliler. Sana ihtiyaçları var Gwen."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Günlük molalarımızda konuşulanları duyuyorum."

Gwen yatağında doğruldu. "Rızamı almadan molalara mı başladınız?"

"Rızan alınabilir bir halin yoktu."

"Arthur'un bundan haberi var mı?"

"Var. Bir itirazı yok. Sorun şu ki halkın seni özledi, Gwen. Seni etrafta görmek onlara çok iyi gelecek."

"Arthur bu düşünceyi neden dile getirmedi?"

"Çünkü sağlığından endişeleniyor. O bir şifacı değil. Yatakta neden bu kadar uzun yatma ihtiyacı duyduğunu bilmiyor."

"Ama sen biliyorsun."

"Ee, Tom biliyor."

"Göğsüm hâlâ acıyor ve bunun için sana teşekkür etmem gerektiğini duydum."

"Bir şey değil."

"Bunu iyi anlamda söylememiştim."

"Biliyorum. İğnelemeyi duyduğum anda anlarım."

Gwen aşağılık bir şey yaptığının farkındaydı. Aslında bu kadının yaptıkları olmasa şu an hayatta olmayacağını biliyordu. Bakışlarını indirdi. "Çok özür dilerim. Kabalık ettim."

"Özre gerek yok. İnsanlar hastalandıklarında kendileri gibi davranmayabiliyorlar. Sen çok kibar bir kadınsın, Gwen ve çok iyi bir yüreğin var. Ben... biz... yani Tom neden yataktan çıkıp kraliçelik görevine devam etmediğini anlayamıyor."

"Bu seni neden ilgilendiriyor?"

"Çünkü hizmetkârlarının üzüldüğünü görmekten nefret ediyorum. Kraliçelerinin rehberlik eden eli olmayınca kendilerini ortada kalmış gibi hissediyorlar."

"Söylediklerini düşüneceğim ama aynı sözleri Arthur'un dudaklarından da duymak isterim."

"Arthur senden kalkmanı istemeyecektir. Ayrıca şövalyeler toplantısına hazırlanmakla meşgul ama bu konuda kesinlikle senden yardım alabilir."

Gwen başıyla onayladı. "Anlıyorum."

"Ayrıca Mary ile James'in evliliği de var. Planlar yapılmalı. Menü hazırlanmalı. Bir gelin hayatının en önemli gününe hazırlanırken ona yardım etmekten daha eğlenceli bir şey var mı?"

"Bu çok eğlenceli," dedi Gwen.

"Kesinlikle öyle. Bunu gerçekten kaçırmak istiyor musun?"

Gwen başını havaya dikti. "Söyle bana Kontes, neden hiç evlenmedin?"

"Çok seçiciyim."

"Bu hiç evlenmek istemediğin anlamına mı geliyor?"

Isabel tereddüt eder gibi göründü. "Herhangi bir kural koymadım. Belki, bir gün."

"Doğru adamı mı bekliyorsun?"

"Onun gibi bir şey."

"Pekâlâ, Kontes sen meseleyi söyledin ve benim üzerinde düşünmem gereken çok şey var. Şimdi lütfen bana elindekinin ne olduğunu söyler misin?"

Isabel siyah giysiyi yukarı kaldırdı. "Pantolonun."

Gwen neredeyse boğuluyordu. "Pantolon mu?"

"Evet, unuttun mu? Sen hastalanmadan hemen önce terzilerin kadınlar için pantolon dikmekle meşgullerdi."

Gwen kaşlarını çattı. "Evet, evet hayal meyal bunu hatırlıyorum."

"Pekâlâ, bu da molada bize katılmaya karar verirsen diye senin için yapıldı."

Gwen şakaklarını ovalayarak, "Bana kadınların pantolon giymelerinin neden iyi bir fikir olduğuna karar verdiğimizi hatırlatsana," dedi.

"Böylelikle gündüz molalarında daha rahat edecekler. Oyun oynarken bacaklarının görünmesinden endişe etmeyecekler."

"Sen de o pantolonlardan giyiyor musun?"

Isabel sırıtarak eteklerini kaldırdı. Evet, gerçekten de o şeylerden giymişti. Pantolonu Gwen'in yatağının ayakucuna bıraktı. "Kısa bir süre sonra avluda toplanacağız, bize katılmayı bir düşün." Başıyla da salladı ve odadan çıkmaya hazırlandı.

"Isabel."

Isabel başını çevirip ona baktı. "Evet?"

"Senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Elbette."

"Jenny'yi bulup onun hizmetlerine ihtiyacım olduğunu söyleyebilir misin?"

Isabel gülümsedi. "Memnuniyetle. Aramıza hoş geldin, Gwen."

"Teşekkür ederim."

"Yani?" diye sordu Mary, kadınlar etrafında toplandıkları sırada.

Isabel omuz silkti. "Göreceğiz."

"Ne olursa olsun," dedi aşçılardan biri olan Madeline. "Denediğin için teşekkür ederiz."

"Eğer işe yararsa edersiniz."

"Bugün ne yapıyoruz, efendim?"

"Beyzbol denen bir şey oynayacağız. Daha doğrusu Camelot tarzı beyzbol," diye düzeltti.

Dört küçük sopayı alanın etrafına yerleştirirken açıkladı: "İki takıma ayrılacağız. Takımlardan biri puan almaya çalışırken diğeri bunu almasını engellemeye çalışan olacak ve bu sırayla yapılacak.

"Puan almaya çalışan takım her seferinde bir adamını buraya gönderecek," diyerek sopalardan birini yere dikti. "Burası ana üs. Oyuncu taşı dilediği kadar uzağa atabilir ama diğer üslerde yer alan ve savunma yapan diğer takımın oyuncusunun üzerine atmaktan kaçınmalı..."

"Efendim!" diye çığlık attı Mary, başıyla avlunun uzak köşesini gösterdi. "Kraliçe. Geliyor."

Gwen koşarak geliyordu; eteklerini, altındaki siyahlığın görülebileceği kadar kaldırmıştı.

Avludaki herkes kraliçelerinin hanımların arasına katıldığını görünce şaşkınlıkla donakaldı.

Hepsi birden reverans yaptı ve başları eğik bir şekilde o pozisyonda kaldı.

"Kalkın lütfen," dedi Gwen. "Oynayacağımız bir oyun var. Evet, ne kaçırdım?"

James, Arthur'un çalışma odasına kapıyı vurmadan telaşla girdi.

Arthur onu bu ani girişinden dolayı azarlamak üzereyken adamın yüzündeki ifade onu durdurdu. "Ne oluyor?"

"Efendim, gelip bunu görmelisiniz."

"Neyi?"

"Anlatamam. Denerim ama inanın, bunu kendi gözlerinizle görmek isteyeceksiniz."

Arthur hızla ayağa kalktı ve James'i takip ederek kapıdan çıktı, koridoru geçti ve avluya çıktı.

Genç bir kızın bir daire etrafında koşarken diğerlerinin bir taşı birinden diğerine atışını ve kızı kovalayarak yere indirmeye çalıştıklarını gördüğü anda durdu.

Sevinç çığlıkları, alkışlar ve tezahürat vardı. Bu, Arthur'un daha önce hiç görmediği bir oyundu.

Gözleri Isabel'i aradı çünkü bu işi onun yaptığından adı gibi emindi. Alkışlıyordu, sonra ellerini ağzının kenarına koydu. "Üçüncüyü dene, Sarah! Yapabilirsin!"

Koşan kız da neşeyle gülüyordu, ayağını mindere benzeyen bir şeye dokundurdu ve taş atılırken koşmasına devam etti. "Bunlar ne yapıyorlar, James?"

"Kontes bu oyuna Camelot beyzbolu diyor."

"Camelot beyzbolu," diye tekrarladı Arthur.

Son birkaç gündür Isabel'in hizmetkârlara gün geçtikçe daha da garipleşen oyunlar öğretişini izlemişti. Bu ise içlerinde en tuhafıydı.

Ama kadınlar çok eğleniyor gibi görünüyorlardı. "Haklısın James, bunu bana anlatamazdın. Gözümle görmesem tüm değerini yitirirdi."

Gözlerini bu tuhaf sahneden ayırmadan, "James erkeklerimizin de bu oyun zamanı düzenlemesinden mutlu oldukları doğru mu?" diye sordu.

"Ah, kesinlikle efendim. Hepsi eşlerinin ya da sevgililerinin çok daha mutlu bir ruh halinde olduğunu söylüyorlar, çok daha neşelilermiş."

"Bunu Mary'de de görüyor musun?"

"Mary'm her zaman neşelidir ama evet, bana gününü anlatırken yaşadığı coşku ve heyecanı görüyorum. Ayrıca mutfaktaki, çamaşırhanelerdeki, dikiş odasındaki verimin arttığını ve kadınların işlerinin başına büyük bir gayretle geri döndüklerini anlatıyor. Söylemeliyim ki bu mola denen şey son derece başarılı."

"İşi Isabel'e bırak," dedi Arthur hafifçe gülümseyerek. "Yaratıcılığıyla gittiği her yere coşku aşılıyor."

Bunun altında yatan açıklamaya neredeyse kahkahalarla gülecekti. Her sabah uyandığında işine gitmek için heyecanlanıyor, yeni bir güne taptaze başlıyordu ve tekrar onun yanına gidebilmek için gece olmasını beklemekte zorlanıyordu. Kıymet verdiği tek şey sevişmeleri değildi, birbirlerinin kolları arasında yatıp usulca günlerini de anlatıyorlardı. Kendisi için önemli olan konularda onun danışmanlığına gün geçtikçe daha da fazla ihtiyaç duyuyordu. O hevesli bir dinleyiciydi, pratik bir zekâya sahipti ve huzurlu Dumont topraklarında asla karşılaşmayacağı ya da düşünmeyeceği meseleleri bile çabucak kavrıyordu.

Fikirleri hem ilham verici hem de... kullandığı kelime neydi? Ah, evet. Acayip. Bir cümleye genellikle şöyle başlıyordu, "Bu sana acayip gelebilir ama bir dinle..."

Çoğu zaman fikirleri Arthur'u güldürürdü ama sonra düşününce onların değerini fark ederdi. Ya da küçük farklılıkları. Ama onlar her zaman düşüncelerini besliyordu.

Onda sevdiği o kadar çok şey vardı ki... Onun yataktaki tutkusunu da çok seviyordu. Arthur'un doğru yere yaptığı bir dokunuş Isabel'in bir anda istekli bir âşığa dönüşmesini sağlıyordu. Onu

çıplak göreceği anın gelmesi için kıvranıyordu, üzerinde sadece hiç çıkarmadığını bildiği mavi gerdanlığı kalıyordu.

Teni yumuşacık ve kaymak gibiydi.

Birdenbire James'in bir şey söylediğini ama onu duymadığını fark etti.

"Özür dilerim, ne?"

"Kadınların arasında tanıdık başka birini görüp görmediğinizi sordum, efendim."

Arthur diğerlerine biraz daha dikkatli baktı. Çoğu tanıdıktı elbette. Sayamayacağı kadar çok hizmetçisi vardı ama onları isimleriyle tanımayı kendine görev edinmişti. Büyük bir sadakatle ve hiç şikâyet etmeden hizmet ettikleri krallarından en azından bu kadarını görmeyi hak ediyorlardı.

"Pek çok tanıdık yüz görüyorum, James. Dikkat etmemi istediğin özel biri mi var?"

"Açık sarı elbiseliye bakın. Şu an Mary'yi kovalayana."

Arthur kadına baktı. Ve dondu. Uzun kestane rengi saçlar, ince beden. "Gwen mi?"

"Kesinlikle, lordum. Kraliçe hasta yatağından kalktı."

"Ah, tanrılara şükür," dedi Arthur, sesi kısıktı.

Gwen'in aşikâr olan sağlıklı hali insana kuşku veren bir mucizeydi. Bu sabah da her sabah yaptığı gibi talime çıkmadan önce sağlığını sormak için Gwen'in odasına uğramıştı. Tıpkı daha önceki sabahlarda olduğu gibi yine solgun ve kırılgandı. Kalkıp giyinemeyecek ve kraliçelik görevini yerine getiremeyecek kadar zayıfmış gibi davranmıştı. Ama her gün olduğu gibi bu sabah da onu cezbederek yatağına alma girişiminden vazgeçmemişti.

Bu fikrin yarattığı tiksintiyi saklaması Arthur için gittikçe zorlaşıyordu. Karısına olan ilgisi ne zaman kurumuş ve toz yığınına

dönüşmüştü? Bilemedi. Bunun sorumlusu Isabel olamazdı çünkü ilgisini kaybetmeye o gelmeden çok önce başlamıştı. Acısı kalmıştı ama arzusu çok önce yok olmuştu. Gwen'e karşı en ufak bir tutkusu olsa Isabel'e ikinci kez bile bakmayacağından adı gibi emindi. O tek eşli bir adamdı, her zaman da öyle olmuştu. Yüreği meşgul olduğu anda gözü aşkını ve arzusunu elinde tutan kadın dışında kimseyi görmezdi.

Başını iki yana salladı.

Diğer yandan Gwen sağlığını kazandığı için rahatlamıştı. Gerçi onun yataktan çıkmaması Arthur'a dilediğini yapma özgürlüğü vermişti. Şimdi ayaklarının üzerinde durduğuna göre Arthur'un hareketleri karısı tarafından daha büyük bir dikkatle izlenecekti. Bu zor bir durumdu. Bunu daha sonra Isabel'le konuşmaya ihtiyacı vardı.

"İyi olduğunu görmek güzel," dedi. Sonra daha dikkatli baktı. "Ah tanrılar. O da diğerlerinin spor sırasında giydikleri o siyah pantolon gibi şeylerden giyiyor."

"Mary bana bu sabah Isabel'in Gwen'i yataktan kalkması için ayartmaya kararlı olduğunu ve bu pantolonun onun yataktan kalkıp molada personele katılması konusunda onu cezbedeceğini umduğunu söylemişti."

"Hımm, neden acaba?" diye mırıldandı, James ona cevap verene kadar bunu yüksek sesle yaptığının farkında değildi.

"Görünüşe bakılırsa hizmetkârlar toplanıp Kraliçe'yle olan sorunlarını konuşmuşlar. Isabel kalede çıkan sorunlarda sorularını cevaplayan tek kişi olduğu için de Isabel'in Kraliçe'ye ulaşabilecekleri en mantıklı seçim olduğuna inanmışlar."

"Isabel, Gwen'in görevlerinin bir kısmıyla mı ilgileniyordu?" diye sordu Arthur.

"Fark etmediniz mi?"

"Kör olmalıyım," dedi Arthur kendi kıçını tekmelemek isteyerek. "Hayır, fark etmedim. Isabel de onu ilgilendirmeyen işleri yapmaya zorlandığına dair tek bir şikâyette bile bulunmadı. Thor[7] aşkına, o bu kalede misafir."

"Kontesin bundan şikâyetçi olduğunu görmedim," dedi James. "Birkaç gece önce ikinizin arasında olanların dışında."

Arthur gözlerini devirdi. "En büyük hatamın ne olduğunu biliyor musun James?"

"Hayır, Kral Arthur, hiçbirini bilmiyorum."

"En güvenilir adamlarımın aklından geçenleri söylemelerine izin veriyor olmam."

James kükrer gibi bir kahkaha attı. "Özürlerimi sunarım," dedi. "Yersiz konuştuğum için."

Arthur ona baktı. "Hiç de üzgün görünmüyorsun."

"Pişmanlık ifadem üzerinde çalışacağım."

Arthur, James'in sırtına vurdu. "Yap bunu. Muhtemelen yıllarını alacak."

Kadınlara bir kez daha baktıktan ve en uzun süreyle de şu an birkaç hizmetçi tarafından kovalanmakta olan uzun sarı saçlı olanını izledikten sonra Arthur döndü ve çalışma odasına doğru ilerledi. James'in kahkahası hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Evet, gerçekten de bu akşam Isabel'le konuşacakları çok şey vardı. Onu yalnız yakalayabilirse.

Bu girişiminin başarısızlığa uğrayabileceği düşüncesi bile iç karartıcıydı.

---

7 İskandinav mitolojisinin en güçlü tanrısıdır. (ç.n.)

Bir zamanlar Gwen, Arthur'un odasına geldiğini bildirmeden girmekte bir sakınca görmezdi ama aralarında bir şeylerin değiştiğinin fazlasıyla farkındaydı. Kapı açık olmasına rağmen çaldı. Arthur bakışlarını tüm dikkatiyle incelemekte olduğu parşömenden kaldırdı. Parşömen oldukça ayrıntılı bir harita çizimi içeriyordu.

Arthur onu rulo yaparak yana bıraktı ve ayağa kalktı. "Gwen," dedi eliyle içeri girmesini işaret ederek. "Seni ayakta ve iyi görmek ne güzel. Daha iyi olduğunu sanıyorum."

"Çok daha iyiyim, Arthur, teşekkür ederim."

Ona koltuğa oturmasını işaret etti ve masasına dönmeden önce kadının oturmasını bekledi. "Sence rahatsızlıklarının geçmesinde... ne etkili oldu?"

"Kontes'in seni sohbetimizden haberdar etmiş olduğundan eminim."

"Aslında, hayır. Isabel'le sabah kahvaltısından bu yana hiç konuşmadım."

"Ah, öyle mi?"

"Neden, iyileşmenle onun ne ilgisi var?"

Gerçek, Gwen'in tek şansıydı. Ondan bir şey sakladığında Arthur bunu hemen anlardı. Lance'i de neredeyse hemen anlamıştı. Ah, tabii ki Lance'le mahremiyetlerini paylaştıklarını değil ama bir terslik olduğunu. "Bu sabah beni odamız... odamda görmeye geldi. Konuştuk."

"Yani seni konuşmak mı iyileştirdi? Bunu şişeleyip şifacılarımıza satmalıyız."

"Lütfen Arthur, bunu daha da zorlaştırma.

Arthur başıyla onayladı. "Özür dilerim. Bu çok gereksizdi. Nedenini açıklayacak mısın?"

"Seni gerçekten de yüzüstü bıraktığımı fark etmemi sağladı. Camelot ve halkını görevlerimden kaçarak hayal kırıklığına uğratıyordum."

"Onun sınırlarını aştığını düşünüyor musun?"

"Evet. Yani hayır." Başını iki yana salladı. "Duymam gereken gerçekleri bana söyleme cesaretini gösteren tek kişi oydu."

Arthur ona baktı. "Bu sözlerin arasında bana yapılan üstü kapalı bir hakaret olduğuna yemin edebilirim ama o çirkin zehirlenme olayından yeni kurtuldun ve bunu göz ardı edeceğim."

"Hayır, hayır öyle değil. Sen güvenilir birisin, Arthur. Sana kendimi iyi hissetmediğimi söylediğimde bunun doğru olduğunu kabul ediyorsun."

"Dalavereye ne gerek vardı, Gwen? Bundan ne gibi bir çıkarın olabilirdi ki?"

Gwen ellerine baktı. "Dikkatini çekmek olabilir."

"Hasta taklidi yapmana gerek yoktu, Gwen. Bunu isteyebilirdin."

"İstiyorum."

"Şimdi mi?" dedi ayağa kalktı, gidip kapıyı kapadı. "Tüm dikkatim sende." Masasına dönerek oturdu. "Aklında ne var?"

"Sen mükemmel bir koca oldun, Arthur. Sevgi dolu, özenli ve ben tahtın gerektirdiklerini öğrenirken son derece sabırlı. Bana hep iyi davrandın."

"Böyle düşünmene sevindim."

"Ben de buna son derece pişman olduğum bir ihanetle karşılık verdim. Zamanı geri alabilseydik..."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Lance'le birbirinize âşık olmanız kaderdi. Bunu da yağmuru ve karı engelleyemediğim gibi engelleyemezdim.

"Yapabiliriz..."

"Hayır," diyerek sözünü kesti Arthur, "Yapamayız. Sen hâlâ Lance'e âşıksın, o da sana. Hem de umutsuzca. Bunu şimdi inkâr edersen sana duyduğum saygının kalanını da kaybedeceğim. Lance'in kalbini kırarsan seni asla affetmeyeceğimi söylememe bile gerek yok. Onu suçlamıyorum. Seni de suçlamıyorum." Ellerini kaldırarak omuz silkti. "Sadece oluverdi işte, Gwen. Ama o genç adam bana çok şey ifade ediyor ve ona bir şekilde zarar verecek olan herkese kötü bakarım."

"Yani onu umursuyorsun ama karını umursamıyorsun."

"Gwen seni umursamasaydım şu anda hainlikle suçlanmış olurdun. Sana daha önce de sayılamayacak kadar çok söylediğim gibi senin ve Lance'in ne yaptığınızla ilgilenmiyorum. İlgilendiğim tek şey sizi krala karşı suç işlemekle suçlayacak birine yakalanmamanız. Şu an için Camelot'ta içinde bulunduğumuz duruma yasal bir deva yok. Dumont'da bulunan ve evliliğin feshi denen bir sistemi ciddi olarak inceliyorum, bu sistemde kadın da erkek de suçlu olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıyor. Kontes Isabel bundan hatasız fesih diye bahsetti."

"Durumumuzun mahrem ayrıntılarını Kontesle mi konuştun?"

"Bunu yaptığımı itiraf ediyorum."

"Nasıl cüret edersin?"

"Ederim, Guinevere çünkü ona güveniyorum. Onun düşünce ve görüşlerine inanıyorum."

Gwen yanmaya başlayan yanaklarını elleriyle örttü. "Bu kadar özel bir şeyi bir yabancıyla paylaşmandan büyük utanç duydum."

"O bir yabancı değil. Sen hasta taklidi yaparak yatakta yatarken o dost ve meslektaş haline geldi."

Gwen ona baktı ve gerçek içini acıttı. "Ona âşık oldun."

Arthur küçük bir tereddüdün ardından başıyla onayladı. "Evet, bu doğru."

"O bunun farkında mı?"

"Fazlasıyla farkında, evet."

"O da... ona olan hislerine karşılık veriyor mu?"

"Umutsuz bir şekilde öyle olduğunu umuyorum."

"Beni bu şekilde... utandırmaya nasıl cüret edersin? O buraya bir misafir olarak gelip nasıl..."

Arthur yumruğunu masaya geçirdi ve gözlerindeki ateş Gwen'in oturduğu yerde büzülmesine sebep oldu. "Hadi bu cümleyi bitir, Gwen. Bu cümleyi mantıklı bir şekilde bitir."

Öne doğru eğilip bakışlarıyla onu deşerken Gwen sessizliğini korudu. "Isabel'le olanlar planlanan ya da beklenen bir şey değildi. Tıpkı sen ve Lance gibi, kader öyle yazmıştı. Senin geçmişi silmek istediğin gibi bunu değiştirmek ister miydim? Hiç sanmıyorum. Ona evlilik teklif etme özgürlüğümün olmaması gibi sinir bozucu bir sorunun dışında değiştirmek istediğim hiçbir şey yok."

Geçmişte gözyaşları Arthur'un yüreğini hemen yumuşatıverirdi. Gwen onların artık Arthur'u üzme gücü olmadığını biliyordu. En azından kendi gözyaşlarının. *Ağlamayacağım. Ağlamayacağım.*

"Lance'le yaşananlar olmasaydı..."

"Ama yaşandı."

"Ama ya yaşanmasaydı?"

"Isabel sıradan bir kraliyet misafiri olurdu. Duymak istediğin bu mu? Yeminlerime asla ihanet etmeyeceğim mi? Eğer öyleyse bu doğru. Onu sadece yeni bir beyin olarak görür, fikir alışverişinde bulunduğum diğer topluluğun içine katardım. Ama biliyordum, Gwen. Kalbimin senin tarafından kırıldığını biliyordum. Onu gördü-

ğümde bu kalp kırıklığını atlattığımı anladım. Kendimi bir başkasını istemekte özgür hissettim."

"Anlıyorum."

"Seni incitmek gibi bir arzum yok, Gwen. Bu bir tür intikam değil. Sormasaydın tek söz bile söylemeyecektim çünkü bu Isabel ve benim dışımda kimseyi ilgilendirmez. Ama sordun. Ve bildiğin üzere gerçeklere değer veririm. Sen de bunu hak ettin."

Gwen omuzlarını dikleştirirken derin bir nefes aldı. "Bir sonraki sorumun bencilce ve kendime hizmet eden bir soru olduğunu biliyorum Arthur ama sormalıyım. Bu hatasızlık işini gerçekleştirdiğimiz zaman bana ne olacak? Lance'e ne olacak?"

"İkiniz evlenmekte özgür olacaksınız."

"Ama nerede? Ve nasıl?"

"Bunu düşündüm. Lancelot evine dönmeyi değil de Briton'da kalmayı seçerse o zaman ikinize bir arazi bağışlayacağım ve oraya her ne ad verirseniz onun başında olacaksınız. Birlikte yeni bir hayata başlayabilirsiniz."

Gwen güçlükle yutkundu. "Ama..."

"Bir sonraki sorunun ne olduğunu tahmin ediyorum ve seni sormaya zorlayarak kendini küçük düşürmene izin vermeyeceğim. Sana ömrünün sonuna kadar bakacağım, Gwen. Seni muhtaç bırakmayacağım. Her zaman konfor içerisinde yaşayacaksın. Sana zamanında vermiş olduğum sözlerin bu kısmı tutulacak. Senin mücadele ettiğini görmek istemiyorum."

"Lance bunu kabul etmeyecektir, Arthur."

"Camelot askeri olarak kalırsa son derece iyi bir ödenek alacak. O zaten en iyi ve en sadık askerlerimden biri." Tebessümü ne yazık ki alaycıydı. "Savaş alanında."

"Seni babası gibi seviyor, Arthur. Bu onu için için parçalıyor."

"Gwen, ister inan ister inanma ama buna tüm kalbimle inanıyorum. İnanmasam şu an nefes almıyor olurdu."

Gwen titrek bacaklarının üzerinde doğruldu. "İnan, Arthur. Ayrıca ben de seni seviyorum."

"Buna da inanıyorum."

"İnanmasan ben de şu an nefes almıyor olurdum."

"Sana hiçbir şekilde zarar vermem, Gwen. Ama aynı şeyi kralları adına intikam almak isteyen sadık kişiler için söyleyemem."

Gwen ürperdi. "Pekâlâ, Arthur, şimdi ne olacak? Ne yapacağız?"

"Sen kraliçesin. Senden beklenen görevlerinle ilgileneceksin. Etrafa karşı hiçbir şey değişmedi."

"Evet."

"Sen her zaman mükemmel bir kraliçe oldun, Gwen. Sakın artık değilmişsin gibi davranma."

"Evet, anladım."

"Tedbir, Gwen. Tedbir."

"Evet."

"Ve lütfen bundan sonra yeni yemek denemeleri yapma. Mantarlarla olanın tekrarlanmasını gerçekten istemiyorum. Daha da önemlisi bu denemeleri sakın herkese dağıtılan yemekler üzerinde yapmaya kalkışma.

"Yapmayacağım."

Arthur ayağa kalktı. "Ve son bir şey daha Gwen, bunu hiç unutmamanda ısrar etmek zorundayım."

"Evet?"

"Isabel hayatını kurtardı. O hızlı davranmasaydı biz bu konuşmayı yapamazdık."

"Farkındayım."

"İster inan ister inanma ama seni gerçekten umursuyor. Yaşadığımız tüm bu çarpık hisleri anlıyor. Ona bir şey olursa, üzerinde açıklaması olmayan bir çizik dahi görürsem hayal dahi edemeyeceğin bir gazapla karşı karşıya kalırsın."

Gwen'in umutsuzca tutmaya çabaladığı yaşlar sonunda gözlerinden döküldü. "Günler önce bir kez hayatımı kurtardı, Arthur. Bu sabah bir kez daha kurtarmak için odama geldi. Bunu asla unutmam."

"Umarım unutmazsın. Sana çok tuhaf gelebilir ama o mükemmel bir dost ve müttefik."

"Ve bu da sana tuhaf gelebilir, Arthur ama onun benim için de bu ikisi olmasını çok isterim."

Arthur başıyla onaylayarak Gwen'i kapıya götürdü. "Pişman olmazsın."

"Aranızdaki aşkı bildiğimi ona belli etmeyeceğim."

"Hiç gerek yok. Ona bu akşam söyleyeceğim. Sen de Lance'e söylemelisin."

Gwen başıyla onaylayarak Arthur'un elini sıktı. "Bu kez seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Tam gitmek üzereyken yeniden döndü. "Hizmetkârlardan bilen var mı?"

"Bunu neden sordun?"

"Böylelikle kimin önünde rahatça konuşabileceğimi bileceğim."

"James ve Mary. Onlar biliyor. En azından bildiklerini tahmin ediyorum." Dudakları sırıtmaya hazırlanarak yukarı büküldü. "Isabel'le aramızda bir yanlış anlaşılma olduğunda oldukça eğlenceli bir şekilde müdahale ettiler."

Başıyla onayladı ama bunların o hasta yatağında yatarken olduğuna inanamıyordu. "Bunun, bir gün güzel bir hikâye olacağını düşünüyorum."

"Gerçekten de öyle."

Gwen elini salladı. "Seni planlama işinle baş başa bırakıyorum. Ve teşekkür ederim, Arthur hem dürüstlüğün hem de... merhametin için."

"Ben de sana bugünkü dürüstlüğün için teşekkür ederim. Sana mutluluk diliyorum, Gwen. Gerçekten diliyorum."

"Biliyorum. Ben de aynısını sana diliyorum."

Arthur, Gwen'in arkasından kapıyı kapadı çünkü biraz önce konuşulanları düşünürken gerçekten mahremiyete ihtiyacı vardı.

"Şu an Camelot'un En Mutlu Adamı diyorum, Alex," diye fısıldadı.

"Kral Arthur kim?" diye kendini cevapladı. "Doğru!"

Parşömen rulosunu açarken başını gülümseyerek iki yana salladı. "Isabel, aşkım beni kesinlikle çıldırtıyorsun."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Gwen kendini bir kez daha bir kapının önünde, onu çalmaya hazır bir şekilde buldu. Sabahtan bu yana sahip olmayı öğrendiği tevazu duygusu onu afallatmıştı. Bugün çalışma, eğlence, aydınlanma ve kalp kırıklığıyla doluydu ve daha yarısı bile tamamlanmamıştı.

Kapının arkasından gelen kahkahayı duyunca tereddüt etti.

"Yapmış olamaz!" dediğini duydu genç bir kadın sesinin. "Şaka yapıyorsun."

"Yapmıyorum. Ve sonra öpmeye yeltendi."

Bu ses Isabel'indi.

"Kurbağayı korsenin içine attıktan sonra mı?"

Gwen bahsettikleri kişinin Arthur olup olmadığından ciddi bir kuşku duydu. Güzel şakaları severdi ama bir kadının göğsünden içeri kurbağa atmak onun eğlence anlayışına hiç uymazdı.

"Bu, onun sevgisini gösterme yoluydu sanırım," dedi Isabel. "Zaten en fazla sekiz yaşındaydık."

"Bana, yaptığı bu kur girişimi biraz yanlış gibi geliyor."

"Öyle mi düşünüyorsun? Ben sevimli bir hareket olduğunu düşünmüştüm."

İki kadın yine kahkahalara boğuldular. Gwen bu eğlenceyi bozmaktan nefret ediyordu. Ama eğlenceye katılmaya dair umutları da vardı.

Kapıyı vurdu.

Korktuğu gibi kahkahalar anında kesildi.

"Girin," dedi Isabel.

Gwen kapıyı açarak içeri girdi. İki kadın yerde oturuyordu ve Isabel, Mary'nin ayak parmaklarına bir takım lekeler yapıyordu. Yarısı gül rengine boyanmıştı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Gwen.

Mary ayağa fırladı ve reverans yaptı. "Majesteleri!"

"Lütfen otur, Mary," dedi Gwen, "yapmakta olduğunuz şeyi bölmeyeyim."

Isabel ona gülümsedi. "Mary'yi yemin töreni gecesi daha da güzel yapmanın yollarını arıyoruz."

"Size katılabilir miyim? Ve Mary, lütfen yapmakta olduğun şeye devam et. Bu eğlencenin ne olduğunu merak ettim."

Isabel ona gülümsedi. "Elbette katılabilirsin. Daha da keyifli olur, değil mi Mary?"

Mary endişeli bakışlarını ikisinin arasında gezdirdi. Gwen başıyla onayladı. "Otur, Mary. Aslında senin de burada olmanı umuyordum. Planlamamız gereken bir düğün var ve bu çalışmanızı seyredip öğrenmekle fazlasıyla ilgileniyorum."

"Siz oturduğunuzda oturacağım, Ekselansları," dedi Mary.

"İlk önce hangimizin arka kısmımızı yere koyacağı üzerine bahse girmek ister misin?"

Mary kıkırdadı, Isabel güldü, bu nedense Gwen'in yüreğine iyi geldi. Bugün olanların hepsini düşünecek vakti olmuştu ve tek ihtiyacı olan şey, işleri doğru yapmak için kendisiyle yüzleşme gerekliliğiydi.

Sonunda kendini yere attı ve Mary'ye de oturmasını işaret etti.

"Lütfen otur."

"Size bir şey getirebilir miyim, Majesteleri?"

Gwen, Isabel'e baktı. "Bu sadece bana mı öyle geliyor ya da bu 'Majesteleri,' 'Kontes hazretleri', 'ya da her ne hazretleriyse' lafları hâlâ eskimedi mi?"

Isabel ona baktı ve yüzündeki tebessüm Gwen'in içini gururla doldurdu. "Gittikçe can sıkıcı oluyor," diye onayladı Isabel.

"Sadece Gwen, tamam mı? En azından biz kızlar bir aradayken. Diğerleri varken bu konudaki isteksizliğini anlıyorum ama buradayken, Gwen."

Mary dehşete kapılmıştı. "Ah, bunu asla yapamam."

Isabel gözlerini devirerek Gwen'e baktı. "Bunu yapmam günlerimi aldı ve bir sürü tehdit savurmam gerekti. Sonunda pes edecektir."

Gwen gülümsedi. Isabel'e kızgın değildi. Bu nasıl olabilirdi? Arthur haklıydı. Arthur'un sadakatsizliğine olan öfkesi gerçekten de büyük ikiyüzlülüktü. Kocasını seviyordu, acı ve öfkenin ardından onun iyi bir adam olduğu ve ona layık bir kadını hak ettiği kararına varmıştı.

Kendine şu soruyu sormuştu; yaşamakta olduğu hayatı korumak adına bütün bu olanları... olmasına sebep olduklarını... geri alır mıydı? Cevabı, hayır olmuştu. Uzanıp ayı alamayacağı gibi Lance'e olan aşkını ve tutkunluğunu da geri alamazdı.

"Biraz şarap iyi olur, Mary," dedi.

"Şurada biraz var," dedi Mary.

"Hayır!" dedi Gwen yeniden ayağa kalkarken. "Size ben getireceğim. Tabii kendime de."

Gwen ayağa kalkarken iki kadının şaşkınlıkla bakışmalarını izledi ve kendi kendine gülümsedi. Bu çok hoşuna gitmişti. "Lütfen bana şu parmak lekeleme işini anlatın."

"Basit bir eğlence," dedi Isabel. "Kadının ayaklarını daha güzel yapıyor."

"Nereden geliyor? Onu Dumont'dan mı getirdin?"

"İşin aslında hayır, doğru formülü bulana kadar denemek zorundayız. Çiçeklerle renklendirdik ve tutması için içine mısır nişastası ekledik."

"Tutması mı?"

"Yapışması için," dedi Mary. "Böylelikle kuruyacak ve tırnaklar üzerinde bir süre kalacak."

Gwen geri gelerek Isabel'e kadehini uzattı diğerini de Mary'ye.

Mary başıyla onaylayan Isabel'e baktı. "Sadece bu seferlik ve azıcık. Çünkü bu akşamüstü kızlar günü yapar gibi bir halimiz var."

Mary gülümsedi ve kadehi aldı. "Çok teşekkür ederim Majest..."

"Gwen. Kraliçen olduğuma göre senden istediğimi yapmalısın. Bana adımla hitap etmeni istiyorum. Tıpkı Kontes Isabel'e yaptığın gibi."

Isabel kendisine gülümseyen Gwen'e baktı.

Hadi canım. Gwen'in nasıl öğrendiğini bilmiyordu ama kesinlikle öğrendiğinden emindi, bunu içinde hissediyordu.

"Biliyorsun," diye fısıldadı.

Gwen kadehi elinde yere oturdu. "Biliyorum."

"Ama nasıl?"

Mary'nin endişeli bakışları ikisi arasında gidip geldi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi, "ama Isabel, yemin ederim ki

aramızdaki konuşmalardan kimseye bahsetmedim. Sadece... Ah, hayır! James!"

"Rahatla, Mary. Bana söyleyen Arthur'du," dedi Gwen. "O her zamanki gibi fazlasıyla dürüsttü."

Isabel bayılmak üzereydi. Arthur itiraf etmişti... Neyi itiraf ettiğini bilmiyordu. Sadece sevgili olduklarını mı? Ya da ona...

"Sana âşık olduğunu Isabel."

Mary sadece baktı, dili tutulmuştu. Sonra konuştu, "Belki de gidip... bir şeyleri kontrol etmeliyim."

"Otur," dediler Isabel ile Gwen bir ağızdan.

Gwen güldü. "Bazen gerçeklere fazla değer verilir, sen de öyle düşünmüyor musun? Bugün öyle değildi. Bana söylenmesi gerekiyordu. Arthur bunu anladı, her zamanki gibi."

"Çok, çok üzgünüm, Gwen," diye cırlamayı başardı Isabel. "Ben asla... bu asla..."

"Üzgün mü? Yüreğini dinlediğin için mi? Harika bir adamı yıllardan sonra ilk kez yeniden mutlu ettiğin için mi? Seni suçladığımı mı sanıyorsun? Kötü niyetim ya da düşüncelerim olsa buraya gelip seninle vakit geçirir miydim?"

Gwen şarapları koymak için ısrarcı olduğunda bu Isabel'in aklına gelmişti. Kadehine baktı.

Gwen mütebessim bir ifadeyle ona baktı. Sonra uzandı, kadehleri değiştirdi ve kadehini geri vermeden önce sıvıdan bir yudum aldı. "Hayır, Isabel seni zehirlemek gibi bir niyetim yok. Arthur senin bir yerinde bir çizik bile görse insanlara bunun bedelini ödeteceğini açıkça söyledi. Ah insanlar derken de beni kastediyordu elbette. Ve bedeli de benim hayatımdı. Onun gazabına uğramak gibi bir arzum yok, inan bana sana asla zarar vermem."

"Veremeyeceksin," dedi Mary ateşli bir sesle, "buna izin vermeyeceğim."

Bu Camelot'taki bir hizmetçi için oldukça cüretkâr bir hareketti. "Sakin ol, Mary. Gwen buraya senin düğününü konuşmaya geldi, öyle değil mi Gwen?"

"Bu doğru. Ama menü hakkında konuşmadan önce şu parmak boyama işine dâhil olmayı çok isterim. Bu akşam... bir buluşmam var ve onu şaşırtmak çok hoşuma gider."

Mary ile Isabel bakıştılar. Sonunda Mary konuştu. "Majesteleri, o zaman size terliklerinizi çıkarmanızı öneririm."

"Eğer parmaklarımı boyayacaksan bana Gwen demende ısrar ediyorum, Mary."

"Isabel'e de söylediğim gibi, leydim sadece biz bizeyken. Asla başkalarının yanındayken değil. Lütfen üçümüzün dışında biri varken bu konuda ısrarcı olmayın."

Gwen soran gözlerle Isabel'e baktı.

"Arkadaşları, tabii onlara arkadaş denebilirse, kıskançlıklarından dolayı Mary'yi dışlıyorlar."

"Kıskançlık mı?"

"James, Arthur'un ordusunda yüksek rütbeli bir asker olduğu için Mary'nin kendinden çok yüksekte olan biriyle evlendiğini düşünüyorlar. Mary onlara üstünlük taslamadığı halde onu çekemiyorlar."

Mary bir yudum şarap içti. "Bazıları kontesin bakımını yapmak üzere atanmamı da çekemiyor."

"Sanki hepsi daha önce bu iş için sıraya girmiş gibi, öyle değil mi Mary?" diye eğlendi Isabel.

"Bu korkunç!" dedi Gwen. "Ah Mary, yapabileceğim bir şey yok mu?"

"Mary ile James'e unutulmaz bir yemin töreni hazırlayarak bu kıskançlıklarının kursaklarında kalmasını sağlayabiliriz."

"Bunu yapacağız. Onları kendi kıskançlıklarıyla boğacağız."

Isabel, Gwen'e kaşlarını kaldırdı.

"Hey!" dedi Gwen kadehini kaldırarak. "Seni hâlâ zehirlemedim mi?"

"İyi bir noktaya temas ettin," dedi Isabel, kadehini kaldırdı ve şarabından bir yudum daha aldı.

Üçünün de ayak tırnaklarını boyama işi bitene kadar Jenny, James, Tom ve Soytarı Hester tarafından rahatsız edildiler. Hester'ın niye gelme ihtiyacı hissettiği konusunda ise Isabel'in hiçbir fikri yoktu. Onlar sırt üstü yatmış bu ev yapımı karışımın kuruması için ayaklarını kaldırıp sallayarak kıkırdıyorlardı.

Kapı bir kez daha vurulunca Isabel'e sinir bastı. "Ne?" diye bağırdı. "Yüce tanrılar bugün burası Grand Central İstasyonu gibi oldu."

"Girebilir miyim?"

Üçü de sesi tanıyarak birbirleriyle bakıştılar. Hepsi oturarak eteklerini düzelttiler.

"Isabel seni görmem ve konuşmam lazım," dedi Arthur. "Lütfen içeri girmeme izin ver."

"İçeri gel Arthur," dedi Isabel. "Kilitli değil."

Arthur kapıyı açtı ve üçünü yerde otururken görünce ağzı neredeyse açık kaldı.

"Özür dilerim," dedi. "Yaptığınız her neyse bölmek istememiştim. Bunun ne olduğunu bilmek istediğimi de sanmıyorum."

"Kız meseleleri," dedi Isabel. "Mary'nin düğününü planlıyorduk."

KFC'deki besili ve sağlıklı bir tavuk kadar rahatsız görünüyordu.

Gwen titrek bir hareketle ayağa kalktı. "Mary ile ben parmaklarımızı kurutmak için yürüyüşe çıkmak üzereydik, öyle değil mi Mary?"

Kolunu Mary'ye uzattı, Mary mutlulukla onun koluna girdi. "Öyle olduğundan eminim, Majesteleri."

Mary, Arthur'un önünden geçerken hızlı bir reverans yaptı. "Kralım."

"Ah lütfen şunu kes Mary," dedi Arthur. "Biz dostuz. Eğilip durmayı bırak."

Mary başıyla onayladı. "Özür dilerim, Kral Arthur."

Arthur homurdandı ama Mary ile Gwen kolunun altından eğilip çıkana kadar kapıyı açık tuttu, sese bakılırsa koridora çıkınca koşmaya başlamışlardı. Kapıyı çarparcasına kapadı.

"Neler oluyor, Isabel?"

"Mary'yle kız kıza eğleniyorduk Gwen de katılmak istedi. Neden bu kadar endişelisin? Burada yanlış bir şey olmadı. Eğleniyorduk."

"Gwen bizi biliyor."

"Bil bakalım ne oldu, bunu biliyorum. Bana söyledi."

"Öyle mi?"

"Evet. Hatta durumu kabullenmişti. Sen neden endişelendin?"

"Korktum... aslında endişelendim..."

"Hey, hâlâ buradayım, Arthur. Gwen cinayet işleyebilecek türden biri değil. Bunu biliyor olmalısın. Zalim olduğuna inandığın bir kadınla evlenmezdin. Bunu asla yapmazdın."

"Umarım yapmamışımdır. Ama söz konusu sen olduğunda işi şansa bırakamam."

"Seni seviyorum Arthur"

"Ben de seni Isabel."

"El ver!" dedi Isabel, kollarını uzatarak.

"Ne?"

"Sadece bir deyim. Anlamı: lütfen ayağa kalkmama yardım et."

Arthur onu kendine doğru çekip kollarını sararak yukarı kaldırdı.

Isabel ayakları yerden kesilmiş bir şekilde kollarını onun boynuna sardı ve öptü.

"Ah, Isabel," dedi Arthur dakikalar sonra. "Son nefesime kadar senin dokunuşlarını ve öpücüklerini arzulamaktan vazgeçmeyeceğim." Onu yavaşça yere indirdi, bedenlerinin en hassas noktaları birbirine sürtündü.

"Bunu neden yaptın, Arthur?"

"Neyi neden yaptım?"

"Neden Gwen'e söyledin?"

Arthur, Isabel'in saçlarını yanaklarından geriye itti. "Gerçeği bilmeyi hak ediyordu."

"Hiçbir şey söylemeyebilirdin."

"Bu da bir seçenek olabilirdi. Ama bu beni nasıl biri gibi gösterirdi? Sana olan aşkımı gizlememi ister miydin?"

Isabel başını onun göğsüne gömdü. "Eğer bu ortaya çıkarsa, tüm gerçek ortaya çıkar ve Gwen ile Lance'in başı derde girer. James'in sırf sana olan sadakati yüzünden gerçekleri söyleyeceğini düşünmüyor musun? Senin suçlanan kişi olmana izin vermeyecektir."

"Emredersem bunu yapar."

"Ya sen bunu yapacak mısın? Başka bir deyişle, kendini kılıcın üzerine atacak mısın?"

"Hayır, iş oraya gelirse, hayır."

"Nereden biliyorsun?"

"Bu kolay."

"Neymiş o?"

"Bundan binlik alırsın, Isabel."

Isabel güldü. "Binliği alacağım, Arthur."

"Camelot Kralı Arthur'un bu kadar çok sevdiği ve onu gelecek her tür zarardan korumak için her şeyi yapacağı kadın."

Eridi. Aşk neden kolayca elde edilemiyordu?

"Bu basit bir tane," dedi soluma sanatını yeni baştan öğrenirken. "Cevap, her yere Arthur'un peşinden giden sevgili av köpeği Pix kimdir?"

"Yanlış, leydim, gerçi Pix'in çok yakın bir tahmin olduğunu itiraf ediyorum. Sana bir şans daha veriyorum."

"Pix çok yakın bir tahmin mi?"

"Kadın, sen Burny'yi kurtarmak için bir okun önüne atlarsın."

"Ah ama o eşi benzeri olmayan bir köpek. Gerçekten. Eşi benzeri görülmemiş bir köpek. Ve bunu kesinlikle 'her ne durumda olursa olsun' anlamında kullanıyorum."

Arthur güldü ve ona daha sıkı sarıldı. "Kimse bilemez. Sorgulamayız sadece yavruların ortaya çıkmasını bekleriz."

"O çok tatlı."

"Ve senin peşinden sanki annesiymişsin gibi koşturup duruyor."

"Buna dikkat ettiğini fark etmemiştim."

"Etrafında olan her şeye dikkat ettiğimi düşünüyordum, Isabel. Ama yine de bugünün geleceğini hiç düşünmediğimi itiraf ediyorum. Bugün başarısızlığa uğradım."

"Ne? Ne şekilde?"

"Aşikâr olanı görmezden geldim, oysa sen bunu önceden gördün ve harekete geçtin."

"Gwen'den mi bahsediyorsun?"

"Evet."

"Sen iyi bir kocanın yapacağını yaptın. Bense önce Tom'la konuştum ve ardından Gwen'le konuştum."

"Ki bu aslında benim sorumluluğum olmalıydı."

"Sen başarısız olmadın, Arthur. Daha ne kadar yük kaldırabilirsin? Ki Gwen bir yük değil. Bu akşamüstü çok eğlendik. Çok eğlenceli, Arthur. Aranızda ne geçtiğini bilmiyorum ama hiç de üzgün bir hali yoktu. Aslına bakarsan onunla tanıştığım günden bu yana hiç olmadığı kadar kendiyle barışıktı."

"O gerçekten iyi bir kadın," dedi Arthur. "Sadece çok genç. Ne düşünüyordum bilmiyorum." Isabel'i yeniden öptü. "Ama bir önemi yok. Seni görmem ve iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu."

"Gwen'le yaptığın konuşmanın ardından rahatladın mı yoksa üzüldün mü Arthur?"

"Daha çok ilki biraz da ikincisi."

"Bu, son derece anlaşılır."

"Ve sonra senin refahını kontrol etmek için yakıcı bir arzuya kapıldım. Bunun olacağına inandığımdan değil... pekâlâ, bu çok tutarsız bir bahane oldu. Sadece seni görmek istedim."

"Ah, Arthur," dedi saçlarını şakaklarından geriye doğru iterek. Son günlerde çok uzamışlardı. "Şu an ilgilenmen gereken çok fazla mesele var. Ben, endişelerinden biri olmamalıyım."

"Endişe yanlış oldu. Seni görmek bir ihtiyaçtı."

"Birbirimizi daha sonra göreceğiz. Şimdi gidip en değer verdiğin şeyle ilgilenmelisin."

Isabel'e baktı. "Isabel bunu tam olarak anlatamadım galiba, sen benim için her şeyden çok daha değerlisin."

"Camelot..."

"Sadece bir yer. Evet, Camelot'u seviyorum ama Camelot'u gece kollarımın arasında tutabilir miyim? Onunla yan yana yatıp gün

boyunca olanları paylaşabilir miyim? Hayatımın geri kalan günlerini seninle geçireceksem ondan bir saniye bile düşünmeden vazgeçerim."

"Ah, Arthur, bunu senden asla istemem."

"Elbette istemezsin. İşte seni sevmem için bir sebep daha, Isabel. Ama önceliklerim konusunda sakın bir kuşkun olmasın." Onu öptükten sonra bıraktı. "Cevabımın sorusunu doğru şekilde sormadın," dedi Arthur. Isabel sersemlemiş bir şekilde durdu, kafası karışmıştı ve aynı anda çok fazla duygu hissediyordu, önce hangisiyle ilgileneceğini bilmiyordu.

"Cevabı unuttum," dedi sonunda.

"Tekrarlıyorum. Camelot Kralı Arthur'un bu kadar çok sevdiği ve onu gelecek her tür zarardan korumak için her şeyi yapacağı kadın." Sırıttı. "İlk cevap salyalı bir köpek olduğu için hafif bir hakaretti. Yine de bunu affediyor ve sana bir şans daha veriyorum."

"Kontes Isabel kim?" diye fısıldadı Isabel.

"Ah, çok doğru, Isabel."

"Benim de bir cevabım var."

Arthur gülümsedi. "Senin hep söylediğin gibi, hadi bakalım."

"Topraklarını, rüyanı ve aşkını sadece onun için bırakmanı reddeden kadın. Camelot rüyasını ayakta tutmak adına savaşta peşinden gelmeye hazır olan kadın."

Arthur, Isabel'in yüzünü ellerinin arasına aldı. "Soru şu olmalı, 'benim adıma tehlikelere atılmasına izin vermektense esir almayı tercih edeceğim kişi kimdir?' Bu asla olmayacak, Isabel. Böyle bir şeye inanamam."

"Kadınların cephe arkasında size yardımcı olabileceği hiç aklına geldi mi? Katılmamıza izin verin."

"Hayır. Kadınlara zarar gelmeyecek. Ve sana... sana bir şey olursa ben yaşayamam. Bunu yapamam."

"Ve buna rağmen benim ya da bizim öylece durup sizin yaralanmanızı ya da daha kötüsünün olmasını beklememizi mi istiyorsun?"

"İstiyorum. Yapmam gereken bu. Lütfen Isabel, iş o noktaya gelirse senin için endişelenmeme sebep olma. *O zaman işimi yapamam.*"

"O noktaya geliyor mu?"

Arthur tereddüt ettikten sonra onayladı. "Öyle bir ihtimal var. Raporlara göre, davet edilmeyenler bir araya gelmişler. Hazırlıklı olmalıyız."

"O zaman olacağız."

"Isabel, hayır."

"Sana kimsenin zarar vermesine izin vermeyeceğim. Sende benim için aynısını yapmaz mıydın?"

"Aynı şey değil."

"Kesinlikle aynı şey. Eğer kadınların krallarını, kalelerini ve yaşamlarını korumak için gerekeni yapamayacağını düşünüyorsan, bizi çok hafife alıyorsun."

"Hafife almıyorum. Ama koruyan kişi ben olmalıyım. En çok da seni korumalıyım."

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu Isabel.

"Isabel..."

"Ne kadar var, Arthur?"

"Adamlarımın verdiği bilgilere göre en iyi tahminle üç hafta. Bütün şövalyeler buluşmak üzere burada toplandığında saldıracaklarını düşünüyoruz."

"*Bu bana çok aptalca bir plan gibi geliyor.*"

"Aramızda hainler olmasa öyle."

"Kim olduklarını biliyor musun?"

"Az çok bir fikrim var."

Isabel homurdandı. "Kadınlar sadece yardımcı olmayacak, biz de kıçlarını tekmeleyeceğiz."

"Isabel."

"Evet, Arthur?"

"Beni aynı anda hem heyecanlandırıyorsun hem de korkutuyorsun."

"Heyecanı bu akşam yanında getireceğini umuyorum. Korku kısmını ise bana bırak."

"Isabel, ben seni korumalıyım."

Isabel onun koluna vurdu. "Arthur bir kez olsun kadınların da erkeklerine bakmakta son derece iyi olduğu fikrine bir alışsan. Bir kez olsun."

"Bu saldırı olursa senin savaşa katılmana izin vermeyeceğim. Isabel, lütfen, bunun gerçekleşmesi ihtimalini bile midem kaldırmıyor. Seni seviyorum. Bunu bilmiyor musun?"

"Ah, evet biliyorum. Sana hiçbirimizin, tek bir kadının bile savaş alanına girmeyeceğinin sözünü versem?"

Arthur ona baktı. "Sinsice bir planın var, Isabel."

Isabel ona son derece sahte, masum bir ifadeyle baktı. "Yemin ederim, gerçekten, yemin ederim ki hiçbiri savaş alanına girmeyecek."

"Başka bir planın var."

"Söz, sana söz, savaş alanına girmeyeceğiz."

"Gülsem mi korkuyla titresem mi bilemedim."

"Gülmene binlik veririm, Alex."

"Isabel sana bir şey olursa buna dayanamam. Sana olan aşkım... o kadar... bu hisleri dile getiremiyorum. Seni daha yeni buldum ve kaybedersem. Ben... devam edebileceğimi hayal dahi edemiyorum."

Isabel onun sert, sıcak ve endişeli yüzüne bakarak kıkırdadı. "Savaşa hazırlanan ben değilim, Arthur. Senin hazırlandığını bilmek sence bana ne hissettiriyor?"

"Benim işim bu."

"Ah, evet senin işin bu. Ve benim de gülümseyip, öğle yemeğini paket yapıp seni gönderirken 'Umarım akşama hâlâ hayatta olursun Arthur. En sevdiğin yemeği kaçırırsan kötü olur. Gerçi Pix bundan hoşlanabilir,' demem gerekiyor."

Arthur bir an için ateş püsküren gözlerle baktıktan sonra güldü. Onu kendine çekti. "Bu hayatımda yaptığım en tuhaf sohbet. Seni çok seviyorum."

"Sevmelisin de," dedi Isabel, hâlâ huzursuzdu ve korkuyordu. Tehlikenin ne kadar yakınlarında olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu küçük bilgiyi yeleğinin altında tutmayı başarmıştı. Ya da tuniğinin. Ya da o zincirli şeylerin. "Buna kayıtsız kalmayacağız, Arthur. Bizim de yollarımız var."

"İş oraya gelirse kadınların ortalığa üşüşmesine izin vermeyeceğim. Özellikle de kendi kadınımın."

"Kadınlar, siz erkeklerin yaptığı aptal savaşlara katılmazlar."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Düşündüğünden çok daha becerikliyiz."

"Bazen beni endişelendiriyorsun, Kontes."

"Seni her zaman endişelendirmeliyim."

"Bu beni kaygılandırıyor."

"Kaygılandırmalı da."

"Seni bu gece görebilir miyim?" diye sordu Arthur.

"Bu gece yeryüzünde bulunan herkesten daha çok Arthur'la olmak isteyen kadın. Binlik için, Alex."

Arthur sırıtarak ona baktı. "Hâlâ binliğin ne olduğunu çözemedim ama onları kazanıp duruyorum."

"Binlik için. Bunu gerçekten dudaklarından duymak istiyorum Arthur."

"Arthur'un diğerlerinin çok ötesinde âşık olduğu ve arzuladığı kadın kim?"

"Ah, bu çok doğru. Sana iki katını ödül olarak veriyorum."

"Bu gece görüşürüz, Isabel."

"Ah, evet, lütfen."

Arthur odadan çıktığında Isabel onun, "Umarım ayak parmakların kurumuştur, Mary. Ve tabii seninkiler de, Gwen," dediğini duydu.

"Düğün tarihini öne almalıyız, Mary," dedi Isabel utancından kurtulmaya çalışırken. Yüce tanrılar, tam kapının önündelerdi. Gerçi ikisi de hiçbir şey duymamış gibi davranıyordu. Sonra üçü birden bakıştılar ve bir kez daha kendilerini tutamadılar. Kahkahalarla güldüler ve sonra Isabel, "Camelot kadınları... ve misafirleri, mesela ben," diye ekledi Gwen'e başını sallayarak, "erkekleri korumak için bir plan yapmalı. Benim bir planım var. Ya da kısmen var. Bunu bir düzene sokmalıyız ve tüm hizmetçileri de dâhil etmeliyiz," deyince üçü de ciddileşti.

Elini kaldırdı. "Var mıyız?"

"Ben varım," dedi Mary elini onunkiyle birleştirerek.

"Ben de," dedi Gwen, elleri diğer ikisinin elinin üzerine koyarak.

"Güzel. Gwen bu işi kotarabilmek için senin tacını takmana ve onu sonuna kadar kullanmana ihtiyacım var."

"Yapıldı bil."

"Güzel. Mary, James'le yarından sonraki gün evlenmeye ne dersin?"

Mary'nin gözleri irileşti. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Elbisen hazır, değil mi?"

"Hazır."

"Ben ziyafeti halledebilirim," dedi Isabel. "Gwen sen de çiçeklerle dekorasyonu yaparsın. Salonu çok güzel bir hale getireceğinden eminim, sana güveniyorum."

"Ah, evet."

"Harika. Korkarım yarınki oyun zamanı salondaki o samanları havalandırıp büyük salonu temizlemekle geçecek. Mary ile James yeminlerini ederken bahar gibi kokmalı, domuz ahırı gibi değil."

İkisi de onayladılar. "Mary, korkarım yarın çalışmak zorunda kalacaksın. James'in saç kesimine ihtiyacı var, Arthur'un da."

"Ve Lance'in de," dedi Gwen.

"Ve Lance'in de. Gerçi o öyle de çok sevimli görünüyor," dedi Isabel.

Gwen hayranlıkla ayak tırnaklarına bakarken gülümsedi. "Evet, öyle. Yine de biraz kırpılmaktan zarar gelmez."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Leydim," dedi bir adam Isabel'in dizüstü çökerek yeri fırçaladığı büyük salondan geçerken.

Isabel başını kaldırıp baktı, sonra bir kez daha baştan aşağı süzdü. "James?"

Adam durdu, kıllardan kurtulmuş olan yüzü hafifçe kızardı. "Evet, Kontes."

Isabel ayağa fırladı ve onun dev bedenini yüzünü görebileceği şekilde çevirdi. "James! Ah, yüce tanrılar, şu haline bir bak!"

"Bunu yapmam mümkün değil Kontes çünkü size bakıyorum."

Isabel gülerek alnını sildi. "Bu kadar yakışıklı bir yüzü neden onca... tüyün arkasında saklıyordun?"

"Ben... Kontes, şaka mı yapıyorsunuz? Kendimi soyunmuş gibi hissediyorum."

"Vay canına James," dedi Isabel gerçekten şoka uğramıştı. Onca saç ve tüy olmadan George Clooney'nin genç haline benziyordu, biraz etlisi. Ve otuz santim daha uzunu. Ve böylesi daha iyiydi. "Neden bu görüntünü saklıyordun? Gerçekten."

Isabel'in âdeta dili tutulmuştu.

"Böyle bir şey yaptığımı bilmiyordum. Ama teşekkür ederim, Kontes. Gerçi kendimi hâlâ yeni doğmuş bir bebek gibi hissediyorum," dedi çenesini sıvazlayarak.

"Mary taviz vermemiş."

"Ah, kesinlikle. Şimdi de kralı esir aldı.

Isabel gülümsedi. "Şimdi Mary'nin başından beri gördüğünü görebiliyorum. Bu kadar yakışıklı bir damada sahip olduğu için çok şanslı bir gelin."

"Şanslı olan benim Kontes." Etrafına bakındı. "Ve ayak parmakları çok güzel," diye fısıldadı.

"Tıpkı kendisi gibi."

James'in yüzü ay gibi ışıldadı. "Öyle. Ona gösterdiğiniz sevecenlikten ötürü size ne kadar teşekkür etsem az. Elbisesi konusunda çok heyecanlı."

"O çok iyi bir dost James. Sana eş olmanın yanı sıra çok iyi bir arkadaş da olacağını düşünüyorum."

James gözlerini ovuşturdu. "Cömertliğiniz için size ne kadar teşekkür etsek az."

"Tek isteğim mutlu olmanız. Bir merdiven olsaydı yanağına bir öpücük kondurmak isterdim."

James yine etrafını gözden geçirdi ve "Bir kontes tarafından öpülmek onurdur," dedi.

Eğildi ve Isabel onu yanağından öptü. "Size en iyi dileklerimi sunuyorum, James."

"Tüm iyi dilekler kralım ve sizinle olsun Kontes. Bazı şeyler hissediyorum ve bunların doğru olduğunu biliyorum. Siz birbiriniz için yaratılmışsınız. Tıpkı Mary ve benim gibi."

Isabel tek kelime bile edemeden adam yürüdü gitti.

Isabel başını iki yana sallayarak yer fırçalama işine geri döndü. Gwen birkaç hizmetçiyle birlikte dışarıdaydı, sazları öldüresiye dövdüklerini umuyordu.

Gerçi Gwen onları o kokulardan kurtaracak olan bir formül bildiğini iddia ediyordu.

"Isabel!"

Isabel yaşadığı şoktan ötürü neredeyse devrilecekti. Başını kaldırdı, Arthur yeni tıraş olmuştu ve tüm ihtişamıyla oradaydı. "Vay," dedi ayağa kalkarak. "Sen, bayım, hayatımda gördüğüm en yakışıklı kralsın."

"Tam olarak kaç kral gördün?" diye sordu Arthur.

Elbette Arthur'dan başka hiç görmemişti. "Çıplak mı diyorsun? Sadece bir tane."

Arthur gülmemeye çalıştı ama beceremedi. "Isabel neden yerde emekliyorsun?"

"Temizlik yapıyorum. İnan bana bu salonun buna çok ihtiyacı var."

"Bunu yapmak için bir sürü insan var."

"Doğru. Benim gibi. Ben de yapabilirim, Arthur. Bu arada çok alımlı görünüyorsun."

"Bilmediğim kelimelerle dikkatimi dağıtmaya çalışma," dedi. "Seni yerde görmek istemiyorum."

"Bu çok kötü. Ben de herkes gibi temizliğe yardım edebilirim."

"Bunu yapacak in..."

"Arthur! Ben yardımcı olmak istiyorsam bunu büyütmenin anlamı ne? Sakın bu salonun temizlenmesine yardım ettiğim için sorun çıkarma."

"Ama insanlar..."

"Sakın o konuya girme. Adamların çalışırken sen öylece durur musun?"

"Hayır, ama..."

"Adamların senin için savaşırken durur musun?"

"Hayır, ama..."

"O zaman lütfen ben yapılması gerekeni yaparken endişelenme. Asil doğdum diye kimseden daha iyi değilim." Bu gerçeklikte bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu ama devam edecekti. "Sen kılıcı taştan çekip çıkarabildiğin için diğerlerinden daha mı iyisin?"

"Hayır, ama..."

"Hepimizin kanı kırmızı, Arthur. Hepimiz aynıyız."

"Evet, ama..."

Isabel bekledi ama Arthur'un kafası allak bullak olmuş gibiydi. "Evet ama ne?"

"Şurada bir leke bırakmışsın, Isabel."

Ve çalışma odasına doğru ilerledi.

Yüce tanrılar, bu adamı seviyordu. Ona elbette ki haddini bildirecekti. Ama en sevgi dolu yolla. Kıpırdandı ve kaçırmış olduğu lekeyi temizlemeye başladı.

James ile Mary'nin yeminleri sırasında Isabel neredeyse ağlayacaktı. Öylesine gerçek ve içtendiler ki... Ve Mary o kadar güzel bir gelindi ki...

Gwen gerçekten kendini aşmıştı. Çiçekler ve mumlarla süslü salon göz kamaştırıcıydı. Isabel'in zamanında Gwen muhtemelen Oklahoma eyaletinin en başarılı parti planlayıcısı olurdu.

Sonuç nefes kesiciydi.

Isabel bugüne kadar böyle bir törene hiç tanık olmamıştı. Dini değildi, son derece ruhaniydi.

"Yemin ederim ki," dedi James.

Sağdıcı olan Arthur bir adım önlerinde durdu. "Karını onurlandıracaksın."

"Evet."

"Onu her şeye rağmen koruyup yanında olacaksın."

"Evet."

"Isabel?" dedi Arthur.

Isabel de önlerine gitti ve ikisinin elini birleştirdi, âdet buydu.

"Kocanı onurlandıracak mısın?"

"Evet."

"Onu her şeye rağmen koruyup yanında olacak mısın?"

Bunlar metin dışıydı. Aslında kadın kocasının isteklerine saygı duymak, taleplerine itaat etmek zorundaydı. Ama bu sözleri bir şekilde ağzından doğru düzgün çıkaramadı.

"Yapacak," dedi James olası itirazlar yükselmeden önce.

"Evet," dedi Mary.

"Harika," dedi Isabel. "Birlikte mutlu yaşayın." Eğilerek Mary'nin yanağını öptü. "O şanslı bir erkek, leydim," diye fısıldadı.

Mary ona bakarak sırıttı. "Evet, öyle."

Arthur töreni sona erdirdi ve kutlama çağrısında bulundu.

"O da neydi öyle?" diye sordu Arthur, Isabel'e onu bir köşeye kıstırmayı başardığında.

"Ne?"

"Törenler öyle olmaz. Sen..."

"Metnin dışına çıktım, evet, biliyorum. Ama böyle daha gerçekçi oldu."

"Gerçekçi mi?"

"Arthur sen ve ben bir gün evlenirsek..."

"*Evlendiğimizde* demek istiyorsun."

"Pekâlâ, rüyaya devam. *Evlendiğimizde* hayatta sana itaat edeceğime dair söz vermem. Mary'den de böyle bir şeye yemin etmesini isteyemezdim. Ben de doğaçlama yaptım."

Arthur bir süre ona baktıktan sonra kahkahalara boğuldu. "Ah, Isabel tam bir bilmecesin. Ve daimi bir lezzet."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Sanırım."

"Öyle kabul et. Bence."

"O halde gidip kutlayalım."

Resepsiyon, gece de devam etti. Yiyecekler, şarap ve bal likörü üretildiği hızda tüketiliyordu. Parti için çalışan herkesin hakkını vermek gerekirdi, hepsi Mary ile James için son derece mutlu görünüyordu. Değillerse de iyi numara yapıyorlardı. Isabel bunun için teşekkür etmesi gereken kişiyi biliyordu.

Jenny'ye moral konuşması yapar gibi görünen Gwen'in yanına gitti. Jenny ellerini ovuşturup başıyla onaylıyordu.

"Sesin çok güzel, Jenny. Başarılı olacaksın," dediğini duydu Gwen'in. "Sadece bu sabahki gibi söyle."

Jenny son bir kez daha baş salladıktan sonra koşarak uzaklaştı.

"Leydi Guinevere, hakkını vermeliyim ki mükemmel bir parti düzenledin," dedi Isabel.

Gwen ona gülümsedi. "Mükemmel bir parti *veriyoruz* Isabel. Bunu sen olmadan yapamazdım."

"Ya da yardım eden onca kişi olmadan."

Gwen güldü. "O da var."

İkisi birden, şarkı söylemeye başlayan Jenny'ye baktılar. Ah, çok güzeldi. Isabel şarkıyı bilmiyordu ama iyi bir sesi, duyduğu anda anlardı. Şarkı bitince hepsi alkışladılar, alkışlamalılardı da zaten.

Vay canına! Etkileyici demesi bunu anlatmaya yetmezdi.

"Gerçekten çok iyi!"

"Pek çok açıdan. Ben banyo yaparken bana şarkı söyler."

"Vay! Şanslısın."

"Gerçekten de öyle."

"Bu arada, çalışanlarına ne söyledin?" diye sordu Isabel.

"Neden bahsettiğini anlamadığımdan eminim," dedi Gwen şarap kadehini elinde çevirerek.

"Anladığından eminim."

Gwen gülümsedikten sonra şarabını yudumladı. "Ben sadece Mary ile James için çok heyecanlandığımı ve diğerlerinin bu akşam bu mutluluğu paylaşmazlarsa kendilerinden utanmaları gerektiğini söyledim."

Isabel onayladı. "Çok zekice. Ve etkili. Bunu yapman çok zarif."

"En azından bunu yapabildim."

"Şarap konuşturmuyor ben konuşuyorum," dedi Isabel. "Senden gerçekten hoşlanıyorum ve sana hayranım, Gwen. Bir işe kalkıştığında bunu hakkıyla yapıyorsun."

Gwen'in gözleri yaşardı. Etrafına bakındı. "Şarap konuşturmuyor," dedi usulca, "ben konuşuyorum. Arthur'un sana neden âşık olduğunu kesinlikle anlıyorum."

Tamam, yaşları geri gönderme sırası Isabel'deydi. "Gelecekte ne olursa olsun umarım seninle hep dost kalırız, Gwen."

"Ben de bunu umuyorum. Belki de günün birinde küçük parmak arkadaşı oluruz."

Isabel neredeyse ağzındaki şarabı püskürtüyordu. Yutmayı başardıktan sonra konuştu, "Lance'in saçını nasıl buldun?"

Gwen'in gözleri doğruca âşığına gitti. "İnanılmaz derecede yakışıklı görünüyor, öyle değil mi?"

Gençleri seven tipler için evet, yakışıklıydı. Isabel insanların zevklerinin birbirinden ne kadar farklı olabileceğini düşündü. Hırpalanmış ve çok yakışıklı görünen Arthur'un çok daha seksi olduğunu düşündü. Ama o sırada Gwen'le çekicilik anlayışlarının tamamen farklı olduğunu anlamış olmanın heyecanını yaşıyordu. "Gerçekten de öyle," dedi. Saçlarının yolunmaması için en iyi yol politik olmaktı.

"James'i nasıl buldun?" diye ekledi.

"Kim bilebilirdi?" dedi Gwen.

"Mary bildi. Onun kalbini gördü. Ama gerçeği söylemek gerekirse oldukça çekici bir dev."

Gwen kıkırdayarak, "Mordred bile yakışıklı görünüyor," dedi.

"Tipinin oturması için birkaç yıla daha ihtiyacı var ama genleri açısından şanslı. Ona bakınca genç Arthur'u görüyorum."

"Ne yaptın, Isabel?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir şey oldu. Son döneme kadar babasına işkence etmek için yaşar gibiydi. Ama birdenbire gülmeye ve sarılmaya başladılar. Onları bu sabah kılıç egzersizi yaparken gördüm. Bu değişimle bir ilgin olduğunu hissediyorum." Durdu, şarabını yudumladı. "Şu diz incinmesiyle ilgili de tabii."

"Olabilir," dedi Isabel.

Birbirlerine baktılar ve ikisi birden kıkırdamaya başladı. Isabel elini yumruk yaparak sadece küçük parmağını açtı. Gwen bir an baktıktan sonra onu taklit etti. Ve parmaklarını birbirine geçirdiler.

"Bu benim için dünyalara bedel, Isabel."

"Benim için de öyle." Isabel güldü. "Bu yeryüzündeki en garip arkadaşlık değil mi?"

"Olabilir," dedi Gwen. "Ama çok eğlenceli, sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Buna kimse inanmaz."

"Eğlencesi de orada işte."

Bir vurma sesi ikisinin de neredeyse terliklerinin içinden çıkmasına sebep oldu. Başlarını kaldırıp baktılar, Arthur uzun masalardan birinin üzerine çıkmış, dikkat çekmek için bıçağını kadehine vuruyordu.

"Evli çifti bir adım öne alabilir miyim lütfen?" diye seslendi.

Isabel ona baktığında kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı. Destansı bir varlığa sahipti, çok iri, çok güçlü ve yüce tanrılar, çok yakışıklıydı. Ve Isabel'i seviyordu. Onu arzuluyordu. Onu korumak ve yanında tutmak istiyordu.

Belki zaman içerisinde onu bu şovenliğinden biraz olsun vazgeçirebilirdi ama şu an her şeyiyle, tüm temsil ettikleriyle Isabel'in içini tutuşturuyordu. O bir kraldı ve buna rağmen bir diktatör değildi. Herkese eşit davranıyordu. Camelot'taki herkese değer veriyor ve ailedenmiş gibi davranıyordu. Ve burada gördüklerinden sonra Isabel de ona tapıyor ve hayranlık duyuyordu. Isabel'i seviyor olması tam bir mucizeydi. Neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama sorgulamak gibi bir merakı da yoktu.

Sadece ona bakınca bile nefesi kesiliyordu.

"Bütün hizmetkârlar, lütfen siz de bize katılın," dedi. "Bu gecenin güzel olması için hepsi çok çalıştılar."

Mary ile James masadan kalkarken ve kalenin tüm personeli oraya doluşurken bir sessizlik yaşandı.

Arthur gözlerini kısarak etrafına bakındı. "Burada olduklarını biliyorum ama şu an onları bulamıyorum. Mary ve James, buna dikkat edemeyecek kadar heyecanlı olmanız çok doğal ama Kraliçe ile Kontes de bu geceyi size unutulmaz kılmak için çok çalıştılar."

Çıkan gürültü Isabel'in kulaklarını sağır edecekti. Gwen'in elini yakaladı ve birbirlerinin elini sıktılar. Ne tuhaf bir ittifaktı.

James de masanın üzerine çıkınca Isabel herkesin nefesini tuttuğunu hissetti, yeryüzünde onu taşıyabilecek bir masa var mıydı? Masayı yapan marangozu tebrik etmek istedi.

"Ben de herkese teşekkür etmek isterim," dedi James. "Ve ben de Kraliçe ile Kontes'e güzel karım Mary'yle yeni hayatımızın büyük bir mutlulukla başlaması için yaptıkları çalışmalardan dolayı teşekkür ederim. Kralımız bilmiyor ama yaptığınız her şeyi gördüm hatta şahit oldum. Mary ve ben minnettarlığımızı göstermenin bir yolunu bulamıyoruz." İri, dev, hayır devasa James gözlerini silmek zorunda kaldı. "Ebedi minnettarlığımız sunarız. Camelot yaşanacak en yüce krallık, öyle değil mi?"

Çığlıklar ve alkışlar yine kirişleri titretti. Isabel kalenin kirişleri var mı diye düşündü. Zaten kiriş tam olarak neydi ki, her neyse.

"Ve Kral Arthur'dan daha yüce bir kral olabilir mi?"

Yine sağır edici çığlıklar.

Arthur kadehini James'in kafasına vurmak ister gibi duruyordu.

"James, sen benim en iyi dostumsun," dedi, "ama masadan aşağı atlamazsan korkarım ikimiz de ahşap sırçaları arasında kalacağız."

"Kral Arthur'a," dedi James hiç de kibar olmayan bir hareketle aşağı atlarken.

"Kralımıza!" diye haykırdı tüm salon.

"Hayret bir şey!" dedi Arthur. "Bugün yeni evli çiftin günü! Şimdi herkes sonuca odaklansın."

"Ne?" dedi Gwen.

Isabel yere baktı. Arthur onun ağzından kaçırdığı deyimleri seçip kullanıyordu.

"Mary ve James," dedi Arthur, "burada kulübenizin anahtarları var. Size çok, çok mutlu bir gece dilerim."

"Ah, efendim, bu harika bir hediye."

"Kraliçe nerede?" diye sordu Arthur. "Kraliçe Guinevere, lütfen gelip onlara geri kalanını söyler misin?"

Gwen yeniden Isabel'in elini sıktı. "Bu sen olmalıydın."

Isabel başını iki yana salladı. "Hayır, kraliçe sensin, Gwen. Git!"

Gwen öne doğru yürüdü, Arthur onu karşılamak için masadan indi. Çok güzel bir çifttiler, Isabel ikisini de vurmak istedi.

Gwen ortaya çıkarken gülümsedi, tacı başında parlıyordu.

Konuşmaya başladı. "Hayır, bu hediyenin sonrasında ne olacağını söyleme işini ben üstlenemem. Bu konuda ısrarcı olan Dumont Kontesi Isabel'di. Kontes, lütfen buraya gel ve Mary ile James'e bunu söyle."

Isabel tam anlamıyla ortalıktan yok olmak istedi.

Başını iki yana salladı. "Hayır!"

Gwen onu gösterdi. "Git getir onu, James."

Ayakları yere değmeden sürüklenerek ortaya çekilmek onun mükemmel giriş fikrine hiç uymuyordu. Ama James tam anlamıyla bunu yaptı ve bu zaman zarfında Mary hiç durmadan el çırptı.

"Üzgünüm, Kontes," dedi James onu yere bırakırken. "Ama Kraliçe tarafından çağrıldınız."

"Sana bunu ödeteceğim. Ne zaman ve nasıl bilmiyorum ama sana ödeteceğim," dedi Mary'nin yeni kocasına. "Arkanı kolla."

"Yapacağım, Kontes. Titremeye başladım bile."

Öfkeyle ona bakmak istedi ama nasıl yapacaktı? "Eğil," dedi.

James eğildi ve Isabel onu yanağından öptü. "Mutlu ol, James. Onu mutlu et yoksa bana hesap verirsin."

"İşte *bu* beni gerçekten korkuttu," dedi.

"Güzel."

"Bu saçma," dedi kalabalığa. "Bunun sorumlusu kralınız ve kraliçeniz, ben değilim."

"Bu doğru değil," dedi Arthur. "Hepimiz Mary ve James'e nasıl bir hediye vereceğimizi düşünürken bunu teklif eden kişi Kontes oldu. Kontes, lütfen onlara da bildir."

Isabel çifte döndü ve kendine engel olamadı. Küçük parmağını Mary'ye doğru kaldırdı. Mary güldü ve parmakları kenetlendi. Isabel bunun ardından Gwen'e baktı. "Majesteleri?"

"Bana böyle hitap etmenden hoşlanmadığımı biliyorsun," dedi Gwen ama gülümseyerek küçük parmağını onlarınkiyle birleştirdi. "Dostluğa!" dedi üçü birden, kenetli parmaklarını havaya kaldırarak.

Gülmeye başladılar. Isabel etrafına bakınca salondakilerin ağızları açık bir şekilde onlara baktığını gördü. Arthur da onalar dâhildi.

Isabel onu görmezden geldi ve boğazını temizledi. "Kral ve Kraliçe Mary ile James'e verdikleri hediyenin sadece bir gecelik olmadığını söylemeyecek kadar alçak gönüllü. Bu kulübe, yaşamlarını sürmek üzere onlara verilen bir düğün hediyesi."

Mary inledi. James hafifçe olduğu yerde sallandı. Yüzlerindeki şaşkınlık ifadesi paha biçilemezdi. Yüce tanrılar, keşke fotoğraf makinesi yanında olsaydı.

Isabel, Mary'ye sarılarak kızın hıçkırıklarının sakinleşmesini bekledi.

"Mary, bu benim hediyem değil. Kral ve Kraliçe'nin hediyesi. Onlara teşekkür etmelisin." Bileğindeki mendili çıkararak Mary'nin gözlerini sildi. "Mary. Kral. Kraliçe. Hediye. Onlardan."

Mary kendini topladı, Arthur'la Gwen'e döndü. Reverans yapmaya çabaladı ama bacaklarının titrediği ortadaydı.

Arthur onun kolunu tuttu. "Bu kadarı yeter."

"Size yeterince," diyen Mary hıçkırdı, "teşekkür edemeyiz."

"Deneyebilirsiniz," dedi Arthur sırıtarak. "Alınmam."

Isabel ona iğrenerek baktı ama Arthur inanılmaz bir hareket yaptı. Göz kırptı. Ve Isabel bir kez daha eridi.

Ayakta durmaya mecali kalmamış deyimi Isabel'in durumunu açıklamaya yetmezdi bile.

Mary'nin yardımı olmayınca bu alengirli elbiseyle başı dertteydi.

Elbiseli ya da elbisesiz fark etmez diyerek yatağın üzerine atlamayı düşündüğü sırada kapısı vuruldu. "Teşekkür ederim, Jenny, bu elbiseyle fazlasıyla yardıma muhtacım. Gir lütfen."

İçeri giren Arthur'du. "Jenny değilim ama elbiseni çıkarmana seve seve yardımcı olurum."

Isabel gülümsedi ama bu zayıf bir tebessümdü. "Arthur çok yoruldum ama yardımını memnuniyetle kabul ediyorum."

"O mutluluk bana ait, madam."

Arkadaki bağları açabilmesi için ona arkasını döndü. "Bu bir sorun olabilir. Jenny her an buraya gelebilir."

"Jenny'ye bu gece izin verdim."

"Jenny, Gwen'in hizmetçisi."

"Evet. Gwen ona bir saat önce izin verdi. Lance'le birlikte ortadan kaybolmadan hemen önce."

"Ah, üzgünüm."

"Hangi nedenle üzgünsün?"

"Gwen... Lance... Sen... ah, lanet, üzgünüm işte."

Arthur onu kendine çevirdi. "Neden üzgünsün, Isabel? Söyle bana."

"Sanırım bu seni hâlâ biraz da olsa üzüyor."

"Bu gece neyin beni üzdüğünü biliyor musun? Seni aşkım ve karım olarak tanıtamamak. Ve bu oyun beni öldürüyor. Benim kraliçem olmaman."

"Kraliçe olmak umurumda bile değil, Arthur."

"Karım olmak umurunda mı?"

Isabel şaşkınlıkla ona baktı. "Son dakika haberi. Sen zaten evlisin."

"Bir an için olmadığımı farz edelim. Evli olmasaydım ve sana evlenme teklif etseydim, evet mi derdin hayır mı?"

"Sana seninle evlenip evlenmeyeceğimi farazi olarak söylememi mi istiyorsun?"

"Bir nevi," dedi Arthur, ifadesi son derece temkinliydi. "Sana sorabilseydim kabul eder miydin, Isabel?"

"Duruma göre değişir."

"Neye göre?"

"Gerçekten bakire olmayan bir kadınla evlenmeyi isteyip istememene göre."

Arthur düşünür gibi durdu. "Duruma göre değişir."

"Neye göre?"

"O kadını ne kadar çok istediğime bağlı olarak."

"İstemek ve sevmek farklı şeyler."

"Her zaman değil," dedi parmağını kaldırarak. "Eğer istemek, hislerden kaynaklanıyorsa o zaman sevgiyle iç içedir."

Isabel, erkeklerin mantıklı olmasından nefret ediyordu. Onlar salak olmalıydı.

"Tamam," diye kabul etti. "Sana buradan bir akıl puanı."

Arthur bundan çok mutlu oldu. Isabel'i hiç düşünmeden öptü; kadının kitabında bu da yanlıştı. Karışmış beyinler onun yararına çalışmadığında düşünmeden hareket etmek de iyi değildi.

Nefes almaya çabalayarak, "Arthur bu bir tartışma konusu," dedi.

"Değil. Çok basit bir soru, Isabel. Benimle evlenir misin?"

Isabel ona baktı. "Ciddi misin yoksa hâlâ farz mı ediyoruz?"

"Ciddiyim."

"Sen zaten ev..."

"Hayır! Bugün, şu an ikimizde evlenmek için özgürüz." Durdu. "Yani öyle farz ediyoruz. Ama çok yakında olabilir. Karım olmayı kabul eder misin? Benimle evlenir misin, Isabel?"

"Evet," diye fısıldadı. "Hemen."

Arthur gülümsedi, ayaklarını yerden kesti ve Isabel bayılacak hale gelene kadar onu döndürdü. "Gördün mü bak, o kadar zor muymuş?"

Isabel hâlâ yıldızları görüyordu. "Kısmen, evet."

Arthur onu yere bıraktı. Isabel dengesini koruyabilmek için onun koluna tutundu.

Arthur onu yeniden öptükten sonra yüzünü tuttu. "Ciddi misin, Isabel? Bu doğru mu?"

Isabel onun ellerini tutarak yüzünden indirdi. "Arthur lütfen bana bunun nereden çıktığını söyler misin? Benimle evlenme özgürlüğüne sahip değilsin. Hatta bunu sorma özgürlüğüne bile."

Arthur sırıttı. "Olabilirim. Çok yakında."

"Bu nasıl oluyor?"

"Bu sabah bu konuyla ilgili yasal belgeleri inceledim. Bir sebep olmadan ondan boşanamıyorum. Bu sebep de sadakatsizlik; senin de bildiğin gibi bunun da ciddi sonuçları var."

"Evet, ölümün oldukça ciddi bir şey olduğuna inanıyorum."

"Ama," dedi Arthur, "o beni boşayabilir."

"Neye dayanarak?"

"İhmal, fiziksel taciz, sadakatsizlik ve şu an için unuttuğum birkaç korkunç suç daha."

"Sen bunların hiçbirinden suçlu değilsin!" dedi Isabel. "Tamam, belki birinden ama o başlattı!"

"Ne fark eder? Onun söylemek istediği bir tanesi üzerinde anlaşırız." Durdu. "Sadakatsizlik dışında, senin işe karışmana izin vermeyeceğim."

"Arthur, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Onun seni işlemediğin suçlardan dolayı suçlamasını istiyorsun."

Elini salladı. "Neyle suçlamak istediği beni ilgilendirmiyor. Beni tanıyanlar bunun doğru olmadığını zaten anlayacaktır. Bunun sonunda Gwen ona ya da Lance'e bir zarar gelmeden bu evlilikten kurtulmuş olacak ve ben de seni karım yapmakta özgür olacağım ki şu an dünyada en çok istediğim şey bu." Gülümsedi. "Tüm dünyaya benim olduğunu ilan etmek istiyorum, ikimizin bir olduğunu. Bu akşam katlanmak zorunda kaldığımız oyunu bir daha oynamak istemiyorum."

"Kadın döven biri olarak bilinmeye razısın ama?"

"Umurumda bile değil! İnsanlar bana ne isterlerse söyleyebilirler. Seninle evlenmek için özgür olacağım."

Isabel, ağlasın mı gülsün mü bilemedi. Kollarını onun boynuna doladı. "Arthur, seni çok seviyorum."

Arthur başını eğip baktı ve tebessümü kayboldu. "Bu cümlenin ardından 'ama' kelimesini duymak istemiyorum için binlik Alex."

Lanet olsun, *ama* dilindeki ilk kelimeydi. Cümlesini yeniden düzenledi.

"Yapmadığın bir şey için suçu üstlenmeni istemiyorum, Arthur."

"Bana seninle evlenme özgürlüğünü kazandıracaksa önemi yok."

"Benim için önemli."

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Lanet olsun Isabel, ne yapacağız peki? Sana olan duygularımı saklamak istemiyorum. Felaket olan bir evliliğin içinde mutluyu oynamak istemiyorum."

"Yasayı değiştir," dedi Isabel usulca. "Sen kralsın, bu kadar zor olmamalı."

Arthur ensesini ovdu. "Düşündüğünden daha zor, Isabel. Kılıcımı alıp ortalıkta sallayarak 'amaç ve arzularıma uygun olduğu için ülke kanunlarını değiştirdim,' diyemem."

"O kadar kötü ha?" dedi Isabel. "Kral olmak o kadar da övünülecek bir şey değilmiş."

Omuz silkti. "Sanırım bunu *yapabilirim* ama diğer Camelot yaşayanları için hiç de adil olmaz. Beni sıkan şey, Isabel, kanunları kendi ihtiyaçlarıma göre değiştirirsem..."

"Diktatör olarak adlandırılırsın."

"Ne?"

"Kanunları kendi kazançlarına göre değiştiren kötü yönetici."

"Onlardan biri olmayı umursamam."

"Arthur onlardan biri olsaydın seni sevme ihtimalim dahi yoktu. Sen sevdiğim adamsın. Bunu çözeceğiz. Yapacağız."

Isabel, eğer arzunla birlikte olmak istiyorsan onun, âşığından öte olmasının yolunu bul.

Peki, Göllerin Leydisi bunu nasıl yapacağım? Gerdanlığı kırıp bunu ona mı sormalıyım?

Hayır Isabel, kolye bunun için değil. Gözyaşları sana istediğini sağlamaz.

Mantıksız konuşuyorsun, Viv ve sana bu şekilde hitap edebileceğime karar verdim. Sakın bana kızma. Sadece burada ne halt edeceğimi söyle.

Benim yaptığım gibi sen de yüreğini izle. Her şey zaman içerisinde yerine oturacaktır.

Bu mantıklıydı. Gerçeğe dönmek için kafasına vurdu. Ya da en azından bu gerçeğe.

"Bana şunu söyle, Arthur. Bu konu nereden çıktı?" diye sordu Isabel.

Arthur yatağının üzerine oturdu. "James ve Mary'nin yeminlerini seyrederken onları kıskandım, seninle birlikte onların yerinde olmak istedim. Beni yanlış anlama onlar için çok, çok mutluyum. Ama orada bizim olmamız gerektiğini hissetmekten kendimi alamadım."

Isabel onun yanına oturarak elini tuttu ve parmaklarını parmaklarına geçirdi. "Ben de aynısını hissettim."

"Gittikçe de kötüleşiyor," dedi başparmağıyla hep yaptığı gibi elini okşarken. Bu Isabel'in çok hoşuna gidiyordu. "Gwen'i kraliçem ve karım olarak çağırırken neredeyse senin adını söyleyecektim."

"Ah, Arthur!"

"Bu çok yanlıştı, Isabel. Her şey alt üst olmuştu. Yanımda sen olmalıydın. Yerleri fırçalayan, mutfak personeline direktifler veren..."

"Dur bakalım. Bu işin rekor sürede gerçekleşebilmesi için Gwen de kendi görevlerini yerine getirdi. Lütfen onun hakkını yeme."

"Hayır, bunu yapmıyorum. Onun da çok çalıştığını biliyorum. Ama sen onca çalışmanın karşılığını çok az aldın. Yanıma Gwen'i

çağırmak zorundaydım. Onun katılımını küçümsemiyorum ama yanımda durmasını istediğim, hayır karşımda durup yemin etmek istediğim kadının Isabel olduğunu biliyorum. Bunu hissetmem çok iğrenç ve utanıyorum. Ama şu an böyle hissediyorum ve işin komik yanı da bunu güvenle itiraf edebileceğim tek kişi sendin. Oysa kalbini kazanmayı umduğum kişi sensin. Bunu yapmak için aptalca bir yol, değil mi?"

"Bence mükemmel bir yol."

Arthur yan gözle ona baktı. "Ben mi deliyim yoksa sen mi?"

Isabel'in boştaki eli kolunda gezindi. "Muhtemelen ikimiz de." Yatakta biraz daha geri giderek yerleşti. "Bak, bizi birbirimize çeken şeyin dürüst..."

Hoop, bunu hemen toparladı. Tüm hayatı bir yalandı. "Duygularımızı dürüstçe açıklayabilmemiz olduğuna inanıyorum."

Arthur hâlâ yere bakıyordu ama sırıttı. "Senin, gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünmem o kadar can yakmıyor."

"Kesinlikle gözlerini kontrol ettirmelisin, Arthur."

Güldü. "Gözlerim gayet iyi durumda, Kontes. Sen geldiğinden beri daha iyi bir hale gelmiş olabilir."

"Yağcı."

Arthur gülmeye devam ederken başını iki yana salladı. "Ah Isabel, James ve benim ne çok adamımı senden uzak tutmaya çalıştığımız hakkında hiç fikrin yok."

"James ve sen mi?"

"James bana arka çıkar. Duygularımı bilir ve neyi umursadığımı tahmin eder. Camelot'ta erkeklerin sana kur yapmasını onların Mary'ye bakmalarından daha fazla engeller."

"Ama..."

"Bizim birbirimize ait olduğumuz düşünüyor, Isabel, yanılıyor mu?"

"Hayır."

Bir süre sessizlik içinde oturdular. Sonunda Arthur kalktı. "Ne kadar yorgun olduğunun farkındayım. Seni bu gece daha fazla rahatsız etmeyeceğim, güzel kadın."

"Dur!"

"Evet, aşkım?"

"Hâlâ bu korkunç elbise için yardımına ihtiyacım var. Ve... ve sevişemeyecek kadar yorgun olduğum doğru ama bu bana sarılmanı istemediğim anlamına gelmez. Lütfen kal."

Arthur'un tebessümü de yorgundu ama onu kaldırıp çevirdi. "Isabel'in Dudaklarının Arasından Duymak İstediğim Söz İçin binlik Alex."

"'Lütfen kal,' nedir?"

"Doğru."

Isabel anında çıplak kalmıştı ve yatağa girmişti. Arthur'un gelmesi biraz daha uzun sürdü çünkü üzerinde Isabel'in ortaçağ smokini olduğunu tahmin ettiği bir şey vardı. Hepsi bu akşamki tören için özel olarak giyinmişlerdi. Tanrım, çok yakışıklıydı.

Arthur yatağa girdi ve ona sarıldı, bedeni sıcaktı ve cennetten gelen saf bir erkek kokusuna sahipti.

"Buna alışabilirim," diye fısıldadı. "Hatta bağımlısı bile olabilirim."

"Isabel?"

"Evet?"

"Bunu şimdi söyleyeceğim ve son nefesime kadar da tutacağım, sana yemin ediyorum."

Isabel'in kapanmak üzere olan gözleri son hızla açıldı.

Viviane? Lütfen, lütfen bana yardım et. Lütfen Arthur'u benden almayacağını söyle.

Cevap yok. Hiçbir şey. Hiç.

Çok teşekkür ederim, diye düşündü.

"Sana yemin ediyorum," diye fısıldadı. Arthur'un derin nefesi çoktan uyumuş olduğunun göstergesiydi.

Isabel sabah uyandığında Arthur gitmişti. Dönüp yatağın diğer yanını boş görmek insanın içini acıtan ve yalnızlık hissetmesine sebep olan bir şeydi. Ama şaşırmamalıydı. Adam şafakla birlikte kalkıp kahvaltıya kadar çalışıyordu, sonra da askerleriyle birlikte çalışıyordu. Yine de bu Isabel'i sinirlendirmişti. Kapının vuruluşu kendisinin de bir kilometrelik yapılacak listesi hazırlaması gerektiğini hatırlamasına sebep oldu.

"Lütfen girin."

Jenny kapıdan içeri başını soktu. "Benim, hanımefendi."

"Tanrıya şükür. Çay var mı Jenny?"

Jenny sırıtarak içeri girdi, tepsisi çayın yanı sıra lezzetli yiyeceklerle de doluydu.

"Bu da ne? Yatakta kahvaltı mı?"

"Kralım sizin çok yorucu bir gece geçirdiğinizi ve biraz tembellik yapmayı tercih edebileceğinizi söyledi.

"Ah, Kral bir harika."

"Gerçekten öyle efendim."

"İki iş birden yapmak zorunda kaldığın için özür dilerim, Jenny."

"Ah hiç önemli değil. Mary pek çok kez benim yerime görevlerimi yaptı... Hastalandığımda."

"Hastalık... Doğru."

Isabel cennetten çıkma çayı içti, hamur işlerini yerken neredeyse inleyecekti ve mükemmel çırpılmış yumurtaya gömüldü. "Bu çok güzel," dedi çayından bir yudum daha aldıktan sonra.

"Çok memnun oldum, Kontes."

"Adım Isabel."

"Ah, yapamam."

Deja vu.

"Sabah banyosundan hoşlanır mısınız, Kontes?"

"Bugün akşamüstü banyosunu tercih edeceğim sanırım, Bayan Jenny. Ama sorduğun için teşekkür ederim."

Jenny kıkırdadı. Uzun boylu ve zayıftı, kahverengiye çalan çok uzun siyah saçları vardı. Biraz makyajla Paris podyum modellerinden biri olabilirdi... Ve tabii daha iyi giysilerle.

"Mary size hep övgüler yağdırıyor."

"Teşekkür ederim, Jenny! Bu çok tatlı. Ona tapıyorum."

"Ayak parmaklarını daha güzel göstermenin bir yolunu bildiğinizi söylüyor."

"Bu kızlar arasında bir sır ama tırnaklarını boyamamı istersen bunu memnuniyetle yaparım."

"Sahi mi?"

"Sahi. Özellikle de bana Isabel dersen."

"Ah, diyemem!"

Tanrım, bu iş oldukça yorucuydu. Acaba Arthur'la konuşup hizmetçilerin insanlara lanet olası isimleriyle hitap etmelerine dair bir yasa çıkarttırabilir miydi?

Podyum modeli Jenny'ye gülümsedi. "Lütfen git ve ayaklarını yıka. İyice fırçala ve kurula. Sonra gel onları boyayacağım."

Jenny'nin grimsi gözleri parladı. "Çok teşekkür ederim leydim! Yapacağım. Ah unuttum, Kraliçe Guinevere sizinle biraz konuşmak istiyor."

"Ne zaman isterse."

Ve hemen kapı vuruldu.

"İçeri gel, Gwen," diye seslendi Isabel.

Fakat içeri giren, gözleri parıl parıl parlayan Mary'ydi.

Isabel yataktan fırlayacaktı ki çıplak olduğunu hatırladı. Üstteki kürkü alıp bedenine sardı. "Ah, Mary harika görünüyorsun! Sanırım..."

"Isabel?" dedi Gwen. "İçeri gelebilir miyim?"

"Mükemmel bir zamanlama," dedi Isabel.

"Hayır! Bütün güzellikleri kaçıracağım!" dedi Jenny.

"Acele et," dedi Isabel. "Sen dönene kadar öylesine bir sohbetle idare ederiz. Aslında sen gelene kadar ben de giyinirim.

Jenny koşarak kapıdan çıktı.

"Ben bir sabahlık giyerken kendinizi yere bırakıverin hanımlar."

"Jenny'ye tırnaklarını boyayacağıma dair söz verdim," dedi Isabel. "Ve bu kız sohbetine katılmayı çok istiyor. Bu sizin için sorun olur mu?"

Mary ile Gwen başlarını iki yana salladılar.

"Jenny bana asla sırt çevirmeyenlerden bir tanesiydi," *dedi Mary.* "Ona da neredeyse size güvendiğim kadar güvenirim."

"Ben de ona her konuda güvenirim," diye ekledi Gwen.

Isabel kendini tutamadı. Mary'nin parlayan safir gözlerine baktı ve gülerek yanına devrildi. "O kadar iyi miydi, Mary?"

"Ah Isabel, Benim hiç... Öyle... Onların büyük turşuya benzeyen şeyleri olduğunu biliyor muydunuz?"

Gwen ve Isabel bakıştılar ve ikisi birden kahkahalarla yere devrildiler.

Jenny koşarak odaya girdi. "Ah, hayır! Ne kaçırdım?"

"Turşulardan bahsediyorduk," dedi Gwen boğulurcasına.

"Bunun neresi komik?"

"Turşu demedim!" dedi Mary. "Turşuya benzer dedim. Şöyle sopa gibi bir şey ve biraz buruşuk ve..."

"Dur!" dedi Isabel. "Dalağım patlayacak."

Bu biraz zaman aldı ama Gwen ve Isabel sonunda gülmeyi kestiler, bunun böyle kalabilmesi için de birbirlerine bakmamaya özen gösterdiler.

Isabel kendini tamamen toparladığında Mary'ye baktı. "Ee?"

"Turşulara karşı yeni bir takdir hissim var. Büyük olanlarına."

Hepsi birden yeniden kahkahalara boğuldular, bu kez Mary ile Jenny de gülüyordu. Hepsi yerde yuvarlanıyordu. Isabel, Mary'ye sarılmayı başararak, "Senin adına çok mutluyum. Gerçi bu imajı kafamdan hiç silemeyeceğim," dedi.

Mary, Isabel'e baktı. "Isabel bunu ben de yapmayacağım çünkü onunla her gece karşılaşacağım."

Isabel çatlamasına engel olmak için karnını tutmak zorunda kaldı.

"Kontes!"

Isabel hiçbir şeyi duyamayacak kadar gülmekle meşguldü.

"Kontes!"

Jenny onu omuzlarından sarstı. "Sanırım Kral sizinle konuşmak istiyor efendim."

Isabel doğruldu. "Ekselansları?" dedi, Arthur'un yüzündeki ifadeyi görünce kahkahaları aniden kesildi. "Sizi ne..."

"Konuşalım mı?"

"Burada rahat rahat konuşabilirsin, Kral Arthur."

"Özel olarak."

Henüz giyinmemişti bile. Ayağa kalktı ve koridora doğru Arthur'u takip etti. Arthur onu oda kapısının önünden hiç de nazik olmayan bir hareketle çekti.

"Ne var Arthur? Ne oluyor?"

"Hemen toplanıp gitmeni istiyorum."

"Ne? Ne yaptım?"

"Camelot çok yakında kuşatma altında olacak ve senin güvende olmanı istiyorum, Isabel. Senin güvenle Dumont'a dönmeni istiyorum."

Isabel öfkeyle ona baktı. "Hayır, kalıyorum ve seninle birlikte savaşıyorum."

"Bunu yapmayacaksın. Batıya doğru ilerleyeceksin ve oradan da kuzeye yönleneceksin. Dick'le birlikte senin için en güvenli yolu belirledim bile."

"Ah, belirledin mi?"

"Belirledik."

"Bu çok kötü işte. Gitmiyorum."

"Isabel beni dinle," dedi Arthur onu omuzlarından tutarak. "Savaşa girmek üzereyiz. Başarısız olursak kadınları koruyamam."

"Seni gerizekâlı. Biz kadınların da kendi yöntemlerimizle savaşamayacağımızı mı sanıyorsun? Bizi küçümseyecek kadar aptal olmasan ne kadar değerli olduğumuzu görürsün."

"Yüce tanrılar, Isabel," dedi havaya bakarak. "Buna zamanım yok. Anlamıyor musun? Güvende olman lazım. Lütfen!"

"Camelot toprakları istilasına ne kadar süre var?"

"Beş ya da altı saat."

"Mükemmel." Ondan kurtulmaya çalıştı. "Bana zorbalık yapmaya çalışma, Arthur."

"Senin zarar görmene izin veremem. Bunu anlamıyor musun?"

"Ve ben de sen 'sana yemin ediyorum' derken ölmekte olan bedeninin üzerine kapanmak istemiyorum. Bu sözleri söylerken ikimiz de mutlu ve canlı olacağız."

"*Seni* canlı istiyorum."

"Ben de seni. Ve bil bakalım, Merlin de bunu istiyor."

"Merlin mi? Merlin'i nereden biliyorsun?"

"Daha sonra anlatmamın bir sakıncası var mı? Şimdi yapmamız gereken işler var."

Arthur'un kollarından kurtularak koşmaya başladı. Bir an durdu ve ona döndü. "Bu arada, seni seviyorum. Sakın ölme lanet olası. Ölürsen gerçekten çok kızarım."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Isabel bir U dönüş yaparak odasına koştu. Tüm kahkahalar kesilmişti ve herkes sessizlik içinde oturuyordu.

"Harekete geçmeliyiz, hanımlar," dedi. "Camelot kuşatma altında ve o pisliklerin bizi ele geçirmesini engellemeye yardımcı olacağız."

"Ne yapabiliriz?" dediler ayağa kalkarak.

"Gwen, Lance o zehirli mantarları yaktı mı?"

"Hayır, Arthur onu kulübe yakınında ateş yakmaması için uyarmış, hâlâ orada duruyorlar."

"Ah harika! Lütfen Jenny'yi oraya götür, yolu sen biliyorsun. Buraya mümkün olduğu kadar çok mantar getirin. Özellikle de ezilmiş olanları. Lütfen onlara dokunmayın ya da bir tanesini ağzınıza atmaya kalkışmayın yoksa mantarlar sizi öldürmeden bu işi ben yaparım."

Döndü. "Mary, peruk yapman gerekiyor."

"Peruk mu?"

"Sahte, uzun saç parçaları. Örgüler. Evet, bu olur. Uzun saçlı birinden başla işe. Lanet olsun, benden başla."

"Ah Isabel, ne amaçla?"

"O pislikleri kandıracağız. Saçımı kes."

Makasın saçlarını omuzlarının üstünden kestiğini duyarken Isabel'in içi acıdı. "Güzel," dedi, "şimdi git ve bu amaç için saçını vermek isteyen herkesinkini al."

Isabel giyinmeye bile yeltenmedi, mutfaktaki şaşkın bakışlar onun için hiç de sürpriz olmadı.

Elinden geldiğince hızlı bir şekilde konuyu anlattı ve onlara yalvardı. Bütün aşçılar ekmek ve hamur işleri yapmaya başladılar, fırına atmadan önce son içeriği katacaklardı.

"Ve bal likörü, bol bol bal likörü. Ona da ekmeklere yaptığınız gibi mantar katacaksınız. Sakın onları yiyip içmeyin. En azından içine mantarları kattıktan sonra."

Arthur'un çalışma odasına koştu ama orada yoktu. Dönerek büyük salona koştu, kapıdan geçerek avluya çıktı. Burası silahlarını kuşanarak savaşa hazırlanmış bir sürü adamla doluydu.

Etrafına bakındı, eğer yanındaki devi görmese onu tanıyamazdı, ikisi birlikte haritalara bakıyorlardı.

Onlara doğru koştu. "Arthur, James, bir palanımız var. Bu arada James, Mary'yi gerçekten çok mutlu etmişsin. Her neyse Camelot yollarına kırıntı bırakacak on adama ihtiyacım var."

Arthur miğferini çıkardı, Isabel'i kucakladı ve şıngırdaya şıngırdaya kaleye geri götürdü.

Mutlu görünmüyordu.

"Planı dinlemedin bile," diye sızlandı Isabel.

"Sen beni hiç dinlemedin. Sana gitmeni istediğimi söyledim, Isabel."

"Ama yardım edebilirim."

"Kibar olmaya çalışmıştım. Daha açık olmalıyım. Seninle işim bitti. Artık ilgimi çekmiyorsun. Git."

"Buna bir saniyeliğine bile inanmam. Bunu söylemek istemedin."

"İnan ya da inanma. Seni burada istemiyorum. Tom, Dick ve Harry'yi al ve git. Seni topraklarımda istemiyorum."

"Biliyor musun, sert çocuk? Bu çok zor!"

"Lütfen git."

"Hayır, seni pislik! Kalacağım ve sonuna kadar Camelot ve senin için savaşacağım. Kazan ya da kaybet."

"Izzy, ölürsem seni koruyamam. Gidersen, tehlikeden uzak olursun."

"Denememize izin vermezsen biz de senin korunmana yardımcı olamayız. Planlarımız var. Arthur kan dökülmesinden başka yollar da var. Savaşta kandırmaca tamamen kabul görür bir şey."

"Planın nedir, Kontes?"

Arthur kollarında Isabel'le birlikte döndü.

"Mordred, bu işin arkasında sen varsan seni cezalandırmamı engelleyecek bir sevgi yeryüzünde yok," dedi Arthur.

"Baba, yemin ederim bundan haberim yoktu."

Arthur başıyla onayladı. "O halde senin planın kontes ve adamlarına Dumont'a kadar eşlik etmek."

"Gitmiyorum," dedi Isabel.

"Planın nedir, Kontes?" diye sordu Mordred. "Babamın aksine ben, konuştuğunda seni dinlemeyi öğrendim."

"Camelot'a geliş yollarını mantarlı yiyecek ve içeceklerle dolduracağız. O aptalları yedikleri lokmalarla bir bir alaşağı edeceğiz. Hepsini indiremeyiz ama azalırlar. Ve kesinlikle onları yavaşlatmış oluruz."

Arthur sonunda onu ayaklarının üzerine bıraktı. "Bu dâhice."

"Öyle," dedi Mordred. "Yemekleri yola bırakmak için öncüler göndermek gerekecek. Grubun başı olmaya gönüllüyüm."

"Ona güvenebilir miyiz, Arthur?" diye sordu Isabel.

"Karakter analizinde sen benden daha iyisin, Isabel. Ve ben bu konuda tarafsız olamam. Ne de olsa o benim oğlum. Sen ne düşünüyorsun?"

Isabel, Mordred'ın yeşil gözlerinin içine baktı, babasınınkilerle aynıydı. "Oğlunun seni sevdiğine inanıyorum. Sana zarar vermek isteyenlere karşı yapılacak savunmanın bir parçası olmak ona gurur verecek. Yanılıyor muyum, Mordred?"

"Hayır, kontes. Babamı ve topraklarını tüm istilacılara karşı koruyacağım. Daha önce bunun tam tersini söylemiş olduğumu biliyorum ama bunun sebebi sadece..."

"Onu incitmek istemendi çünkü hayatın boyunca onun seni incittiğine inanıyordun."

"Evet."

"Ve şimdi bunun gerçek olmadığını anladın."

"Evet. Çok üzgünüm baba."

"Lütfen bana inan, evlat."

"İnanıyorum, baba."

"Ben ona inanıyorum. Tamam, lütfen o yolları herkesten çok daha iyi bilen on adam topla. Sonra mutfağa gidip oradaki yiyeceklerle içecekleri alın ve benimle burada, büyük salonda buluşun. Bu planın bir bölümü daha var ve muhtemelen adamların bundan hiç hoşlanmayacak. Ama o eşkıyalarla karşı karşıya gelmeniz halinde size çok daha iyi bir koruma sağlayacak."

"Tamam." Mordred kapıya doğru döndü.

"Mordred."

Geri döndü. "Evet?"

"Sen babanın oğlusun. Onun seni bu kadar sevmesine hiç şaşmamalı."

Mordred gözlerini kırpıştırdı. "Bunu bugüne kadar duyduğum en güzel övgü olarak değerlendiriyorum. Bütün yaptıklarım ve söylediklerimden sonra..."

"Bu önemli ve yüce görevle hepsini telafi edeceksin."

"Teşekkür ederim Kontes. Baba."

"Ve Mordred. Sakın, bunu çok ciddi olarak söylüyorum, sakın adamlarının silahlarınızı yiyip içmelerine izin *verme*. Onlar saf zehir."

"Evet." Mordred arkasını dönerek koşmaya başladı.

Arthur bir süre Isabel'e baktı. "Keşke şu an seninle sevişecek vaktim olsaydı."

"Buna daha sonra vaktimiz olacak."

"Tüm kalbimle bunun doğru olduğunu umuyorum. Buradan gitmen konusunda fikrini değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok değil mi?"

"Hiç şansın yok, nedir Alex?"

"Saçına ne oldu, Isabel?"

"Kendini dava uğruna mutlulukla feda etti."

Arthur alnını onunkine yasladı. "Böylesine sevmenin mümkün olduğunu bilmezdim."

"Ve dışarı çıkıp plan yapmaya devam etmezsen bunu uzun süre bilemeyeceksin."

"Evet, haklısın," dedi Arthur. Onu büyük salonun tam ortasında birilerinin ya da herkesin gözleri önünde çılgınca öptü.

"Isabel?"

"Evet, Arthur."

"Tüm benliğim ve sahip olduğum her şey adına sana yemin ederim."

"Zamanından önce ama bunu duymak harika. Şimdi git. Yapılacak işlerim var."

Arthur gülerek başını iki yana salladı. "Beni seviyorsun."

"Evet, seviyorum."

"Bu bilgi ve güçle hayatımın savaşını yapmam gerekiyor."

"Daha fazla yara yok, Arthur. Bir çizik bile istemiyorum."

"Bu dileğini yerine getirmek için elimden geleni yapacağım."

"Bu bir dilek değildi. Bu bir emirdi."

"Evet, Kontes," dedi sırıtarak. "Ve ben de sonsuza kadar emrinde olmak için sabırsızlanıyorum."

Isabel güldü. "Seni ukala."

"Onurlandıracağım bir emir daha."

Onu bir kez daha öptükten sonra arkasını dönerek sert adımlarla kapıya yürüdü. Ah keşke şu an o zırhı giymiyor olsaydı böylelikle onun harika poposunu bir kez daha görmüş olacaktı.

"Seni seviyorum," diye seslendi Arthur başını hafifçe çevirerek.

İçeri o sırada giren adamlarından bir tanesi olduğu yerde durdu.

"Seni değil, Ashton. Onu," dedi kral parmağıyla arkasında duran Kontes'i işaret ederek.

Oğlan ağzı açık kalmış bir şekilde Isabel'e baktı.

"Ashton! Gel."

Isabel sabahlığını toparlayıp merdivenin basamaklarını ikişer ikişer çıkarken gülüyordu.

Odasına döndüğünde Mary, Gwen ve Jenny'nin onu orada beklediklerini görünce şaşırdı.

"Şimdi ne olacak, Isabel?" diye sordu Gwen.

Gwen'in karar verme hakkını çabucak ona vermiş olması Isabel'i hayrete düşürdü. Ama Gwen çok gençti ve muhtemelen hayatı boyunca savaş görmemişti. Isabel ise maalesef görmüştü.

"Gwen, sen ve Jenny kadınları toplayın ve onlara pantolonlarını giymelerini söyleyin. Eteklerin hiçbir anlamı yok. Ve onlara silahlanmalarını söyleyin. Ne oldukları umurumda bile değil. Sert ve atılabilecek her şey olabilir."

"Camelot beyzbolundaki gibi mi?"

"Aynen öyle ama kullandığımız küçük taşların yerine daha iri kayalara ihtiyaçları olacak. Ya da sert ağaç dalları, kullanabiliyorlarsa kılıçlar da olur, silah olarak kullanabilecekleri her şey. Güçlü kollara sahip olanlar at üstündeki erkekleri bir vuruşta devirebilecekleri yerlere yerleşsinler. Kılıç ya da ağaç dalı gibi silahlara sahip olanlar ise buraya ulaşmayı başaranları cehenneme gönderebilecekleri yerlere geçsinler."

"Kadınlar savaşa katılmazlar, Isabel," dedi Gwen.

Isabel ellerini beline koydu. "Ne? Erkeklerinizin savaşta ölmesini bekleyip sonra da düşmanların size dilediğini yapmasına izin mi vereceksiniz? Benim ülkemde kadınlar savaşır. Elbette erkeklerden farklı şekilde savaşırız ama oturup ne olacağını beklemeyiz. Düşmanın engellenmesine yardımcı olmak istiyor musun, Gwen yoksa odana kapanıp en iyinin olmasını mı umacaksın?"

"Savaşacağız," dedi Jenny son derece sevimli bir öfkeyle.

"Güzel. O zaman git, kadınları topla, uygun şekilde giyinip silahlanmalarını sağla. Sonra yuvarlak masanın bulunduğu salonda toplanıp stratejimizi planlayacağız, yaklaşık yarım saat sonra diyelim."

Gwen'e baktı. "Canlan, Kraliçe Guinevere. Camelot senin de ülken. Bu kale için savaşacak mısın savaşmayacak mısın?"

Gwen onayladı. "Gidip Isabel'in söylediklerini yapalım, Jenny."

Jenny koşarak gitti. Gwen ise o kadar hızlı değildi.

"Kraliçe bir... bir... Bunun için uygun kelime nedir, Isabel?" diye sordu Mary elleri son hızla örgüyü örmeye devam ederken.

"Sanırım aradığın kelime pısırık."

"Ah, bu mükemmel bir kelime. Evet, bir pısırık."

"Ama ona zaman tanımalıyız. Tüm bu olanlar onun için alışılmadık ve korkutucu."

Mary işinden başını kaldırdı. "Sizin için de alışılmadık olduğunu tahmin ediyorum ama harekete geçtiniz."

Isabel sabahlığını çıkarıp giyinirken omuz silkti. "Ben bir şey yapmadan öylece duramam."

"Kral gitmenizi istedi. Neden gitmediniz?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ah, mükemmel kulaklarım var. İnsanlar iki ya da üç oda ötede fısıltıyla konuşsalar bile duyarım. Bu hem bir ödül hem de bir lanet, duruma göre değişiyor."

"Sen bir harikasın, Mary. James'in seni bu kadar sevmesine hiç şaşırmıyorum. Senin de onu elbette."

"Ve Kral'ın da sizi," dedi Mary.

"Sen... Bir şey mi duydun?"

"Ah lütfen, Isabel. James ve ben sen buraya ilk geldiğin günden beri farkındayız. Bunu çözmek için bir şeylere kulak misafiri olmaya gerek yoktu. Bu vücutlarınızın... etkileşiminden belliydi."

Isabel pantolonunu giyerken güldü. "Benim ülkemde biz buna vücut dili deriz. O kadar belli olduğunun farkında değildim."

"Bizim için öyleydi. Ama kimseye tek kelime etmedik, Isabel. Yemin ederim."

"Mary, inandığım bir şey varsa o da bu. Ben iyi bir karakter tahlilcisiyim ve seni gördüğüm ilk anda iyi bir insan olduğunu anlamıştım."

"O zaman ben de iyi bir karakter tahlilcisiyim," dedi Mary. "Koyu yeşil elbiseni giy, Isabel. Çok ağır değil ve ortalıkta daha rahat hareket edebilirsin. Böylelikle yeşilliklere de daha rahat karışırsın. Şu an diğer parıltılı giysilerin için uygun bir zaman değil. Seni hedef yapmak istemeyiz."

Isabel güldü. "Sen inanılmaz bir hazinesin, Mary."

"Böyle düşünmene çok sevindim." Mary başını işinden kaldırdı. "Seni seviyorum, Kontes Isabel."

"Ben de seni, Mary," dedi Isabel, boğazı düğümlenmişti. "Gerçek aşkıyla evlenen bir kadının evliliğinin ilk gününü bu şekilde geçirmemesi gerekir."

"Eğer o savaşacaksa günü geçirmenin tek yolu bu. O büyük aptalla daha pek çok geceler geçireceğimize inanıyorum."

Isabel elbisesini kendi başına bağlamayı başarırken yeniden güldü. Mary haklıydı. Bu en karmaşık olmayan elbisesiydi ve kolaylıkla hareket edebiliyordu. "Bu mantığı kesinlikle reddedemem. Umarım gecen hayal ettiğin gibi geçmiştir."

"Ah, çok daha fazlası. Çok, çok fazlası. O çok büyük bir turşuydu, Isabel."

Isabel neredeyse yere yığılacaktı. "Mary beni bu kadar çok güldürmekten vazgeçmelisin." Hemen durdu. "Umarım seni incitmemiştir."

"Ah, hayır. Çok nazikti. Kral ona yapmaması gerekenler konusunda ipuçları vermiş."

"James sana bunu mu söyledi?"

Mary başını iki yana salladıktan sonra kulaklarını gösterdi. "Görünüşe göre dün gece James benden çok daha heyecanlıydı. Kral onu sakinleştirmeye çalıştı."

Ah, Arthur. Bir erkeği bundan daha fazla sevebilir miydi? "Birbirinize yemin edişiniz çok güzeldi. Sen de öyle. James'i heyecanlandığı için suçlayamam."

"Kral Arthur'un ona verdiği tavsiye işe yaradı sanırım. Ne söylediğini pek anlamadığımı itiraf ediyorum ama her neyse çok takdir ettim."

Mary ayağa kalktı. "Bitti. Otuz iki adet örgü var. Yeterli mi?"

"Fazla bile. Onca saçı nereden buldun, Mary?"

"Gerektiği zaman son derece ikna edici olabilirim. Bunlarla ne yapacağız?"

"Saç konusundaki yeteneklerine biraz daha ihtiyacım var, Mary. Ve umarım ikna yeteneğin de işe yarar çünkü hayatında hiç görmediğin ve duymadığın itirazlarla karşılaşacağız."

Mary örgüleri bir araya topladı. "Etsinler bakalım."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Arthur gözlerine inanamadı. Yuvarlak masasının etrafına toplanmış olan kadınlara baktı, Isabel ortalarında durmuş bir parşömenin üzerine bir şeyler karalayıp sırayla kadınlara gösteriyor ve bu savaş planına çok benzeyen şeyleri onlara dağıtıyordu.

"Neler oluyor burada?"

Isabel başını kaldırıp bakarken Gwen dışında bütün kadınlar ayağa fırladı.

"Ah, oturun yerinize," dedi. "Isabel, nedir bu?"

"Bu yuvarlak masa," dedi Isabel sükûnetle doğrularak. "Stratejimizi planlıyoruz. Bu masa bu iş için yapılmadı mı?"

"Bu... bu..." Ah, tanrılar, bu kadınla tartışmaya kalkışmak zaman kaybıydı. "Ne stratejisi planlıyorsunuz? Önce Mary'yi adamların başlarına örgüleri takması için zorladın ve şimdi de siz kadınlar bu savaşa dâhil mi olacaksınız? Daha ne yapacaksın, Isabel?"

"Onların Camelot'u almalarına izin vermeyeceğim. Yanılıyor olabilirim ama günün hedefinin bu olduğuna inanıyorum."

"Ve kadınların karışmasının doğru olduğunu mu hissediyorsun?"

Isabel masada etrafına bakındı. "Aranızda katılmak istemeyen varsa elini kaldırsın. Bu masada istemeden oturuyorsanız hemen konuşun. Cezalandırılmayacaksınız ve hemen gitmekte özgür olacaksınız."

Tek bir el kalkmadı, Gwen'inki bile.

"Buna izin vermeyeceğim..."

"Seçme şansın yok. Guinevere, ki son duyduğumda Camelot Kraliçesi'ydi, bu çalışmaya yardımcı olabileceğimize karar verdi."

Arthur'un öfkesi, hayranlığını gölgeledi. "Bu bir savaş. Bu erkeklerin savaşı."

"Bu savaş Camelot'u korumak için," dedi Isabel. "Katılmak hepimizin hakkı."

"Sen Dumont'lusun. Camelot'lu değilsin. Senin burada otoriten..."

Bu kez Gwen de dâhil olmak üzere masadaki kadınların birer birer ayağa kalktığını gördü. Sert yüz ifadelerinin krallarına saygıdan dolayı olmadığı belliydi. Gerçeği söylemek gerekirse, Dumont'dan gelen kadınla ittifak halindelerdi.

"Ona bu otoriteyi ben verdim, Arthur," dedi Gwen titreyerek de olsa. "Biz de bu savaşa kendi yollarımızla katılıyoruz. Bu masada oturan her birimizin erkeği bir şekilde kendini tehlikeye atıyor. Sen kabul etsen de etmesen de üzerimize düşeni yapacağız. Isabel'in planları var. Savaşa katılmayacağız sadece karışabileceğimiz bir durum ortaya çıkarsa karışacağız. Şimdi sen git kendi planlarını yap bizimkileri de bize bırak."

Bunun hemen ardından büyük bir şaşkınlıkla kadınların ellerini kaldırarak birbirlerine vurduğunu ve bunu yaparken de, "Çak bakalım," dediklerini duydu.

Arthur'un hazmetmesi gereken çok şey vardı. Bunların içinde en şok edici olanı da Gwen'in onun isteklerine ilk kez karşı ge-

liyor olmasıydı. Arthur farkında değildi ama Kraliçe, karakterini geliştirmişti. Bunun ardından da bu savaşta her kadının bir köpeği olduğunu söylemişti ya da erkeği, bunu söylerken onu değil Lance'i düşündüğünden emindi. Ve bunu hiç umursamamıştı. O, Isabel'in cüretkâr bir tavırla savaştığı erkek olmayı umursuyordu.

İkinci olarak kadın hizmetkârları ona başkaldırıyorlardı.

İşin en kötü yanı da Isabel bu kavgaya sadece topraklarını korumak adına bireysel olarak katılmakla kalmamış, onlar adına savaşacak bir kadınlar ordusu kurmuştu.

Arthur kadınlar tarafından dışlandığında bunu anlardı. "İyi," dedi. "Uygun gördüğünüzü yapın. Ama Isabel, eğer planlarında kadınları savaş alanına getirmek varsa..."

"Yok," dedi Isabel. "Yemin ederim ki bunu kadınlara özgü bir şekilde halledeceğiz. Erkeklerden daha akıllı ve sinsiyiz. Bu savaşta tek bir kadına bile zarar gelmeyecek. Yemin ederim. Ve başarılı olursak hiçbir erkeğe de zarar gelmeyecek. Amaç da bu değil mi zaten?"

"Amaç da bu. Ama Isabel? Kontes Isabel? Tek söz?" dedi parmağını ona doğru kaldırarak.

"Sanıyorum tek sözden fazlasını duyacağım ve hepsi de küfür türünden olacak."

Masanın etrafındaki kadınlar kahkahalarla güldüler.

"Haklısın. Ama sahip olduğumuz tek şey sözler. Şimdi. lütfen."

"Size eşlik edeyim mi, Kontes?" diye sordu Mary.

Ah, harika, şimdi de ona karşı tehdit içeren bir hareket yapar ya da söylerse ona saldırmaya hazır insanları da vardı. Kendi halkı. Bu kaledeki kontrolünü tamamıyla yitirmişti.

"Gerek yok, Mary," dedi Isabel. "Yanında taşıdığı Excalibur bile beni endişelendirmiyor. Ama başım, buraya bedenimden ayrılmış bir

şekilde yuvarlanarak geri dönerse, kralınıza olan güvenimi abartmış olduğumu düşünebilirsiniz."

"Çok komik," dedi Arthur, Isabel'i çalışma odasına doğru sürüklerken.

"Mordred ve adamları daha dönmedi mi?"

"Döndüler."

"Görev başarıyla tamamlandı mı?"

"Öyle olduğunu düşünüyor. O örgüleri de başından çıkarmak için sabırsızlanıyor. Ayrıca hiçbiri giysilerinden memnun değil."

"Onlar sadece korunmaları içindi. Herhangi bir düşman sinsice onlara yaklaşırsa..."

"Karşılarında çaresiz kadınlar olduğunu düşüneceklerdi, bunu anladım. Ama bunun çok ironik bir hile olduğunu kabul etmelisin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Erkeklerin, çaresiz kadınlara olan inancını onlara karşı kullanıyorsun."

"Hey, o kadar aptallarsa, elinde ne varsa kullanırsın."

"Hapse on adam attık. Mordred ve adamlarının bu hileyle yakaladıkları adamlar."

"Vay! Şimdi pek çok kişinin bu hamur işlerini ve bal likörlerini çekici bularak onları tatmak istemelerini umalım."

"Onlar dörtnala savaşa giden adamlar."

"Ama dörtnala savaşa giden adamlar bile acıkır ve susar."

"Mordred son derece gurur duyuyor, Isabel. Sanırım bugün inanılmaz bir iş başardığını düşünüyor."

"Başardı. Onun adına sevindim. Şimdi başka bir fikrim var."

Arthur ona baktı. "Bu beni neden endişelendiriyor?"

"Çünkü sen savaşta geleneksel kan dökme ve karın deşme işine öylesine alışmışsın ki hile sanatının inceliklerinden anlayamıyorsun."

"Bu kez aklında ne gibi bir hile sanatı var?"

"Hile değil aslında bir tür savunma."

"Ve bu neymiş?"

"Ateş yakın. Büyük bir tane."

"Camelot'u yakmayacağım, Isabel."

"Hayır, hayır, buradan bahsetmedim. Camelot'a ulaşmalarını engellemek adına ormanda yeteri kadar uzak bir yerde. Hediyeleri yiyip içecek kadar aptal olmayanların önünü kesecek bir yangın duvarı. Bu fikrin kaynağı, Lance'e başa çıkamayacağı bir yangın çıkarmamasını söylemen. Başa çıkılabilecek bir yangın başlatırsan, onların kaleye ulaşma yollarını kapatırsın ve bu işi bir işgal olmadan sona erdirmiş olursun."

Arthur başını eğip ona baktı, inanılmaz derecede şaşırtıcı olan kadına. "Peki planın nedir?"

"Onları sızdırırsak hiçbir işe yaramazlar. Güven bana Arthur, bu savaş sırasında hiçbir kadına zarar gelmeyecek."

"Ne?"

"Boş ver, bu sadece bir şaka."

"Çok tuhafsın, Isabel."

"Ama sen de beni bu yüzden seviyorsun."

"Bu konuda tamamen şaşkınım."

"En azından sıkıcı değilim."

"Kontes Isabel, işte bu çok doğru."

Arthur onu yeniden öptü, yine saatler önceki gibi çılgınca bir öpüştü bu. Sonra elini tutarak onu çalışma odasından çıkardı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Isabel.

"Yangın başlatmaya. Ve sen de planlarına geri dönüyorsun. O oda, o masa ilk kez bambaşka bir işte kullanılıyor. Ama bunun anlamının göründüğünden çok daha derin olduğunu anlayabiliyorum. Bu arada hatırlaman gerekirse beni seviyorsun."

"Seviyorum ve hatırlatman gerekmiyor."

Yuvarlak masanın bulunduğu odaya doğru yürümeye başladığında Arthur'un, "Seni seviyorum!" diye seslendiğini duydu.

Ve hemen ardından, "Ah sesim yüksek çıktı, Frederick. Ona söylüyordum sana değil," dedi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Tanrılara şükür ki, savaş asla gerçekleşmedi.

Tek bir kılıç sallanmadı, tek bir ok atılmadı. Saldırının başarısızlığa uğradığı günün ertesinde Arthur'un adamları yolları taradı ve pek çok adamın cesedini buldu, hamur işi ya da bal likörünü geri çeviremeyecek kadar şişman bir domuz olan Freemont'lu Richard da onlardan biriydi.

Isabel, Mary, Jenny ve Gwen bir kez daha Isabel'in odasında toplandılar, Mary bir kasap gibi kesmiş olduğu saçları düzeltmeye uğraşıyordu.

Jenny ile Gwen de destek vermişlerdi, Mary örgülerin yapımı için kendi saçını da kesmişti.

"Bunu benden duymadınız, Kontes," dedi Jenny, "ama kalede dolaşan bir söylentiye göre kadınlar tek bir kötü adama bile vuramadıkları için hayal kırıklığına uğramış durumdalar."

"Bunun için sadece mutlu olabiliriz. Ama bana Isabel demeyi reddetmeye devam edersen ben sana vuracağım."

"Boşuna direnme, Jenny," dedi Mary, Gwen'in saçları üzerinde çalışmaya devam ederken. "Kazanamayacaksın. Isabel seni yavaş yavaş yıpratacak."

"Ve ben de hepinizin bana Gwen demenizi istiyorum, lütfen."

Jenny dondu. "Ne?" dedi onlara bakarak.

"İkinizden bunu zaten istemiştim. Şimdi de Jenny'den istiyorum. Bunda ne var?"

"Siz kraliçesiniz," diye fısıldadı Jenny.

"Yerde oturup arkadaşı olarak gördüğü kadınlarla birlikte eğlenen kişiyim. Senin de beni aynı şekilde görmeni istiyorum."

"Mary," dedi Isabel. "Usturayı ortalıktan yok et."

Mary geri çekildi, elindeki usturayı arkasına sakladı.

Isabel öne doğru eğildi ve Gwen'i kucakladı. "Sen benim dostumsun, Gwen. Hem de iyi bir dostsun."

Geri çekilerek işaret etti. "Şimdi, sen ve sen. Gwen'i harika bir dost olarak kabul edin. Hem turşu hikâyelerini paylaştık. Bunu sadece dostlar yapar."

"Ah, James bunu bilse ölür," dedi Mary ve arkasından kraliçesine sarıldı. "Sizi dostum olarak görüyorum, kraliçem."

"Mary," diye homurdandı Isabel.

"Gwen," dedi Mary, alışmaya çabaladığı her halinden belliydi. "Buna alışmak biraz zaman alacak."

"Bu sadece turşu kardeşleri arasında olacak."

Hepsi birden gülerek yere yapıştılar. Yeniden yerlerine oturmaları biraz zaman aldı, hâlâ karınlarını tutuyorlardı.

"Senin sıran, Jenny," dedi Isabel. Parmağını göğsüne yaslayarak. "Isabel." Gwen'i işaret etti. "Gwen. Hadi başla bakalım, ağzından

çıksın. Yoksa üçümüz birden o turşunun altında bulacağın iki cevizi anlatmaya başlamak zorunda kalırız."

Jenny bakakaldı ama sonra kahkahalara o da katıldı. "Bunu söylemeden önce bir açıklama rica ediyorum."

"Ah, yüce tanrılar, hayır, Jenny," dedi Gwen. "Bunlar kendi kendine bulman gereken hazineler."

"Hazine avı mı? Hazine avını severim. Bunda gerçekten iyiyim."

"Bu kızı evlendirmeliyiz," dedi Isabel. "Böylelikle ava çıkabilir."

"Ashton onu istiyor," dedi Mary, "Ama Jenny onu geri çevirdi. En az üç kez, değil mi Jenny?"

Jenny kızardı. "Evet, bu doğru."

"Neden?" diye sordu Isabel. "Ondan hoşlanmıyor musun? Onunla dün sabah tanıştım... Yani sayılır... çok yakışıklı genç bir savaşçı olduğunu söylemem gerekir."

"Benim korkum..."

"Nedir?"

Jenny, Gwen'e baktı. "Kraliçenin hizmetçisi olma görevimi kaybetmekten korkuyorum."

"Ne?" dedi Gwen ve Isabel aynı anda. "Neden böyle bir şey düşünüyorsun, Jenny?" diye devam etti Gwen.

"Siz öyle söylediniz Majesteleri."

"Böyle bir şeyi ne zaman söyledim?"

"Bana evlenmemden korktuğunuzu çünkü yeni bir oda hizmetçisi bulmanız gerekeceğini söylediniz."

Isabel neredeyse boğuluyordu. "Ona bunu söyledin mi?"

"Hayır! Pekâlâ, olabilir. Ama böyle bir şeyi söylemiş olma sebebim evlendiğinde birinin eşi olacağı ve artık bana hizmet etmek istemeyeceği ya da buna ihtiyacı olmayacağı anlamındaydı. Jenny,

bunu evliliğinin sana olan ihtiyacını bitireceği anlamında söylemedim. Seni bir hizmetçi ve... bir dost olarak kaybetmek beni çok üzer."

"Ah, Majesteleri. Hizmetçiniz olmayı seviyorum ve... ve dost olmayı da. Hep sevdim."

"Ona, isimle hitap etme meselesini kabul ettirmek biraz zaman alacak, Mary," diye fısıldadı Isabel, Jenny ile Gwen birbirlerine sarılırken.

"Söylediğim gibi, o kırılması çok zor bir ceviz," diye fısıldadı Mary.

"Ceviz mi?"

Isabel ve Mary yine yere yuvarlandılar.

"Kontes," dedi Mary kahkahalarının arasında. "Bu devam ederse karnım sonsuza kadar ağrıyacak."

"Bunu iyi bir karın egzersizi olarak düşün, Mary. Ve James'i de."

"Bunu gerçekten bölmek istiyor musun?" diye sordu James Arthur'a, parmağıyla Isabel'in kapısını dürterken.

"Yanlış duymadıysam kürklerin altındaki faaliyetlerinden övgü aldın, James."

James bakışlarını kaçırınca Arthur onun gururlu tebessümünü saklamaya çalıştığını düşündü.

Arthur ayaklarını yere vurmaya başladı. "Sana söylüyorum, James," dedi haykırırcasına, "kadınlar içeride. Muhtemelen yine şu parmak boyama işini yapıyorlar."

James onayladı. "Ama onları rahatsız etmeli miyiz efendim?" diye haykırdı o da, Briton eteklerinde yaşayanlar bile sesini duyabilirlerdi.

Arthur başını iki yana sallayarak duvara yaslandı. James bu seferki girişimini daha iyi bir şekilde gerçekleştirdi. "Yardımlarına ihtiyacımız var," dedi yüksek sesle. "Yoksa bu geceki kutlamaları nasıl düzenleriz?"

Arthur, James'e kapıyı vurmasını işaret etmeden önce ayaklarını birkaç kez daha yere vurdu.

James kapıyı vurdu.

"İçeri gelin, Arthur. James."

"Biz olduğumuzu nereden bildin?" diye sordu Arthur sahte bir masumiyetle.

"Tahmin," dedi Isabel.

Dört kadın sazların üzerinde oturmuş, salamura yılan balığının faydalarını tartışır gibi ciddi görünüyorlardı.

"Böldüğümüz için üzgünüm, hanımlar. Umarım James ve ben yeni savaş planlarınızı bölmemişizdir."

"Hayır, elbette bölmediniz. "Biz sadece faydalı..."

"Salamura yılan balığının mı?"

"Pek sayılmaz ama yaklaştın. Daha çok turşu ve cevizlerin."

Diğer üç kadın kahkahadan kırılırken Arthur onlara bakmaya devam etti.

Isabel eliyle geçiştirdi. "Savaşın kazanılmasından dolayı çok mutlular. Öyle değil mi, hanımlar?"

"Doğru, Kontes," demeyi başardılar.

"Başım dertte," dedi Mary.

"Hayır, değil, Mary. Dertte mi James?"

"Olmalı mı?" diye sordu James.

"Dışarıda ne süreyle durup dinlediğine bağlı olarak senin başının dertte olduğunu söyleyebilirim. Ama Mary'nin intikam alamayacak kadar tatlı olduğunu biliyorum."

Bunu yapmamasını uman Arthur'a döndü. "Ve sen, o sahte ayak seslerinin herhangi birini gerçekten kandırabileceğini düşündün mü?"

"Öyle ummuştum."

"Arthur seni hareket halindeyken gördüm. Bir kediye bile sessizce yaklaşabilirsin. Ama buraya gelirken ayaklarını yere mi vuruyorsun?"

"Tamam, muhtemelen aptalcaydı."

"Muhtemelen mi? Lütfen. Buraya bize ne söylemeye geldiysen söyle."

"Bu akşam bir kutlama yapmak istiyoruz, dünkü başarıları kutlamak için."

"Bunu daha da zengin kılabilmek için de yardımınızı istiyoruz," diye ekledi James, "çünkü ne yapacağımızı bilemiyoruz. Tamam, çalışan bir mutfağımız var ama diğer ayrıntıları ne yapacağız?"

"Bir parti mi? Hey neden bunu söylemediniz?" Etrafına bakındı. "Hanımlar yapılacak işlerimiz var." Yeniden arkasına baktı. "Lütfen bize daha fazla soytarı Hester şakasına maruz kalmayacağımızı söyle."

"Bu onun kalbini kırar, Isabel."

"Pekâlâ, Hester katılacak. Ama salamura yılan balığı..."

"Ah, Kral bu konuyu çoktan halletti efendim. Akşam menüsüne konmasını yasakladı. Bunun sebebini şu ana... ooof!" James karnını ovuşturdu. "Yemekte olmamasını tercih etti."

Isabel, Arthur'a baktı ve Arthur'un yüreği küt küt atmaya başladı. Tanrılar, Isabel'i istiyordu. Belki bu gece. Belki de savaş önlendiğine göre hayatının her gecesinde.

Isabel ona gülümseyince Arthur onun, düşüncelerini fark ettiğini anladı. "Çok özel bir ricam var, Kral Arthur."

Ah, evet. Gökten yıldızları indirmesini istese bir yolunu bulurdu. "Söyle, Kontes."

Isabel yine kadınlara baktı. "Gwen, sana salonu bir kez daha güzelleştirmen konusunda güveniyorum."

Gwen, Jenny'yi de çekiştirerek ayağa kalktı. "Jenny ve ben hemen çiçek toplamaya gidiyoruz ardından da salonu süslemeye başlayacağız."

Kapıdan çıkarlarken Arthur, Gwen'i durdurdu. "Seninle gurur duyuyorum, Guinevere. Lance de duyuyor. O şanslı ve mutlu bir adam. Süslemelere başlamadan önce belki ziyaretine gidersin. Kulübede, yangını söndürmeye yardım etti ve temizleniyor."

Gwen ona bakarak gülümsedi. "Büyüyorum, Arthur. Akıllandığımı da umuyorum. Bu değişim için sevdiğin kadına teşekkür et."

"Ona pek çok şey için teşekkür borçluyum ama bilgelik içten gelir. Bu sensin, Gwen. Bunu kabul et. Şimdi git ve Lance'i gör. Jenny'nin çiçekleri sen olmadan da toplayabileceğinden eminim."

Odadaki en aklı başında insan Isabel miydi? Emin olamadı ve sordu: "Bu odadaki en aklı başında insan ben miyim?"

"Aşkım, inan bana bu odadaki en az aklı başında olan kişi sensin," dedi Arthur. James ve Mary'ye baktı. "Isabel'i buradaki en çılgın insan olarak düşünenler ellerini kaldırsın."

James ile Mary ellerini kaldırdılar.

"Mary!"

"Sizi seviyorum Kontes ama siz biraz... haşarısınız."

"Yanlış yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Asla!" dedi Mary. "Kral'a ve Camelot'a yardım etme arzunuzda son derece ciddiydiniz. Bu unutulmaması gereken bir şey. Bu tutkunuza özeniyorum."

"Ama çılgınca mıydı?"

"Sadece Kral öyle dediği için."

Isabel ateş saçan gözlerini Arthur'a çevirdi. "Bayım, kartları yanlış oynuyorsun."

Arthur gülümsedi. "Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama sen öyle söylediğine göre öyledir."

Isabel kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. "James?"

"Çok özür dilerim Kontes, sizinle kralım arasında seçim yapmam gerekirse kralımın yanında olurum. Ve karımın. Ama kralla birbirinize o kadar âşıksınız ki birinizin yanında durmak diğerinin de yanında durmak oluyor. Haklı mıyım, karıcığım?"

"Çok haklısın, kocacığım."

"Yüce tanrılar, turşu faktörü," dedi Isabel.

"Bunu duydum, Isabel," dedi Mary. "Ama hayır, değil. Hazinelerimizi her zaman özenle koruruz. James'le ben gerçekten birbiriniz için yaratıldığınıza inanıyoruz. Bu konuda budalalık yapmayı bırakın ve hislerinize güvenin. Gel, James. İşe dönmeden önce biraz vaktimiz olduğunu düşünüyorum. Bir saat sonra... geri döneceğim," dedi James'e bakarak. "Tamam, muhtemelen iki."

Isabel ile Arthur gülmeye başlamadan önce bir süre bakıştılar.

Camelot en azından kahkahalarla dolu, diye düşündü Isabel.

"Benden istediğin nedir, Izzy? Bunun şu soyma işiyle ilgili olmasına dair umutlarım var."

"Ah, o konuda ustalaştım. Hayır, isteğim, bu akşam Ashton'ın Jenny'ye evlenme teklif etmesine izin vermen."

"Herkesin ortasında mı?"

"Evet. Çok romantik olmaz mı?"

"Sana teklif eden ben olsaydım öyle olurdu. Çünkü kabul edeceğine söz vermiştin değil mi?"

"Kesinlikle evet derdim."

"O zaman keşke bu akşam bunu yapacak kişi ben olsaydım."

"Bir gün Arthur, bir gün."

Arthur gülerek başını iki yana salladı. "Bu krallık üzerindeki tüm kontrolümü yitirdim, Isabel. Ve buna çok da üzülmediğimi görüyorum."

"Kaybetmedin. Neden böyle bir şey düşündün?"

"Bizi azarlayan hizmetçilerimiz var, işi ele alan kadınlarımız var. Yüksek sesle dile getirmem gerekirse, düşmanı engelleyen fikir sana aitti."

"Ah lütfen, yapmaya çalıştığım tek şey kan dökülmesine engel olmaktı. Özellikle de seninkinin. Hepsi bu. Temizlemesi çok zor olurdu."

"Ah, anlıyorum. Niyetin daha az çalışmak."

"Kesinlikle. O konularda tembelim."

Arthur kapıyı tekmeleyerek kapadı. "Mary ve James iki saat mi demişti?"

"Evet, bize tanıdıkları zaman buydu, evet," dedi Isabel geri çekilerek.

"Yeterli bir zaman değil ama elimden geleni yapacağım."

"Bir şey yapabileceğini de kim söyledi?"

"O güzel mavi gözlerin, Isabel. Gözlerin bana, beni benim seni arzuladığım kadar arzuladığını söylüyorlar."

"Lanet olsun yalan söyleyemeyen gözlerime."

"Ah, hayır, o güzel ve dürüst gözleri öv. Şimdi dudakların da bana söylesin."

"Seni umutsuzca arzuluyorum, Arthur," dedi Isabel.

"O zaman pek çok konuda hemfikiriz Isabel," dedi ve onu kollarının arasına aldı. "Soyunma işinde usta olduğunu mu söylemiştin? Kanıt isterim."

Ah, evet, ikisi de ter içindeydi ve kendilerinden geçmişlerdi. Isabel ne kadar zamandır seviştiklerini hatırlamıyordu ama iki saatin sonuna gelmek üzere olduklarından emindi.

"Muhtemelen giyinmemiz gerekiyor," dedi.

"Sana katılıyorum," dedi Arthur, "ama bu, yatağını terk etmek istememle eşit değil."

"Matematiğin iyi, değil mi?"

"Matematik?"

"Sayılarla ilgili olmak, neyin neye eşit olduğunu bilmek."

"Ah, evet. Buna matematik mi diyorsunuz?"

"Siz ne diyorsunuz?"

"Sayılar."

Isabel gülerek sırt üstü döndü. "Seni çok seviyorum."

Arthur sırıtarak yan döndü. "Bir örnek vereceğim."

Isabel de yan döndü. "Ah, lütfen, sabırsızlanıyorum."

"Yüzden fazla erkeğin çok akıllı bir kadını alaşağı etmeye çalışmasına ne denir?"

Isabel durdu. "Bilmiyorum. Ne?"

"Yetersiz kalmak."

Isabel güldü. "Arthur senin adamların onları tosta çevirirdi."

"Yine bu tost işine geri döndük. Ve evet, istilacıların hakkından gelirdik. Ama gerçeği söylemem gerekirse, Isabel, senin kıvrak zekân olmasaydı Camelot'luların kanı bugün her yeri lekelemiş olurdu. Senin çılgınca planların halkımızın, topraklarında bir kez daha güvenle kalmalarını sağladı."

"Çılgınca mı?"

"Çılgınca mı dedim? Zekice diyecektim."

"Çılgınca demek istedin."

Arthur yüzünü ekşitti. "Evet ama çılgınca kelimesini aslında çılgınca zekice anlamında kullandım."

Isabel gülümseyerek ellerini ifadesi yumuşayan Arthur'un yüzünde gezdirdi. "Düşmanı geri püskürtmek için biraz çılgınca bir yol olabilir."

"Bu senin savaşın değildi."

"Seninle birlikte olduğum an itibarıyla öyleydi. Seni seviyorum. Ve tüm Camelot halkını da. Bu sana mantıksız gelebilir, Arthur ama çok kısa süredir burada olmama rağmen bu insanları fazlasıyla umursuyorum. Onlar iyiler, nazikler ve daha da önemlisi krallarını seviyorlar. Kadınlar sana karşı geldiklerinde aslında senin için savaşmak uğruna bunu yapıyorlardı, dün bunu fark etmediysen onların sana olan sadakati ve sevgilerini ciddi bir şekilde hafife almış olursun. Seni seviyorlar, Arthur. Krallarını korumak ve onurlandırmak adına her şeyi yapmaya hazırlar."

"Onları koruması gereken kişi benim, Isabel. Bu, kral olarak benim nihai görevim, değil mi?"

"Öyle düşünüyorsan öyledir. İkinci nihai görevin de onları umursamak ve seni kralları olarak görmek istediklerini bilmek. Şimdiye kadar bu böyleymiş zaten."

"Bazen böyle bir şeyi kabullenmenin zayıflık olduğunu düşünüyorum."

"Yaptığı işler konusunda hiçbir şüphesi olmayan kişiye zayıf lider denir. Güçlü lider her zaman yaptıklarını sorgular ve topraklarındaki yaşamı nasıl daha iyiye götüreceğini düşünür. Sen bu toprakların gördüğü en güçlü, en dürüst en sevgi dolu efendisin. Camelot halkını kandırmıyorsun ve onları kullanmıyorsun. Seni değerlendirecek olsam bunları artı hanene yazardım."

Arthur, Isabel'i sırtüstü çevirdi ve gözlerinin içine baktı. "Sen başıma gelen en güzel şeysin, Isabel. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlatamam."

Isabel gülümsedi. "Umarım hep böyle düşünürsün."

"Değişeceğini hayal dahi edemiyorum."

Kapı vuruldu. "Zaman doldu kontes," diye seslendi Mary. "Banyo yapmak ister misiniz?"

Isabel Arthur'un kollarının arasından sıçradı. "Ah evet, Mary ama adamlar suyu birkaç dakikadan önce getirmesinler."

"Tanrım, siz ikiniz," dedi Mary. "James ve ben daha iki gündür evliyiz ve bu kadar uzun sürmedi."

"İhtiyaç duyarsan James'e birkaç ipucu daha verebilirim," dedi Arthur pantolonunu giyerken.

Mary kıkırdadı. "İhtiyacım olursa diye bunu aklımda tutacağım, Kral Arthur."

"Ve işte," dedi Isabel sabahlığını giyerken, "bu yüzden sen yüce bir kralsın."

"Sevişme ipuçlarından dolayı mı?"

"Hayır, ihtiyacı olduğu anda Mary sana bir şeyleri sormaya asla çekinmeyeceği için."

Arthur tuniğini başından aşağı geçirdi ve arkasında bir şey bırakmadığından emin olmak için etrafına bakındı. Sonra Isabel'e doğru yürüdü. "Seni seviyorum. Yatağından ayrı kalmayacağım günün gelmesini diliyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ve ben de o günün gelmesini diliyorum."

"Dün pek çok Camelot'lunun hayatını kurtardın, Isabel. Bu gece senin başarını kutlayacağız."

"Hayır! Bu akşamki parti herkes için! Bu hepimizin başarısı!"

"Öyle sanıyor olabilirsin tabii. Yaşamı kendi için değil de herkes için güzel kılmaya çalışan biri her şeyi bildiğini sanır."

"Arthur!"

"Ona bunları aşmasını söyle, Mary," dedi Arthur odadan ayrılırken.

"Ah, tamam, bana iyi şanslar," diye mırıldandı Mary içeri girerken.

"Mary!"

"Aş bunları. Kral öyle emretti."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Büyük salon bir kez daha muhteşem görünüyordu. Dev şöminedeki alevler parlıyordu ve etrafı saran çiçekler harikaydı, ortam kokusu ise çok güzeldi, domuz ya da tavuk kokusundan eser yoktu.

"Ashton hazır mı?" diye fısıldadı Isabel, Gwen'e.

"Her erkek gibi, düşüncesinden bile korkuyor," diye cevapladı Gwen.

"Ya Jenny?"

"Hiçbir şey bilmiyor. Ama bugün uzun bir konuşma yaptık. Ne olursa olsun işini kaybetmeyeceğinden emin."

"Onu seviyor mu?"

"Sen Arthur'u seviyor musun?"

Isabel ona baktı.

"Tamam, bu adil değildi. Daha basit bir soru sorayım. Ben Lance'i seviyor muyum?"

"Gerçekten sevdiğini umuyorum. Çünkü o sana çok âşık, Gwen."

"Seviyorum. Uyanıkken onu düşünmeden geçirdiğim bir an bile yok. Gerçi uyurken de."

"Güzel. O harika bir erkek. İkiniz birbiriniz için yaratılmışsınız."

"Güzel. Şimdi senle Arthur'a dönelim."

"Soytarı Hester gibi konuşuyorsun."

Gwen güldü ve şarabını yudumladı. "'Karımı al lütfen' esprisi oldukça eskidi değil mi?"

"Bilemezsin. Gerçekten, bilemezsin."

"Şimdi seninle Arthur'a dönelim."

"Arthur'la bana dönmesek?"

"Isabel, benden dürüstlük istedin. Ben de senden aynı dürüstlüğü bekliyorum. Arthur'a çok değer veriyorum. Onu zaten yaraladım. Bir başka kadının da onu aynı şekilde yaralamasını istemiyorum."

Isabel gözlerini sımsıkı yumdu ve yeniden açtı. "Sana dürüstçe cevabım şu, Gwen, geleceği bilemem."

"O seni seviyor, Isabel. Hem de çok derinden. Bunu bana itiraf etti."

"Peki," dedi Isabel yüzünü Gwen'e dönerek. "Onu seviyorum. Onu mümkün olamayacak bir aşkla seviyorum. Bu adam için ateşe bile yürürüm. Tamam mı? Senin için yeterince dürüst mü?"

Bu gerçekten ikinci sınıf bir film sahnesine benziyordu. Müzik durdu, sohbetler durdu. Odadaki her şey durdu. Isabel'in belli ki son derece yüksek sesle dile getirdiği tiradı dışında.

Etrafına bakındı, tek gördüğü yüz Arthur'unki oldu. Ve sırıtıyordu.

"Ve *bu*," dedi Isabel tüm salona, "Dumont'da sahnelediğimiz oyunun son cümlesi."

Kimse kıpırdamadı. "Pekâlâ, pekâlâ oyunun ucuz bir sonu var. Ama yazan ben değilim bana bir fırsat verin. Müzisyenler, lütfen? Ya da Tanrı aşkına Hester nerede?"

"Devreye girdiğin için sağ ol dostum," diye mırıldandı Isabel Arthur ona şarap getirdiğinde.

"Bu biraz şaşırtıcı oldu. Dumont'da oyun sahnelediğinizi bilmiyordum."

"Bunu yapıyoruz."

"Ve hiç de dediğin gibi 'ucuz' bir son gibi gelmedi bana. Daha çok bir aşk hikâyesi gibiydi."

"Olabilir."

"Bir kadının bir erkeğe olan aşkını itiraf etmesi gibi."

"Olabilir."

"Erkeği için ateşe yürüyebilecek bir kadın gibi."

"Özünü anlamışsın. Ne demek istiyorsun?"

"Ben de kadınım için ateşe yürürüm."

"Ve o kadın kimmiş?"

"Tahmin et. Sana iki şans tanıyorum ve ilki Pix olmazsa iyi olur."

Isabel'in huzursuzluğu biraz olsun azaldı. "Çok üzgünüm, Arthur," dedi sonunda başını kaldırıp ona bakarak. "O sözleri sadece Gwen'in duyması gerekiyordu."

"Biliyorum. Ama bütün salon duyduğu için ne kadar gurur duyduğumu ve mutlu olduğumu biliyor musun?"

"Bu nasıl mümkün olabilir? Seni ve Gwen'i tehlikeye attım."

Arthur başını iki yana salladı. "Hayır, çok yakında özgür olacağız."

"Kafayı mı yedin?"

"Bunun yemekle bir ilgisi olmadığını umuyorum. Seni şu an hiç düşünmeden öpebilirim ama bundan önce sana verdiğim sözü yerine getirmem gerekiyor."

Ve getirdi. Büyük masanın önüne gitti, sıra ya da iskemleden yardım almaksızın üzerine sıçradı.

"Camelot'lu hanımlar ve beyler, lütfen dinleyin."

Bütün salon bir anda sessizliğe gömüldü.

"Bu akşam kutlayacağımız çok şey var. Çok önemli olan bir tanesiyle başlayacağız. Ashton? Neredesin?"

"Buradayım kralım," diye bir ses geldi kalabalığın içinden.

"O zaman o kahrolası kıçını buraya getir."

Arthur etrafına bakındı. "Jenny, neredesin?"

Jenny bir anda Isabel'in yanında belirdi. Isabel onu itti. "Git, Jenny."

"Şarabınızdan bir yudum alabilir miyim, Kontes?"

"Isabel demek istiyorsun. Benim adım, Isabel."

"Isabel, bir yudum..."

Isabel kadehi ona verdi. "İstiyorsan hepsini kafana dik. Yalnız şunu hatırla, doğru şekilde dile getirmen gereken kelime 'evet'."

Jenny koca bir yudum almakta oldukça başarılıydı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Isabel'in şarabını dibine kadar içmişti. Sonra dikildi ve son kez arkasına baktı.

"Kelime neydi?"

"Evet," dedi Isabel gülümseyerek.

"Soru ne olacak?"

"Bu sürpriz olsun," dedi Isabel kızı masaya doğru iterken. "Sen evet de yeter."

Jenny başparmağını kaldırdı. "Anladım, Isabel."

"Benimle evlenir misin, Jenny? Karım olmayı kabul eder misin?"

Jenny odanın köşesinde duran Kontes ve Kraliçe'nin başlarını onaylarcasına salladıklarını gördü.

"Evet," dedi. "Karın olmayı çok isterim."

Ashton diz çöktüğü yerden kalktı. Onu kendine doğru çekti. "Tanrılar adına, kadın. Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Bunu gerçekten istediğinden emin olmak istedim," dedi Jenny.

Arthur başını eğip güldükten sonra Isabel ile Gwen'e bakarak gülümsedi. Onlar da ona gülümsediler. Tanrılar adına, hayatının kadınları. Kutsanmış mıydı, korkmalı mıydı bilemedi. Muhtemelen ikisini de hissetmeliydi.

Jenny ile Ashton için yapılan kutlamaların ardından Arthur yeniden masaya çıktı.

"Bu akşam şükran duymamız gereken bir şey daha var. Camelot'ta bir damla bile kan dökülmeden barışa ulaştık." Kalabalıktan çıkan gürültü Arthur'un kulaklarını tıkamak istemesine sebep oldu. Ellerini yukarı aşağı sallayarak çığlıkları durdurmaya çalıştı.

"Lütfen, kulağımı ve kulaklarınızı seviyorum," dedi. "Daha az gürültülü bir kutlama çok iyi olacak. Bunu deneyebilir miyiz?"

İstediğini aldı.

"Mükemmel. Şimdi bunun için Kontes Isabel'e teşekkür etmemiz gerekiyor. Hızlı düşünme yeteneği bize yardımcı oldu."

"Ve mutfaktaki dostlarımıza," diye bağırdı Isabel. "Ve kraliçeye, Jenny'ye ve Mary'ye. Ve Camelot için savaşmak isteyen size, o sizin her şeyiniz."

"O kısma gelecektim Isabel," dedi Arthur. "Bir seferliğine, sadece bir seferliğine bana izin ver."

"Özür dilerim."

Arthur başını iki yana salladı. "Dünün başarısı hepinize ait, hepiniz Camelot'u güvende tutmak için bu işte yer aldınız. Herkesle gurur duyuyorum ve her biriniz dostum olduğunuz için kendimi kutsanmış sayıyorum. Göz korkutan bir görevi üstlenip hayal ettiğimin de ötesinde bir başarı kazanan oğlum Mordred'la gurur duyuyorum."

Isabel etrafına bakındı ve babasına bakarak bir heykel gibi hareketsiz duran Mordred'ı görmeyi başardı. Isabel gülümsedi. İlişkileri iyi olacaktı. İyiden de iyi olacaktı.

"Günü gelip Camelot'a verdiğim hizmetlerden emekli olduğumda, Mordred'ın taca hakkını vereceğini ve Camelot efsanesini sürdüreceğini biliyorum."

"Mordred'a! Ve onu üstlendikleri tatsız görevde gönüllü olarak takip edenlere!" dedi Arthur.

"Mordred ve adamlarına!" diye cevapladı diğerleri onu.

"Bu kutlamalar biraz daha devam ederse burası yerde sarhoş yatanlarla dolu olacak," diye fısıldadı Isabel, Gwen'e.

Gwen kıkırdadı, gözleri salonda dolanıyordu.

"Tam orada, Gwen, yemek odasının girişinde."

Gwen o tarafa baktı ve onayladı. "Keşke onun yanında olabilseydim, Isabel. Senin de Arthur'un yanında olmak istediğinden eminim."

"Biliyorum, Gwen, biliyorum. Ne hüzünlü bir çiftiz değil mi?"

"Ya da senin düşüncelerine göre çok şanslıyız. İkimiz de bizi seven erkeklere sahibiz. Bunu söyleyebilecek çok insan yok."

Isabel dondu. "Vay canına, Gwen. Bunlar uzun zamandır duyduğum en bilgece sözler. Olanlara gerçek bir bakış açısı katıyor."

Gwen ona baktı. "Bilge biri olarak doğmadım, Isabel. Ama seni günlerdir izliyorum ve öğrenmeye çalışıyorum."

"Lanet olsun, bilgeliğimden haberdar değildim Majesteleri ama çok iyi bir öğrenci olduğunuzu söylemek zorundayım."

"Kontes her şeyi bir tarafa bıraksak bile sen hayatımdaki en iyi bilge örneğisin."

Isabel güldü ve ona sarıldı. "Bunu halledeceğiz."

"Bir yorum daha yapabilir miyim?" diye sordu Gwen.

"Elbette."

"Komik konuşuyorsun."

Isabel kahkahadan kırılmak üzereydi. "Biliyorum. Ve söylediklerimi anlamaya çabaladığın için teşekkür ederim."

"Bahsettiğim şey, telaffuzun. Kelimeleri çok ilginç bir şekilde bitiriyorsun."

"Ah, Gwen sen sınıf başkanı olmalıydın."

"Ne anlama geldiğini bilmesem de bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"İnan bana, bu bir iltifat."

"Yüreğindeki iyiliğe cevap verme sırası bende. Bu, senden duyduğum gibi 'sonra ödersin' zamanı." Şarap kadehini Isabel'in eline tutuşturdu. "Al. İç bunu. İhtiyacın olabilir."

Isabel şaşkınlıkla Kraliçe Guinevere'in duvarın önünden ayrılıp Arthur'a doğru koşmasını izledi. Gwen, Arthur'un kulağına bir şey fısıldadı ve Arthur inatla başını iki yana salladı. Ama Gwen iş başındaydı ve reddedilemezdi. Arthur'u masaya doğru çekiştirdi ve onun yardımıyla masaya tırmandı. Sonra ona yanına çıkmasını işaret etti.

Arthur, Isabel'e 'bu da nereden çıktı' bakışıyla baktı ama Isabel'in buna bir cevabı yoktu. Kafası karışmış bir şekilde omuz silkti ve Gwen'in söylediğini yaptı. Şaraptan büyük bir yudum aldı.

"Hepiniz!" diye seslendi Gwen salondakilerin eğlencelerini kesip onu dinlemeleri için.

"Bir itirafım var," dedi Gwen. "Bunun artık söylenmesi gerekiyor. Gerçeği hak ediyorsunuz."

"Bunu yapma, Gwen," diye haykırdı Isabel, Gwen'in neyi itiraf edeceğinden korkarak.

"Senin dilinde bu 'yapma Gwen' olmalıydı, Isabel."

Arthur bir kahkaha attı. "Demek sen de dikkat ettin?"

"Hepimiz Kontes'in değişik konuştuğunun farkındayız," dedi kalabalıktan biri. "Ama bilgece konuşuyor."

"Doğru, Christopher," dedi Gwen. "Christopher'a bir bal likörü daha, lütfen."

"Gwen sen ne halt ediyorsun?" diye sordu Arthur.

"Bir yanlışı düzeltiyorum," dedi Gwen.

"Burası ne yeri ne zamanı."

"Bu mükemmel bir zaman ve yer. Buradaki herkes gerçeği bilmeyi hak ediyor."

"Gwen bunu yapma. Sonuçları var."

"Sonuçlara katlanabilirim... ya da ölebilirim. Ama bu yalana daha fazla devam edemem."

"Yüce tanrılar," dedi Arthur.

"Gerçek şu ki, iyi insanlar," dedi Gwen. "Ben tanıdığım en nazik en sevgi dolu erkeğe karşı dürüst olmadım. Kralımıza."

Lanet olsun, diye düşündü Isabel. *Yüreğini şimdi açmak zorunda mıydı?* Isabel, Gwen'in kadehini tepesine dikti ve yenisini istedi. Sarhoş olma zamanı varsa o, şu andı.

"Bunun sonuçlarını kabulleniyorum," diye devam etti Gwen. "Beni cezalandırmaya karar verirseniz bu sizin kararınızdır. Ama ben... başkasına âşık olduğum için pişmanlık duymayacağım ve bundan vazgeçmeyeceğim. O..."

Arthur elini, Gwen ipini çekmeye hazır olanlara hangi ipi çekeceklerini söylemeden önce onun ağzına kapadı.

"Kim o?" diye bağırdı birkaç kişi. "Onu yakalayıp cezasını vereceğiz!"

"Bu vatana ihanet değil!" diye kükredi Arthur. "Ben bu aşkı onaylamışken değil. Ben onları yüreklerinin sesini dinlemeleri konusunda tam anlamıyla serbest bırakmıştım ve biliyordum. Kralınız onlardan yanayken, bu ihanet olamaz. Ben, umutsuzca, o ikisinin yüreklerinin sesini dinlemelerini istedim. Onlardan birinin kılına zarar veren bana hesap verir. Bu konuları nasıl halledeceğimiz bize kalmış. *İsteğim, budur.* İkisine de zarar gelmeyecek. Bu herkes tarafından iyice anlaşıldı mı?

"Evet, Kral Arthur," dedi kalabalık.

"Ve madem gerçekleri itiraf ediyoruz," diye başladı.

Hayır, Arthur, lütfen! diye düşündü Isabel; onun ve Gwen'in kısa sürede bitecek gibi görünmeyen bir gerçekleri açıklama döngüsüne girdiklerini bildiği halde.

Arthur, önce ona baktı.

"Hemen Çeneni Kapat için binlik Arthur," dedi Isabel.

"Hayatta olmaz, Kontes," diye bağırdı Kral.

"Ah, aman Tanrım" diye fısıldadı.

"Mary ona doğru koştu ve elini tuttu. "En iyisi bu," dedi.

"Kim için en iyisi?" diye sordu Isabel.

"Buradaki herkes için. Kraliçe'nin, kalbindekileri dökmesi gerekiyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, sen gerçekten de komik konuşuyorsun."

"Güzel. Sen de mi bana sırt çevirdin, Mary?"

"Dinlemiyor musun, Isabel? Kimse sana sırt çevirmiyor, herkes senin yanında."

"Üzgünüm, Mary," dedi Isabel. "Ben sadece Camelot halkının Kraliçe'yi ve Kral'ı aşağılamasını istemiyorum."

"Güçlük burada, hanımlar ve beyler," dedi Arthur, Gwen'in kılıcın altına tek başına girmesine izin vermeyeceğini göstererek. Onun bu marazi dürüstlüğünü kışkırtan neydi, bilmiyordu ama Gwen kendini her şeyi anlatmak zorunda hissettiyse onu yalnız bırakmayacaktı. "Ben de kendimi derin bir aşkın içinde buldum. Bunu istemedim, aramadım ama kader böyle istedi.

"O komik konuşan kadına âşık olabileceğime inanabiliyor musunuz?" diye sordu, Isabel'i göstererek. "Bu doğru. Kontes Isabel'e umutsuzca aşığım. Ve Kraliçe Guinevere de başkasına âşık. Biz, hepimiz mutluyuz. Eğer biz doğru adamın doğru kadınla beraber olduğundan emin olacak şekilde detaylar üzerinde çalışırken sizlerden biri Kraliçe'ye ya da Kontes'e zarar vermeye kalkarsa, kral olarak gücümü kullanırım. Geçmişte bazı hatalar yapmış olabiliriz ama hepimizin mutluluğu adına bu hataları düzeltme hakkımız var. Eğer, kadınlarımıza karşı kalplerinizde bir yargı varsa, dönüp kendi kalplerinizin içine iyice bir bakın derim."

"Hepimiz için mutluluk!" diye bağırdı James, bardağını kaldırarak. "Camelot için her şeyden önce bu gelir."

Misafirlerin çoğu bardaklarını ve kadehlerini kaldırıp, "Herkese mutluluk!" diye bağırdı.

Fakat Arthur, birçoğunun Isabel'e sanki cehennemden çıkıp gelmiş gibi kuşkuyla baktıklarını fark etti. "Sakın Gwen'i ya da Isabel'i suçlamayın," diye uyardı tekrar. "Bunu yapan büyük bir risk almış olur. Bizi iyi tanıyanlar, bizim yanımızda yer alır. Şimdi lütfen, gecenin geri kalanının tadını çıkarın," dedi Arthur. "Ve sevdiklerinize, onları ne kadar çok sevdiğinizi söylemeyi unutmayın. Sık sık."

Masadan atladı ve hemen kadınına doğru gitti. Yanına varır varmaz göğsüne yiyeceği yumruğa hazırlıklı olmalıydı belki ama değildi.

"Ahh!"

"Ne bekliyordun, Arthur?"

"Sana olan duygularım konusunda dürüst davrandığım için biraz mutluluk göstermeni beklemiş olabilir miyim?"

"Gwen'in başına gelebilecekleri hiç düşündün mü acaba?"

"Duygularını açıklamaya ilk karar verenin Gwen olduğunun farkında değil misin?"

"Tamam, bu doğru. Nereden çıktı bu peki?"

"Burada durup onunla konuşan ben değildim. Sendin. Neden sen söylemiyorsun?"

"Sanırım, Camelot halkına karşı dürüst olmak istedi," dedi Mary. "Isabel'i suçlamayın çünkü onun Kraliçe'yi durdurmaya çalıştığını ben gördüm. Yoksa benimle muhatap olun. Majesteleri," diye devam etti küçük bir reveransla. "Kalayım mı, Isabel?" diye sordu.

"Onunla başa çıkabilirim sanırım," dedi Isabel sırıtarak. "Ama teşekkür ederim, Mary."

Mary, bir ona, bir Kral'a baktı. "Tamam, eğer ihtiyacın olursa o çok büyük, çok güçlü, çok sadık adamla tam orada olacağım, Isabel." Paldır küldür dışarı çıktı.

"Neden, birdenbire buradaki kötü adam benmişim gibi hissetmeye başladım?" dedi Arthur.

Isabel gülerek başını salladı. "Kötü adam değil, Arthur. Ama bu kadar abartmanın ne gereği vardı? Sadece, 'Gwen'i destekliyorum; hikâye bitti,' diyebilirdin."

"Çünkü o bunu itiraf etmeye karar verdiği anda tek seçeneğim, benim de bir başkasına âşık olduğumu duyurmaktı; böylece insanlar yeminini bozanın sadece o olduğunu düşünmeyeceklerdi."

"Yani daha çok onun iyiliği için miydi?"

"Pek değil ama o da var. Sanki... bilmiyorum... gerçek seni özgürleştirecekmiş gibi."

"Vay be, bunu söylemekten nefret ediyorum ama sanırım uzun vadede bunun karşılığını alamayacaksın. Lanet olsun!"

"Pardon?"

"Boş ver, sen kendini herhangi bir şekilde özgürleşmiş hissediyor musun? Çünkü şahsen ben, yüz çift gözün bana beni öldüreceklermiş gibi baktığını hissediyorum."

"Sana en ufak bir zarar vermeleri için önce beni ezip geçmeleri gerekir. Seni seviyorum, Isabel. Ve evet, kendimi rahatlamış hissediyorum. Sana olan hislerimi saklamak iyi olmuyor. Gerçek aşkıma duyduğum gerçek hislerimi tüm dünyaya duyurabilmek isterdim."

"Zaten Camelot dünyasının bütünüyle haberdar olduğundan oldukça eminim."

Omuzlarını silkti. "Oyun bitti. Artık halkı kandırarak kapalı kapılar ardına saklanmamız gerekmiyor. Bu senin için de daha iyi olmaz mı?"

"Bununla biraz daha yaşayabilirdim."

"Neden?"

"Çünkü senin için korkuyorum, seni koca budala. Bu senin kral olarak statünü zedeleyebilir."

"Ömrümün geri kalanında seninle özgürce yaşayacaksam, şu an tacımı Mordred'a devredebilirim."

"Ah, Arthur, görmüyor musun? İşte ben bu tür bir şeyin sorumlusu olmak istemiyorum. Camelot'un sana ihtiyacı var. Ve ister inan ister inanma, senin de ona."

"Sana ihtiyaç duyduğum kadar değil, Isabel. Camelot sadece ülkem. Sense, sen benim kalbimsin. Sen... her şeyimsin."

Isabel güldü ve gülüşünün hoş namesi, onun güzelliği, içinden dışına yansıyan güzellik, Arthur'un yüreğini hoplattı.

"Seni şakacı adam," dedi, "şu krallık işi olmasa, senden çok iyi şarkı yazarı olurdu."

Arthur sırıttı. "Bunun ne anlama geldiği konusunda en ufak bir fikrim yok ama iyi bir şey olduğunu var sayacağım."

"Anlaştık."

"Yukarı çıkmaya ne dersin?"

"Elli asker her hareketimizi izlerken mi? Sanmam."

"Daha sonra?"

"Elbette. Şüphesiz." Yaklaştı ve "Ekselansları, gelmezseniz asıl bunun çok vahim sonuçları olur," diye fısıldadı.

"Ah, çok korktum, geleceğim..."

"Arthur! Arthur! Lütfen, yardım et!"

Döndü ve daha önce hiç görmediği bir şekilde çılgına dönmüş olan Gwen'i gördü.

"Neler oluyor, Gwen?" diye sordu Isabel.

"Onlar... Lance'i aldılar. Ve tehdit ediyorlar..."

"Nerede?"

"Avluda."

Arthur koştu. "James! Mordred!" diye bağırdı. "Size ihtiyacım var." Arkasına döndü. "Isabel, sen olduğun yerde kal," diye buyurdu, Gwen'le birlikte hemen peşinden koştuğunu görünce.

"Gel de beni durdur, koca oğlan."

Yüce Tanrılar, bu kadınla bir ömür geçirmeye hazırlanıyordu. Bu macerayı yaşamak için sabırsızlanıyordu.

Şatodan ayrılıp avluya girdiklerinde James ve Mordred da onlara yetişmişlerdi.

Lance kurtulmaya çalışırken, iki adam kollarından tutuyordu.

"Bırakın, Michael, David. Hemen! Onu serbest bırakın."

"Lordum, size ihanet etti." dedi Michael. "Cezalandırılmalı. "Kralın kanunu bu."

"Sağır mısınız?" diye bağırdı Isabel. "Kral, onu bırakmanızı söyledi."

Arthur nerdeyse inledi. "Isabel..."

"Evet, duydunuz. Ben duydum! Sen duymadın mı Mordred?"

"Duydum, Kontes."

"James?"

"Ben de duydum. Michael, David, eğer Kralın emrini duymazdan gelirseniz başınız hayal bile edemeyeceğiniz kadar derde girer."

"Kralımıza ihanet, vatana ihanettir!" diye bağırdı Michael.

"Onun doğrudan emirlerini dinlememek de öyle," dedi James. "Bu adamı bırakmazsanız, siz de suçlu olursunuz."

Bu, onları durdurdu. Lance'in kollarını bıraktılar.

"Teşekkür ederim," dedi Arthur. "Beni dinleyin. İyi dinleyin, dostlarım. Sadakatiniz için müteşekkirim ama bu sefer yanlışlık oldu. Sör Lancelot, Camelot'a bağlı, gerçek ve sadık bir askerdir. Dün sadece ülkemizi korumak için savaşmak istiyordu ve eğer ikiniz, onun yardımına ihtiyaç duysaydınız, o... o..."

"Arkanızda olacaktı," dedi Isabel.

Arthur, bu kez gerçekten inledi. "Teşekkürler, Kontes, izninizle kaldığım yerden devam edebilir miyim?"

"Buyurun, lütfen."

Gwen'in zayıf hıçkırışını ve Isabel'in, "Tamam Gwen, her şey yolunda. Arthur olaya hâkim," dediğini duydu.

Neredeyse gülüyordu çünkü bunun da ne demek olduğunu bilmiyordu. James'in ve oğlunun şaşkın bakışlarını görünce, anlamayan kişinin sadece kendisi olmadığını fark etti.

"Lancelot, bana ya da Camelot'a ihanet etmedi. Yalnızca yüreğinin sesini dinledi. Tamamen benim rızamla. Ve siz, benim kendime ya da Camelot'a karşı herhangi bir sorun olmadığını düşündüğüm bir şey için hiçbir şekilde onu cezalandırmaya kalkmayacaksınız. Beni anladınız mı?

"Evet, lordum," diye mırıldandı Michael.

"Evet, Kral Arthur," dedi David. "Ama biz kralımıza olan sadakatimizi göstermek istemiştik."

"Buna müteşekkirim. Ama bu gerekli değil. Şimdi, lütfen şunu anlayın; Sör Lancelot'un sağlığına ve mutluluğuna çok önem veriyorum ve ona kim zarar vermeye kalkarsa çok sert önlemlerle karşılaşır. Bu, buradaki herkes tarafından anlaşıldı mı?"

Ki orada çok sayıda insan vardı.

"Evet," diye yanıtladılar hepsi.

"Camelot'un kanunları değişmek üzere. Şimdi burada kanunların neler getireceğini açıklamayacağım, yalnız şundan emin olmanızı istiyorum ki, ne Lance, ne Gwen, ne Isabel ne de ben, kraliyete karşı hiçbir suç işlemedik. Biz, yalnızca," doğru sözcükleri bulmakta zorlanarak başını salladı ve inanılmaz bir şeklide Isabel bu sefer sessiz kalmayı tercih etti, "mutluluk için farklı yollar seçtik.

"Ve herkesin kendi yolunu seçmeyi hak ettiğini düşünüyorum. Ne dersiniz?"

"Lanet olsun, evet!" dedi Isabel.

"İşte, şimdi konuştu," dedi Kral, Mordred'a.

Mordred sırıttı. "Kabul etmelisin baba, doğru zamanlama konusunda oldukça iyi."

Oğlunu kendine doğru çekti ve sıkıca sarıldı. Ama Isabel doğru anları seçse de, aralarındaki uçurum acımasız bir ayrılık getirebilirdi. "Sanırım bu kadını hiç uysallaştıramayacağım," dedi.

"Umarım, yapamazsın," dedi Mordred. "O zaman yaşam çok sıkıcı olurdu."

Mordred'ı bıraktı. Kalbi, oğluyla yeni kurduğu ilişki ve Isabel'le yaşayacağı yarınların umuduyla doluydu.

Ellerini kaldırdı. "O zaman, mutabıkız. Lance'in başına kötü bir şey gelmeyecek."

"Evet, Kralım," dedi kalabalık.

"Güzel. Gösteri sona erdi. Haydi, hepiniz şöleninize geri dönün. Duyduğuma göre o tabaklarda daha yenecek bir sürü salamura yılanbalığı varmış."

Bu son şakasından dolayı büyük bedel ödeyeceğini biliyordu, sırıtarak döndü. Daha fazla bekleyemeyecekti.

Isabel, hâlâ kollarında ağlayan Gwen'i tutuyordu.

"Gwen, Lance'e bak," dedi. "Sanırım şu anda sana ihtiyacı var."

Arthur, omzunda bir el hissedince arkasını döndü. Lance, gözlerinde endişeyle, ona baktı. "Çok özür dilerim, Kral Arthur."

"Senin suçun değildi, Lance. Hiçbiri. Yalnızca bu olay nedeniyle aşağılandığın için üzülüyorum. Şimdi lütfen, Gwen ve sen buradan gidin. Kır evine gidin. Nereye isterseniz gidin. Gidin ve Gwen'in sana olan aşkını kanıtlamak için ölümü bile göze almasını kutlayın."

"Ben, hiçbir zaman..."

"Biliyorum. İnan bana, biliyorum. Ve inan bana mutsuz değilim. Bir parça bile kötü düşünce taşımıyorum. Tacım üzerine yemin ederim."

Lance başını eğdi. "Gerçekten de çok mutlu görünüyorsunuz, lordum."

"Öyleyim, Lance."

"Biliyorsunuz, temin ederim ki..."

"Evet, evet, biliyorum. Ve müteşekkirim. Şimdi git ve Isabel'i gözyaşlarıyla baştan ayağa yıkamadan Gwen'i kucakla."

Isabel, bir erkeği daha fazla sevemezdi. Bir gram bile. Geleceğin ne getireceğini bilmiyordu; tek bildiği, hayatında hiç bu kadar mutlu olmadığıydı.

"Sana sinir oluyorum," dedi Arthur'a kalabalık dağıldığında.

"Bunu duyduğuma neden şaşırmadım acaba?"

"Nedenini bilmek ister misin?"

"Seçme şansım var mı? Varsa, hayır, istemiyorum."

"Çok kötü," dedi Isabel ama kendini gülmekten alamadı.

"Bunu bekliyordum. Ne yaptım şimdi ben?"

"Seni sevmemeyi imkânsız hale getirdin."

"Bir an olsun, bazen hiç de mantıklı konuşmadığını düşündün mü?"

"Ah, ben hayatım boyunca bununla yaşadım."

"Yani bu kötü bir şey. Senin aşkın, bana olan aşkın. Benim sana olan aşkım."

"Hayır, iyi bir şey."

"Tamam, bana bağlandın," dedi Arthur.

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun. İnsanlığa karşı işlenen suçlardan mı?"

"Akıl sağlığı ile ilgili suçlar. Peki neden bana kızgınsın?"

"Çünkü lordum, öyle harikasın ki kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Seni sen olduğun için izlerken bile kalbim NordicTrack'imin[8] üzerinde olduğumdan daha fazla çarpıyor."

"Yine hiçbir şey anlamadım."

"Seni çok seviyorum."

"İşte bunu çok iyi anlıyorum. Ve o duyguyu on kat fazlasıyla iade ediyorum. Bu tuhaf konuşmaya nereden geldiğimizi sorabilir miyim?"

"Seninle ilgili her şeye hayranım. Seninle ilgili her şeye âşığım. İnsanlarına yaklaşımın ve onlarla ilgilenmen, dünyayı daha iyi bir yer yapmaya uğraşman, adalete inancın, her şey."

Arthur onu durdurdu. "Gerçekten ağlıyor musun, Isabel?"

"Yalan söyleyebilir miyim?" diye sordu, gözyaşlarını umutsuzca kontrol etmeye çalışırken.

"Olabilir ama o zaman yalan söylemiş olursun."

"Ah, mantığın beni gerçekten şaşkına çeviriyor."

"Ne oldu? Lütfen, lütfen bana yardım et, aşkım. Dağıldığımı kabul ediyorum."

"Yapma baba, sana âşık ve mutlu. Bir aptal bile bunu görebilir."

"Aynen söylediği gibi," dedi Isabel.

"Bu açıklama için teşekkür ederim, evlat. Şimdi anladım."

Onu kendine doğru çekti ve Isabel, onun sıcaklığını ve kokusunu sonsuza dek hafızasına nakşettiğini anladı.

"Sıcaklığın ve kokun benim bir parçam," dedi Arthur.

Biliyordu, nasıl bildiğini bilmiyordu ama bir şekilde her şeyin sona ermek üzere olduğunu biliyordu.

---

8 Bir egzersiz aleti. (ç.n.)

Viviane, bana gerçeği söyle. Sence Arthur'u kaybetmek üzere miyim?

Merlin mutlu, iyi ve ayakta. Sana öyle minnettar ki bunu haykırmak istiyor.

Ama neler oluyor, görevim bitti de gitmemi mi istiyorsunuz?

Güven, Isabel, herkes için en iyisi olacağına inan. Gerdanlığı hatırla ve çağrını yap.

Harika, kahretsin harika. Tam aşkı bulmuştu ama şimdi de seçim yapmaya zorlanıyordu. Ne olduğunu bilmiyordu; tek bildiği kısa süre içinde bir seçim yapmak zorunda olduğuydu.

Gördüğü kadarıyla pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmişti. Tamam, belki tam olarak değil, ondan bir şey yapması istenmişti, o başka bir şey yapmıştı. Ama Yüce Tanrım, neyi o kadar yanlış yapmıştı da, evren onun âşık olmasını sağlayıp sonra da aşkını elinden alarak kendisiyle eğlenmek istiyordu? Eh, en azından aşkı tatmıştı. Bunun her şeyden büyük bir ödül olduğunu düşünüyordu. Viviane'a bunun için teşekkür borçluydu.

Tamam, teşekkür ederim.

Merlin sana nasıl teşekkür edeceğini bilemiyor Isabel ve ben de ne kadar teşekkür etsem azdır.

Arthur'a baktı ve yüzünü okşadı. "Sadece seni çok sevdiğimi bil."

"İşte, yine anlamıyorum," dedi. "Buna tüm kalbimle inanıyorum. Neden bir felaket bekliyormuş gibi konuşuyorsun?"

"Kral Arthur!" diye seslendi bir adam.

Arthur, Isabel'i arkasına doğru çekerek döndü.

"Evet? Kendini göster, lütfen."

"Sen benim kralım Richard'ı öldürdün ve o cinayetin bedelini ödeyeceksin."

"Hayır!" diye bağırdı Isabel. "Bendim o. İntikam istiyorsan, benden al!"

"Kes sesini, Isabel!" dedi Arthur. "Bir kez olsun, sus."

Isabel, adamın yayından çıkıp Arthur'a doğru gelen okun vızıltısını duydu.

"Hayır!" diye bağırdı Mordred ve babasının önüne atılarak okun sağ omzuna saplanmasına neden oldu.

"James!" diye bağırdı Isabel. "Git o pisliği yakala ve kan çuvalına dönene kadar döv."

O ve Arthur, omzunda kırık bir ok olan Mordred'ın yanına çömeldiler.

"Hayır, Arthur, oku çıkarma. Bu onu öldürebilir."

"Peki, ne yapayım? Oğlumun ölmesine izin veremem."

"Seni... seviyorum baba," dedi Mordred.

"Seni seviyorum oğlum. Sakın benim yerime ölmek gibi aptalca bir şey yapma."

Isabel ne yapacağını biliyordu.

"O, ölmeyecek," dedi. Ve gerdanlığı çözecek sözleri söyledi. *"Göllerin Leydisi aşk ve yaşamda herkesin kazanması için bu yapılmalı."*

Gerdanlığı boynundan çekip aldı ve ucu kırılana kadar defalarca vurdu. Gerdanlığı Mordred'ın omzunun üstüne tutarak Viviane'ın gözyaşlarının yarasının üstüne dökülmesini sağladı.

"Ölmeyeceksin, Mordred," diye fısıldadı, kendi bedeninden sıyrılırken. "Babanın sana ihtiyacı var." Zamanın dolduğunu fark ederek yukarı doğru baktı. "İyileşecek. Seni seviyorum, Arthur."

Camelot'u sonsuza dek terk etmeden önce duyduğu son şey, "Isabel!" oldu.

SON BÖLÜM

Boğulmak, ölmek için gerçekten de berbat bir yoldu. Ama Isabel oksijensiz mutluluğa doğru sürüklenirken kendini ona bırakmaya başlıyordu.

Ah tanrılar, ölüm sürecinde inanılmaz bir rüya görmüştü. Sadece onu tam anlamıyla açıklayabilecek kadar yaşayabilmeyi diliyordu.

Göllerin Leydisi, lütfen anılarım bende kalsın.

Ve anıları parçalar halinde geri geldi. Arthur gülüyor, Arthur sırıtıyor, Arthur kaşlarını çatıyor ve en güzeli, Arthur göz kırpıyor.

Hayır, bekle, Arthur onu daha önce kimsenin sevmediği gibi seviyor. Dokunuşları ona tapar gibi. Mükemmel aşkı yaşarken ihtiyaç ve arzu ile yanışı ve içindeyken gözlerine bakan o yeşil gözleri.

Teşekkür ederim, Göllerin Leydisi.

Daha fazlasını hatırlamamda bir sakınca var mı?

Ah Göllerin Leydisi, hepsini istiyorum.

Ölmekte olan beyninden şaşırtıcı düşüncelerin geçtiğini fark etti.

Arthur'un ona olan aşkını defalarca, bir zamanların en deli divane yollarıyla itiraf etmesi.

Camelot'taki insanların çoğunu tanımış olması gerektiğini düşündü. Çoğunun James ve Mary kadar iyi ve kibar olduklarına bahse girebilirdi.

Ama hiçbiri Arthur gibi değildi. Onun aptal şakalarına gülüşü. Bunu yapması ne tatlıydı, nerdeyse yarısını anlamamasına rağmen.

Isabel'in dik başlılığını kabul edişi ki onun dışında her erkek ondan vazgeçip, bırakıp giderdi.

Ah Tanrım, onu çok sevmişti. Arthur'un bunu bildiğini umuyordu.

O biliyordu. Isabel, biliyordu... Ona olan aşkının gerçek olduğunu biliyordu. Sen onun oğlunu korumak için yaşamından vazgeçtin ve işte o anda Camelot'taki görevin sona erdi.

Ah, pekâla, çok hoş.

Daha sonra ne olacağını bilmiyordu. Tek umudu nereye gidiyorsa anılarını da beraberinde götürebilmekti.

Sonra garip bir şey oldu. Bu göle düştüğü zamanki his gibiydi. Bazı ellerin onu kavradığını hissettiğini sandı ve o anda bir kol belini kavradı. Bu, şaşırtıcı biçimde tanıdık geldi ve o kol onu yukarıya, yukarıya, yukarıya suyun yüzüne çekti.

Sonrasında tek bildiği, öksürmesi, tıkanması ve suları çıkarmasıydı.

"Hanımefendi? Hanımefendi?"

Gözlerini açtı.

"Hanımefendi, size yardım etmek için buradayız. Hayata geri döndünüz. İyi olacaksınız."

Uzun zaman önce çok uzaklarda bir ormanda gördüğü yeşil gözlere bakıyordu. Saçlarından sular damlıyordu ve üstü başı sırılsıklamdı.

Yüzüne dokunmak için elini kaldırdı. "Arthur?" diye fısıldadı.

Adam geri çekildi. "Evet, ismimi nasıl bildiniz?"

"Bu kurtarma muhteşem ötesiydi baba. Bence iyi görünüyor."

Isabel başını çevirdi. "Ve bu da Mordred, değil mi?"

Mordred güldü. "Evet, demekten dolayı üzgünüm. Nereden biliyor baba?"

"Hiç fikrim yok, evlat."

"Hiçbir zaman olmadı, seni koca budala."

Arthur, sadece ona baktı. Sonra, ıslak saçını yanaklarından geriye attı.

"Ah Tanrım, baba. Bu senin rüyalarındaki kadın. Senin tanımlamana... tıpatıp uyuyor."

"İsminizin Isabel olma ihtimali yok, değil mi?" diye sordu Arthur.

"Aslına bakarsan, öyle."

"Yüce tanrılar. Yaşamın ülkesine yeniden hoş geldin, Isabel."

"Burada olmaktan memnunum," dedi. "Bu arada burası neresi?"

"Oklahoma'da, Büyük Göl, efendim."

"Isabel. Adım Isabel. "

Arthur, nabzını kontrol etti ve onu kollarına alarak kaldırdı. "Seninle tanıştığıma çok sevindim, Isabel. Şimdi seni hastaneye götürelim."

"Mordred'ın koluna ne oldu?" diye sordu, askıda olduğunu görünce.

"Geçen hafta kır yürüyüşünde benimle bir okun arasına girme aptallığını yaptı."

"Elbette. Ok ve yaylı salağı yakalayabildiniz mi?"

"Arkadaşımız James yakaladı," dedi Mordred. "Adamı döverek resmen kan çuvalına çevirdi. Okla avlanma mevsimi bile değil."

"Elbette."

"Bu gerçekten esrarengiz. Babam rüyalarından birinde size suni teneffüs yapması gerektiğini bile görmüştü."

"Mordred?" dedi Arthur. "Kapa çeneni."

"Teşekkür ederim ama gerçekten hastaneye gitmek istemiyorum," dedi Isabel. "Size minnettarım, şimdi çok daha iyiyim."

"Eminim Mary yürüyüp gitmenize izin vermeyecektir. Ya da James. Onlar sizi ambulansla hastaneye götürecek olan sağlık personeli.

"Tabii. Gwen ve Lance neredeler?"

Arthur durdu. "Bu isimleri nasıl bilebilirsin, Isabel?"

İyi soru. "Bu rüyayı gördüm. Bu muhteşem rüyayı."

"Bu hissi biliyorum. Gwen muhtemelen dükkânındadır."

"Dur, tahmin edeyim. Bir çiçekçi dükkânı mı?"

"Tanrım, bu durum giderek tuhaflaşıyor."

"Ya Lance?"

"Ve Lance de muhtemelen biz konuşurken bir hastayı ameliyat ediyordur. Ortopedi cerrahı."

Isabel, kıkırdadı. "Tabii, keskin şeylerle arası hep iyiydi."

"Haydi, gidelim, Kral Arthur," dedi Mary. "Kadının tedaviye ihtiyacı var."

"Kral Arthur mu?"

Arthur gözlerini devirdi. "Yıllar önce itfaiye bölümünün başına getirildiğimde bana taktıkları aptal bir isim. Komik olduğunu sanıyorlar. Ben biraz sinir bozucu buluyorum. Ama gelin de onları durdurun. Sana söyleyeyim, adamlarımın kontrolünü ne zaman kaybettiğim konusunda hiçbir fikrim yok."

Isabel sırıttı. "Ben hep, iyi bir liderin en önemli belirtisinin, çalışanlarının ona rahatça sataşabilmesi olduğunu düşünmüşümdür."

Arthur, başını salladı. "Çok garip, bir zamanlar rüyalarımdan birinde buna çok benzer bir şey söylemiştin."

"Çok hoş bir tuhaflık olduğunu düşünmüyor musun baba? Kader gibi."

"Kötü bir alıntı gibi görünecek Isabel ama yine de söylemek istiyorum."

"Söyle."

"Daha önce karşılaştık mı?" dedi gözlerini kırpıştırarak.

Isabel, sırıttı. "Öyle görünüyor."

"Gerçekten, birbirimizi nasıl olup da tanıdığımızı anlayabilmemiz için tekrar buluşmamız gerektiğini düşünüyorum. Sen iyi olur olmaz, belki bir akşam yemeği?" Sonra başını salladı. "Bunu sorduğuma bile inanamıyorum. İnan bana, kurtardığım kadınlara çıkma teklif etme gibi bir âdetim yoktur."

"Güzel, o zaman şanslıyım. Ama önce bir soru."

"Tamam."

"Salamura yılanbalığı sever misin?"

Kaşlarını çattı. "Hiç duymadım ama kulağa iğrenç geliyor."

"Muhteşem. Akşam yemeği tamamdır."

"Rüyalarındaki kadın o mu baba?" diye sordu Mordred.

"Olabilir evlat. Her ne kadar rüyalarımdaki kadını hiç bu kadar ıslak hatırlamıyor olsam da. Bir keresinde ıslanmıştı ama bu kadar değil. Söyle bana Isabel, kadere inanır mısın?"

"Ah, kesinlikle," diye cevap verdi, ardından göldeki küçük boğulma olayının kendisini tahmin ettiğinden daha fazla hırpaladığını fark ederek, başını onun göğsüne yasladı.

Evet, kadere inanıyorum. Arkadaşlarımın küçük yardımlarıyla. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır, Viviane.

Bana güvenmeni söylemiştim, Isabel, bana güven, her şey yoluna girecek demiştim.

Ya Merlin? O nasıl?

Bunu söylemekten çok mutluyum; benim kadar iyi. Yaşamına devam et, Isabel. İyi bir eş olabileceğini düşünüyorum. Tüm yaptıkların için sana minnettarım. Bugün inanıyorum ki değer verdiğin herkes kazandı. Yollarımızı ayırma vakti geldi, Isabel ama geri kalan günlerinde mutluluğun seninle olacağını bilerek bırakıyorum seni.

Seni gerçekten özleyeceğim, Viviane. Bu macera için teşekkürler.

Maalesef cevap alamadı.

Arthur onu ambulans sedyesine yatırdı.

İki yanında Mary ve James; Isabel neredeyse mutluluktan ağlamaya başlayacaktı. "Vay canına, sizi gördüğüme sevindim çocuklar."

Mary, battaniyeyi hastanın üzerine örterken, "Bu her gün duyduğumuz bir şey değil, öyle değil mi James?" dedi.

"Tabii ki değil."

"İsminiz ne efendim?" diye sordu Mary, ona yakından bakarak.

"Onun ismi Isabel" dedi Arthur.

Mary ve James de duraksadılar. Mary, Isabel'e daha dikkatli bakarak, "Isabel, rüyalarında görüp durduğun kadının ismi miydi?" diye sordu.

Görünüşe bakılırsa Arthur bu rüyalardan o denli bunalmıştı ki, bazı detaylarını en yakın arkadaşlarıyla paylaşmıştı.

"Bunu çözeceğiz. Onunla birlikte geliyorum."

"Gerçekten, hastaneye gitmek istemiyorum."

"Bizi güldürmeye çalışıyor," dedi James.

Onu ambulansa taşıdılar. Mary araca tırmandı ve sedyeyi yerine oturttu.

"Saçlarla aran nasıl, Mary?" diye sordu Isabel.

Mary ona baktı ve kahkahaya boğuldu. "Nereden biliyorsun?"

"Sadece önsezi."

"*Fazlasıyla iyi. Bunların saçını ben kesiyorum.* Hey, bir gün senin saçını da kesmemi ister misin?"

"Bayılırım."

Mary onayladı. "Bu çok hoşuma gider. Çok."

Mary tüm kontrolleri yaptı ve sonra Isabel'in ciğerlerini dinledi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun ama şaşılacak derecede mutlu, çok mutlu."

"Ölümü kandırmak, insanların böyle hissetmesini sağlıyor. Arthur'un, arabayla tam oradan geçmesi ve boğulmak üzereyken seni görmesi büyük şans. "

"Şanslıydım, evet."

"*Ya da belki, belki de bu başka bir şeydi,*" diye tahminde bulundu, Mary. "Arthur birkaç aydır bu önsezileri taşıyor. Aslında o bunlara rüya diyor ama kim bilir?"

"Hastamız nasıl?" diye sordu Arthur, ambulansa çıkıp kenara oturarak.

"Ciğerler şaşırtıcı biçimde temiz, nabız biraz yüksek ama senin, tehlikedeki genç hanımlar üzerinde böyle bir etkin vardır." Yukarıdan bir dolap açtı ve ona bir battaniye uzattı. "Elbette hastanede kontrol edilmesi gerekiyor ama bir saat içinde bırakacaklarından eminim."

Mary ambulansın arkasından indi. "Kurallara pek uygun değil *ama önde James'le gitmekte bir sakınca görmüyorum. Sanırım, o* emin ellerde."

"Teşekkürler, Mary," dedi Arthur.

Mary göz kırptı ve kapıları kapattı.

Arthur bir saniye bekledi ve sonra Isabel'e doğru eğilerek, çok uzun zaman önce onu çarpan kalbini yerinden oynatan yakışıklı tebessümüyle gülümsedi.

Isabel'in elini tuttu. "Cidden, nasıl hissediyorsun?"

"Şaşırtıcı derecede şahane."

"Şaşırtıcı derecede şahane görünüyorsun."

"Boğulmuş bir fare gibi göründüğümden eminim." Gözlerini ondan kaçırdı ama sonra yeniden ona baktı. "Teşekkür ederim, Arthur, hayatımı kurtardığın için."

"Hayatta kaldığın için ben teşekkür ederim." Başını, gözlerini ondan hiç ayırmadan salladı. "Hiç birisine ilk defa baktın ve bildin mi? Bir şekilde bildin mi?"

"Neyi bildim mi?" diye sormaya gerek bile duymadı. Başını eğdi. "Evet, oldu. Çok uzun zaman önce bir kez. Ve bir de bugün Büyük Göl'de gözlerimi açtığımda."

"Biliyorum, çılgınca geliyor, Isabel ama oğlum abartmıyordu. Seninle ilgili çok rüya gördüm; seni kalabalıklarda, restoranlarda, gittiğim her yerde aradım. Seni sudan çıkardığımda inanamadım. Ve daha sonra tüm meslek hayatım boyunca hissetmediğim kadar büyük bir korkuya kapıldım. Seni tam bulmuşken kaybetmekten çok korktum."

"Buradayım, hiçbir yere gitmiyorum. Bu defa değil."

Arthur, gözlerini sıkıca yumdu ve yeniden açtı. "Seni elimde tutmaya kararlıyım, Isabel. Sana bunun için yemin ettirmek konusunda dayanılmaz bir istek duyuyorum."

"Yemin ederim."

"Benimle evlenmeni istemek için çok mu erken diye düşünüyorum."

"Hiç değil. Yeter ki benden hiçbir zaman salamura yılan balığı yememi isteme."

"Yemin ederim."

"O zaman ben de yemin ederim."

Ve birkaç hafta sonra, Mary ve James yanlarında dururken, yeminlerini birbirlerine tekrarladılar.